

Em không vào **ĐỊA NGỤC**
thì ai vào?

TỬ TIỂU THẬT

vh Nhà xuất bản
Văn học

Mở đầu

Câu chuyện này kể về thời sinh viên của tôi. Trong khoảng thời gian đó, từ một con bé trong sáng và nông nổi, tôi đã trở thành cô gái trưởng thành và điềm tĩnh.

Đến hôm nay, trong cuộc đời mình, tôi đã phạm hai sai lầm không thể sửa chữa. Sai lầm đầu tiên là điền nhầm vào tờ nguyện vọng chọn trường đại học, sai lầm thứ hai là đắc tội với Chung Nguyên.

Nếu cần lấy câu thành ngữ để nói về sai lầm thứ nhất của tôi thì đó chính là: “Sống không bằng chết.”

Nếu cần lấy một câu thành ngữ để nói về những việc mà Chung Nguyên đã gây ra cho tôi thì đó chính là: “Trúc rừng không ghi hết tội.”

Song một người độc ác đến độ khiến người ta phải căm giận như anh lại là kẻ có khả năng dụ dỗ người khác và đưa họ vào tròng.

Một hôm, tôi châm chọc Chung Nguyên: “Diêm Vương phái anh lên đây để hại người đúng không?”

Chung Nguyên nói, vẻ mặt không hề biến sắc: “Để bớt làm hại vài người, anh sẽ chọn ra một người để hại cả cuộc đời.”

Tôi: “Ý gì thế?”

Anh cười toe toét, nhìn tôi nói: “Em không vào địa ngục thì ai sẽ vào chứ?”

Chương 1

Trọc đầu không phải lỗi của tôi

Tôi ôm quả bóng, tức giận ngẩng đầu nhìn chiếc rổ treo ngất ngưỡng. Dáng vẻ e dè mà ngạo nghễ của nó trông thật đáng ghét. Rõ ràng nó không hề chuyển động, nhưng tấn công được nó còn khó hơn cả những thứ đang chuyển động. Vừa rồi, tôi ném tất cả mười quả thì chín quả không lọt rổ, duy nhất một quả may mắn đập vào tấm bảng phía sau. Nhưng sau đó, do lực đàn hồi, bóng lại bật ra, đập trúng đầu tôi.

Xem ra chơi bóng rổ chính là phương pháp tốt nhất để hành hạ bản thân. Mặc dù không thích như vậy nhưng vì món tiền thưởng vài trăm đồng, tôi đành cố chịu đựng.

Tuần sau, câu lạc bộ bóng rổ trong trường sẽ tổ chức giải thi đấu. Thông qua giải đấu này, họ sẽ chọn ra một đội bóng rổ nữ. Ngoài ra, người giành giải nhất sẽ nhận được giải thưởng năm trăm đồng. Một kẻ ham tiền nhưng lúc nào cũng thiếu tiền như tôi luôn khát tiền, giống như cây chuối khát nước giữa sa mạc khô cằn. Vì thế, để giành được món tiền thưởng lớn kia, tôi hào hứng đăng ký dự thi.

Song lúc này, ngược nhìn chiếc rổ lạnh lùng, kiêu sa và cao ngạo kia, thực sự tôi hơi nhụt chí.

Bỗng từ vạch thứ ba cách chỗ tôi đứng rất xa, một quả bóng bay tới. Giống như có hoa tiêu chỉ đường, nó bay về phía chiếc rổ rồi rơi xuống.

Trúng rồi!

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, muốn xem rốt cuộc là vị thần tiên phương nào đang trêu chọc mình. Nhưng mắt tôi bỗng sáng lên, mặt đỏ bừng, tim loạn nhịp. Tôi cảm thấy lượng axit trong người đột ngột dâng cao.

Nói tóm lại, tôi thấy mình có tất cả các triệu chứng của bệnh tê liệt.

Bởi vị thần tiên đó chính là Lục Tử Kiện.

Lục Tử Kiện là ai? Đó là đội trưởng đội bóng rổ của học viện Hóa học, cao to, đẹp trai, lịch thiệp, nho nhã, là thành viên của hội Sinh viên, năm ngoái còn giành học bổng loại ưu nữa chứ. Nói chung, anh chàng Lục Tử Kiện này đã làm trái tim của biết bao cô gái như tôi tê liệt.

Tiếp đó, tôi bỗng nhìn thấy kẻ đứng sau Lục Tử Kiện, chính là Chung Nguyên. Tôi tức giận trợn mắt nhìn hắn.

Tôi hận Chung Nguyên, hận đến tận xương tủy.

Người đến chơi bóng rổ mỗi lúc một đông, rõ ràng sân vận động không đủ chỗ cho tất cả. Thế nên mọi người chen chúc một chỗ. Dù quen nhau hay không, tất cả chia làm ba nhóm cùng chơi chung một sân. Đáng lẽ tôi là kẻ may mắn vì được chơi chung sân với Lục Tử Kiện, thật xui xẻo vì cái tên Chung Nguyên đó cũng xuất hiện.

Tôi chăm chú nhìn vào lưng hắn, thầm nghĩ, hãy phát huy sức mạnh nào, tiểu vũ trụ của ta.

Vừa nghĩ tôi vừa ôm lấy quả bóng, hung hăng ném về phía hắn.

Chung Nguyên ôm gáy, nhắm mắt quay lại, lườm tôi. Tôi liền buông tay, cười nói: “Xin lỗi, trượt tay.”

Tôi nhặt quả bóng, giả bộ như đang ném bóng vào rổ, tiếp tục khởi động tiểu vũ trụ của mình...

Tôi nhận thấy phương pháp của mình không tồi, ném không trúng rổ nhưng lại có thể ném vào đầu tên Chung Nguyên kia, mà ném rất chuẩn xác.

Vậy nên, không lâu sau, bộ đồ chơi bóng rổ trắng tinh của hắn đã lấm đốm hoa gấm.

Nãy giờ, Lục Tử Kiện vẫn chăm chú chơi bóng. Nhận thấy có chuyện không bình thường, anh nhìn sang Chung Nguyên hỏi với vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Chung Nguyên, không phải cậu vốn thích sạch sẽ sao, tại sao quần áo lại bẩn thế này?”

Chung Nguyên không trả lời, ngẩng lên, cười mà như không, liếc nhìn tôi.

Tôi chột dạ, né tránh ánh mắt của hắn, quay sang nhìn Lục Tử Kiện cười toe toét: “Lục sư huynh, em là Mộc Nhĩ, sinh viên học viện Hóa học.”

Lục Tử Kiện cười ha ha đáp: “Chào em, em học năm nhất đúng không?”

Tôi ra sức gật đầu, mắt lấp lánh nhìn anh.

Lục Tử Kiện thấy tôi nhìn chăm chăm nên có vẻ ngại ngùng. Anh mỉm cười, rồi bỗng nói: “Kiểu tóc của em đẹp đấy, rất cá tính, ha ha.”

Tôi xoa xoa cái đầu trọc lốc vừa mới cạo được mấy ngày, bỗng thấy vô cùng xót xa.

Trọc đầu không phải lỗi của tôi.

Rất lâu, rất lâu rồi... đại khái là khoảng hai tháng trước, lúc đó tôi cũng có mái tóc dài thướt tha như bao đứa con gái khác. Song đúng là không ai biết được chữ ngờ, chỉ sau một lần cá cược, số phận của mái tóc đó đã hoàn toàn thay đổi...

Giải bóng rổ đang sôi sục trong trường. Tôi chẳng có hứng thú với môn thể thao này, nhưng lại vô cùng say mê các anh chàng đẹp trai, đặc biệt là anh chàng cao ráo đẹp trai, nổi bật, có khí chất của một thủ lĩnh, song lại dịu dàng, thật thà, hay ngượng như Lục Tử Kiện. Nói chung, tôi thích tất cả những thứ gì thuộc về anh, kể cả nước da bánh mật khỏe khoắn kia. Tôi thích những chàng trai da hơi rám nắng một chút, như vậy mới nam tính. Nếu một đứa con trai lớn lên cũng trắng trẻo như Chung Nguyên thì chắc cả thế giới này phải mặc niệm cho hắn.

Nghe nói dưới sự dẫn dắt của Lục Tử Kiện, đội bóng rổ của học viện Hóa học đã thi đấu rất ngoan cường trong mùa giải trước, lọt vào tận chung kết. Trận đấu đó, đối thủ của học viện Hóa học là học viện Quản lý, nơi Chung Nguyên đang theo học.

Hồi đó, bọn con gái chia làm hai phe, một phe mang đậm phong cách của học viện Hóa học, thực ra là để cổ vũ cho Lục Tử Kiện, phe còn lại đậm

chất học viện Quản lý, thực chất cũng chỉ vì Chung Nguyên.

Chung Nguyên là kẻ rất thích tỏ ra thần bí. Trong các trận đấu nhỏ, hắn không bao giờ vào sân. Khi phải đấu loại trực tiếp, hắn chỉ ra sân trong hai phút cuối để ấn định kết quả trận đấu.

Rất nhiều người thổi phồng lên, bảo hắn là Bryant¹ tái thế (Cái gì chứ, Bryant vẫn chưa chết cơ mà!), tôi thì không nghĩ thế. Dù sao thì Lục Tử Kiện vẫn mạnh nhất, Lục Tử Kiện vô địch, Lục Tử Kiện... tất thắng!

Nhưng trong nội bộ của học viện Hóa học luôn tồn tại một thế lực nhỏ, thuộc phe thích Chung Nguyên, mà thế lực đó không ai khác chính là Lão Đại, Lão Nhị và Lão Tứ phòng tôi (phòng tôi ở có tất cả bốn người). Mấy ngày, tôi thường xuyên tranh cãi chuyện Lục - Chung với bọn họ. Cuối cùng, tôi hùng hổ chỉ vào mái tóc dài mượt mà trên đầu mình, đồng dục thề: “Nếu học viện Quản lý mà thắng, tớ sẽ cạo trọc đầu!”

Sau đó, tôi phải cạo trọc đầu thật...

Hôm đó, tại sân bóng diễn ra trận chung kết vô cùng sôi động, tôi đứng chen chúc trong đám cổ động viên, hét đến khản cả cổ: “Lục Tử Kiện cố lên!” Khi chỉ còn một phút nữa là kết thúc trận đấu, học viện Hóa học vẫn dẫn trước năm điểm, tôi chắc mẫm học viện Quản lý sẽ thua cuộc.

Nhưng học viện Quản lý bỗng xin thay người, Chung Nguyên vào sân.

Sau đó, hắn ném liên tiếp ba quả, mỗi quả ghi ba điểm.

Không sai, là ba quả, chín điểm, chỉ trong phút cuối.

Tôi có đầy đủ lý do để tin rằng, lúc đó tên Chung Nguyên này bị ma nhập.

Nhưng dù là bất kỳ lý do nào chẳng nữa thì thắng bại đã định. Học viện Quản lý chiến thắng, Lục Tử Kiện oai hùng của tôi đã bị tên quỷ Chung Nguyên đánh bại.

Vì vậy hôm sau, tôi phải đến tiệm cắt tóc sau khi bị ba đứa con gái cùng phòng nhìn chòng chọc. Khi nghe yêu cầu của tôi, người thợ cắt tóc há hốc

miệng kinh ngạc.

Chuyện đại thể là vậy, vì Chung Nguyên, thần tượng của tôi để tuột mất danh hiệu quán quân, vì Chung Nguyên, tôi thành đứa trọc đầu.

Bạn nói thử xem, tôi có nên hận hăn không?

Tôi là đứa mặt dày nhưng Lục Tử Kiện tốt xấu gì cũng là thần tượng của tôi, trước mặt thần tượng, tôi muốn giữ gìn hình tượng tốt đẹp của mình nên luôn thận trọng. Tôi đội mũ để che cái đầu trọc, sau đó nhìn Lục Tử Kiện, cười nói: “Lục sư huynh, tuần sau em sẽ tham gia giải bóng rổ, anh có thể hướng dẫn em không ạ?” Tôi nghĩ hành động ngoái đầu lại mỉm cười của mình, nếu kết hợp với mái tóc dài mượt mà, đen nhánh đã mất cũng có thể khiến người khác rung động. Nhưng bây giờ... Haizz, thôi vậy, tôi cũng chưa nghĩ ra cách gì khác, đành bám riết lấy Lục Tử Kiện để nhờ anh giúp đỡ. Nếu anh đồng ý hướng dẫn tôi thật thì trong giải bóng rổ này tôi cũng có thể tung hoành ngang dọc một phen.

Lục Tử Kiện vỗ vỗ quả bóng, cười ha hả rồi gật đầu. Sớm đã biết sư huynh tính tình hiền hòa, bây giờ được gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Hai má tôi ửng đỏ.

Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo bỗng lướt qua tai tôi: “Sự tự tin của cô thật đáng bái phục.”

Tôi ngoái đầu lại. Thì ra Chung Nguyên đang nhìn tôi, bữu môi chế nhạo, cứ như thể hăn vừa nhìn thấy chuyện nực cười.

Tôi trợn mắt nhìn hăn, sau đó cầm đầu chạy đến bên Lục Tử Kiện.

Đồ mặt trắng đáng ghét! Đồ quỷ tha ma bắt!

Thấy trán Lục Tử Kiện lấm tấm mồ hôi, tôi liền chạy đến cười nói: “Lục sư huynh, em mời anh uống nước nhé.”

Lục Tử Kiện cười lớn, nói: “Như vậy thì ngại quá!”

“Không, Lục sư huynh đừng coi em là người ngoài, hôm nay em nhất định phải cảm ơn anh mới được.” Tôi vừa nói vừa chạy vào tiệm giải khát

gần sân bóng.

Tôi mua ba lon Coca, sau đó trốn vào một góc tường, ra sức lắc một lon. Xong xuôi, tôi liền ra quầy thanh toán.

Ra khỏi tiệm giải khát, tôi đưa một lon cho Lục Tử Kiện. Anh cười rồi cảm ơn tôi. Sau đó, tôi lấy lon Coca đã được mình đặc biệt “xử lý” ra, đưa đến trước mặt Chung Nguyên, cười toe toét nói: “Vừa rồi... xin lỗi nhé!”

Chung Nguyên nhìn tôi gật đầu, đón lấy lon Coca.

Tôi quay người lại, tự mở lon của mình ra uống, chờ một lúc nữa sẽ được nhìn thấy dáng vẻ hay ho khi bị bọt Coca bắn vào người của Chung Nguyên.

Nhưng chờ hồi lâu, vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì, lại nghe thấy Lục Tử Kiện nói: “Này, Chung Nguyên, sao cậu không uống, không khát sao?”

Tôi kinh ngạc, quay mặt lại nhìn Chung Nguyên, chẳng lẽ hẳn đã phát hiện ra...

Lúc này, Chung Nguyên cầm lon Coca, hờ hững nói: “Tay tớ bị thương, không thể mở được.”

“Sao cậu không nói sớm?” Lục Tử Kiện nói, nhiệt tình ấn lon Coca của mình vào lòng Chung Nguyên, sau đó giật lấy lon Coca kia...

Tôi muốn ngăn anh lại nhưng không kịp. Sau tiếng bụp, đầu tóc của Lục Tử Kiện phủ đầy bọt Coca, nước Coca còn bắn cả lên quần áo anh...

Tôi cúi đầu, thầm khóc trong lòng. Khí CO₂ quả là loại khí không thể xem thường. (>_<)

Lục Tử Kiện liền vuốt mặt, trách móc: “Chung Nguyên, cậu cũng thích trò đùa trẻ con này à?”

Tôi lén nhìn Chung Nguyên. Hắn cũng nhìn chăm chăm vào tôi, miệng hơi nhếch lên cười, ánh mắt như phát sáng. Nhìn vào đôi mắt ấy, tôi bỗng mơ hồ thấy có một luồng khí lạnh chạy qua người, giống như mình đang làm việc xấu, bị người ta phát hiện...

Ảo giác, nhất định là ảo giác. Tôi nghiêng đầu sang một bên, không thèm nhìn hăn. Mặc dù hơi chột dạ, nhưng tôi vẫn hòa theo Lục Tử Kiện, lớn giọng nói: “Đúng thế, Chung sư huynh thật thú vị, trò trẻ con này em đã không chơi từ hồi mười tuổi, ha ha...”

Chung Nguyên không nói gì, vẫn nhìn tôi với cái vẻ cười mà như không đó.

Tôi bị hăn nhìn chăm chăm đến phát sợ, run rẩy lấy khăn ra lau cho Lục Tử Kiện, vừa lau vừa xun xoe nói: “Lục sư huynh, anh đoán xem Chung sư huynh sẽ đổ tội chuyện này cho em chứ?”

Lục Tử Kiện lắc đầu: “Em đừng nói thế, Chung Nguyên không phải người như thế đâu.”

Tôi không dám nhìn Chung Nguyên, vừa cúi đầu giúp Lục Tử Kiện lau nước Coca trên người vừa tỏ vẻ ngượng ngùng nói: “Lục sư huynh, để em giúp anh giặt đồ.”

Lục Tử Kiện lịch sự lắc đầu: “Không cần đâu em.”

“Cô không thấy là thực ra cô cũng nên giặt đồ giúp tôi sao?” Lại là giọng của Chung Nguyên.

Tôi đưa mắt lướt qua bộ đồ chơi bóng rổ của hăn, cười ngây ngốc: “Lục sư huynh xem, Chung sư huynh thật biết đùa!”

Lục Tử Kiện bị nụ cười của tôi cuốn hút, vội vàng đứng dậy bảo vệ chính nghĩa: “Chung Nguyên, cậu bắt nạt mình là được rồi, sao lại bắt nạt cả các em khóa dưới?”

Tôi quay mặt lại, lè lưỡi với Chung Nguyên, nhìn bộ dạng bức bối vì không nói được gì của hăn, trong lòng vô cùng hả hê.

Sau đó tôi nhớ lại, hình như trong lịch sử giao tranh của tôi và hăn, lần này là lần duy nhất toàn thắng.

Chương 2

Hóa học, hóa học, hóa học

Buổi tối, trở về ký túc xá, tôi báo cáo diễn biến trận chiến hôm nay cho các chị em trong phòng. Khi kể đến đoạn mình đã đối xử thế nào với Chung Nguyên, ba chiếc gối xinh đẹp thi nhau lao ầm ầm về phía tôi...

Tôi thấy cái thế giới này càng ngày càng trở nên tồi tệ, ngay trong địa bàn của học viện Hóa học mà lượng fan của Chung Nguyên lại đông hơn Lục Tử Kiện sao?

Phòng tôi có tổng cộng bốn người, trong đó ba người có quan niệm thẩm mỹ không bình thường bởi bọn họ đều mê tít Chung Nguyên, cho dù lý do của họ không giống nhau.

Lão Đại thích Chung Nguyên vì cô thấy hần là sinh viên ưu tú, thành tích học tập và năng lực bản thân đều xuất sắc. Nhưng nghe nói hần còn nhàm chán hơn cả ma quỷ, chẳng biết Lão Đại nhìn thấy tư chất và năng lực của hần ở chỗ nào?

Tiểu Nhị (người không muốn chúng tôi gọi là Lão Nhị) thích Chung Nguyên vì cô thấy người Chung Nguyên toát ra một khí chất rất cuốn hút. Nói thật, trước khi vào đại học, tôi chưa từng tiếp xúc với lĩnh vực mới này, thế nên khi Tiểu Nhị giải thích cho tôi thế nào là gay, tôi liền chống nạnh cười sặc sụa. Thì ra Chung Nguyên cũng bị Lục Tử Kiện hấp dẫn, ha ha... Thế nên, tôi có thể chấp nhận việc Tiểu Nhị là fan của Chung Nguyên.

Tứ cô nương (đây là cách tôi gọi cô) thích Chung Nguyên vì cô không thích Lục Tử Kiện, nếu phải chọn một trong hai người, cô thà chọn Chung Nguyên. Đối với lý do này, tôi lên án mạnh mẽ và coi thường.

Đương nhiên, ba người bọn họ đều công nhận Chung Nguyên đẹp trai hơn Lục Tử Kiện, điều này khiến tôi càng bức bối, ầm ứ.

Lục Tử Kiện cao 1m95, còn Chung Nguyên? Lục Tử Kiện có cơ bắp nở nang, còn Chung Nguyên? Lục Tử Kiện có làn da bánh mật, còn Chung Nguyên?

Với tất cả những điểm trên, các người còn dám nói Chung Nguyên đẹp trai hơn Lục Tử Kiện nữa không? Hắn đẹp ở chỗ nào?

Mỗi lần tôi nói đến đây, bọn họ lại nhất loạt đáp lại: “Cậu thích anh ta quá rồi?”

Tôi không chịu thiệt thòi, cãi lại: “Nói đùa chứ, các cậu thì không thể chắc? Là ai suốt ngày đòi ôm cái tên mặt trắng đầy hả Tứ cô nương? Còn cậu, Tiểu Nhị, cậu đúng là quyền từ điển bách khoa toàn thư về gay. Còn cậu, Lão Đại, cậu... cậu...”

Lão Đại chống cằm, dịu dàng tặng tôi một nụ cười, điềm đạm hỏi: “Tớ thì làm sao?”

Tôi vừa đổ kị vừa buồn bã nói: “Ngực của cậu lớn nhất!”

Lão Đại: “...”

Đến đây tôi thấy mình phải giới thiệu sơ qua về phòng chúng tôi.

Phòng 1111 trong ký túc xá này là nơi trú ngụ của bốn nữ lưu manh vui vẻ, đó là: Lão Đại, Tiểu Nhị, Tam Đầu Gỗ và Tứ cô nương. Trong đó tôi chính là Tam Đầu Gỗ. Biệt hiệu này là do ba kẻ kia đặt cho tôi. Nghĩ lại tôi thấy mình cũng là người khá độ lượng nên mới chấp nhận biệt danh đó.

Bốn nữ lưu manh bọn tôi đều có đam mê riêng. Lão Đại thích học, Tiểu Nhị mê gay, tôi thích tiền, còn Tứ cô nương ham chơi. Trong bốn đứa chúng tôi, điềm đạm nhất là Lão Đại, bủn xỉn nhất là Tiểu Nhị, can đảm nhất là Tứ cô nương. Chúng ta sẽ đề cập đến những thành tích vinh quang của họ sau. Về phần tôi, tôi không có điểm gì nổi bật, hơi lười, cũng hơi tham ăn, hằng ngày sống vật vờ trong cảnh viêm màng túi. Nếu cứ nhất thiết phải gán cho tôi một chữ “nhất”, vậy thì tôi có thể là đứa dở khóc dở cười nhất...

Điểm dở khóc dở cười của tôi chính là tôi đã thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng mà trước đây không bao giờ dám nghĩ đến. Song một đũa dốt hóa kiêm bệnh nhân mắc hội chứng sợ hóa học nghiêm trọng như tôi cuối cùng lại bị đẩy vào học ở cái học viện Hóa học này. Vì sao tôi lại chui vào đây, đó là cả một câu chuyện dài.

Trường cấp ba của tôi là trường trọng điểm của một huyện bình thường. Sở dĩ nói là trường trọng điểm bởi đó là trường cấp ba duy nhất trong huyện chúng tôi. Là trường trọng điểm duy nhất của huyện nhưng trường tôi lại được đặt trên tỉnh, vì thế để thi được vào đó cũng không phải dễ.

Khi học cấp ba, tôi chỉ được tuyên dương thành tích vài lần, còn cơ bản đều trôi dạt ở con số ba mươi gì đó. Với kết quả này, nếu có thể vào được các trường đại học hàng đầu, tôi sẽ tạ ơn trời, tạ ơn tổ tiên lắm. Vì thế, khi điền vào giấy nguyện vọng chọn trường, tôi chỉ nghĩ sẽ chọn một trường loại hai vừa sức mình, sau đó thi thử một vài trường hạng B, nhờ đâu lại có thể phát huy khả năng. Còn về những trường thuộc hạng “Top ten”, tôi không bao giờ nghĩ đến, chỉ tiện tay tích đại vào một trường X nào đó. Có lẽ lúc đó vì rảnh rang nên tôi mới chọn tích vào một chuyên ngành hot, sau đó đi đăng ký.

Hai ngày thi đại học tôi như bị trúng tà, tốc độ tính toán của tôi bỗng nhanh một cách bất thường. Ngay cả môn hóa học thường ngày tôi sợ nhất lúc đó cũng chẳng là gì.

Thi xong, tôi run rẩy cầm tờ đáp án đến hỏi giáo viên chủ nhiệm: “Thưa cô, đáp án này chắc là sai phải không ạ?”

Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi là một phụ nữ vô cùng hiền hậu. Cô mở to cặp mắt trên chiếc mũi dọc dừa thanh tú, ân cần nói: “Mộc Nhĩ à, nếu không thi đỗ thì năm sau thi lại, năm sau cô sẽ đưa em đi.”

Tôi cuống quýt hỏi: “Nhưng tại sao em lại thấy đáp án của mình tương tự trong tờ đáp án ạ?”

Cô Lý dịu dàng vuốt tóc tôi, mỉm cười nói: “Đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, nhân dịp nghỉ hè hãy đi chơi vài ngày đi.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, nhưng lại thấy mọi chuyện có chút mơ hồ.

Buổi tối trước ngày có kết quả, tôi thức đến mười một rưỡi, sau đó vì chịu không nổi nên thiếp đi lúc nào không biết. Hôm sau, vừa sáng sớm tôi đã bị đánh thức vì cuộc gọi của cô giáo chủ nhiệm. Cô ríu rít thông báo với tôi: nào là Mộc Nhĩ em được bao nhiêu điểm bao nhiêu điểm, đứng thứ bao nhiêu toàn tỉnh, em có thể được trường đại học B nhận, v.v...

Nghe nói trường trung học X đã rất lâu rồi không đạt được thành tích tốt như thế này.

Niềm vui đến quá bất ngờ, tôi vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được, nhưng những lời chúc mừng cứ lũ lượt kéo đến.

Tôi đã được học viện Hóa học của trường đại học B nhận...

Hóa học, hóa học, hóa học...

Ngày nhận được giấy thông báo, thầy hiệu trưởng và trưởng thôn thuê hẳn một nhóm người đến khua chiêng gõ trống, đốt pháo trước cửa nhà tôi, lại còn đội lên đầu tôi một vòng hoa đỏ chói trông quē một cục.

Tôi như bị điên, vừa cười vừa khóc, thần số mệnh đang trêu đùa tôi sao?!

Sau này, trong một lần tám chuyện, tôi có hỏi bọn Nhất, Nhị, Tứ kia lý do chọn hóa học. Câu trả lời của Tứ cô nương khiến tôi ấn tượng nhất. Cô nói: “Cha tớ bảo, ngoài hóa học ra thì chọn cái gì cũng được, vậy nên tớ chọn hóa học.” Làm trái ý cha chính là sở thích của Tứ cô nương.

Lúc đó tôi liền ôm hy vọng, hỏi: “Thực ra cậu cũng ghét hóa học đúng không?”

Cô chống cằm, thật thà đáp: “Thực ra cũng không nói là ghét được, chỉ có điều lúc học thấy quá nhàm chán, vô vị mà thôi.”

Vậy là tôi lại buồn bực.

Thôi nhé, tôi lại lan man rồi... Sau đó, dưới sự hướng dẫn của cao thủ bóng rổ Lục Tử Kiện và sự luyện tập cần mẫn của bản thân, tôi phát hiện số

lần may mắn ném trúng rổ của mình ngày càng nhiều, ngay cả người luôn yêu cầu cao như Lão Đại cũng phải nhận xét: “Động tác ném rổ của Đầu Gỗ cũng khá thú vị, có thể dùng để dọa người được đấy.”

Câu nói này chẳng có ý nghĩa gì nhưng tôi hiểu đó chính là lời khen ngợi của Lão Đại. Vì lời nói này, tôi vui đến mức cười tít cả mắt, lại còn mời cô ăn kẹo mút nữa chứ.

Trong sự mong chờ của mọi người, giải bóng rổ do câu lạc bộ bóng rổ tổ chức đã chính thức được khai mạc, có rất nhiều tuyển thủ đăng ký tham gia. Ban đầu, tôi cứ tưởng nữ sinh tham gia giải đấu sẽ ít hơn nam sinh một chút. Ai ngờ, lượng tuyển thủ nữ cũng chẳng kém gì nam, thậm chí lại còn áp đảo. Tôi lau mồ hôi, sinh viên nữ của trường đại học B nhiệt tình với môn bóng rổ này đến thế sao? Hay là bọn họ cũng thiếu tiền?

Tôi hơi căng thẳng, chen vào giữa đám nữ sinh, tranh thủ luyện ném bóng. Cảm giác với bóng tạm thời không tồi. Tôi vừa luyện tập vừa nghe hai nữ sinh bên cạnh tám chuyện.

Nữ sinh A nói: “Này, sao cậu cũng tham gia giải bóng rổ này thế? Tôi nhớ hình như đến chuyên bóng cậu cũng không biết cơ mà?”

Nữ sinh B nói: “Tôi đến ngắm các anh chàng đẹp trai, nghe nói giải này cả Chung Nguyên và Lục Tử Kiện đều là giám khảo.”

Vừa nghe đến tên Lục Tử Kiện, hai tai tôi liền dỏng lên. Tôi đứng ôm bóng bất động, chăm chú lắng nghe câu chuyện của bọn họ. Lục Tử Kiện là giám khảo ư? Anh kín quá, tôi chẳng biết gì cả.

Nữ sinh A nói tiếp: “Đúng thế, đúng thế, tớ còn nghe nói Chung Nguyên là giám khảo của giải đấu nữ, thế nên mới hào hứng chạy đến đăng ký, lần này có thể tiếp cận thần tượng rồi.” Cô ta càng nói càng kích động.

Nữ sinh B xì một tiếng rồi nói: “Thông tin của cậu chậm quá, thực ra Chung Nguyên vì nể hội trường câu lạc bộ bóng rổ nên mới làm giám khảo giải nữ, nếu không thì không có nhiều con gái đến đăng ký tham gia như

vậy. Nhưng sau đó, không hiểu Chung Nguyên trúng tà thuật gì mà nhất quyết đòi đổi với Lục Tử Kiện sang làm giám khảo giải nam.”

Nữ sinh A hỏi vẻ hơi nuối tiếc: “Thật sao? Tại sao tớ không nghe nói gì thế nhỉ?”

Nữ sinh B đáp: “Chính xác trăm phần trăm, cậu đừng quên, bạn trai tớ là trưởng ban tổ chức trong câu lạc bộ bóng rổ.”

Nữ sinh A nói tiếp: “Cũng không sao, thực ra được tiếp xúc với Lục Tử Kiện cũng không tồi.”

Nữ sinh B không nén nổi bèn cười nói: “Cậu là tuyển thủ, anh ấy ngồi ghế giám khảo, làm sao hai người có thể tiếp xúc với nhau được?”

Nữ sinh A hơi nhăn nhó, nhưng sau đó lại cười đùa với nữ sinh B.

Tôi đứng một bên nghe chuyện, nhiệt huyết sục sôi, lòng tràn đầy hy vọng. Lục Tử Kiện, Lục Tử Kiện!

Cuối cùng, Chung Nguyên cũng làm được một việc khiến tôi không thấy coi thường, thay đổi như thế quả là rất tuyệt, rất tuyệt!

Tôi đang bị kích động vì chuyện Lục Tử Kiện sẽ là giám khảo cho giải bóng rổ nữ thì thấy Lục Tử Kiện và Chung Nguyên từ xa đi tới. Hai người bọn họ đứng ở cửa ra vào, trò chuyện với mấy người trong câu lạc bộ bóng rổ.

Tôi thấy mình cần phát huy tinh thần dũng cảm, vậy nên cầm đầu cầm cổ chạy đến, tặng Lục Tử Kiện một nụ cười rạng rỡ, sau đó dè dặt vẫy vẫy tay nói: “Lục sư huynh, hôm nay nhờ anh giúp đỡ ạ!”

Lục Tử Kiện nhìn tôi cười dịu dàng nói: “Mộc Nhĩ, cố lên em nhé!”

Tôi ra sức gật đầu.

Lúc đó, Chung Nguyên đột nhiên liếc nhìn tôi, ánh mắt nham hiểm: “Mộc Nhĩ? Giám khảo của cô hình như là tôi thì phải?”

Tôi nhìn hắn, khinh khỉnh nói: “Không phải anh là giám khảo giải nam sao?”

Chung Nguyên gật đầu: “Đúng thế, cô cũng biết à?”

Tôi nhún vai, nói: “VẬY thì giám khảo của tôi là Lục sư huynh, có liên quan gì đến anh chứ?”

Chung Nguyên nhìn tôi một cách rất kỳ quái, sau đó đột nhiên cất tiếng: “Cô là con gái sao?”

Câu hỏi của hắn thật kỳ cục, đây không phải là chuyện hiển nhiên sao? Vì vậy, tôi không thèm nhìn hắn, đáp: “Nói nhảm!”

Chung Nguyên lại nhắc thêm lần nữa: “Cô mà là con gái ư?”

Tôi trợn mắt: “Đúng vậy, đừng nói với tôi là anh không nhận ra?”

Ánh mắt Chung Nguyên như lướt qua ngực tôi, cười khinh thường: “Tôi vẫn chưa nhìn ra.”

Bị ánh mắt và lời nói của hắn kích động đến mức không chịu được, tôi bỗng mất hết lý trí, hét lên một cách ngu ngốc: “Không nhìn ra? Tôi mặc áo ngực cỡ A đấy, sao anh không nhìn ra chứ?”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, tôi liền thấy hối hận. Đúng thế, mặc dù tôi luôn cho rằng tôi mặc áo ngực cỡ A là bự nhất, nhưng sao lại có thể nói chuyện này với một đứa con trai?... Thực ra tôi là một đứa thận trọng cơ mà. (>_<)

Quả nhiên, tôi vừa dứt lời, những người xung quanh đã nhìn chằm chằm vào tôi với ánh mắt rất kỳ lạ, cứ như thể tôi từ sao Hỏa rơi xuống.

Thật thê thảm! Tôi chỉ muốn mặt đất nứt ra ngay bây giờ để tôi chui xuống.

Nhưng Chung Nguyên vẫn thấy tình cảnh lúc đó chưa đủ khiến tôi xấu hổ. Hắn sừng sờ giây lát, rồi cười toe toét nói: “Áo lót cỡ A lớn như vậy, sao tôi không nhìn ra nhỉ?”

Tôi: “...”

Ông trời ơi, ông cho Thiên Lô đánh chết tôi đi!

Chương 3

Phần thưởng của giải bóng rổ

Vụ cãi nhau với Chung Nguyên khiến tôi vấp phải rào cản tâm lý trước giải đấu. Hẳn không những không xấu hổ mà còn hùng hổ hét: “Lục Tử Kiện cũng nghĩ như vậy.”

Tôi nhìn Lục Tử Kiện, tỏ vẻ đáng thương, không phải như thế, không phải như thế, Lục Tử Kiện là thần tượng của tôi, anh sẽ không như thế! (Việc này có chút liên quan đến vấn đề thần tượng hay không thần tượng. =)

Lục Tử Kiện nhìn tôi vẻ ái ngại, cười nói: “Cái này... cái này, em... kiểu tóc của em rất đặc biệt, ha ha...”

Tôi muốn khóc mà không khóc được. Lục sư huynh nhất định phải thật thà như vậy mới được sao? Đến nói dối anh cũng không thể làm để em vui sao?...

Chung Nguyên lại lên tiếng: “Kiểu tóc sao? Đến một sợi cũng chẳng có thì kiểu tóc cái gì chứ?”

Tôi... Nếu không phải cố giữ hình tượng trước mặt Lục Tử Kiện thì suýt chút nữa tôi đã đánh người!

Vì bị tên Chung Nguyên này phá rối nên trong vòng sơ loại buổi sáng, tôi chơi chẳng ra sao. Nhưng cuối cùng tôi cũng được vớt vát vào vòng chung kết. Tôi phát hiện, đa số những đứa con gái đến tham gia cuộc thi đều chưa từng sờ vào trái bóng, chỉ có thực lực của đôi ba người là không thể xem thường.

Khi bước vào cuộc thi buổi chiều, ba kẻ Nhất, Nhị, Tứ tốt bụng đột xuất, chạy đến cổ vũ cho tôi. Việc làm của họ khiến tôi cảm động suýt rớt nước mắt.

Khi bọn con gái bước vào thi đấu vòng chung kết, bọn con trai bên kia đang nghỉ ngơi. Đến lượt mình, tôi ôm lấy bóng, ngoái đầu lại mỉm cười với Lục Tử Kiện, hy vọng sẽ nhận được ánh mắt khích lệ của anh. Sau đó, tôi thấy Chung Nguyên chạy đến ngồi bên cạnh Lục Tử Kiện. Hắn cười toe toét, rồi nhìn ra sân như thể chờ dịp cười nhạo tôi.

Tôi trợn mắt nhìn hắn, sau đó quay đầu lại, đứng ở tư thế thoải mái nhất để ném bóng vào rổ. Trái bóng đó cũng biết nể mặt tôi, xoay một vòng trên thành rổ rồi lọt lưới.

Lúc này, Tứ cô nương hùng dũng của chúng tôi bỗng cất tiếng cười rất ngẫu, sau đó còn huýt sáo, hét lên: “Tam Đầu Gỗ, làm tốt lắm!”

Giọng của cô không lớn, vừa đủ để tôi nghe thấy, nhưng vì vị trí của cô gần ghế giám khảo hơn nên tôi nghĩ... có lẽ Lục Tử Kiện cũng nghe thấy.

Tức chết đi được, Tứ cô nương thật khiến tôi không thể chịu nổi nữa rồi!

Tôi cố trấn tĩnh lại, tiếp tục ném bóng. Những cú ném kế tiếp của tôi không được như mong muốn. Tôi không phát huy được hết khả năng, nhưng dù sao kết quả cũng không quá tồi.

Sau khi hoàn thành xong phần thi của mình, tôi không dám nhìn Lục Tử Kiện mà cầm đầu cầm cổ kéo ba kẻ Nhất, Nhị, Tứ đi mua kem. Bốn đứa cùng ngồi ở một góc gần sân bóng, vừa ăn kem vừa chờ kết quả.

Tôi cắn lớp sôcôla phủ trên que kem, ngơ ngác nhìn theo bóng Lục Tử Kiện ở phía xa. Anh đang chăm chú quan sát phần thi của những người tham gia và chấm điểm... Một chàng trai chăm chỉ, trông anh đẹp trai biết bao!

Lão Đại giơ tay khua khua trước mặt tôi, sau đó hỏi với vẻ không mấy thiện chí: “Cậu nhìn cái gì thế?”

Tôi vẫn chưa kịp nói gì thì Tứ cô nương đã cướp lời: “Một khúc gỗ đang nhìn một khúc gỗ khác.”

Tôi bực bội, cướp lấy cây kem trong tay Tứ cô nương, giận dữ nói: “Tớ cảnh cáo cậu, sau này không cho phép cậu gọi tớ là Tam Đầu Gỗ trước mặt Lục Tử Kiện, còn cậu, cả cậu nữa!”

Tiểu Nhị nhìn chăm chăm gã ngồi bên cạnh Lục Tử Kiện... Chung Nguyên, nói: “Tam Đầu Gỗ, cậu bớt kiếm chuyện đi được không? Lục Tử Kiện là của Chung Nguyên rồi, cậu nhìn xem, hai người đó thân thiết biết bao, làm gì có chỗ cho cậu!”

Tôi bực tức cướp nốt cây kem trong tay Tiểu Nhị: “Có chắc hôm nay các cậu đến để cổ vũ cho tớ không đấy?” Vừa nói dứt lời, tôi sực nhớ đến Lão Đại, liền nhìn cô với ánh mắt cảnh giác. Lão Đại vốn ít nói, nhưng phần nhiều những câu cô nói, tôi không thể phản bác.

Lão Đại cầm que kem, mơ màng nhìn lên trời, thở dài. Sau đó, cô lại đưa mắt nhìn cây kem trên tay: “Tớ đang ăn nên sẽ không nói gì cả.”

Bọn Nhất, Nhị, Tứ đều khiến tôi bực mình.

Cuộc thi kết thúc thì trời cũng đã nhá nhem tối. Điểm số không phụ thuộc vào kỹ thuật chơi bóng, thế nên sau khi cuộc thi kết thúc, kết quả được công bố rất nhanh. Tiếp sau là lễ trao giải. Lễ trao giải được tổ chức rất đơn giản ngay tại sân bóng.

Quán quân không phải là tôi, á quân... cũng không phải tôi...

Tôi chỉ xếp thứ ba, giải thưởng là một tờ tiền in hình Chủ tịch Mao.

Được thôi, thứ ba thì thứ ba, dù sao thì thực lực của tôi vốn không bằng quán quân và á quân. Huống hồ, dù không giật được năm trăm đồng, tôi cũng cầm trong tay một trăm đồng rồi, con người mà, phải biết hài lòng với những gì mình có.

Quan trọng là Lục Tử Kiện trao giải cho ba người dẫn đầu.

Khi Lục Tử Kiện đặt bằng khen và chiếc phong bì tiền thưởng vào tay tôi, tôi liền nắm lấy tay anh, siết thật chặt.

Tôi bỗng thở gấp, tim loạn nhịp, lượng axit trong người đột ngột dâng cao...

Sau lễ trao giải, tôi chạy đến trước mặt Lục Tử Kiện. Hai má tôi đỏ bừng, miệng thì rớt rít cảm ơn anh.

Lục Tử Kiện vẫn nở nụ cười tươi rói. Tên Chung Nguyên nọ lại đứng bên cạnh, chen vào: “Cô cảm ơn Lục Tử Kiện như thế, sao không mời cậu ấy đi ăn cơm?”

Tôi... tôi không có tiền mà...

Thôi được, dù không có tiền nhưng vẫn phải giữ thể diện. Tôi cười hì hì nói: “Lục sư huynh, em mời anh ăn cơm.”

Lục Tử Kiện lắc lắc đầu, cười nói: “Ai lại làm thế chứ!”

Tôi định nói: “Lục sư huynh, anh khách khí quá”, sau đó tìm cơ hội chuồn, ai ngờ cái tên Chung Nguyên đáng ghét kia lại tiếp tục: “Lục Tử Kiện, cậu nói như thế sẽ làm trái tim sư muội tổn thương đấy.”

Tôi trợn mắt nhìn hằm, chuyện của anh à?

Lục Tử Kiện đành hiền hậu nói: “VẬY... vậy thì ngại quá, ha ha.”

Tôi: “...”

Tôi thực sự muốn bám vào Lục Tử Kiện, đau khổ nói với anh: “Sao anh lại dễ dàng để Chung Nguyên thao túng đến thế?!”

Nhưng tôi không thể làm thế, chỉ dám đau khổ hỏi: “Vậy chúng ta sẽ đi ăn gì?”

Lục Tử Kiện nhìn Chung Nguyên như có ý hỏi, cậu muốn ăn gì.

Nói thật là nhìn vào đôi mắt ấy, tôi bắt đầu thấy nghi ngờ khiêu thâm mỹ của Tiểu Nhị nhà tôi... Không đúng, không đúng, điều đó không quan trọng, quan trọng là tôi mời Lục Tử Kiện đi ăn, mắc mớ gì đến tên Chung Nguyên kia.

Lúc đó, Chung Nguyên không chút khách khí nói: “Đi ăn cánh gà nhé, không nên để sư muội phải tốn nhiều tiền vì chúng ta.”

Lục Tử Kiện lập tức gật đầu đồng ý.

Tôi tức đến phát điên vì câu: “Không nên để sư muội tốn nhiều tiền vì chúng ta” của Chung Nguyên. Chẳng lẽ hẳn định ăn chục bữa cơm này sao? Lại còn khua chiêng gõ trống cổ động Lục Tử Kiện nữa chứ.

Lúc đó, bọn Nhất, Nhị, Tứ cũng có vẻ không còn đủ kiên nhẫn nữa. Họ đang tiến về phía tôi. Tôi đành gượng cười nói: “Tớ định mời Lục sư huynh ăn cơm, các cậu có đi không?”

Tiểu Nhị là đứa lắc đầu từ chối đầu tiên: “Vô cùng cảm ơn Lục tiểu công² nhà cậu, bọn tớ không đi.” Cô vừa nói xong, Lão Đại và Tứ cô nương cũng lắc đầu theo.

Tôi cảm động đến mức chỉ muốn ôm chầm lấy ba tên đó, chỉ có họ là hiểu tôi nhất... Nếu ba con sói này đi cùng thì chắc chắn tôi sẽ khuynh gia bại sản.

Lục Tử Kiện đứng bên cạnh tôi nên nghe thấy hết câu chuyện của cả bọn. Anh tò mò hỏi Tiểu Nhị: “Tại sao bạn em lại gọi anh là Lục tiểu công?”

Tứ cô nương nhìn anh vẻ xem thường, trả lời hộ Tiểu Nhị: “Lẽ nào phải gọi anh là tướng công?”

Trên trời, một đàn vịt trời bay qua, chốc chốc lại xếp thành hình một khuôn mặt méo mó...

Bề ngoài, Lục Tử Kiện không hề biết Tứ cô nương, nhưng Tứ cô nương lại khó chịu khi nhìn thấy Lục Tử Kiện. Chúng tôi đều nghi ngờ trong chuyện này hẳn định có nội tình, nhưng có bị đánh chết cô cũng không nói. Bọn tôi hỏi nhiều là cô lại cốc đầu ba đứa... Chúng tôi đều ngoan ngoãn để Tứ cô nương cốc đầu như thế.

Không còn cách nào khác, vì chúng tôi đều không nổi Tứ cô nương. Cô đã học Karate và quyền anh, một mình dư sức chấp cả ba đứa.

Khẩu vị của cái tên Chung Nguyên này đặc biệt tốt, hẳn cầm cánh gà ăn say sưa, ngon lành. Nếu có thể dùng ánh mắt để giết người, tôi chỉ muốn

dùng ánh mắt này để lăng trì từng xẻo hân.

Tôi ngồi bên cạnh Lục Tử Kiện, vừa ăn vừa lân la tiếp cận. Tôi nhận thấy Lục Tử Kiện là một anh chàng vô cùng tốt bụng, hơn nữa, khuôn mặt lại không bao giờ biết nói dối... Trong thời đại này thật hiếm có những người tốt bụng như vậy, thế nên mắt tôi lại lấp lánh...

Qua cuộc trò chuyện, tôi có thêm một phát hiện mới. Thì ra Lục Tử Kiện và Chung Nguyên là bạn cùng phòng, chẳng trách hai người họ thường xuất hiện cùng nhau. Tôi lén lau mồ hôi, thầm nghĩ, Tiểu Nhị, cậu sai rồi nhé!

Lục Tử Kiện sống trong khu ký túc xá tổng hợp. Trong phòng có Lục Tử Kiện học hóa, Chung Nguyên học quản lý, ngoài ra còn có thêm hai nam sinh học máy tính điện tử. Hai kẻ học điện tử kia tôi không thấy hứng thú, nhưng nghe Lục Tử Kiện nói, bọn họ đều là “hot boy”. Nhưng hai chữ “hot boy” đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì... Nếu chỉ nói riêng mái tóc thôi thì Mộc Nhĩ tôi cũng thuộc hàng “hot” đấy chứ. (>_<)

Tôi nghi ngờ miệng Chung Nguyên được gắn máy, nếu không hẳn đã không ăn nhiều đến vậy. Khi thanh toán, bà chủ quán thấy Lục Tử Kiện và Chung Nguyên là khách quen nên xóa đi một chữ số không, tôi phải trả tròn trị một trăm đồng.

Tôi xót xa mở chiếc phong bì vẫn còn nóng hổi, lừ lừ rút tờ tiền in hình Chủ tịch Mao ra đưa cho bà chủ quán. Tất cả những nỗ lực của tôi giờ đã thành công cốc. Ông trời ơi, sao số tôi khổ thế này!...

Gần đây, hầu bao của tôi hơi eo hẹp. Thực ra lúc nào chẳng thế, hơi túng thiếu một chút, nhưng với số tiền trong túi, chi tiêu dè xẻn thì cũng đủ dùng. Có điều vì vụ đền chiếc máy tôi làm hỏng trong phòng thí nghiệm, tôi phải bỏ ra không ít tiền, nên bây giờ tôi mới sa sút thế này.

Tôi vốn định tham gia giải bóng chuyền, cố gắng phát huy chút khả năng để kiếm ít tiền. Nhưng tôi chỉ xếp thứ ba, lại bị... Vừa nghĩ đến đã tức lộn ruột, tôi thấy cái tên Chung Nguyên ấy lúc nào cũng chỉ khiến người khác thấy ngứa mắt.

Không biết nếu lần sau còn gặp tên Chung Nguyên đó, tôi sẽ nghiên
ràng nghiên lợi như thế nào?

Chương 4

Vì tiền phục vụ

Một lần khác, tôi gặp Chung Nguyên trong nhà ăn.

Tiết học cuối cùng của buổi chiều hôm nay có nội dung xoay quanh Mao Trạch Đông và Đặng Tiểu Bình. Tôi không ngủ được nên quyết định trốn học, đến thư viện đọc vài cuốn sách giải trí, sau đó đi ăn cơm và bắt gặp bóng dáng của tên đại gian ác nọ trong nhà ăn.

Chung Nguyên không nhìn thấy tôi. Hắn bưng một suất sườn chua ngọt và thịt kho măng trên tay, chọn một chỗ rồi ngồi xuống. Hắn ngồi cách tôi không xa. Vừa nhìn thấy hắn, tôi nghĩ ngay đến tờ tiền xấu số đó, rồi hình dung ra khuôn mặt đáng ghét khi gặm lấy gặm để miếng cánh gà. Vậy nên, nhân lúc hắn đi mua nước, tôi mon men tiến đến chỗ hắn ngồi, gắp miếng sườn chua ngọt to nhất vào bát mình, sau đó lén lút quay trở về chỗ cũ.

Tôi thực hiện ý đồ rất nhẹ nhàng, không hề gây ra tiếng động. Tôi nghĩ mình đúng là có thiên chất của một tên trộm. (>_<)

Nhưng khi ngồi vào chỗ của mình, vừa ngẩng lên, tôi phát hiện Chung Nguyên đang bưng cơm tiến về phía tôi.

Hắn ngồi đối diện tôi, nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc rồi vừa cười toé toét vừa nói: “Tam... Đầu Gỗ?”

Tôi dồn hết sức chọc chọc đũa vào đĩa đậu phụ cải trắng để trước mặt như thể đó chính là đầu của tên Chung Nguyên.

Chung Nguyên cúi đầu, chăm chú nhìn đĩa đậu phụ, nhếch mày nói: “Đầu Gỗ sư muội, giảm béo có vẻ khổ sở nhỉ?”

Bực mình, không phải vì anh đâu! Cứ đợi đấy... Đầu Gỗ sư muội á?

Lúc này, Chung Nguyên không hề nhận ra tôi đang nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn. Hắn bĩu môi, đưa miếng sườn chua ngọt lên trước mặt tôi, nói: “Ăn không?”

Tôi nuốt nước miếng, không thèm nhìn, đẩy miếng sườn ra, nói: “Người trong sạch không thể bị dụ dỗ...”

Chung Nguyên liếc qua miếng sườn to tướng trong bát tôi, cười đầy ẩn ý: “Thật à?”

Tôi nhìn miếng sườn đang nằm thù lù giữa bát, mơ hồ cảm thấy có một dòng điện chạy qua sống lưng...

Tức chết đi được, thì ra ăn trộm sẽ bị báo ứng. (>_<)

Hiếm khi Chung Nguyên lại hiền lành như thế. Hắn không hề vạch tội tôi, chỉ nói: “Thực ra là để cảm ơn vụ cánh gà lần trước.”

Vừa nghĩ đến cánh gà, tôi liền thấy tức tối, lôi miếng sườn lại không chút khách khí, rồi giả vờ xúc động nói: “Được thôi, tôi sẽ giữ thể diện cho anh.” Bực đến đến toát cả mồ hôi!

Thế rồi hai đứa ăn cơm. Chung Nguyên vừa chậm rãi ăn vừa hỏi: “Đầu Gỗ sư muội, tối nay có rảnh không?”

Tôi nhìn hắn đầy cảnh giác: “Anh... anh định làm gì?”

Chung Nguyên nhếch mép, cười nham hiểm: “Không phải cô nghĩ tôi sẽ hẹn hò với cô đấy chứ?”

Tôi ngại ngùng thở dài, quay mặt đi.

Không phải tôi tự nghĩ ra mà là vì cách nói chuyện và giọng điệu của hắn...

Chung Nguyên nhìn tôi an ủi: “Yên tâm đi, tôi không đói đến mức nhìn thấy thức ăn là vồ lấy.”

Tôi: “...”

Bị một người mình xem thường xem thường, cảm giác đó như thế nào nhỉ? = =

Chung Nguyên: “Tôi chỉ muốn nhờ cô giúp một việc.”

Tôi thấy có chút khó hiểu: “Giúp cái gì? Sao anh biết là tôi có thể giúp anh?”

Chung Nguyên mỉm cười: “Tôi sẽ trả công cho cô.”

Tôi hơi động lòng, nhưng ngay sau đó liền nhìn hắn với ánh mắt hoài nghi: “Vậy thì... phải làm thế nào?”

Chung Nguyên: “Cô phải đến tiệm cà phê đối diện với cổng phía tây của trường, rồi gặp người ở bàn số hai, bàn số mười, bàn số mười lăm và bàn số hai mươi ba, lần lượt nói với họ rằng, hôm nay Chung Nguyên sẽ không đến, anh ấy sẽ không bao giờ đến.”

Tôi không hiểu nên hỏi: “Ý gì vậy?”

Chung Nguyên trả lời vẻ thần bí: “Đến lúc đó cô sẽ biết... Cô ra giá đi.”

Mắt tôi sáng lên khi nghe thấy câu: “Cô ra giá đi” đó, nhắm tính trong đầu phí sinh hoạt của mình, sau đó mím môi, thận trọng hỏi: “Ba trăm thế nào?” Nếu hắn không đồng ý, tôi có thể giảm một chút.

Chung Nguyên không thèm chớp mắt, gật đầu chấp thuận, vậy là cuộc giao dịch đã thành công.

Tôi lau mồ hôi, cái tên này có nhiều tiền thế sao? Chỉ có điều, tôi không yên tâm lắm, liền nói: “Vậy... giao tiền trước đi.”

Chung Nguyên: “Tôi không mang nhiều tiền mặt như thế trong người.”

Hừm, tôi biết là có trò lừa bịp ở đây. Tôi lắc đầu, nói: “Nhất định phải giao tiền trước.”

Chung Nguyên bối rối rút ví, lật qua lật lại, cuối cùng nói: “Thế này đi, thẻ ăn cơm của tôi sẽ đưa cho cô trong vòng một tháng.” Vừa nói dứt lời, hắn liền hào phóng đưa cho tôi thẻ ăn cơm.

Tôi lắc đầu không nhận: “Anh đừng lừa tôi, trong cái thẻ đó còn bao nhiêu tiền?”

Chung Nguyên chỉ vào chiếc máy quét thẻ cách đó không xa, nói: “Cô có thể thử.”

Tôi hoài nghi cầm lấy thẻ của hắn, chạy đến chỗ máy quẹt thẻ thử xem sao, sau đó nước mắt nước mũi tôi cứ giàn giụa.

Ôi mẹ ơi, số tiền trong thẻ ăn cơm của hắn còn nhiều hơn cả thẻ ngân hàng của tôi! (>_<)

Cuộc giao dịch này đã thành công. Tôi cầm tấm thẻ nặng trĩu nhưng vẫn thấy hình như có cái gì đó là lạ, liền nói: “Sao anh lại muốn tôi làm chuyện này?” Tôi nghiêng rằng nhấn mạnh chữ “tôi”. Bề ngoài tôi và Chung Nguyên vốn chẳng có liên hệ gì, nhưng thực ra lại có ân oán với nhau.

Chung Nguyên cười toe toét đáp: “Đúng lúc gặp được cô.”

Tôi: “...”

Logic của người này quá khác thường. Tôi thực sự không hiểu hắn đang nghĩ gì. Nhưng dù sao thì thẻ ăn cơm miễn phí trong một tháng đã nằm trong tay rồi, tôi cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện khác làm gì. Cũng chỉ là bốn câu thôi, việc dễ làm nhất trên đời là nói nhảm.

Nghĩ đến đó, tôi thấy thoải mái hơn.

Tiệm cà phê đối diện với cổng phía tây có không gian rất đẹp, chỉ có điều đồ ở đó quá đắt nên tôi ít khi lui tới.

Tôi bước vào trong, nhìn ngang liếc dọc một lúc, bàn số hai đúng là có người ngồi, hơn nữa lại là một nữ sinh. Cô ta đang ngán ngẩm khuấy cốc cà phê, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại.

Tôi hùng dũng bước đến, cúi đầu nói với cô nữ sinh nọ: “Chung Nguyên sẽ không đến, anh ấy sẽ không bao giờ đến.”

Cô ta ngẩng đầu nhìn tôi, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là hơi bực mình, lại có chút ầm ỹ. Cô ta kìm nén cơn giận, hỏi: “Cô là gì của Chung Nguyên?”

Tôi là kẻ thù của hắn.

Câu này tôi chỉ dám nghĩ trong lòng. Tôi nghĩ thế này, dù sao tôi và Chung Nguyên đã thống nhất rồi, bốn câu nói dối lấy thẻ ăn cơm miễn phí

trong một tháng, nếu nói thêm một câu nữa tức là tôi bị lỗ. Vì vậy, tôi không thèm nhìn cô ta, tiếp tục đi đến trước bàn số mười, lặp lại câu nói lúc này.

Đợi đến khi hoàn thành xong nhiệm vụ, tôi mới phát hiện ra, bốn bàn đó toàn là nữ sinh, hơn thế mỗi bàn chỉ có duy nhất một người ngồi...

Lẽ nào... lẽ nào Chung Nguyên hẹn hò với bọn họ? Khủng khiếp quá, một lúc hẹn bốn người sao?

Nếu đúng như vậy thì hẳn đến tìm tôi là để từ chối bọn họ sao?

Tiếp tục nghĩ theo hướng đó, cũng có thể nói Chung Nguyên đóng vai một tên mặt trắng tốt bụng, đẩy tôi đến đây diễn vai kẻ xấu, giúp hắn từ chối kẻ khác?

Cái này... Chung Nguyên, người tồi tệ quá đấy! (>_<)

Tôi quay đầu lại nhìn mấy nữ sinh vẫn đang ngồi lì ở đó, chưa chịu rời đi. Lúc này, bọn họ đều nhất loạt nhìn tôi với ánh mắt căm giận và oán hận, cứ như thể tôi là đứa vô lại đã khuyến khích Chung Nguyên từ chối bọn họ.

Thì ra, vừa nãy chỉ quanh quẩn một vòng, tôi đã đắc tội với bốn mỹ nhân, áp lực quả là lớn.

Tôi thấy mình phải giải thích cho bọn họ một chút. Vậy nên, tôi đứng trước cửa tiệm cà phê, nhìn về phía bốn mỹ nhân, hét lớn: “Không phải ý của tôi đâu, là Chung Nguyên bảo tôi nói đấy!” Nói xong, tôi không dám nhìn họ, nhanh chóng chuồn khỏi đó.

Dù bị Chung Nguyên sắp đặt làm chuyện đắc tội với người khác, tôi vẫn thấy khá vui. Suy cho cùng, việc được ăn ngày ba bữa miễn phí thật có sức hấp dẫn. Thế diện cái gì chứ, chỉ là phù du!

Trưa hôm sau, khi đang định rút thẻ ăn cơm của Chung Nguyên ra thử, chuông điện thoại của tôi bỗng reo, là một số lạ.

Tôi nhận điện thoại: “A lô?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên ở đầu bên kia: “Đầu Gỗ sư muội?”

Câu “Đầu Gỗ sư muội” khiến tôi phải cảnh giác: “Chung Nguyên? Anh muốn gì?”

Chung Nguyên đáp: “Tôi muốn ăn cơm.”

Tôi bực tức: “Sao thế, muốn nuốt lời hả?”

Chung Nguyên: “Tôi nói đưa cô dùng, nhưng không nói là mình không được dùng. Một là đợi tôi ở nhà ăn, hai là đưa cơm đến ký túc cho tôi, cô tự chọn đi?”

Tôi: “...”

Bực mình, thật là ức hiếp người quá đáng!

Nhưng tôi không còn cách nào khác, khi Chung Nguyên hào phóng rút thẻ đưa cho tôi, ai nghĩ được là hăn còn có chiêu này. Hăn thực sự muốn ép tôi phải chủ động trả lại thẻ ăn cơm cho hăn sao? Đúng là đồ keo kiệt!

Tôi không làm đấy, tôi sẽ ra sức ăn hết tiền của hăn ngay trước mũi hăn!

Nghĩ đến đó, tôi hùng dũng vịn tay, đáp: “Tôi ở nhà ăn số hai, anh đến đi.”

Chung Nguyên: “Hay quá, tôi cũng đang ở đó.”

Vậy là tôi phải vuốt nước mắt từ biệt bọn Nhất, Nhị, Tứ, ôm hận chạy đến chỗ Chung Nguyên. = =

Bữa trưa, tôi ăn giống như một hộ gia đình vỡ kế hoạch, gọi một lúc hai suất, còn mua thêm một suất canh, dù sao cũng là tiền của tên Chung Nguyên mà. Bữa ăn này khiến tôi vô cùng thỏa mãn. Nhưng giá như Chung Nguyên tỏ ra căng thẳng một chút vì khả năng tiêu tiền của tôi thì bữa cơm này thực sự hoàn hảo.

Ăn trưa xong, tôi cầm thẻ của hăn đi lấy xe. Nhưng hăn lại bám theo tôi.

Tôi quay đầu lại, trợn mắt nhìn hăn: “Không phải đã thống nhất rồi sao? Tôi sẽ giữ thẻ ăn cơm của anh. Tôi không thể tin vào nhân phẩm của anh được nữa.”

Chung Nguyên hờ hững nói: “Đúng thế, nhưng xe đạp của tôi bị mất rồi.”

Tôi: “Rồi sao?”

Chung Nguyên: “Rồi chúng ta vừa hay cùng đường.”

Thôi nào, nhẫn nhịn nào! Tôi mở khóa xe, hào phóng gọi hẳn lại gần.

Tôi nhìn hẳn đứng phía sau, ngạc nhiên hỏi: “Này, không phải là muốn tôi đèo anh đấy chứ?”

Chung Nguyên gật đầu, nói với giọng không thể tự nhiên hơn: “Xe của người khác tôi đi không quen.”

Tôi lau mồ hôi: “Anh đã nhìn thấy con gái đèo con trai bao giờ chưa? Huống hồ tôi thấp bé thế này, anh lại to đùng thế kia!” Những gì tôi nói là sự thật, mặc dù tôi cao 1m65, đối với bọn con gái thế cũng thuộc hàng trung bình, nhưng nếu so với tên Chung Nguyên đó thì thực sự thấp bé nhẹ cân.
(>_<)

Chung Nguyên cười toe toét nói: “Tôi mà to đùng á? Cô nên vui mừng vì tôi không phải là Lục Tử Kiện.”

Tôi tức giận: “Nếu là Lục Tử Kiện, tôi cam tâm tình nguyện đèo anh ấy, nhưng là anh thì không bao giờ!”

Cái tên Chung Nguyên này lại cứ ngồi lì sau xe tôi, mặt dày nói: “Đừng lèo nhèo nữa, tôi biết cô rất hung dữ mà.”

Bực mình!

Tôi ngồi lên xe, thử đạp vài vòng. Không được rồi, Chung Nguyên quá nặng. Tôi thử đạp thêm một đoạn nữa, vẫn không được. Thế nên tôi ủ rũ nhìn Chung Nguyên nói: “Đại ca, tôi đã nhận đèo rồi mà vẫn chưa được à, anh có thể xuống xe được không?”

Chung Nguyên đắc ý, cong môi, rồi cứ thế đứng phắt dậy ngay trên xe.

Tôi tận dụng cơ hội, ngồi lên xe, đạp hùng hục, nhanh... nhanh... nhanh, nhất định phải hất căng thẳng cha đó.

Đáng tiếc, tôi vừa tăng tốc, Chung Nguyên liền không bỏ lỡ cơ hội. Hắn đã ngồi ngay phía sau tôi từ lúc nào, lại còn cười hềnh hếch, chế nhạo tôi: “Đầu Gỗ sư muội, cô đang chơi trò gì trước mặt tôi đây, có bao giờ thắng không?”

Tôi vừa dốc sức đạp xe vừa thầm khóc trong lòng.

Tôi chỉ sợ anh không trả nổi món nợ này thôi!

Đi được một đoạn ngắn, cánh tay của Chung Nguyên bỗng thò ra từ sau lưng tôi. Tôi giật mình hỏi: “Anh... anh định làm gì thế?”

Chung Nguyên không nói gì, người hắn nghiêng về phía trước, áp sát vào lưng tôi. Tôi có thể cảm thấy được hơi ấm từ ngực hắn. Tôi đang định nói thì phát hiện trước mặt mình là một chiếc điện thoại, còn cánh tay cầm chiếc điện thoại đó chính là của Chung Nguyên.

Lúc này, giọng nói cười cợt của hắn vọng lại từ phía sau: “Đầu Gỗ sư muội, nào, cười một cái đi.”

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy “tách” một tiếng, tên Chung Nguyên này đã chụp trộm tôi.

Chung Nguyên thu tay. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng cười hả hê của hắn. Hắn vừa cười vừa nói: “Đầu Gỗ sư muội, nét mặt cô lúc đó hay ho lắm!”

Tôi vừa xấu hổ vừa bức mình, nhưng lại không thể làm gì được, đành phải cầm đầu đạp xe trong tiếng cười của hắn... Ông trời ơi, tại sao số tôi lại khổ thế này!...

Chung Nguyên ngấm ngấm bức ảnh hắn chụp một lúc, rồi lại tiếp tục đưa điện thoại lên trước mặt tôi. Khi nhìn thấy khuôn mặt khó coi hơn cả lúc mếu máo của mình, tôi hoàn toàn chán nản.

Chung Nguyên, ta phải liều mạng với người!

Trong đầu tôi bỗng lóe lên một suy nghĩ rất oanh liệt. Vậy là tôi nhắm mắt, bỏ hai tay, buông hai chân. Chiếc xe đạp không được điều khiển, nghiêng ngã rồi đổ xuống đường.

Tôi ngã xuống bãi cỏ bên đường, rất đau. Khi mở mắt ra để xem cái tên Chung Nguyên đó thảm hại thế nào, tôi chỉ thấy hắn vẫn lành lặn, đứng trên đường. Sau đó, hắn cúi đầu nhìn tôi vẻ giễu cợt.

Tôi không dám tin: “Anh...”

Chung Nguyên: “Rất tiếc, tôi phản ứng khá nhanh.”

Tôi nghiến răng, âm ức nói: “Chung Nguyên, anh cố ý phải không?”

Chung Nguyên khom người, nhìn tôi cười nói: “Đúng thế.”

Tôi tức tối nắm tay thành nắm đấm: “Anh đang phục thù tôi!”

Chung Nguyên trả lời dứt khoát: “Đúng thế.”

Bực mình, làm chuyện xấu mà dám thừa nhận một cách vui vẻ như thế sao? Quái thai! Biến thái! Vô liêm sỉ!

Tôi hậm hực nói: “Nhưng không phải anh đã phục thù rồi sao...” Chính vì hắn mà món tiền thưởng vừa vào tay tôi đã vượt mất.

Chung Nguyên nhếch miệng, cười gian trá nói: “Tôi thấy rất thú vị nên muốn báo thù thêm lần nữa.”

Tôi: “...”

Tôi nằm sõng soài trên bãi cỏ, muốn khóc mà không khóc nổi.

Chương 5

Lộ Nhân Giáp, Lộ Nhân Ất

Chung Nguyên dựng chiếc xe đạp của tôi lên, ngồi chàng hảng trên yên, sau đó chỉ vào chỗ ngồi phía sau nói: “Lên đi.”

Tôi nằm trên cỏ, giận dữ nhìn hăn, nhất quyết không chịu đứng dậy.

Chung Nguyên lại nhếch mép cười nói: “Lẽ nào cô lại muốn tôi bế cô lên?”

Bực mình!

Tôi đứng phắt dậy, phúi đất trên người, sau đó ngồi lên xe. Những người qua đường cứ nhìn chăm chăm hai đứa, nhìn cái gì chứ!

Chung Nguyên bỗng đập đập gót chân, cứ như thể đang cười trên một con ngựa non. Sau đó, hăn đạp chiếc xe cộc cạch trừ chuông ra thì cái gì cũng kêu, khoan thai tiến về phía ký túc xá.

Tôi bực bội ngồi phía sau, ngại ngùng hứng chịu ánh mắt kỳ lạ của những người xung quanh.

Chung Nguyên vừa khoan thai đạp xe vừa nghiêng nghiêng đầu gọi: “Đầu Gỗ sư muội.”

Tôi giận dữ: “Không được gọi tôi là Đầu Gỗ sư muội!”

Chung Nguyên: “Được thôi, Đầu Gỗ.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên: “Đầu Gỗ, xe của tôi bị mất thật mà.”

Nghe hăn nói vậy, tôi cũng thấy đỡ ấm ức một chút, nhưng ngay sau đó liền làm bộ dạng hung dữ: “Anh đang giải thích với tôi đấy à?”

Chung Nguyên: “Không phải. Tôi chỉ muốn nói, trước khi tôi mua được xe đạp mới, tôi muốn mượn xe của cô.”

Tôi bực mình quát: “Đùa à, vậy tôi đi bằng gì?”

Chung Nguyên: “Dù sao thì chúng ta cũng ăn cơm cùng nhau, nếu cô không đồng ý đèo tôi thì tôi đèo cô.”

Phí lời, đương nhiên là tôi không muốn đèo hăn rồi! Nhưng tôi cũng không muốn hăn đèo mình.

Tôi đang định từ chối hăn thì trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ. Vậy là tôi nói với vẻ đả y nghiêm túc: “Được rồi, nhưng anh phải trả phí sử dụng.” Ha ha ha ha, tôi quả là có đầu óc kinh doanh.

Chung Nguyên, tên công tử nhà giàu, gật đầu đồng ý ngay lập tức, còn nói: “Như thế này đi, thẻ ăn cơm của tôi, cô cũng có thể dùng ở siêu thị, dùng đến lúc nào tôi mua được xe mới thì thôi.”

Chiếc thẻ ăn cơm này đúng là vạn năng, có thể dùng để ăn cơm, cũng có thể dùng ở công viên hay siêu thị, lại vào được thư viện, có thể...

Vậy nên, khi Chung Nguyên đồng ý cho tôi dùng thẻ của hăn ở siêu thị, tôi lại hy vọng hăn không mau chóng mua được xe mới, đây quả là suy nghĩ ác độc nhất. (>_<)

Nhưng liền sau đó tôi lại nghĩ sang một vấn đề khác: “Tôi cầm thẻ ăn cơm của anh, vậy khi anh muốn đến thư viện thì làm cách nào? Không thể mượn thẻ của người khác mãi được, đúng không?” Dù thẳng cha này là kẻ thừa tiền thì tôi cũng phải tỏ ra quan tâm đến hăn một chút. Tất nhiên nếu hăn có nói làm như vậy không thuận tiện thì tôi sẽ cố sống cố chết giữ bằng được quyền chi phối của mình. Tôi đúng là một kẻ giả tạo. (>_<)

Thế nhưng Chung Nguyên lại không thêm quan tâm, đáp: “Không sao, nếu muốn đi thì tôi sẽ dẫn cô theo.”

Tôi: “...”

Kìm nén cơn tức giận mà hăn đã gây ra cho tôi, tôi cãi lại: “Nhưng như vậy thì bất tiện lắm...”

Chung Nguyên: “Cũng đúng, vậy thì trả lại thẻ ăn cơm cho tôi.”

Tôi: “Không được!”

Chung Nguyên lại cười nham hiểm, nói: “Thực ra tôi có thể dùng thê của cô. Cô đúng thật là đầu gỗ.”

Tôi méo mặt, tại sao cách này tôi lại không nghĩ ra nhỉ, phải tự kiểm điểm thôi...

Chung Nguyên đưa tôi đến cửa ký túc xá, sau đó tự nhiên như ruồi, cười xe đạp của tôi đi thẳng. Tôi nhìn theo bóng hắt, nghiêng răng oán hận, không biết thằng cha nào vừa mới nói không đi quen xe đạp của người khác, vậy mà cái xe đạp rách này hắt lại đi ngon lành như vậy.

Tôi về phòng, báo cáo hành tung ngày hôm nay cho bọn Nhất, Nhị, Tứ, sau đó còn nói với bọn họ với về đây nuôi tiếc rằng, Tam lão gia tôi không thể cùng ăn cơm với họ trong vòng một tháng.

Bọn Nhất, Nhị, Tứ đều đang bận nên chẳng có biểu hiện gì.

Tôi có cảm giác bị bỏ rơi, liền đứng ở trước cửa gào lên: “Này, các cậu có thể chú ý một chút được không?!”

Lúc này, bọn họ mới nhất loạt ngẩng lên, những tia sáng trong mắt họ chĩa thẳng về phía tôi, suýt chút nữa thì tôi không chống đỡ nổi.

Tứ cô nương nhìn tôi một cách kỳ quái, nói: “Chung Nguyên đã chấm cậu rồi, cũng không biết đó là bất hạnh của cậu hay của anh ấy.”

Tôi rùng mình, lắp ba lắp bắp nói: “Gì cơ... Ý gì thế?”

Tiểu Nhị liền đập bàn, sốt sắng nói: “Tam Đầu Gỗ, cậu không thể làm như vậy được, Chung Nguyên nhà tớ là của Lục Tử Kiện, không ai có thể cướp được, đặc biệt là con gái...”

Tiểu Nhị đang hưng phấn thì bị Lão Đại đặt tay lên đầu. Lão Đại vuốt mái tóc mượt mà, thân mật nói: “Tam Đầu Gỗ à, cậu và Chung Nguyên không cùng đẳng cấp, tốt nhất là nên tránh xa anh ấy một chút.”

Lão Đại nói như vậy khiến tôi nghĩ đến những việc mà Chung Nguyên đã làm với tôi, lại thấy bức mình. Lão Đại, tớ cũng biết tớ và hắt không

cùng đẳng cấp, nhưng cậu cũng không nên nói thẳng ra như thế chứ. (>_<)

Đợi đấy, không đúng, ba người họ hình như đang thảo luận cái gì đó, hình như chủ đề chính không liên quan đến Chung Nguyên.

Để cho câu chuyện trở lại quỹ đạo bình thường, tôi liền kêu gào thảm thiết: “Tớ muốn nói, tớ sẽ phải rời xa các cậu, vậy mà các cậu đến một chút lưu luyến cũng không có sao?...”

Tiểu Nhị chớp chớp mắt, sau đó tỏ ra xem thường: “Thôi đi, cậu hãy đi với Chung tiểu thụ³ đó đi... Có lần nào ăn cơm mà cậu lại không là kẻ ăn chậm nhất? Rõ ràng cậu là người thô kệch mà lại cứ tỏ vẻ thanh nhã.”

“Ăn thì phải nhai cho kỹ, đó là cách ăn thông thường mà...” Tôi vừa nói vừa chăm chú nhìn Lão Đại và Tứ cô nương, hy vọng bọn họ sẽ ủng hộ mình.

Kết quả là cả Lão Đại và Tứ cô nương đều nhìn Tiểu Nhị với ánh mắt tán dương như thể Tiểu Nhị là người phát ngôn của họ.

Hic... hic... Tôi bị thế giới này ruồng bỏ rồi sao?

Sáng hôm sau, tôi chạm mặt Chung Nguyên dưới ký túc xá. Hắn đang ngồi trên chiếc xe đạp của tôi, một chân chống đất, nét mặt có vẻ đã hết kiên nhẫn.

Tôi tiến lên phía trước, ngại ngùng chào hắn.

Chung Nguyên, mặt không chút biểu cảm, nói: “Lần sau đúng bảy giờ có mặt ở đây, đừng để tôi phải đợi.”

Tôi giận sôi người: “Sao tôi phải nghe lời anh?” Bảy giờ ư, bảy giờ tôi vẫn còn đang ngái ngủ, không mở nổi mắt, được chứ?

Chung Nguyên khẽ chau mày, lại tặng tôi một nụ cười nham hiểm đúng hiệu. Hắn chậm rãi nói: “Tùy cô thôi, nếu cô không xuống, tôi sẽ bán xe của cô đi...” Dừng một lúc, hắn lại nói: “Dù sao thì cái xe này cũng chỉ đáng đem đi bán đồng nát, đến lúc đó chắc tôi cũng chẳng phải bồi thường nhiều.”

Bực mình!

Mặc dù tôi rất coi thường hành động của hắn nhưng không thể không công nhận khả năng uy hiếp của hắn rất cao. Cho dù hắn bán xe của tôi đi thì số tiền phải đền cũng chẳng là bao. Chỉ có điều khi đó tôi phải bỏ thêm tiền mua xe mới...

Tên Chung Nguyên đó còn không biết xấu hổ như thế sao? (>_<)

Nghĩ đến đây, tôi chán nản kẹp chặt cặp sách, tiu nghỉu ngồi lên chiếc xe đạp của chính mình.

Trong nhà ăn, Chung Nguyên đập một quả trứng gà luộc, cẩn thận bóc vỏ, vừa bóc vừa nói với tôi: “Đầu Gỗ, cô có ý kiến gì với tôi à?”

Hừm, có ý kiến thì tốt cho anh chắc? Tôi chớp chớp mắt, cười lạnh lùng: “Không có gì, chỉ có điều nhìn thấy không vừa mắt thôi.”

Chung Nguyên không hề tức giận, chỉ nói: “Thực ra tôi lại thấy rất vừa mắt.”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn, thằng cha này lại bị ma nhập sao?

Chung Nguyên ngược mắt nhìn vào mặt tôi, mỉm cười nói: “Tôi vừa nhìn thấy cái vẻ xoắn xuýt của cô, thế nên càng muốn xoắn xuýt hơn nữa.”

Bực mình, Chung Nguyên, người đúng là biến thái, là đệ nhất biến thái, biến thái đệ nhất!

Hôm đó, tôi cùng Chung Nguyên ăn cơm trong nhà ăn. Tôi cảm thấy những người xung quanh như đang liếc nhìn chúng tôi, nhưng khi tôi vừa ngẩng đầu lên nhìn, lại không thấy gì cả. Kỳ lạ, thật quá kỳ lạ!

Tôi nói cảm giác của mình với Chung Nguyên. Hắn chỉ chăm chú ăn, không thèm chớp mắt nói: “Đầu Gỗ, cô đã qua cái tuổi mà ở đâu cũng cảm thấy có người đang nhìn mình rồi.”

Tôi trợn mắt nhìn hắn nhưng không phản bác. Lúc này, hai tên con trai phía sau Chung Nguyên bỗng đứng dậy. Sau đó, bọn họ nhanh chóng đi đến

chỗ chúng tôi, ngồi bên cạnh Chung Nguyên, khoác vai hắn như thể là người quen.

Tôi cắn đũa, kinh ngạc nhìn chăm chăm hai gã đó.

Bọn họ nhìn tôi cười thân thiện, một trong hai kẻ lên tiếng: “Chào sư muội, anh là Lộ Nhân Giáp, còn đây là Lộ Nhân Ất.”

Tôi suýt cắn gãy đũa, cái gì với cái gì chứ, sao lại dẫn theo cả Lộ Nhân Giáp - Ất gì nữa đây?

Chung Nguyên ngồi yên lặng này giờ, cuối cùng cũng rời mắt khỏi đĩa cơm, nhìn sang hai kẻ bên cạnh. Hắn hất tay hai gã nọ ra, hờ hững nói: “Là bạn cùng phòng, một người họ Lục, một người họ Nhậm.”

Lộ Nhân Giáp bổ sung: “Cho nên chúng tôi là nhóm Lộ Nhân.”

Bực mình, hai bạn cùng phòng của Chung Nguyên còn nhạt nhẽo hơn cả hắn.

Mặc dù hơi kỳ quái, nhưng dù gì họ cũng là sư huynh, nên tôi liền tươi cười chào hỏi: “Chào Lục sư huynh, chào Nhậm sư huynh.”

Hai người đó có vẻ rất phấn khởi khi thấy tôi gọi họ như vậy. Lộ Nhân Giáp cầm một chiếc đũa gõ lên bàn, cười nói: “Sư muội ngoan quá, yên tâm đi sư muội, nếu Chung Nguyên bắt nạt em, anh sẽ đứng ra làm chủ cho em.”

Tôi cảm kích nhìn anh ta, thật... thật thế ư?

Lúc này, Lộ Nhân Ất không bỏ lỡ cơ hội để vạch tội: “Làm chủ? Không phải cậu cũng bị cậu ta ức hiếp đó sao!”

Lộ Nhân Giáp liền cốc đầu Lộ Nhân Ất, không chịu thua nói: “Chúng ta sẽ cùng bắt nạt, được chứ!”

Tôi im lặng cắn từng hạt cơm, trong đầu nghĩ nếu Tiểu Nhị nhà tôi mà nghe được câu này thì hay phải biết...

Mặc dù với bộ dạng của Lộ Nhân Giáp thì chưa chắc anh ta có thể đứng ra giúp tôi, nhưng tôi vẫn thấy được an ủi rất nhiều, ít nhất tôi cũng biết

người bị Chung Nguyên chà đạp trên thế giới này không chỉ có mình tôi...

Ha ha, tôi thật nhẫn tâm. (>_<)

Chương 6

Sự kiện bị bàn tán trên diễn đàn

Tôi giống như con khỉ trong sở thú bị Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất ngăm nghía hồi lâu. Cuối cùng, bọn họ kết luận: “Không tồi, dễ coi hơn trong ảnh.”

Ảnh???

Tôi tức tối nhìn Chung Nguyên: “Anh cho họ xem ảnh của tôi?” Đó lại là một bức ảnh ngu ngốc nữa chứ!

Chung Nguyên nhìn chăm chăm nhóm Lộ Nhân, tỏ vẻ vô tội: “Hai cậu nhìn thấy ảnh ở đâu?”

Lộ Nhân Giáp: “Gần đây có người đưa ảnh hai người đang ăn cơm lên diễn đàn của trường, trang đó giờ hot lắm... Chung Nguyên, cậu thực sự không biết sao? Này, Mọc Nhĩ sư muội cũng không biết à?”

Tôi lắc lắc đầu, nhìn Chung Nguyên. Hắn cũng đang mù tịt chẳng hiểu gì, hỏi: “Trang nào cơ?”

Lộ Nhân Ất nói: “Lên mạng xem thì biết, xuất hiện ở ngay đầu diễn đàn, nhiều ngày rồi.” Anh ta vừa nói vừa kéo Lộ Nhân Giáp: “Đi thôi, sư muội, hai người cứ từ từ nói chuyện... Chung Nguyên, sau này nhớ cho tớ xem ảnh độc của hai người đấy, nếu to quá thì không cần đâu.” Vừa nói dứt lời, hai người bọn họ đã thậm thà thậm thụt bỏ đi giống như khi xuất hiện.

Mặt tôi đỏ bừng, tôi trợn mắt nhìn Chung Nguyên nói: “Chuyện này... không cho phép anh đưa ảnh của tôi cho họ xem.”

Chung Nguyên khẽ nhếch mép cười: “Còn phải xem cô có chịu nghe lời hay không đã.”

Bực mình, vậy là tên Chung Nguyên đó lại có thêm lý do để uy hiếp tôi.

Lộ Nhân Giáp vừa đi, một kẻ khác lại lượn tới, ngồi xuống ngay cạnh tôi. Tôi nghiêng đầu nhìn sang, là hội phó hội Bảo vệ môi trường của trường chúng tôi, một sư tử năm ba, một người rất can đảm.

Vừa nhìn thấy hội phó, tôi liền cười xun xoe: “Chị Linh Linh, đúng lúc quá!”

Linh Linh mỉm cười ngọt ngào với Chung Nguyên, sau đó mới quay sang chào hỏi tôi.

Tiếp đó, tôi chẳng biết nói gì nữa. Mặc dù tôi rất ngưỡng mộ hội phó, nhưng thực sự không được nói chuyện nhiều với chị ta nên bây giờ cảm thấy không quen lắm.

Linh Linh lại có vẻ rất thân mật. Chị ta vuốt vuốt cái đầu trọc của tôi, lại còn khen ngợi kiểu tóc của tôi nữa. Tôi phải bó tay chào thua thì chị ta lại đem đến cho tôi một tin tốt lành khiến tôi vô cùng kích động, chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn cơm nữa.

Chị ta nói rằng tôi đã trúng thưởng.

Gần đây hội Bảo vệ môi trường có tổ chức hoạt động cắm trại ngoài trời với chủ đề: Trải nghiệm để gần gũi với thiên nhiên.

Tôi rất muốn tham gia nhưng muốn đi thì phải đóng phí thuê lều trại và phí ăn uống, v.v... lúc đó tôi lại đang viêm màng túi. Sau đó, hội quyết định mở rộng tuyên truyền, tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng trong phạm vi cả trường, chỉ cần đăng ký là sẽ có cơ hội tham gia cắm trại. Mặc dù số người trúng giải không nhiều, tôi vẫn đăng ký, ấp ủ hy vọng trúng thưởng. Nhưng vì hy vọng đó quá mong manh nên sau hai ngày phấn khích, tôi cũng quên mất chuyện này. Ai ngờ, hôm nay, tin tốt lành này lại đột ngột bay đến khiến tôi hạnh phúc đến choáng váng.

Linh Linh đập vào vai tôi, cười nói: “Chúc mừng em nhé, Mộc Nhĩ, kể từ hôm nay em sẽ phải tham gia lớp tập huấn của chúng tôi, đi dã ngoại cần phải đảm bảo về thể lực.”

Tôi gật đầu lia lịa, hai mắt long lanh nhìn chị ta.

Linh Linh lại nhìn Chung Nguyên cười đầy tình ý: “Chung Nguyên à, chỗ tớ còn một suất dã ngoại miễn phí, cậu có muốn tham gia không?”

Tôi kéo kéo tay chị ta, không thể tin được, muốn được cắm trại miễn phí phải rút thăm chứ, sư tử à, chị hồ đồ rồi sao?

Chung Nguyên liền lịch sự cười nói: “Cảm ơn, không cần đâu.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, không nhìn thấy bóng dáng của hấn là một chuyện tuyệt vời biết bao. Vì thế tôi càng mong chờ buổi dã ngoại đó.

Nhưng Chung Nguyên bỗng cất tiếng hỏi: “Đầu Gỗ, cô không muốn tôi đi, đúng không?”

Lúc đó tôi vẫn còn chìm đắm trong niềm hạnh phúc vì hấn từ chối không đi, nhất thời không phản ứng kịp, bất giác gật đầu đáp: “Đương nhiên.”

Chung Nguyên nhếch miệng cười nói: “Vậy thì tôi sẽ đi.”

Tôi: “...”

Linh Linh ôm chầm lấy tôi, phấn khích nói: “Sư muội, em làm tốt lắm!”

Bỏ tôi ra, tôi không phải là sư muội của chị! (>_<)

Vừa về đến ký túc xá, tôi liền mở máy tính, đăng nhập vào diễn đàn của trường. Chiếc laptop tôi đang dùng bây giờ là món quà trường cấp ba tặng tôi. Mặc dù thỉnh thoảng có bị treo nhưng nói chung nó rất trung thành với tôi.

Phần đầu của diễn đàn quả nhiên có một topic với lượng truy cập rất cao. Nội dung là: Đây là bạn gái của Chung Nguyên? Đây là bạn gái của Chung Nguyên? Đây là bạn gái của Chung Nguyên???

Tôi bỗng thấy trong lòng dâng lên cảm giác bất an, run rẩy kích vào xem.

Tấm ảnh được chụp trộm, nước ảnh hơi mờ. Hai nhân vật được chụp là tôi và Chung Nguyên, có rất nhiều cảnh, nào là trong nhà ăn, ở tầng trệt ký túc xá, lại còn cả khi chúng tôi đi xe đạp. Chủ trang topic này không nói

nhiều, chỉ tự xưng đây là thành quả gặt hái được sau nhiều ngày bám đuôi chúng tôi, sau đó đưa lên diễn đàn cho mọi người cùng xem để hỏi xem liệu tôi có phải là bạn gái của Chung Nguyên hay không.

Dù người này có vẻ thích xen vào chuyện của người khác, nhưng dù sao vẫn là kẻ điềm đậm, bởi khi đọc những comment ở dưới, tôi thực sự phải khóc dở mếu dở.

Nickname A: Đừng đùa nữa, đây là con gái sao? Đây là con gái sao? Đây là con gái sao?

Nickname B: Một cái đầu trọc tuyệt đẹp, nhìn chói hết cả mắt!

Nickname C: Khẩu vị của Chung Nguyên đúng là khác lạ, quả nhiên con mắt của hot boy khác người thường.

Nickname D: Hừm, đúng là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu, bực quá đi mất!

Nickname E: Cô ta không phải bạn gái của Chung Nguyên, người đó là tôi, là tôi, là tôi...

Nickname F: Nói thật, nếu đội thêm bộ tóc thì cũng long lanh đấy.

Nickname G: Chung Nguyên à, con trai việc gì phải làm khổ mình thế chứ...

Những comment tiếp đó đều chỉ là những lời phụ họa, đại bộ phận nhại lại giọng điệu của những nickname trên, chế giễu cái đầu trọc của tôi, nói tôi không xứng đáng với Chung Nguyên, v.v... Tôi càng xem càng bực mình. Anh đang đùa cái quái gì thế hả Chung Nguyên? Cái tên ma nhập mặt trắng ấy là một thằng cha vừa cặn bã vừa nham hiểm. Loại người này sao tôi có thể đón nhận, thần tượng của tôi là Lục Tử Kiện cơ mà!

Tôi nhìn tiếp xuống dưới, lại còn có người đưa ra topic: “Cuối cùng cô ấy có đẹp hay không” để thảo luận nữa chứ. Lý do của hai phe thì nhiều đến mức hoa mày chóng mặt, tôi nhìn mà đau hết cả đầu. Chỉ có điều, vì có người khen mình xinh đẹp nên tôi cũng thấy được an ủi phần nào. Dù sao tóc tai tôi như thế này mà vẫn có người đón nhận thì cũng tuyệt lắm rồi.

Nhìn tiếp xuống, tôi bắt đầu thấy lạnh sống lưng. Đám con gái điên cuồng này, bọn họ đang muốn moi tin tức về tôi...

Mặc dù moi tin là một kỹ thuật sống nhưng một kẻ học ở trường đại học B muốn biết thông tin về một người cùng trường thực ra không khó. Hiệu quả của việc làm này rất cao. Topic được đưa lên diễn đàn mới hai ngày mà đã có người đưa lên lý lịch chi tiết của tôi. Hic... Đến cả việc tôi không ăn được cay bọn họ cũng biết. (>_<)

Tôi càng xem càng thấy có không khí, liền gọi ba kẻ Nhất, Nhị, Tứ đến cùng xem, nhân tiện tìm kiếm chút an ủi. Ai ngờ ba đứa chỉ liếc qua màn hình máy tính, xí một tiếng rồi lần lượt bỏ đi.

Lão Đại là hiền hậu nhất. Cô dịu dàng vỗ vai tôi, cười nói: “Đầu Gỗ, bây giờ cậu mới biết sao, đúng là Đầu Gỗ có khác.”

Tôi ừ ừ đáp: “Cậu biết rồi hả, tớ chẳng mấy khi vào diễn đàn... nhưng các cậu đã biết rồi, sao lại không nói cho tớ?”

Tứ cô nương lúc đó mới cười nói: “Cậu biết thì cũng có tác dụng gì, chỉ thêm phiền não.”

Tôi giận dữ đập bàn: “Nhưng bây giờ tớ đã biết rồi, phải làm thế nào?”

Tứ cô nương: “Làm sáng tỏ mọi chuyện hoặc coi như không nhìn thấy, còn thế nào được nữa.”

Tứ cô nương, cậu thật có tầm nhìn, chưa từng phí lời vô ích.

Tôi chống cằm, bắt đầu suy nghĩ đến việc làm sáng tỏ mọi chuyện hay là hờ hững coi như không biết gì.

Nếu nam chính của topic này là Lục Tử Kiện, nhất định tôi sẽ không làm sáng tỏ; nếu bọn họ không chê tôi xấu, tôi cũng sẽ không làm sáng tỏ; nếu bọn họ không nói tôi không xứng với Chung Nguyên, tôi cũng sẽ không làm sáng tỏ...

Nói tóm lại, tôi nói rõ mọi chuyện chắc sẽ tốt hơn.

Nghĩ đến mức độ nổi tiếng và tầm ảnh hưởng của tôi và Chung Nguyên, việc này nên để hắn làm thì tốt hơn.

Tôi cầm điện thoại, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng bấm số của Chung Nguyên. Sau đó, tôi phải tốn bao công sức để giải thích cho hắn từ đầu đến cuối sự việc, tiếp theo nhấn mạnh nếu không nói rõ chuyện này thì sẽ gây ra hậu quả thế nào cho cả hai. Cuối cùng, tôi nghiêm túc nói: “Nhất định phải làm sáng tỏ mọi chuyện, phải đưa ra những lý do xác đáng.”

Chung Nguyên trả lời rất dứt khoát, thậm chí trong khoảnh khắc đó tôi đã có cách nhìn khác về hắn.

Hiệu suất làm việc của Chung Nguyên quả rất cao, chẳng bao lâu, tôi đã thấy topic của một người có ID “Tôi là Chung Nguyên”.

Nội dung của topic này rất đơn giản: Tôi là Chung Nguyên, tôi và Mộc Nhĩ không phải một đôi, chuyện này rất rõ ràng. Ngoài ra, nếu các bạn muốn bàn luận, hãy đợi cô ấy mọc tóc rồi tiếp tục nhé!

Nhìn topic của hắn, tôi giận đến sôi người, liền gửi cho hắn một tin nhắn: “Anh đang ngầm chế giễu tôi đấy à?!”

Không lâu sau, Chung Nguyên liền hồi âm: “Đúng vậy.”

Tôi: “Đi chết đi, đồ đáng chết!”

Chung Nguyên: “Đây là câu cuối cùng, đừng để tôi thấy lần nữa, nếu không tôi không dám đảm bảo mình sẽ làm chuyện gì đâu.”

Đây đúng là uy hiếp, một sự uy hiếp trắng trợn... Đúng là đồ đáng chết!

Chương 7

Chuyện ở chung đầu đầu

Buổi dã ngoại của hội Bảo vệ môi trường sẽ được tổ chức vào ngày Quốc tế Lao động. Nửa tháng trước đó, cứ đúng chín giờ tối, tôi lại phải có mặt tại sân vận động để tham gia lớp huấn luyện. Vì chúng tôi phải leo núi, một hoạt động yêu cầu thể lực, hơn nữa đa số những người tham gia đều là dân nghiệp dư, thế nên tất cả đều phải tập luyện trước. Mặc dù tập luyện không thể thay đổi được thể trạng nhưng ít nhất chúng tôi cũng có thể thích ứng được với hoạt động mất nhiều sức lực này.

Nội dung chính của buổi huấn luyện là chạy bền, thỉnh thoảng có thêm cả nhảy cao. Thể lực của tôi có thể coi là bình thường, không khỏe nhưng cũng không yếu. Tập luyện thể này không đến mức khiến tôi phải kiệt sức, nhưng tôi cũng thấy khá vất vả. Đường nhiên đối với một số kẻ không phải là người, việc này chẳng đáng bàn đến, như tên Chung Nguyên chẳng hạn. Hắn chạy suốt nửa tiếng đồng hồ mà vẫn thoải mái như đi tản bộ. Nhiều lúc tôi nghi ngờ hắn là người máy chứ không phải người bình thường.

Khi tập luyện, Chung Nguyên không có nhiều thời gian để bắt nạt tôi. Hắn thường bị đám con gái vây quanh, nhất là khi chạy bộ. Hắn chạy nhanh hơn một chút để dứt khỏi đám con gái kia. Bọn họ chỉ còn biết đứng ở xa nhìn theo hắn mà thở dài. Nhưng chính vì thế, tôi lại thấy có cảm giác của một kẻ chiến thắng, xem kìa, thì ra kẻ chạy chậm không chỉ có mình tôi...

Đôi lúc chạy ngang qua tôi, Chung Nguyên quay đầu chạy ngược lại, đối mặt với tôi, rồi giơ điện thoại, cười toe toét: “Đầu Gỗ, cười lên nào.”

Người tôi đầm mồ hôi, tôi thở hổn hển, đến sức để mắng người khác còn chẳng có thì cười cái nổi gì?

Chung Nguyên liền tận dụng thời cơ, chụp lại bộ dạng thê thảm nhất của tôi... Bạn thử nói xem, tâm địa của hắn có đen tối không cơ chứ?

Một ngày trước khi lên đường, chúng tôi không tập luyện mà tập trung ở một hội trường nhỏ, nghe dặn dò về một số điều cần chú ý khi đi dã ngoại. Cuối cùng, Linh Linh đứng lên thông báo một chuyện, chính xác mà nói đó là một chuyện khá phiền phức.

Những người tham gia buổi dã ngoại sẽ được phân làm ba đội, đi đến những địa điểm khác nhau. Tôi, Chung Nguyên và Linh Linh đều thuộc đội ba. Đội ba có hai mươi người, bảy nữ, mười ba nam, mấu chốt là ở hai con số này. Đội một và đội hai đều có thể chia thành cặp, nhưng đội ba thì lại lẻ... Trong khi đó trại chúng tôi thuê chỉ dành cho hai người, oái ăm hơn, đội ba chỉ thuê đúng mười chiếc...

Nếu sắp xếp hai người một trại, sẽ có một nam - một nữ phải ở cùng một trại.

Chị Linh Linh nói đã thương lượng với nơi cho thuê trại nhưng vào ngày Quốc tế Lao động người đến thuê trại rất đông... Ý của chị ta là, ba đội chỉ cần từng đó là đủ, các bạn cứ chờ rồi xem.

Tôi nghe đến đây, liền hăng hái giơ tay phát biểu: “Chị Linh Linh, chúng ta có thể để ba người dùng chung một trại đúng không?”

Linh Linh lắc đầu: “Nếu ba người dùng chung một trại thì vất vả cho mọi người quá, hưởng hồ ban ngày đã mệt như thế, nếu tối cũng không được ngủ cho ra hồn thì hôm sau sẽ không đi nổi.”

Chung Nguyên đang ngồi bên cạnh tôi, liền ghé vào tai tôi nói nhỏ chỉ đủ để hai đứa nghe thấy: “Không có gì phải căng thẳng như thế, nếu là con gái như cô, ba người nhét trong một trại cũng chẳng có gì to tát.”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn: “Vậy tại sao anh không nói với chị Linh Linh?”

Chung Nguyên liếc nhìn về phía Linh Linh, nói: “Cô không nhận ra sao? Cô ta cố ý đấy.”

Tôi kinh ngạc, dám đổ tội cho sư tử, cẩn thận không tôi sẽ tố cáo anh!

Nhìn bộ dạng ngờ vực của tôi, Chung Nguyên liền nói tiếp: “Nếu không tại sao đến bây giờ cô ta mới nói? Cho dù có cách khác thì cũng không kịp.”

Quả nhiên, lúc đó một nam sinh năm nhất lên tiếng: “Chị Linh Linh, nhà em có một chiếc trại đơn.”

Linh Linh nói vẻ tiếc nuối: “Trời ơi, sao em không nói sớm, bây giờ nếu về lấy sợ không kịp, sáng sớm ngày mai chúng ta phải lên đường rồi.”

Tôi bán tín bán nghi nhìn Chung Nguyên, hỏi: “Vậy chị ấy định làm gì?”

Chung Nguyên lắc đầu: “Không biết.”

Mọi người sôi nổi thảo luận xem ai sẽ ở cùng ai. Tôi phát hiện những người này đều đồng ý cả hai tay với việc nam nữ cùng chung một trại, lẽ nào đó là ảo giác của tôi chăng...

Cuối cùng, Linh Linh đưa ra ý kiến. Tất cả nữ sinh sẽ bỏ phiếu biểu quyết xem sẽ dùng chung trại với nam sinh nào. Chú ý, quyền lựa chọn là ở con gái, hic... (>_<)

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là khi chị Linh Linh đọc tên Chung Nguyên, trừ tôi ra, sáu đứa con gái còn lại của đội ba đều nhất loạt giơ tay. Sáu đứa con gái năm nhất có vẻ ngại ngùng, còn hai mắt của Linh Linh thì long lanh nhìn Chung Nguyên giống như kẻ bị bỏ đói đã lâu nhìn thấy một đĩa đầy ắp thức ăn.

Tôi đã phần nào hiểu ra lý do Linh Linh lại làm như vậy... Chung Nguyên, anh đúng là tai họa!

Linh Linh hỏi tôi: “Mộc Nhĩ, em chọn ai?”

Mặc dù không hiểu ý chị ta, nhưng tôi vẫn thấy chuyện này hơi kỳ lạ, nên nói: “Chị Linh Linh này, em vẫn thấy, thực ra ba người chung một trại cũng...”

“Không được!” Linh Linh dứt khoát từ chối ý kiến của tôi. Bây giờ chị ta đang phấn khích nên tôi đành ngoan ngoãn nghe lời như một chú cừ non.

Linh Linh lại nói tiếp: “Dù sao bây giờ Chung Nguyên cũng đã có sáu phiếu, Mộc Nhĩ, em muốn chọn ai cũng không quan trọng.”

Chung Nguyên đột nhiên lên tiếng: “Người được chọn có thể từ chối không?”

Linh Linh cười nham hiểm: “Không thể!”

Chung Nguyên: “Được thôi, vậy người được chọn có thể tự chọn bạn cùng trại không?”

Linh Linh do dự một lúc, rồi đáp: “Có thể...”

Việc đã đến nước này, đến cả những nữ sinh năm nhất vốn dè dặt cũng không thể bình tĩnh nổi. Họ nhìn chăm chăm vào cái tên tai họa Chung Nguyên. Đương nhiên, tôi vẫn bình tĩnh như thường dù thấy ba người dùng chung một trại chẳng có gì là không tốt. (>_<)

Chung Nguyên đảo mắt qua đám con gái, cuối cùng nhìn thẳng vào tôi. Hắn cười toe toét: “Tôi chọn cô, Mộc Nhĩ.” Hắn vừa nói xong, bọn con trai đều nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, còn trong ánh mắt đám con gái có chút hậm hực. Tim tôi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tôi thẳng thừng từ chối: “Tôi không đồng ý! Chị Linh Linh, em vẫn thấy ba người...”

Linh Linh cắt ngang lời tôi: “Chung Nguyên, Mộc Nhĩ không đồng ý, cậu nên chọn lại lần nữa.”

Chung Nguyên nhìn chị Linh Linh nói: “Tớ cũng không biết chọn ai, thực ra tớ hy vọng sẽ chọn được một em năm nhất.” Hắn nói xong, đám nữ sinh năm nhất càng kích động.

Tôi trợn mắt nhìn Chung Nguyên, sao lại lôi tôi vào chuyện này chứ? Rõ ràng Linh Linh đã mong chờ anh rất lâu rồi mà...

Linh Linh nghe Chung Nguyên nói muốn chọn năm nhất, lập tức rút một chiếc hộp nhỏ từ trong ba lô ra, nói: “Được thôi, chúng ta sẽ rút thăm. Trong này có bảy mẫu giấy, trong đó chỉ có một mẫu đánh dấu tích, còn lại vẫn trắng tinh. Nếu ai trong bảy nữ sinh bốc được tờ giấy đánh dấu thì...” Nói đến đây, Linh Linh càng tỏ ra phấn khích. Chị ta nuốt nước bọt, nói tiếp: “... thì sẽ dùng chung trại với Chung Nguyên.”

Tôi lau mồ hôi, rõ ràng Linh Linh đã lên kế hoạch từ trước.

“Để công bằng, các bạn sẽ chọn trước, tôi chọn sau cùng.” Chị Linh Linh vừa nói vừa cầm hộp đến trước mặt đám chúng tôi. Mọi người đưa tay vào hộp, bốc ra một mẫu giấy nhỏ đã được gấp lại cẩn thận.

Linh Linh đưa chiếc hộp đến trước mặt tôi, Chung Nguyên bỗng lên tiếng: “Mộc Nhĩ, cô làm vậy là gây khó dễ cho Linh Linh rồi, nhờ đâu tờ giấy sót lại cuối cùng lại có dấu thì sao? Dù sao xác suất cũng là một phần bảy, không đến lượt cô đâu.”

Tôi trừng mắt nhìn hăn, rút một mẫu giấy trong hộp.

Tôi định mở ra xem thì Chung Nguyên lại nói: “Tôi giúp cô.” Hăn vừa nói vừa cướp lấy mẫu giấy từ tay tôi, mở ra xem, sau đó nhanh nhẹn rút chiếc bút trong túi, đánh một dấu tích lên đó.

Tôi ngồi bên cạnh hăn, miệng há hốc, không biết tên Chung Nguyên này điên thật hay là ngốc nghếch nữa?

Lúc này, tất cả mọi người đều mở mẫu giấy trên tay ra xem. Hành động của Chung Nguyên vừa nhanh vừa bí mật nên đám con gái, trong đó có cả Linh Linh, đều không nhìn thấy hành vi xấu xa của hăn. Tôi vẫn chưa kịp định thần lại, nhìn Chung Nguyên nhét cây bút vào tay mình, sau đó giơ mẫu giấy lên: “Tôi đã bị Mộc Nhĩ chọn trúng rồi.”

Tôi vội vàng nói: “Không phải, tôi...”

Chung Nguyên nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi, nói: “Cô muốn nói gì, lẽ nào muốn nói mẫu giấy bốc thăm của Linh Linh là giả sao?”

“Tôi không có ý đó.” Tôi nhìn Linh Linh, muốn giải thích nhưng lại chạm phải bộ mặt khác lạ của chị ta. Khuôn mặt đó vừa thất vọng vừa hoang mang. Hức!

Cái tên Chung Nguyên này lại làm càn...

Chung Nguyên bỗng hạ giọng, nói thầm với tôi: “Bút ở trong tay cô, cô thử nói với mọi người là tôi làm bậy xem có mấy người tin cô.”

Tôi cúi đầu nhìn cây bút chỉ dài năm centimét, mặt ngơ ngác. Quan trọng là, khi ngẩng lên, tôi phát hiện Linh Linh dường như đang nhìn chăm chăm vào cây bút trong tay tôi, nhìn cũng biết chị ta tức giận đến mức nào.

Nhưng vì sao đến bây giờ vẫn chưa có người nào đứng ra tố cáo mẫu giấy thăm của tôi là giả? Trong sáu người, phải có một người bốc trúng mẫu giấy được đánh dấu chứ? Tại sao không có ai cầm mẫu giấy đó ra để phản bác lại tôi. Không phải họ đều muốn dùng chung trại với Chung Nguyên sao?

Tôi hơi mơ hồ, ngơ ngác hỏi: “Các cậu... Mẫu giấy của các cậu đều trắng tinh sao? Có ai có dấu không?”

Hình như tôi nghe thấy tiếng nghiến răng của Linh Linh.

Họp xong, tôi hỏi Chung Nguyên: “Chuyện rút thăm rốt cuộc là thế nào?”

Chung Nguyên đáp: “Cô không nhận ra sao? Trò rút thăm của Linh Linh là giả, tất cả những mẫu giấy đều trắng, chỉ như thế cô ta mới chắc chắn những người khác sẽ bốc phải lá thăm trắng.”

Tôi: “Còn chị ấy? Mẫu giấy của chị ấy cũng trắng.”

Chung Nguyên: “Khi sáu người kia bốc phải mẫu giấy trắng, đương nhiên cho rằng lá thăm của Linh Linh được đánh dấu.”

Toát cả mồ hôi, cuối cùng tôi cũng hiểu. Chị Linh Linh đó thật gian xảo, lại dùng cách này để qua mắt mọi người, uổng công tôi trung thành đi theo chị ta, thì ra chị ta cũng làm những chuyện xấu xa thế này.

Nhưng còn một chuyện tôi vẫn chưa hiểu rõ: “Tại sao anh biết?”

Chung Nguyên nhìn tôi với ánh mắt xem thường, đáp: “Vì tôi không phải là đầu gỗ.”

Tôi: “...”

Được lắm, cho dù anh có thông minh hơn tôi một chút, nhưng anh quá ngông cuồng rồi đấy!

Tôi lại hỏi: “Tại sao anh lại không muốn ở chung trại với chị Linh Linh thế?”

Chung Nguyên: “Tôi sợ cô ta sẽ thất lễ với tôi.”

Tôi lau mồ hôi, nói: “Tôi có nên sợ anh sẽ thất lễ với tôi không nhỉ?”

Chung Nguyên liếc mắt nhìn tôi, nói vẻ xem thường: “Cô đừng có mơ.”

Tôi: “...”

Chương 8

Người trong mộng của tôi

Núi X nằm ở ngoại ô thành phố B, cao hơn mực nước biển hơn một nghìn mét. Việc leo lên ngọn núi này đối với những tay leo núi chuyên nghiệp dễ như trở bàn tay, nhưng đối với đám sinh viên chúng tôi thì tương đối khó khăn.

Sáng sớm tôi đã nhảy xuống giường, vì đúng sáu giờ mọi người đã phải tập trung ở trường. Tôi vội vàng đánh răng rửa mặt, đeo ba lô leo núi đã chuẩn bị từ tối hôm qua rồi hăm hở lên đường. Chiếc ba lô leo núi này tôi mượn của Tứ cô nương, bên trong rất rộng, tôi có thể bỏ vài chai nước và một vài bộ quần áo vì tôi nghe nói buổi tối ở trên núi rất lạnh. Ngoài ra, trong ba lô còn có thêm một con dao nhỏ và một chiếc còi. Về đồ ăn và các vật dụng khác, chúng tôi đã phân công theo nhóm, con trai sẽ phụ trách việc mang vác, con gái chỉ cần mang đồ của mình.

Đường khá xa, nếu đi xe buýt thì rất ngoắt ngoéo và mất thời gian, vì vậy hội đã thuê riêng một chiếc xe. Tôi đến nơi thì vẫn còn sớm, trên xe chỉ có vài người. Tôi chọn một chỗ bên cửa sổ, ngồi xuống, lôi bánh mì ra gặm. Bây giờ vẫn sớm, nhà ăn chưa mở cửa nên mọi người đã chuẩn bị đồ ăn sáng từ tối qua.

Gần sáu giờ, Chung Nguyên và vài tên con trai khác khoác ba lô đựng thức ăn và các vật dụng cần thiết đến. Ba lô của họ to đùng, nhìn mà phát sợ.

Đám con trai bỏ hành lý vào khoang phía sau rồi mới lên xe. Chung Nguyên cầm theo túi nylon, vô tư ngồi xuống bên cạnh tôi trong ánh mắt chăm chú của đám con gái bên cạnh. Tôi nhích người sang bên, tiếp tục gặm bánh mì. Mặc dù nhìn hằm ngửa mắt, và hằm cũng không thể có hứng thú với tôi, nhưng nhìn ánh mắt của bọn con gái, tôi vẫn thấy rất áp lực.
(>_<)

Chung Nguyên mở túi nylon, bên trong là đồ ăn sáng của hăn, có bánh mì, sữa tươi, trứng gà, lạp xường, thịt bò khô...

Tôi vừa nhìn chăm chăm vào bữa sáng phong phú của hăn vừa căn mẫu bánh mì khô không khốc của mình, thầm than, đúng là thói đời a a a a a...

Chung Nguyên lấy một hộp sữa đưa cho tôi: “Cùng ăn chứ?”

Tôi lường lự một chút, rồi lắc đầu. Làm sao có tiền từ trên trời rơi xuống, thằng cha này nhất định không có ý tốt gì đâu.

Chung Nguyên giật lấy mẫu bánh mì trong tay tôi, gói lại rồi vứt sang một bên. Sau đó, hăn đặt bữa sáng của mình lên đùi tôi, cười nói: “Tùy cô đấy.” Hăn nói, không thèm quan tâm đến tôi, lấy một quả trứng muối ra bóc vỏ.

Tôi cúi đầu nhìn bữa sáng đầy hấp dẫn trên đùi, sau đó bất ngờ phát hiện ra tất cả bánh mì, sữa tươi, trứng gà, lạp xường, thịt bò khô đều cho hai người ăn...

Vậy nên tôi không khách khí, nhặt lấy một miếng lạp xường, bóc vỏ rồi gặm lấy gặm để. Tôi vừa ăn vừa cảm động nói với Chung Nguyên: “Chung Nguyên à, thực ra anh cũng không xấu lắm.”

Chung Nguyên nhếch mày, nhìn tôi cười toe toét, hỏi: “Tôi xấu vậy sao?” Hăn đang cười nhưng tôi vẫn cảm thấy có một luồng gió lạnh khó hiểu chạy qua sống lưng.

Tôi bỗng chợt dạ, cười ngớ ngẩn.

Chung Nguyên cười nham hiểm: “Vì chút đồ ăn mà hạ mình, thật phát ốm.”

Tôi ngậm miếng lạp xường, trong giây lát đau khổ không cất nên lời.

Ăn sáng xong, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh. Chúng tôi phải đi khoảng bốn tiếng mới tới nơi. Lúc đầu, tôi còn có thể tỉnh táo để nghe bọn họ kể chuyện cười, nhưng sau đó, hai mí mắt cứ nhú lại. Tôi không muốn ngủ vì thấy không thoải mái. Ghế tựa thẳng và cao quá đầu tôi. Khi ngủ, đầu lắc lư

sang hai bên, muốn không bị ngã thì phải tỉnh táo. Lúc mới đi, tôi đã ngủ gật, nhưng vì bác tài phanh gấp nên đầu tôi đập vào cửa kính, đau quá nên tỉnh dậy.

Khi tỉnh dậy, tôi còn bị tên Chung Nguyên kia cười nhạo. Lúc đó, hắn đang ngồi dựa vào ghế nghe nhạc, dây tai nghe trắng vắt trên ngực hắn, đối lập hoàn toàn với chiếc áo phông đen, nhưng lại rất hài hòa.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu qua cửa sổ xe, nhẹ nhàng vương trên người Chung Nguyên. Tôi nheo mắt nhìn dáng vẻ mơ màng và đôi môi khẽ cong lên dưới ánh mặt trời của hắn, bỗng thấy mình như bị ảo giác: Thực ra Chung Nguyên cũng rất đẹp trai...

Tôi nghĩ chắc chắn mình bị đập đầu vào cửa kính nên mới ngốc như vậy, nghiêm trọng quá!

Tôi dựa người vào ghế, tiếp tục nhắm mắt ngủ một chút, cảm giác đau khổ khi muốn ngủ mà không thể ngủ cuối cùng cũng bị cơn buồn ngủ kéo dài chinh phục. Tôi buồn ngủ đến mức không còn tâm trí nữa, người ngã sang một bên. Chút lý trí còn sót lại trong đầu cho tôi biết mình đang làm gì, nhưng tôi không còn cách nào để khống chế cơn buồn ngủ.

Đầu tôi chạm vào một vật thể hơi cứng nhưng không cứng đến mức khiến tôi đau. Hơn nữa vật thể này còn rất chắc chắn. Tôi lấy lại ý thức, điều chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái, rồi cứ thế dựa vào vật đó.

Tôi mơ hồ cảm thấy có một vật gì đó được nhét vào tai mình, sau đó một bài hát lạ lùng nhưng êm dịu bỗng bồng bềnh trôi trong đầu tôi. Tôi như đang nằm trên một đám lông vũ trắng muốt, vừa mềm mại vừa dễ chịu.

Tiếp đó, tôi không còn ý thức được gì nữa, dần chìm vào giấc ngủ say.

Chiếc xe dừng lại dưới chân núi X. Sau khi xuống xe, chúng tôi chỉnh đốn một chút rồi chuẩn bị xuất phát. Trước khi lên núi, tôi được phát cho hai chiếc máy ảnh, phụ trách việc chụp ảnh cho mọi người.

Tôi đam mê chụp ảnh. Nhưng do kinh tế sa sút nên đến tận bây giờ vẫn chưa có một chiếc máy ảnh của riêng mình, thậm chí đến cả điện thoại cũng

không có chức năng chụp ảnh. Lần dã ngoại này, tôi xung phong làm phó nháy cho đội ba, phải độ sức với mấy người nữa mới chinh phục được mọi người bằng kỹ thuật chụp ảnh của mình, sau đó được vinh dự trở thành một ủy viên trong ban chụp ảnh của đội ba. (Cho một tràng vỗ tay nào! = =)

Kỷ luật của chuyến đi lần này rất nghiêm ngặt, không cho các thành viên tự ý chụp ảnh. Là một ủy viên có quyền chụp ảnh, tôi thấy nhiệm vụ của mình thật vinh quang và thiêng liêng. (Vỗ tay tiếp nào! = =)

Vì không thể sạc pin nên chúng tôi phải chuẩn bị trước vài cái máy ảnh. Mỗi ủy viên của ban chụp ảnh được cầm hai chiếc. Tôi cầm một chiếc Sony màu đỏ rực và một chiếc Canon EOS 5D Mark II...

Khi nhìn thấy chiếc máy Canon, tôi sửng sốt, không ngừng chớp mắt, sau đó ngẩng đầu lên trời than, ông trời ơi, tôi cứ nghĩ là chỉ nằm mơ mới được sờ vào chiếc máy xịn thế này, không ngờ bây giờ... Hạnh phúc đến quá đột ngột, tôi sung sướng đến phát khóc.

Không biết chiếc máy này mượn từ đoàn hội giàu có thế lực nào. Tự dưng tôi muốn biết rốt cuộc đoàn hội nào lại bác ái đến thế.

Tôi ôm chặt chiếc máy, phấn khích hỏi chị Linh Linh: “Chị Linh Linh, cái máy Canon này mượn ở đâu thế ạ?”

Chị ta nhìn tôi với ánh mắt thù hằn, nói: “Không phải của Chung Nguyên sao, em không biết hay giả vờ không biết?”

Của Chung... Chung Nguyên?

Tôi sửng sốt giây lát, chạy đến chỗ Chung Nguyên trong ánh nhìn coi thường của Linh Linh, giơ máy ảnh hỏi: “Cái này... là của anh?”

Chung Nguyên gật đầu, hỏi vặn lại: “Có vấn đề gì sao?”

Tôi cười xun xoe, không nói gì. Mặc dù tôi rất coi thường hằn nhưng cũng phải thừa nhận, trên một số phương diện hằn cũng rất có mắt nhìn người. Đương nhiên nếu muốn có một chiếc Canon EOS 5D Mark II, chỉ có con mắt thì chưa đủ, cái quan trọng nhất là phải có thực lực kinh tế. Tôi nhớ một lần dẫn Tứ cô nương đến trung tâm kỹ thuật số, tôi nhìn chăm chăm

vào catalogue các tham số và sản phẩm của loại máy ảnh này, hai mắt lấp lánh. Nhưng khi nhìn thấy bảng giá của nó, tôi bỗng nước mắt nước mũi giàn giụa.

Giá của chiếc máy ảnh này là mười chín nghìn chín trăm tệ. Đúng vậy, bạn nhìn không sai, tôi nói cũng không sai, giá của chiếc máy ảnh này lên tới năm con số, xấp xỉ hai vạn tệ, đáng ghét hơn là bọn họ còn nói đây là giá khuyến mãi.

Vì thế, bạn có thể tưởng tượng, khi tôi được âu yếm ôm bảo bối đó, trong lòng thấy thỏa mãn thế nào.

Chung Nguyên nhìn vẻ ngốc nghếch của tôi, cười nhạt nói: “Đầu Gỗ, nếu cô biểu hiện tốt, sau này có thể mượn máy đó.”

Hai mắt sáng rực, tôi gật đầu lia lịa, nhưng lại có chút nghi ngờ: “Nhưng phải thế nào mới là biểu hiện tốt?”

Chung Nguyên nghĩ ngợi một lúc rồi nghiêm túc nói: “Việc này cô tự nghĩ đi, tôi chỉ phụ trách việc đánh giá.”

Bực mình, như vậy thà không nói còn hơn! Câu nói này của hã khiến tôi khó chịu, nhưng không còn cách nào khác. Chung Nguyên lại cười toe toét nói thêm: “Tức là nghĩ cách khiến tâm trạng tôi tốt hơn đôi chút, ít nhất là không làm tôi bực mình.”

Được thôi, hình như tôi đã hơi hiểu ra vấn đề... Tốt hơn hết là thỏa hiệp với hã, vì bảo bối Canon của tôi, tôi phải nhẫn nhịn!

Núi X là rừng quốc gia đã được khai thác. Bình thường có bậc tam cấp dễ leo, nhưng để việc leo núi vất vả hơn, bậc tam cấp ở một vài nơi được xây theo những hình thù khác.

Đỉnh núi X cao hơn mực nước biển hơn một nghìn mét. Kế hoạch leo núi của chúng tôi lần này là: ngày hôm nay sẽ leo qua một vài ngọn núi, rồi leo lên sườn của ngọn cao nhất, ngày mai tiếp tục leo lên đỉnh núi, cuối cùng sẽ xuống núi theo một đường khác.

Khi mới bắt đầu leo, chúng tôi đều rất hăng hái, chưa thấy mệt mỏi. Cả đội vòng qua vài ngọn đồi, sau đó dừng lại nghỉ ngơi và ăn trưa. Bữa trưa rất đơn giản, chỉ có mìn thầu, dưa muối và đậu nhự, mỗi người được phát thêm một miếng lạp xưởng. Tôi nhớ đến bảo bối Canon, liền dẫn lòng đưa miếng lạp xưởng của mình cho Chung Nguyên. Cái tên đó chẳng khách sáo, cười toe toét cầm lấy, ăn sạch sẽ không để lại chút nào.

Ăn trưa xong, chúng tôi lại tiếp tục hành quân. Sau đó, chuyển đi có vẻ hơi nhàm chán, chỉ là leo lên những con đường núi cao hơn. Trên dốc, những đóa hoa dại màu tím đua nhau khoe sắc rực rỡ giữa màu xanh ngút ngàn của núi rừng. Trong rừng vọng lại tiếng của nhiều loài chim khác nhau, có tiếng khê khàng nhưng tươi sáng như niềm vui của một thiếu nữ chốn khuê các, có tiếng lại sâu lắng như tâm tư của một lão hòa thượng đã hiểu thấu vòng sinh tử. Thỉnh thoảng, hai bên đường lại xuất hiện những con suối nhỏ, một số đã cạn khô vì vẫn chưa đến mùa mưa.

Leo núi là một hoạt động đòi hỏi thể lực. Mặc dù cảnh sắc ở đây rất tươi đẹp nhưng khi mệt đến mức người đầm đìa mồ hôi, thở không ra hơi thì làm gì còn hứng thú để mà thưởng thức.

Thật xui xẻo, tôi lại là phó nháy của đội, phải chạy tới chạy lui để chụp ảnh cho mọi người.

Đáng ghét hơn, cứ đến khi tôi dừng lại, há miệng thở hỗn hển thì lại bị tên Chung Nguyên tóm, chụp lia lịa. Hắn còn giơ điện thoại nói: “Đầu Gõ, bộ dạng đó của cô giống một chú cún lắm.” Tôi rất bực, chỉ muốn giật lấy điện thoại của hắn, ném xuống đất rồi dồn sức mà giẫm... Đương nhiên, đó chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Chương 9

Trêu chọc là nghệ thuật sống

Hai mươi người chúng tôi phải leo rất lâu, cuối cùng cũng đến được một nơi khá bằng phẳng trên sườn núi, lúc đó mặt trời đã sắp lặn. Đây là địa điểm để chúng tôi hạ trại.

Sau khi nghỉ ngơi và sắp xếp lại mọi thứ, đội trưởng bắt đầu phát lều trại, đệm chống ẩm và túi ngủ, sau đó hướng dẫn mọi người cách dựng trại. Tôi và Chung Nguyên dựng xong trại, vứt tất cả đồ đạc vào bên trong, rồi ngồi trước cửa trại chụp chung một tấm ảnh kỷ niệm. Nói thật, tôi vẫn hơi ảm ức vì phải ở chung với một đứa con trai, đặc biệt là người mình chẳng thích tẹo nào. May mà lúc đi ngủ, ai sẽ chui vào túi ngủ của người ấy, chẳng liên quan đến nhau. Đây là hoạt động chung của mọi người, tôi cũng không thể gây rắc rối một cách vô lý. Dựng xong trại, mọi người ngồi quây quần cùng ăn tối.

Mặc dù đây là rừng quốc gia được khai thác, nhưng ngoài một số địa điểm bán nước và đồ ăn dưới chân núi ra, những chỗ khác vẫn còn hoang sơ, vắng lặng. Tất cả thực phẩm và dụng cụ nấu ăn chúng tôi đều tự mang lên. Vì mang theo quá nhiều đồ nên về cơ bản thực phẩm và đồ nấu ăn của chúng tôi khá đơn giản. Đồ nấu ăn chỉ có bếp ga du lịch, nồi nấu, không có dụng cụ nướng. Hơn nữa, trên núi việc đầu tiên cần phải chú ý là không để xảy ra hỏa hoạn, thành thử chúng tôi phải rất cẩn thận với mấy chiếc bếp ga. Đồ đựng thức ăn thì mỗi người tự chuẩn bị. Còn về đồ ăn, chúng tôi chỉ mang theo một ít thịt, cá viên, tôm viên, rau xanh, các sản phẩm chế biến từ đậu và rất nhiều mì sợi, ngoài ra còn có thêm một số gia vị... Mặc dù đơn giản, nhưng giữa rừng núi hoang vu, không có bất kỳ làng mạc, thôn xóm nào như ở đây thì một bữa ăn như vậy cũng có thể coi là thịnh soạn lắm rồi.

Tôi bưng hộp cơm, ngồi bên cạnh nồi thức ăn, nước miếng chảy ròng ròng. Tôi vớt một ít thịt dê, một chút rau từ nồi canh đang sôi sùng sục, sau

đó chạy sang một bên, cẩn thận rưới một chút gia vị. Cuối cùng, tôi cười toe toét, xun xoe bưng đồ ăn đến cho Chung Nguyên...

Thỉnh thoảng lại có tiếng nghiêng răng vọng lại.

Chung Nguyên không chút khách khí, cầm lấy hộp thức ăn, nếm thử một miếng rồi gật gù nói: “Cũng không tồi.”

Nhìn thấy bộ dạng tư sản đó, tôi thực sự muốn cướp hộp thức ăn khỏi tay hắn, sau đó chụp lên đầu tên đáng ghét đó... Nhưng tôi phải nhẫn nhịn, vì bảo bối Canon của tôi, tôi phải nhẫn nhịn.

Ngoài mỳ sợi, những đồ ăn khác đều rất ít, phải phân phát đều cho tất cả mọi người. Nếu Chung Nguyên ăn phần của tôi, tức là tôi không còn gì để ăn.

Tôi đang nghĩ cách để làm sao vừa không khiến Chung Nguyên tức giận vừa bảo toàn được phần thịt dê của mình thì Linh Linh đã đưa phần của chị ta cho Chung Nguyên: “Chung Nguyên, tớ không thích ăn thịt, cậu ăn đi.”

Tôi như mở cờ trong bụng, lén nhìn hai người họ, Linh Linh, chị làm tốt lắm!

Song Chung Nguyên không cầm lấy hộp cơm của Linh Linh. Hắn cười vô cùng dịu dàng, sau đó nhìn chị ta nói: “Không cần đâu, tớ ăn phần của Mộc Nhĩ rồi.”

Nghe xem, nghe xem, đó là gì vậy? Rõ ràng hắn là kẻ bóc lột, kẻ cướp, vậy sao khi nói những lời đó hắn lại tự nhiên đến vậy? Quả nhiên, muốn là kẻ mặt dày thì cũng phải tu luyện. Mặc dù mặt tôi dày, nhưng so với tên Chung Nguyên đó thì không bằng một góc của hắn.

Tôi bực bội quay mặt đi, vớt thịt, rưới gia vị, sau đó không đợi Chung Nguyên nói, lập tức cho hết thịt vào miệng. Nhưng vì hấp tấp, tôi nuốt phải miếng canh nóng, mắt mũi trợn ngược, nước mắt giàn giụa. Tôi ngậm miếng thịt trong miệng, thở hồng hộc, không nỡ nhổ đi nhưng cũng không dám nuốt vào.

Rất nhanh, bộ dạng mất mặt này của tôi bị Chung Nguyên tóm được, nhưng dù sao hăn cũng còn chút lương tâm. Hăn nhanh chóng rót nước đưa cho tôi, sau đó cười toe toét nhìn tôi nói: “Chỉ vì vài miếng thịt thôi sao, có đáng không?”

Tôi uống một ngụm nước lớn để miệng bớt nóng, sau đó thận trọng nuốt miếng thịt như nuốt một viên thuốc. Tôi thực sự không muốn cảm ơn Chung Nguyên, suy cho cùng tôi bị thế này là do hăn hại tôi. Hơn nữa, biểu hiện của hăn lúc này thực sự chẳng có ý tốt gì. Tôi chỉ còn thiếu nước dán lên trán hăn dòng chữ: “Vui trước sự đau khổ của người khác.”

Lúc đó, Chung Nguyên đang nằm ngả lên chiếc đệm chống ẩm, có vẻ rất thoải mái. Hăn lải nhải ra lệnh cho tôi như một ông lớn: “Đầu Gõ, đi vớt thịt đi.”

Tôi trợn mắt nhìn hăn, nhưng sau đó vẫn ngoan ngoãn nghe lời hăn...

Ăn tối xong, mọi người ngồi tùm tùm lại chơi trò chơi. Đầu tiên, chúng tôi chơi trò “bịt mắt đoán tên”. Luật chơi là: bịt mắt một người lại, sau đó mọi người sẽ đứng im bất động để anh ấy hoặc cô ấy sờ, nếu đoán được tên của người bị sờ trúng thì người bị bịt mắt được thay, người bị sờ trúng sẽ bị bịt mắt. Nếu trong một khoảng thời gian nhất định mà không sờ trúng ai thì người bị bịt mắt sẽ bị phạt. Đương nhiên, nếu người bị sờ phát ra tiếng động khiến mình bị lộ thì cả hai người sẽ cùng bị phạt. Ban văn nghệ đã đặc biệt chuẩn bị một chiếc hộp lớn, bên trong đựng các loại hình phạt đáng sợ... Không biết ban văn nghệ học được trò chơi này ở đâu, tôi thấy chẳng công bằng tẹo nào. Các bạn nên nhớ, mặc dù đầu tôi đã mọc ít tóc, nhưng dù sao tôi cũng là đứa tóc ngắn nhất trong đội...

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, cái đầu nửa trọc nửa không của tôi đã bị phát hiện ra ngay lượt đầu tiên.

Đội trưởng, người rất có tinh thần hy sinh, đã xung phong chịu bịt mắt đầu tiên. Sau đó, anh ta đi quanh một vòng, nhìn mà chóng cả mặt, rồi tiến thẳng về phía tôi. Tôi không thể nhúc nhích, không thể lên tiếng, chỉ đứng ngây ra đó để anh ta nhẹ nhàng sờ lên người. Khi sờ vào cái đầu trọc của

tôi, anh ta nhếch mép cười, dịu dàng vỗ vỗ, rồi nói: “Mộc Nhĩ đứng không?” Tôi méo mặt, gỡ tấm khăn đen trên mặt anh ta xuống, bịt mắt mình lại, rồi chạy vào giữa xoay vài vòng, sau đó dừng lại, chọn đại một hướng để đi đến.

Rất nhanh, tôi va phải một người. Sau khi bị tôi va phải, người đó đứng thẳng người, không hề nhúc nhích, sừng sững như Thái Sơn. Vì sợ đối phương là con gái, nếu không cẩn thận sẽ sờ nhầm lên ngực, tôi mò mẫm tìm cánh tay của người đó, sau đó mới lần theo cánh tay sờ lên mặt. Người đó có cánh tay vạm vỡ hơn tôi và rất rắn chắc. Trong đội không có đứa con gái nào tráng kiện thế này, vậy thì đó chắc chắn là con trai. Tôi lại sờ lên vai anh ta, có vẻ tôi cao đến vai anh ta, vậy người này chắc cao khoảng 1m78 đến 1m87. Tôi ngẫm nghĩ xem trong số mười ba đứa con trai cùng đi, ai có chiều cao phù hợp. Hình như... có năm người. Như vậy, tôi đã loại được mười bốn người.

Sau đó, tôi lại sờ từ cánh tay của anh ta lên trên, dừng lại ở cổ. Người này có yết hầu, ừm, một lần nữa tôi có thể khẳng định đó là con trai. Hơn nữa người này rất thú vị, yết hầu của anh ta dường như cũng không động đây.

Tiếp đến, tôi sờ lên cằm, không có gì đặc biệt. Tôi lần ra sau, sờ đến dáy tai. Tôi nhớ trong đội có một nam sinh bắn lỗ tai... Người này không có lỗ tai, vậy là tôi lại loại được một người nữa. Sau nữa, tôi quay lại sờ mặt. Mặt anh ta hơi cứng, không mềm mại và bung ra sữa như mặt tôi, nhưng da mặt không hề có mụn. Tôi ngẫm nghĩ trong bốn người khả nghi, ai không có mụn, loại thêm được hai người.

Bây giờ chỉ còn lại hai người khả nghi là Chung Nguyên và một nam sinh năm hai, cứ tạm gọi là nam sinh A. Kiểu tóc của hai người này tương đối giống nhau, nếu sờ thì không thể phân biệt được. Tôi tiếp tục tìm những điểm khác biệt trên người Chung Nguyên và anh chàng kia, nhưng vẫn thấy rất mơ hồ, không thể nào nghĩ ra được. Lúc này, tôi chỉ trách bản thân mình không quan sát kỹ những đặc điểm trên mặt người khác. Tôi vừa cố gắng

đào sâu suy nghĩ, vừa thận trọng sờ khắp ngũ quan của anh ta. Lông mày? Ủm, rất dày. Mắt? Mi mắt rất dài, quệt vào tay tôi thấy ngứa ngứa. Mũi? Rất thẳng. Miệng?... Miệng!

Tôi phát hiện ra, miệng của đối phương lúc này hơi nhếch lên, một nụ cười nham hiểm bỗng xuất hiện trong đầu tôi. Nếu tôi đoán không sai, người này là...

Tội định cất lời thì một giọng nói quen thuộc vang lên, vẻ hơi mệt mỏi: “Đầu Gỗ, cô sờ đủ chưa?”

“Chung Nguyên!” Hai tiếng đó đã thoát ra khỏi miệng tôi.

Song tôi đã chậm một bước, Chung Nguyên lên tiếng trước, cho nên mọi người quyết định, vì Chung Nguyên lên tiếng nên tôi mới đoán ra. Tôi âm ỨC giải thích cho mọi người, nhưng không ai tin.

Một thành viên ban văn nghệ lấy chiếc hộp phạt ra, vừa cười vừa bắt chúng tôi rút thăm một hình phạt. Tôi nhìn Chung Nguyên, hẳn hoàn toàn không có ý thò tay vào chiếc hộp. Được thôi, tôi sẽ làm.

Tôi nhắm mắt nhắm mũi rút một mẫu giấy, rồi mở ra. Trong giấy viết hai hình phạt để người bị phạt chọn một trong hai, xem ra cũng có vẻ nhân từ đấy chứ.

Hình phạt thứ nhất là nhảy múa, cái này chắc chắn bỏ qua. Hình phạt thứ hai là... “ba mươi độ trêu ghẹo”, người bị trêu phải là con trai. Trò này... là cái quái gì vậy???

“Trêu ghẹo”, hai từ này đã khủng khiếp lắm rồi, huống hồ người bị trêu lại phải là con trai. Nhưng vấn đề là, ý nghĩa của ba chữ “ba mươi độ” là gì? Tôi không hiểu bèn hỏi một thành viên trong đội văn nghệ.

Thành viên nọ rất nhiệt tình giải thích cho tôi hiểu. Thì ra, trò này mô phỏng theo động tác trong một bộ phim. Trong bộ phim đó, nhân vật nam nghiêng mình về phía trước để nâng cằm của cô gái lên, tư thế này rất buồn cười, vì góc nghiêng của nhân vật nam nọ rất lớn.

Tôi lau mồ hôi, phải trêu chọc Chung Nguyên? Lại còn phải nâng cầm hẵn lên? Động tác này thật là một thử thách lớn... Hơn nữa lại phải nghiêng ba mươi độ? Không muốn cho người ta sống hay sao?

Tôi vò miếng giấy, nhăn nhó. Bị mọi người thúc giục, tôi chỉ còn cách trợn mắt lườm Chung Nguyên: “Tại anh cả đấy!”

Chung Nguyên nhìn tôi vẻ vô tội: “Là do cô tự chuốc lấy đấy chứ.”

Tôi bị hằn chẹn họng, xấu hổ đến giận sôi người, tay vò nát mẫu giấy đáng ghét kia, dần giọng: “Anh lại đây!” Lại đây để tôi trêu chọc!

Chung Nguyên rất hợp tác. Hẳn đi đến trước mặt tôi, lại còn rất thân thiện khom người xuống, hướng cầm về phía tôi.

Lúc này, thành viên của đội văn nghệ có vẻ rất chuyên nghiệp, chỉnh lại tư thế cho hẳn: “Thế này không được, cậu phải hợp tác với Mộc Nhĩ, phải ngả người ra sau ba mươi độ.”

Tôi nhìn Chung Nguyên, sau đó hơi nghiêng người về phía trước, giờ tay nâng cầm hẵn lên.

Chung Nguyên nghiêng người ra sau, cười mà như không nhìn tôi.

Ngón tay tôi hơi run nhưng tôi vẫn cố nâng cầm hẵn lên.

Lúc này, những người xung quanh bắt đầu hò hét, một thành viên ban chụp ảnh tận dụng cơ hội này nháy máy lia lịa.

“Không được, góc độ chưa đủ!”

“Mộc Nhĩ, em phải nghiêng về phía trước, đúng rồi, phải nghiêng thêm chút nữa.”

“Chung Nguyên, nghiêng về sau, nếu không Mộc Nhĩ sẽ nằm bò vào lòng cậu.”

“Đừng giả vờ xấu hổ nữa.”

“Biểu cảm, chú ý biểu cảm! Mộc Nhĩ, em có cần quần lấy Chung Nguyên như thế không?”

“Chung Nguyên, cậu bị trêu chọc mà vui thế sao?”

Tôi thấy vô cùng khó chịu với tiếng hò hét của những người xung quanh, lén nhìn Chung Nguyên. Thằng cha này vẫn vui vẻ tự đắc như không có chuyện gì xảy ra, lại còn nhếch mép cười nữa chứ. Tôi tức giận vô cùng, ra sức nghiêng về phía trước, định bụng sẽ ngã ra ba mươi độ thật nhanh rồi thu người lại. Song Chung Nguyên không chịu hợp tác với tôi, trong lúc nghiêng về trước, tôi vô ý ngã vào hắn. Hắn vốn không đứng vững, bị tôi đụng vào, ngã nhoài ra sau.

Quan trọng là, hắn lại kéo tôi ngã theo. Lúc sắp chết còn kéo người ta chết theo, bạn thử nói xem hắn có nham hiểm hay không kia chứ.

Vậy là chúng tôi cùng ngã xuống đất trong một tư thế vô cùng hay ho.

Tên Chung Nguyên đó nằm dài trên đất, dang hai tay, ra vẻ vô tội lắm. Hắn chớp chớp mắt, nhếch mép cười nói: “Đầu Gỗ, cô nhiệt tình thật đó.”

Chương 10

Sự đáng khinh của Chung Nguyên

Chung Nguyên nằm trên đất, nói: “Đầu Gỗ, cô nhiệt tình thật đó.”

Tôi đỏ mặt, bò dậy khỏi người hăn. Song giây phút lịch sử này đã bị những kẻ xung quanh nhao nhao chụp lại bằng điện thoại, trong đó đương nhiên bao gồm cả màn đặc tả của các thành viên ban chụp ảnh. Sau đó, bọn họ đưa những tấm hình này lên diễn đàn của trường một cách không thương tiếc, đặt tên là: “Muội muội trọc đầu dũng cảm, Chung Nguyên bị trêu ghẹo đến thê thảm”...

Trời tối rất nhanh, mọi người bắt đầu tụ tập chơi tiếp trò sát nhân.

Ván thứ nhất tôi là thường dân, nhưng không may chết ngay từ vòng đầu tiên. Tôi nghi ngờ chính tên Chung Nguyên đó ra tay hại mình. Cuối cùng, hăn bình thản buông một câu: “Tôi và cô ấy khá thân thuộc, tôi giết cô ấy không phải sẽ để lộ tung tích của mình hay sao.” Chỉ bằng câu nói đó, hăn đã giành được sự tin tưởng của mọi người. Cuối cùng hăn trở thành kẻ sát nhân duy nhất còn lại, ngồi rung đùi đắc chí đến hết ván.

Ván thứ hai tôi là thường dân, nhưng Chung Nguyên bị chết ngay vòng đầu tiên, tôi vô cùng vui mừng trước sự đau khổ của hăn. Nhưng khi để lại di ngôn, hăn nhìn quanh một lượt rồi kết luận hung thủ chính là tôi, lại còn nói rất có đầu đuôi, các lý do được liệt ra đều logic. Hăn nói: “Lần trước tôi giết cô, lần này chắc chắn cô sẽ báo thù tôi, theo như những gì tôi biết về cô, chuyện này cô có thể làm lắm chứ; thứ hai, rõ ràng tâm lý của cô lúc này không ổn định, đây chính là điểm yếu của đa số các sát thủ; thứ ba, ván trước tôi đã nói một câu: “Vì tôi và cô khá thân thuộc, nên tôi sẽ không giết cô”, để gỡ bỏ nghi ngờ, ván này cô cũng có thể dùng phương pháp ấy, đáng tiếc cách này không phải lúc nào cũng phát huy hiệu quả... Vậy nên cô còn có gì để giải thích không?”

Tôi không thể tin được, nhìn hăn chòng chọc, muốn nói nhưng lại không thể thốt ra lời, cuối cùng bất lực nói: “Tôi không phải là sát thủ...”

Kết quả bỏ phiếu khiến tôi khóc dở mếu dở, trong hai mươi người, trừ quan tòa, Chung Nguyên và tôi, mười bảy người còn lại đều nhất loạt bỏ phiếu chọn tôi là sát thủ... Trước đây, khi chơi trò này, dù có là sát thủ thật, tôi cũng chưa từng được bỏ nhiều phiếu đến thế...

Tôi âm ỨC ngồi sang một bên, nhìn những kẻ khác chơi, không cam tâm nói: “Nhìn rõ chưa, tôi không phải là sát thủ.”

Chung Nguyên đáp: “Tôi biết.”

Tôi giận dữ: “Nhưng tại sao anh lại nói chắc chắn như đinh đóng cột tôi là sát thủ?”

Chung Nguyên nghiêng đầu nhìn tôi, cười tí mắt nói: “Tôi chết thì phải có người an táng chứ?”

Tôi: “...”

Tôi kìm nén cơn giận dữ trong lòng, nói tiếp: “Nhưng như vậy mọi người sẽ cho rằng khả năng phán đoán của anh không tốt, sau này sẽ không ai tin anh nữa.”

Chung Nguyên: “Như vậy mọi người mới càng muốn chơi với tôi.”

Ván thứ ba, tôi vẫn là thường dân. Tôi nghiêng người nhìn trộm bài của Chung Nguyên, nhưng trời tối quá, tôi nhìn không rõ. Chung Nguyên lại vô cùng hào phóng, đưa qua đưa lại bài của hăn trước mặt tôi. Sau đó, tôi nhận ra, Chung Nguyên cũng là thường dân. Vậy nên, tôi yên tâm để cho hăn nhìn bài của mình, sau đó cảnh cáo hăn không được vu cáo tôi.

Chung Nguyên liếc qua một vòng, không thèm quan tâm, nói: “Không cần lo lắng đến chuyện vu cáo, tôi đoán cô sẽ chết ngay từ vòng đầu.”

???

Chung Nguyên lim dim mắt nhìn Linh Linh đang ngồi trước mặt chúng tôi, giọng nói lúc trầm lúc bổng, thần bí như thầy tướng số: “Có nhìn thấy

ánh mắt đăm đăm sát khí của Linh Linh không? Đầu Gỗ, cô chết chắc rồi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của Chung Nguyên, dưới ánh đèn yếu ớt, có thể thấy mắt Linh Linh đang trợn trừng trừng. Lúc đó, tôi bỗng cảm thấy sống lưng lạnh lạnh.

Quả nhiên, không ngoài những dự đoán của Chung Nguyên, tôi đã chết ngay từ vòng đầu tiên. Sau đó, tôi chỉ định Linh Linh, nhưng đáng tiếc không ai tin. Tiếp đó, đến lượt Chung Nguyên lên tiếng. Hắn đã phát huy tối đa sở trường lừa bịp người khác của mình. Chung Nguyên nói mình là cảnh sát gì gì đó, nói hắn đã phát hiện ra Linh Linh là sát thủ, v.v...

Vậy nên khi bỏ phiếu, Linh Linh bị mọi người tặng cho số phiếu cao nhất.

Sau đó, vì màn biểu diễn của Chung Nguyên quá giống thật nên đến vòng hai, hắn bị sát thủ cuối cùng cho là cảnh sát, nên bị trừ khử.

Tôi túm áo Chung Nguyên, không hiểu hỏi: “Anh làm như vậy ngang với tự sát.”

Chung Nguyên chỉ nhếch mép cười đáp: “Tôi đã báo thù cho cô, cô không cảm ơn tôi sao?”

Tôi lau mồ hôi, khi anh làm sát thủ sát hại tôi, sao không nói là giúp tôi báo thù đi?

Sau đó, tôi chơi thêm vài ván nữa. Việc làm xấu xa nhất mà Chung Nguyên làm trong trò chơi này là, rõ ràng hắn là sát thủ mà lại đóng giả cảnh sát, rồi làm trò ngu dân để giết viên cảnh sát cuối cùng. Đến khi trò chơi kết thúc, mọi người đều phải đấm ngực, giậm chân than rằng: Chung Nguyên thật quá nguy hiểm...

Hơn mười giờ đêm, trò chơi kết thúc, mọi người chuẩn bị đi ngủ.

Tôi bám theo Chung Nguyên đi vào trong trại, lóng ngóng trải tấm thảm chống ẩm, rồi mở túi ngủ. Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi ở cùng một đứa con trai trong một nơi chật chội như thế này, hơn thế lại còn qua đêm nữa chứ. Chẳng cần nghĩ cũng biết tôi thấy khó chịu thế nào.

Chung Nguyên lại bình thản chui vào trong túi ngủ, cởi áo khoác rồi xách đai quần.

Tôi lưỡng lự nói: “Này... học trưởng Chung, anh có thể... haizz... tự trọng một chút không?”

Chung Nguyên thắt lại đai chiếc quần thể thao, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi cười: “Cô nói cái gì cơ?”

Tôi nhăn nhó, không nói được lời nào. Ông trời ơi, thực ra tôi rất trong sáng mà...

Lúc đó, Chung Nguyên bỗng dừng gọi: “Đầu Gỗ.”

“Gì?” Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, khoảnh khắc đó, trông hắn rất nghiêm túc, thực sự tôi không thể hiểu...

Chung Nguyên nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt hắn càng lúc càng nghiêm túc: “Nhìn sau lưng cô.”

Tôi bị bộ dạng của hắn làm cho phát sợ, run rẩy quay lại nhìn.

Dưới ánh đèn pin yếu ớt, một vật trong suốt trốn ở một góc trại. Chiếc ba lô đã che mất vật đó, chỉ có một đoạn đuôi nhỏ lộ ra ngoài. Song chỉ cần đoạn đuôi ấy thôi cũng khiến tôi nháy từng từng, đó chính là một... con rắn!

Tôi kêu lên một tiếng, sợ hãi lùi ra sau, vừa lùi vừa kêu la om sòm: “Rắn! Rắn!”

Không gian trong trại rất hẹp, tôi không cẩn thận đã va vào Chung Nguyên. Nhưng lúc đó tôi không nghĩ được nhiều, nỗi sợ hãi đã bao trùm lấy tâm trí tôi. Tôi chỉ còn biết ôm chầm lấy hắn, toàn thân run rẩy.

Chung Nguyên lại không hề sợ hãi. Hắn vỗ vỗ lưng tôi, đặc chí cười sung sướng: “Cô không cần phải sợ.”

Chó thì không cần phải sợ, nhưng là rắn, là rắn đó!

Lúc này, mọi người ở những trại xung quanh nghe được tiếng động từ trại của chúng tôi, lũ lượt chạy đến hỏi han, hung hăng nhất vẫn là Linh

Linh. Chị ta kéo phăng tấm cửa trại, thò đầu vào nhìn ngó. Sau đó, khuôn mặt xinh đẹp như hoa bồng tối sầm.

Linh Linh thở dài, rút đầu, kéo cửa trại lại. Tiếp đến, tôi nghe thấy chị ta nói với những người đang vây quanh: “Không sao cả, hai người họ trêu đùa nhau thôi.”

“Trêu đùa”, hai từ đó bỗng lọt vào tai tôi. Tôi lấy hết sức đẩy Chung Nguyên ra, không dám nhìn hấn nhưng vẫn không đủ dũng khí để trở về chỗ của mình vì ở đó có rắn...

Tôi vẫn nấn ná ở chỗ của hấn, sao cho mình cách con rắn đó càng xa càng tốt.

Chung Nguyên lại không hề hoang mang, sợ hãi. Hấn tiến về phía con rắn, túm lấy đuôi, dùng cảm xách nó lên.

Khoảnh khắc đó, tôi bỗng thấy Chung Nguyên như một vị thần hạ thế, anh dũng vô song...

Sau đó, Chung Nguyên quăng quăng con rắn, cười toe toét tiến về phía tôi...

Tôi ra sức lắc đầu, sợ hãi nói: “Anh... anh... anh đừng qua đây, anh...”

Chung Nguyên lắc lắc con rắn trong tay hấn, cười nói: “Cô không nhìn ra sao? Là giả đó.”

Tôi nhìn chăm chú, phát hiện ra con rắn đó không hề nhúc nhích, vì Chung Nguyên đang lắc qua lắc lại nên trông nó có vẻ như đang cựa quậy mà thôi. Cái đầu đang căng như dây đàn của tôi cũng trở nên nhẹ nhõm đôi chút.

Chung Nguyên xách con rắn đến trước mắt tôi, nói: “Tặng cô đây?”

Tôi cẩn thận quan sát con rắn đó, thì ra đó là những khúc gỗ được nối lại. Trên mặt gỗ vẽ rất nhiều vẩy giống như vẩy rắn, nếu nhìn liếc qua thì trông chẳng khác gì rắn thật. Tôi khiếp sợ nhìn con rắn gỗ, lửa giận ngàn ngút bốc lên đầu. Tôi giật lấy nó, quăng sang một bên, giận dùm dùm quát:

“Chung Nguyên! Trò đùa này thú vị lắm hả?” Tôi nói nhưng không thèm nhìn hắn, bò qua chỗ của mình, cởi phăng áo khoác rồi chui vào trong túi ngủ, quay lưng lại phía hắn.

Sau một hồi im lặng, bỗng có tiếng sột soạt vang lên. Tôi thấy Chung Nguyên đang nhích đến sau lưng mình, nhẹ nhàng vỗ lên vai tôi, nói: “Tôi không ngờ cô lại sợ như thế.”

Tôi nhắm nghiền mắt, không thèm đoái hoài.

Chung Nguyên: “Cô... giận thật đấy à?”

Tôi vẫn không thèm quan tâm.

Chung Nguyên: “Được rồi, tôi xin lỗi, được chưa?”

Cuối cùng, tôi vẫn không thèm để ý... Xin lỗi thì có ích gì, tôi đã bị hắn làm tổn thương, không thể tha thứ!

Chung Nguyên: “Đầu Gỗ, cô rộng lượng một chút đi, vừa rồi cô bất lịch sự với tôi, tôi có nói gì đâu.”

Tôi bực bội, quay đầu lại nhìn hắn giận dữ: “Ai bất lịch sự với anh chứ! Anh mới là đồ bất lịch sự!”

Chung Nguyên cúi đầu, mắt long lanh nhìn tôi, nói: “Được rồi, cô không bất lịch sự, cô chỉ nhiệt tình thái quá mà thôi.”

Tôi trợn mắt nhìn hắn, đồ khốn, cái không đáng nói thì lại nói!

Lúc này, Chung Nguyên nói tiếp: “Thôi thôi, cô đừng giận nữa. Cô cứ giận thế này, tôi cũng không vui, nếu không vui thì tôi không biết mình sẽ làm gì đâu.”

Tôi hơi rùng mình, đây chính xác là đang uy hiếp mà. Nhưng tôi đã tức giận đến nước này, nếu lại nhẫn nhịn hắn nữa thì thật mất mặt. Nghĩ đến đây, tôi nhất quyết nhắm mắt lại, không thèm để tâm đến hắn. Kệ đi, hắn thích làm gì thì làm, dù sao tôi cũng đã quen bị hắn bắt nạt rồi.

Chung Nguyên thấy tôi không phản ứng gì liền nói: “Đầu Gỗ, máy ảnh cô cứ cầm đi, tùy ý sử dụng.”

Bàn tay nắm lấy túi ngủ của tôi hơi run lên... Thật, thật sao?

Chung Nguyên: “Nếu cô không đồng ý thì thôi vậy.”

Tôi quay người lại, mở to mắt nhìn hẳn, phấn khích nói: “Tôi đồng ý!”

Chung Nguyên nhìn tôi, nhếch miệng, trong đáy mắt hẳn ẩn chứa một nụ cười dịu dàng như hương sen tháng Bảy, nhẹ nhẹ thấm vào lòng người.

Chương 11

Một đêm đáng sợ

Hôm nay là ngày mừng Một tháng Năm, mùa hè vẫn chưa đến. Nếu như ở thành phố, chúng tôi rất ít gặp phải mưa đông, nhưng tôi lại bị tiếng sấm ầm ầm tai nhức óc làm tỉnh giấc.

Tôi sống trên đời đã được mười chín năm, từ trước đến giờ chưa từng phát hiện ra sấm chớp có thể phát ra âm thanh đáng sợ như thế...

Quan trọng là, tiếng sấm đùng đoàng ấy khiến tôi tưởng tượng nó ở ngay trên đỉnh đầu mình, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh trúng cái đầu không có lấy một sợi tóc của tôi. Âm thanh đó càng lúc càng rền vang, như ngay ở bên tai. Tôi sợ hãi, lo lắng đến mức toàn thân như căng ra.

Chung Nguyên cũng bị đánh thức dậy. Hắn trở mình, lẩm bẩm: “Thiên nhiên đang thị uy! Thời tiết này quả là tuyệt thật đấy.”

Biến thái!

Tôi càng sợ, ai biết được liệu những tia sét đó có đánh trúng đầu tôi hay không?

Trong tình thế này, chẳng lẽ tôi phải bỏ mạng tại đây sao? Không đâu, tôi vẫn chưa sống đủ mà...

Giọng Chung Nguyên lại vang lên, hòa vào ánh chớp thỉnh thoảng lại lóe sáng như ban ngày. Không khí lúc đó thật kỳ dị, vô cùng kỳ dị. Chung Nguyên nói: “Đầu Gỗ, cô sợ bị sét đánh à?”

Tôi run rẩy, gượng cười đáp: “Tôi không sợ sét đánh, nhưng tôi sợ chết.”

Chung Nguyên cười ha ha, hạ giọng nói: “Không sao, cho dù có chết, thì không phải có rất nhiều người sẽ cùng theo cô sao?”

Tôi khóc thét: “Tôi không muốn chết, tôi muốn tất cả mọi người đều sống, không ai được chết...”

Chung Nguyên đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vai tôi: “Yên tâm đi, sao mà dễ chết thế được.”

Tôi không thềm quan tâm đến hấn, chui ra khỏi túi ngủ, bật đèn, sau đó xách ba lô, bắt đầu lật giờ đồ đạc.

Chung Nguyên tò mò hỏi: “Cô làm gì thế?”

Tôi: “Viết di chúc.”

Tôi rút một quyển sổ nhỏ và một cây bút mới tinh ra khỏi ba lô, may mà tôi mang theo đầy đủ những thứ cần thiết.

Chung Nguyên cũng chui ra khỏi túi ngủ, xông đến nói: “Cô thực sự tin là mình sẽ chết?”

Tôi liếc nhìn hấn, nói vẻ sâu xa: “Cậu nhóc, làm người cần phải biết lúc hoạn nạn khốn khó.”

Chung Nguyên cốc đầu tôi: “Ai cho cô gọi tôi là cậu nhóc? Phải gọi là Chung ca ca.”

Oẹ... Tôi trợn mắt nhìn hấn, nhưng không nói gì, bắt đầu giờ sổ viết di thư. Ừm, viết gì đây nhỉ? Nếu tôi chết, tôi muốn để lại di bút gì cho những người đang sống đây?

Tôi gõ gõ đầu bút bi vào cằm, cuối cùng chăm chú viết dòng chữ: “Cha, con yêu cha” lên tờ đầu tiên của quyển sổ.

Nét bút mong manh thể hiện sự đấu tranh và nỗi đau khổ của một kẻ sắp chết. Tôi nhìn hàng chữ run run, trong lòng bỗng dâng lên nỗi buồn vô hạn.

Không phải thế, tôi thực sự sẽ phải chết sao? Tôi vẫn chưa kịp hiểu thuận với cha mà...

Chung Nguyên bỗng giật lấy quyển sổ từ tay tôi. Tôi quay đầu lại lờm hấn, bỗng chạm phải ánh nhìn chăm chăm kỳ lạ của hấn.

Nhất định hẳn sẽ chế giễu dòng chữ xấu như gà bới của tôi. Tôi thầm nghĩ như vậy nên càng thêm tức giận. Không chút do dự, tôi giăng lấy cuốn sổ: “Nếu anh cũng muốn viết, tôi có thể cho anh một tờ.”

Chung Nguyên xua tay: “Tôi chỉ sợ nếu cô chết, quyển sổ này sẽ không rõ tung tích nên muốn giúp cô, chuẩn bị một bản di chúc bằng miệng, nhờ đâu đến lúc đó còn dùng đến.”

Mặc dù nghi ngờ hẳn không thực sự có lòng tốt như thế, nhưng nghĩ lại tôi cũng thấy hẳn nói cũng có lý...

Chung Nguyên lại nói: “Này, ngoài cha cô ra, cô có còn gì để nói với những người khác không?”

Tôi nghĩ ngợi một lúc, rồi nói: “Hãy nói với ba kẻ vô lương tâm cùng phòng tôi rằng, hãy nói thêm vài câu trong lễ tang của tôi.”

Chung Nguyên gật đầu, tiếp tục hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tôi: “Hãy nói với giáo viên trong phòng thí nghiệm là tôi xin lỗi và tôi chúc mừng cô ấy nữa.” Bọn con trai trong lớp đặt cho tôi biệt danh là “sát thủ phòng thí nghiệm”, vì mỗi lần làm thí nghiệm, tôi đều đánh vỡ một vật hoặc làm hỏng chiếc máy nào đó. Cũng vì vậy mà tôi suýt nữa chìm trong nợ nần, túng quẫn.

Chung Nguyên: “Còn nữa?”

Tôi lại ngẫm nghĩ, sau đó ngượng ngùng nói: “Nói với Lục Tử Kiện, tôi hâm mộ anh ấy.”

Chung Nguyên lại cười toe toét: “Còn nữa?”

“Còn nữa?” Tôi nghiêng nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó lắc đầu: “Hết rồi, mặc dù tôi chết vô cùng oanh liệt, nhưng khi làm người tôi là kẻ rất nhạt nhẽo.”

Chung Nguyên: “Vậy cô không muốn nói gì với tôi sao?”

Tôi vỗ đầu: “Đúng rồi, suýt nữa quên mất... Chung Nguyên, tôi có thể nhờ anh giúp một việc được không?”

Chung Nguyên gật đầu nói: “Cô nói đi.”

Tôi mỉm cười: “Anh có thể lấy máy ảnh của anh chụp một tấm hình, đợi đến lúc tôi chết thì đốt nó cho tôi không? Tôi...”

Chung Nguyên có vẻ không vui: “Vậy thì cô cứ chờ chết đi.”

Tôi: “...”

Chỉ có tâm niệm nhỏ nhoi thế thôi mà cũng không thể giúp người ta? Tên đó đúng là bần xỉn hết chỗ nói.

Tôi không thèm để ý đến Chung Nguyên nữa, chăm chú nghiên cứu nên viết di chúc như thế nào. Tôi càng nghĩ càng thấy có nhiều thứ muốn nói, vì vậy hăm hở viết dưới ánh đèn mờ.

Chung Nguyên ngồi một bên, nói mát: “Không phải cô sắp chết nên muốn viết tự truyện đấy chứ?”

Tôi chẳng thèm ngẩng đầu, nói vẻ khó chịu: “Không phải việc của anh.”

Chung Nguyên lại uể oải nói: “Bây giờ không còn sấm nữa, cô vẫn muốn viết tiếp sao?”

Tôi dừng bút, dỏng tai nghe. Đúng thế, không còn sấm chớp nữa. Bên ngoài trại rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng mưa rả rích, tiếng sấm sét dữ dội đã tắt.

Tôi gấp sổ lại, thở dài: “May quá, may quá, vẫn giữ được mạng.”

Chung Nguyên lại lên tiếng: “Quên mất không nói với cô, nơi tôi chọn là nơi có thể tránh gió, tránh sét, tránh mưa lũ, hơn nữa, trại của chúng ta cũng tránh được sét.”

Tôi: “...” Vậy lúc này tôi sợ hãi là thừa sao? Di chúc tôi viết cũng chẳng có tác dụng gì sao?

Tôi cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng: “Tại sao bây giờ mới nói cho tôi biết?”

Chung Nguyên cười tí mắt nói: “Tôi cứ tưởng cô đang thích thú tự diễn trò cơ.”

Tôi: “...”

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, trời đã trong xanh, khoáng đạt. Song khắp nơi đều ẩm ướt, không khí trong lành. Chúng tôi ăn sáng rồi chuẩn bị hành lý xuất phát. Mục tiêu của chuyến đi hôm nay là đỉnh núi cao nhất ở đây.

Leo núi đúng là hoạt động đòi hỏi thể lực. Hoạt động này vất vả thế nào tôi không cần nói thì những người đã từng leo núi đều biết. Mọi người đều đã trèo qua các bậc tam cấp đúng không? Ngọn núi này cao hơn mực nước biển trên một nghìn mét, dưới chân núi là thung lũng. Hôm nay chúng tôi leo từ sườn núi lên, nếu theo kế hoạch đã đề ra thì phải leo cao thêm ít nhất sáu trăm mét nữa. Sáu trăm mét có nghĩa là gì? Nếu như một tầng lầu cao ba mét thì sáu trăm mét là hai trăm tầng lầu. Đúng vậy, chúng tôi phải leo hai trăm tầng, từ tầng một, cứ thế leo đến tận tầng hai trăm linh một, không được phép đi bằng thang máy... Hơn nữa, đây chỉ là ước tính rất thận trọng.

Niềm vui chiến thắng của việc leo núi cũng chính ở đó. Khi chúng tôi leo đến đỉnh, ai nấy đều đầm đìa mồ hôi, nhưng trong lòng lại hừng hực hào khí của kẻ “thu vào tầm mắt muôn trùng núi non”. Lúc này, tôi thấy dù có phải đổ bao mồ hôi cũng xứng đáng. Ý nghĩa của đời người là gì? Nếu bạn hỏi tôi vào thời khắc này, nhất định tôi sẽ trả lời, ý nghĩa của đời người chính là chinh phục.

Đương nhiên, mặc dù được làm anh hùng, nhưng khi xuống núi, chúng tôi vẫn uể oải lê từng bước. Chúng tôi nhận thức một cách sâu sắc rằng lên núi thì dễ nhưng xuống núi thì khó. Đường xuống núi của chúng tôi còn khó đi hơn cả đường lúc lên. Những bậc tam cấp ở đây không giống nhau, lại còn rất cao, có những chỗ còn cao đến một mét. May mà ở nhà tôi vẫn thích trèo cây, cả ngày leo trèo, chạy nhảy, nên lúc này không cảm thấy có vấn đề gì. Chỉ khổ mấy đứa con gái không hay vận động, đến những chỗ cao phải có con trai dắt xuống mới đi được. Có những nơi đúng theo kiểu “trên thế gian này vốn làm gì có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi”. Đường dốc thì còn chịu được, nhưng đường toàn cát sỏi khiến tôi mấy lần suýt trượt chân vì giẫm phải sỏi, may mà có Chung Nguyên ở đằng

sau đỡ tôi. Mặc dù tôi qua Chung Nguyên chọc giận tôi, nhưng vì sự giúp đỡ của hắn ngày hôm nay, tôi cũng không để bụng nữa.

Đi được một lúc, chúng tôi đến một nơi khá nguy hiểm. Nguy hiểm vì các bậc tam cấp ở đây chỉ được xây tạm bợ, đường lại dốc, có nhiều cát sỏi và hẹp. Nếu hai người đi ngược chiều mà chạm mặt nhau thì một người phải cố gắng ép sát vào vách núi để nhường đường cho người kia đi trước.

Đội chúng tôi xếp thành hàng, đi chầm chậm men theo vách núi, chỉ sợ nếu bước hụt thì sẽ rơi xuống vực. Khi đi qua một đoạn dốc trơn, tảng đá mà tôi giẫm lên bỗng chuyển động. Tôi lão đảo bước hụt, rồi đạp chân vào vách núi. Tôi luống cuống chân tay, cố gắng lấy lại thăng bằng. Nhưng đường dưới chân trơn quá, tôi lập tức ngã vào vách núi cạnh đường...

Chung Nguyên nhanh tay tóm lấy tay tôi kéo lại.

Tôi đau khổ vì vừa rồi luống cuống đã không cẩn thận để máy ảnh tuột khỏi tay. Bây giờ người đã được kéo lại, nhưng máy ảnh thì rơi mất rồi...

Tôi thần thờ nhìn về phía chiếc máy ảnh rơi xuống và biến mất, thất thanh: “Máy... máy ảnh...”

Chương 12

Về việc bồi thường

Tôi nghĩ, tôi đã gặp phải nguy hiểm lớn nhất trong đời.

Một chiếc máy ảnh trị giá gần hai vạn nhân dân tệ, vậy mà tôi lại chỉ có thể đứng một chỗ nhìn nó biến mất.

Những người cùng đi đều tỏ ra quan tâm đến chuyện này, nhưng không ai nói gì, nói cho cùng thì đây cũng không phải là số tiền nhỏ. Song trong đội xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng làm ảnh hưởng đến không khí của buổi dã ngoại.

Khi dừng lại để nghỉ ngơi và sắp xếp lại mọi thứ, mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt lo ngại.

Khuôn mặt của Chung Nguyên lại rất bình thản. Hắn quàng tay qua vai tôi, rồi nhẹ nhàng gõ tay lên bờ vai tôi, khẽ ngâm nga một bài hát. Tôi thì căng thẳng như đang đứng trước nanh vuốt quỷ dữ, sẵn sàng nhận phán quyết cuối cùng.

Chung Nguyên nói với mọi người: “Đây là chuyện giữa tôi và Mộc Nhĩ, mọi người không cần quan tâm, đúng không Mộc Nhĩ?”

Tôi khóc dở mếu dở, nhếch miệng đáp: “Đúng...”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhìn tôi với con mắt thương hại.

Đội trưởng là một người hiền hậu, anh hơi lưỡng lự, rồi nói với Chung Nguyên: “Chuyện này tôi là đội trưởng cũng phải có trách nhiệm.”

Chung Nguyên lại vô cùng độ lượng, xua xua tay: “Không cần đâu. Mọi người không cần lo lắng. Tôi còn có thể làm gì được với cô ấy đây?” Nói xong, hắn lại cười toe toét nhìn tôi.

Khi nghe được câu nói này, mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, khiến tôi thực sự hoang mang, lo lắng. Tôi thật không thể hiểu tên Chung

Nguyên này định làm trò quý gì đây?

Sau khi trở về từ chuyến dã ngoại, mọi người cùng nhau lao vào nhậu nhẹt điên cuồng vì hưng phấn. Nhưng đó là chuyện của họ, không phải của tôi. Lúc nào tôi cũng nhớ đến chiếc máy ảnh của Chung Nguyên, ăn cũng chẳng thấy ngon.

Chung Nguyên lại ăn rất say sưa, ngon lành. Tất cả các món trên bàn hắn đều nếm qua một lượt. Hắn còn gắp một chiếc đầu cá rất to vào bát tôi, rồi cười một cách xấu xa: “Cô lo gì chứ, dù sao thì cô cũng chẳng có tiền, chỉ có mỗi cái mạng này thôi.”

Tôi bực tức chọc đũa vào cái đầu cá, hắn nói gì thế không biết!

Quan trọng là, dù câu nói đó có không lọt tai, nhưng nó lại là sự thật...

Chúng tôi hội họp đến tận tối khuya mới giải tán. Một đám người âm ỉ kéo nhau về trường. Chung Nguyên bị Linh Linh chuốc rượu nên đi hơi loạng choạng. Tôi đang nghĩ hay là nhân cơ hội hắn đang nửa tỉnh nửa say này thương lượng chuyện chiếc máy ảnh, có thể hắn sẽ không bắt bẻ tôi.

Thế là tôi nhẹ nhàng, khê khàng dìu Chung Nguyên đi xa tầm mắt của mọi người, rồi lên đến một chòi hóng mát vắng vẻ.

Tôi quăng phịch Chung Nguyên lên ghế, nói thẳng vào vấn đề: “Chung Nguyên, anh định bắt tôi đền anh bao nhiêu?”

Chung Nguyên dựa lên chiếc cột đằng sau, lim dim mắt, ngẩng đầu nhìn tôi. Ánh đèn đường yếu ớt chiếu vào mặt hắn khiến khuôn mặt đó trông hiền lành, ngoan ngoãn như một chú thỏ con. Tôi không kìm nén nổi, thở dài, uống rượu say cũng tốt, khả năng sát thương và sức tấn công của Chung Nguyên giờ đã bị giảm một cách thảm hại.

Tôi nhìn vào khuôn mặt hoàn toàn vô hại đó, rồi lại thở dài, làn da của tên tiểu tử này sao lại đẹp thế, thật khiến người ta phải ngưỡng mộ và ghen tị. (>_<)

Chung Nguyên nhìn tôi một lúc lâu, sau đó bỗng hắng giọng nói: “Cô thấy bao nhiêu thì thích hợp?” Giọng hắn rất trong, thốt ra từng từ rất rõ

ràng, chẳng giống đang say rượu chút nào.

Tôi trợn tròn mắt, nhìn hấn mà không thể tin vào mắt mình.

Có lẽ Chung Nguyên hơi ngượng khi bị tôi nhìn, hấn quay mặt đi, vẻ ầm ức, như đang phải cố chịu đựng một điều gì đó: “Nếu tôi không giả vờ thì bọn họ sẽ bàn tán không ngớt.”

Tôi vò đầu, hấn nói cũng đúng. Bây giờ đâm lao thì phải theo lao, vậy nên tôi lấy hết dũng khí nói: “Anh xem, mặc dù máy ảnh của anh rất tốt, nhưng có khi lại là hàng second hand cũng nên?”

Chung Nguyên gật gật đầu: “Chính xác là hàng second hand, tôi mới mua được một tuần, đây là lần đầu tiên sử dụng.”

Tôi: “...”

Tôi bất chấp nói: “Bất luận thế nào thì nó cũng là hàng second hand, hàng second hand thì cũng chẳng đáng bao nhiêu!”

Chung Nguyên hỏi tiếp: “Vậy theo cô, nó đáng bao nhiêu?”

Tôi lại bất chấp nói: “Vậy... một vạn nhé?”

“Rất tốt!” Chung Nguyên gật đầu. “Vậy cô có thể rút luôn một vạn ra không?”

Tôi: “...”

Được đấy, tôi đúng là không thể rút ra được đấy. (>_<)

Chung Nguyên lại tiếp tục chỉ trích: “Vậy bây giờ cô nói những điều đó với tôi thì có ích gì? Đã thương lượng được giá mà lại không thể đưa tiền, không phải cô muốn nhân lúc tôi say cướp tiền của tôi đấy chứ?”

Hấn nói vậy làm tôi đứng ngây người hồi lâu. Tôi cúi đầu không dám nhìn hấn: “Tôi không có ý đó...”

Chung Nguyên: “Vậy ý cô là gì?”

Tôi lấy hết dũng khí nhìn hấn, mím môi nói: “Tôi... tôi không có tiền, chỉ có cái mạng này thôi...”

Chung Nguyên nhếch mép cười: “Tốt lắm, ý của cô là vậy à, cô định lấy thân mình trả nợ à?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, sao lúc nào hăn cũng khiến cho người khác không biết nên nói gì như thế chứ.

Cuộc thương lượng đã đến nước này, tôi đã hoàn toàn mất hết khí thế, đành phải nói nhỏ nhẹ: “Tôi không phải có ý đó đâu, số tiền đó... tôi có thể vay anh không, tôi sẽ trả dần dần...”

Chung Nguyên không hài lòng, nhăn mày: “Đầu Gỗ, cô cũng nên suy nghĩ cho tôi một chút, tôi cũng rất nghèo, cũng cần tiền lắm chứ...”

Anh nghèo á? Anh nghèo thật á? Anh nghèo mà lại có thể mua được chiếc máy ảnh hai vạn tệ ư? Nếu nghèo, tại sao tiền trong thẻ ăn cơm của anh còn gấp mấy lần thẻ ngân hàng của tôi?

Đương nhiên những lời đó tôi chỉ dám giữ ở trong lòng, nhờ đâu cái tên biến thái này lại muốn tóm lấy tôi bắt bồi thường thì...

Tôi lại nhỏ nhẹ hỏi: “Vậy anh nói phải làm sao bây giờ?” Tôi thực sự không có tiền, cha tôi cũng không có tiền...

Chung Nguyên nghĩ ngợi một chút, đáp: “Thế này đi, đúng lúc tôi đang muốn tìm một người để cùng luyện tập, nhưng bây giờ vẫn chưa tìm ra người thích hợp, hay là cô nhận làm việc này, tôi sẽ không phải trả lương cho cô.”

Tôi nuốt nước bọt, tưởng mình nghe nhầm: “Người... người cùng luyện tập?”

Chung Nguyên nhếch mày nhìn tôi: “Cô không đồng ý? Không muốn thì thôi, đưa tiền đây.”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Không phải, không phải, đương nhiên tôi đồng ý, nhưng tại sao anh lại muốn có người cùng luyện tập? Có nghĩa là gì vậy?”

Chung Nguyên đáp: “Chạy bộ, chơi bóng, mấy môn thể thao gì gì đó, tôi không thể một mình chơi tennis được, đúng không?”

Tôi im lặng gật đầu.

Chung Nguyên lại hỏi: “Cô còn có vấn đề gì nữa không?”

“Tôi chỉ muốn hỏi, Chung Nguyên, thực sự anh nghĩ là mình nghèo sao?” Tôi chưa từng thấy người nghèo nào ngông nghênh, kiêu ngạo như thế, lại còn tìm cả người cùng luyện tập nữa.

Chung Nguyên thản nhiên đáp: “Đương nhiên tôi nghèo, nếu không tại sao lại thuê một người không cần trả tiền công chứ?”

Tôi thấy câu này của hắn chẳng logic gì cả.

Tôi và Chung Nguyên tiếp tục đàm phán về vấn đề này. Cuối cùng, chúng tôi thống nhất: tiền trong thẻ ngân hàng của tôi sẽ thuộc về Chung Nguyên, Chung Nguyên cho tôi hai trăm đồng tiền tiêu vặt mỗi tháng, nhưng tôi vẫn toàn quyền sử dụng thẻ ăn cơm của hắn cho đến khi trả hết nợ. Căn cứ vào giá của chiếc máy ảnh đen đũi đó và giá công lao động trên thị trường, chúng tôi tạm thời quyết định hạn trả nợ sẽ là mười lăm tháng, tất nhiên, nếu tôi biểu hiện tốt thì có thể rút ngắn thời gian.

Ngoài thời gian trả nợ khiến tôi hơi bức mình, tất cả các điều kiện khác của hắn đều ổn cả, dù sao thì thẻ ngân hàng của tôi cũng chẳng có bao nhiêu tiền, hơn nữa nếu làm vậy, tôi cũng không cần phải lo lắng đến vấn đề ăn uống nữa.

Nhưng cái giá phải trả là mười lăm tháng, mười lăm tháng...

Chương 13

Thách thức

Tôi đem mối quan hệ chủ tớ giữa tôi và Chung Nguyên kể lại cho ba kẻ cùng phòng. Sau khi nghe xong, Tiểu Nhị liền phán: “Cũng có thể nói, cậu được nuôi không rồi.” = =

Tôi không hiểu vì sao, đành túm đầu bứt tai nói: “Xin lỗi các cậu, đó là được nuôi không sao? Đây vốn đã là mối quan hệ giữa chủ nợ và con nợ, ông chủ và nhân viên, áp bức và bị áp bức... là máu và nước mắt đấy...”

Tôi vẫn chưa nói xong, Tứ cô nương đã gật gù nói: “Không chỉ nuôi không mà còn là luật bất thành văn?”

Tôi: “...”

Đúng là những kẻ chỉ thích thiên hạ đại loạn! Tôi nhìn Lão Đại với ánh mắt khẩn cầu, Lão Đại xinh đẹp tốt bụng của tớ, nói đỡ cho tớ một câu đi...

Lão Đại vuốt vuốt cái đầu vừa nhú lên mấy sợi tóc của tôi, cười toe toét nói: “Đầu Gỗ à, sau này hãy mở một buổi thuyết giảng cho chúng tớ, để chỉ cho bọn tớ cách quyến rũ một hot boy.”

Tôi muốn khóc mà không khóc được, hất tay Lão Đại ra: “Đợi đến lúc tớ quyến rũ được Lục Tử Kiện đi!”

Vừa nhắc đến Lục Tử Kiện, Tiểu Nhị không còn bình tĩnh được nữa, ra sức gõ tay lên bàn, nói với giọng như sắp khóc: “Lục tiểu công, sao anh lại khổ thế này...”

Tứ cô nương chau mày: “Khóc cái gì mà khóc, sao cái tên tiểu tử ấy vẫn chưa chết.”

Tiểu Nhị: “Nếu hắn mà chết thì người khóc chính là cậu đúng không?”

Tứ cô nương nhắc chân đạp chiếc ghế của Tiểu Nhị.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn đó, tôi bình thản trèo lên giường. Thôi được, dù sao thì người biết dừng lại đúng lúc là người khôn, họ thích nghĩ gì thì nghĩ, cứ đợi đến hết mười lăm tháng đi, hừm.

Cũng có thể, đến lúc đó tôi lại có người bạn trai giống như Lục Tử Kiện cũng nên, sau đó... ha ha, ha ha ha ha...

Tôi nằm trên giường mơ mộng, rồi bất giác cười ngớ ngẩn một mình.

Khi đi học, mối quan hệ chủ tớ của tôi và Chung Nguyên được thể hiện rõ ràng. Không còn từ nào để nói, đó chính xác là bộ dạng của kẻ áp bức.

Vì phải luyện tập cùng cái tên Chung Nguyên đáng ghét đó nên sáng nào tôi cũng phải dậy sớm hơn nửa tiếng. Việc này khiến tôi oán hận hằn vô cùng. Đương nhiên tôi chỉ ầm ứ trong lòng, không dám nói ra.

Tên biến thái đó mới sáng bảnh mắt đã lôi tôi đi chạy. Lúc đó, mắt tôi vẫn không tài nào mở nổi. Không chỉ có thế, hắn còn mặc một bộ đồ thể thao rất thời trang màu trắng, trông hắn còn trắng hơn cả bạch mã hoàng tử. Tôi không hiểu tại sao cái dáng vẻ chẳng ra sao của hắn lại thu hút ánh mắt của những người xung quanh đến thế. Đương nhiên trong hoàn cảnh đó, tôi chỉ là nền cho hắn.

Nói tóm lại, tôi vô cùng căm ghét môn chạy bộ...

Thế nên, tôi bắt đầu chống chế: “Chung Nguyên, liệu tôi có thể xin không chạy nữa được không?”

Chung Nguyên chạy chậm chậm, nhẹ nhàng như lướt trên không, cất tiếng hỏi: “Lý do?”

Tôi nghĩ ra lý do thích hợp nhất để không ai có thể từ chối: “Chân tôi sẽ to ra mất.”

Chung Nguyên chẳng thèm quan tâm, phản bác: “Không sao, tôi sẽ không ghét bỏ cô đâu.”

Tôi thấy câu này của hắn rất kỳ cục, nghĩ ngợi hồi lâu, rồi tôi cũng hiểu ra: “Anh có quyền gì mà ghét bỏ với cả không ghét bỏ tôi!” Tôi không tin

thiên hạ có ông chủ nào lại ghét bỏ nhân viên chân to, chuyện này thật quá vô lý.

Chung Nguyên dừng lại nhìn tôi, có vẻ không vui: “Vốn dĩ tôi muốn xem cô biểu hiện thế nào rồi sẽ tăng tiền công cho cô, không ngờ mới có ngày đầu tiên cô đã lạc nhịp.” Hắn nói, rồi không thèm để ý đến tôi, quay đi chạy tiếp.

Tôi mất hết dũng khí, co cẳng chạy theo hắn: “Tôi đang chạy đây, tôi không sợ chân to nữa...”

Chung Nguyên im lặng.

Tôi thở hồng hộc: “Anh... anh có thể chạy chậm một chút...” Đây chính là lợi thế của những kẻ chân dài, đáng ghét. (>_<)

Chung Nguyên vẫn không nói gì, nhưng đã chạy chậm lại rất nhiều.

Tôi xúc động nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn, phát hiện mắt hắn hơi khép lại, mép hơi nhếch lên, giống như đang cười. Nụ cười đó không gian ác như mọi khi, có gì đó tươi mát như không khí trong lành của buổi sớm mai.

Cho nên có thể nói, kẻ xấu nào cũng có lúc tốt bụng, Chung Nguyên chính là một dẫn chứng sinh động cho điều đó.

Đương nhiên, dù thỉnh thoảng tốt bụng nhưng kẻ xấu vẫn là kẻ xấu.

Tôi nhận thấy ba kẻ vô lương tâm trong phòng vẫn tỏ ra bình thường với mối quan hệ chủ tớ giữa tôi và Chung Nguyên, chỉ ít trong lời nói của họ ít nhiều vẫn có chút đùa cợt. Nhưng ngoài họ ra, những người khác đã coi tôi và Chung Nguyên là một đôi, đúng là tức đến méo cả mặt.

Tôi hỏi Chung Nguyên nên làm thế nào, hắn chỉ bình thản nói: “Chúng ta hãy dùng thời gian để chứng minh cho họ thấy.”

Tôi thấy hắn nói cũng có lý. Ủm, lâu dần, những lời đồn đại kia sẽ không còn nữa.

Nhưng tôi chưa kịp chứng minh, đã có người ra tay trượng nghĩa.

Nghe nói tối nay, hội Bảo vệ môi trường sẽ tổ chức buổi triển lãm ảnh chụp trong chuyến dã ngoại. Chung Nguyên bận nên không đến, tôi là một trong ba ủy viên trong ban chụp ảnh, nên được vinh dự mời tham gia.

Sau khi buổi triển lãm kết thúc, Linh Linh gọi tôi lại. Tôi hỏi có chuyện gì không thì chị ta đường đường chính chính nói với tôi: “Mộc Nhĩ, tôi muốn thách đấu với cô.”

Tôi vò đầu, không hiểu gì cả: “Gì cơ?”

Lúc này, một số người vẫn đứng ngây người, không chịu rời đi.

Linh Linh ngạo mạn nhìn tôi, nói: “Tôi muốn thách đấu với cô. Nếu tôi thắng, Chung Nguyên sẽ là của tôi, cô phải từ bỏ.”

Mấy ngày qua tôi đã bị giày vò rất nhiều bởi tin đồn này, thế nên lúc đó liền đáp lại không chút lịch sự: “Chung Nguyên không phải là của em, chị thích yêu ai là quyền của chị.”

Linh Linh nắm chặt tay, ánh mắt hung dữ: “Ý cô là gì? Cô không coi tôi ra gì sao?”

Tôi sợ hãi lùi ra sau một bước: “Chị đừng kích động, em và Chung Nguyên thực sự không...”

Linh Linh xua tay, khó chịu nói: “Những gì hai người nên làm, không nên làm đều đã làm rồi, cô lại còn nói không gì chứ? Mộc Nhĩ, tôi không ngờ cô lại là kẻ ngạo mạn đến thế.”

Tôi thấy thật ảm ức, chúng tôi đã làm gì? Chúng tôi chẳng làm gì cả... Còn nữa, tôi đâu có kiêu ngạo! (>_<)

Linh Linh lại hỏi dồn: “Tóm lại, cô có nhận lời thách đấu của tôi không?”

Tôi thấy suy nghĩ của Linh Linh thật khiến người ta không thể hiểu nổi, tạm thời không nói đến việc giữa tôi và Chung Nguyên không có gì, nhưng cho dù là có gì đi nữa thì nếu thích Chung Nguyên, chị ta cứ việc theo đuổi, việc nhỏ như thế cần gì phải hung hăng đến tìm tôi để thách thức.

Khi trở về ký túc xá, tôi đem chuyện này kể lại với ba kẻ Nhất, Nhị, Tứ. Bọn họ đều hiểu cả, sao tôi chẳng hiểu gì. Bực mình quá đi mất!

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc. Hôm sau, tôi nhận được điện thoại của một người bạn trong hội tên là Tiểu Kiệt. Cô ấy hỏi về rất thần bí rằng tôi muốn đấu gì với Linh Linh.

Tôi nói: “Tớ chẳng muốn đấu gì cả.”

Tiểu Kiệt như chìm trong thế giới của mình, không thềm quan tâm đến những gì tôi nói, lảm nhảm: “Mọi người cá cược xem cậu và chị Linh Linh, ai sẽ thắng, tớ cũng muốn thử, nhưng không biết chọn ai, tớ muốn hỏi, rốt cuộc cậu muốn đấu gì với chị Linh Linh?”

Bực đến méo cả mặt, tại sao gần đây những người trong hội lại khác thường như vậy...

Tiểu Kiệt thấy tôi im lặng, bèn nói: “Ừm, họ đều cược hai mươi tệ, hay là tớ cũng cược hai mươi tệ? Nhưng mà hội trưởng đã cược một trăm tệ...”

Tôi nuốt nước bọt: “Tiền... tiền cược?”

Tiểu Kiệt: “Đúng vậy, cậu không biết gì à?”

Tôi lau mồ hôi, đây mới là chuyện xảy ra hôm qua. Không ngờ độ cập nhật tin tức của đám người trong hội còn nhanh hơn cả ba kẻ phòng tôi. Nếu để họ lập tòa soạn báo thì tòa soạn báo đang thoi thóp của trường sẽ có một diện mạo mới...

Không đúng, không đúng, tôi lại nghĩ lan man rồi. Tôi cẩn thận tính toán một lúc, rồi hỏi: “Chị Linh giỏi nhất cái gì?”

Tiểu Kiệt nghĩ ngợi, đáp: “Hình như là Taekwondo thì phải. Tớ nghe nói chị ấy đã lên đai đen, còn đoạt giải nữa.”

Taekwondo à... Hơi đáng sợ nhỉ?

Không sao, người chết vì tiền gà chết vì ăn, tôi nghiêng rằng nói: “Thôi được, tớ sẽ thi Taekwondo với chị ấy?”

Tiểu Kiệt kinh ngạc: “Cậu điên à?”

“Nghe tớ nói này, tớ không điên.” Tôi thản nhiên cười. “Tiểu Kiệt, cậu đặt giúp tớ hai trăm tệ, lấy danh nghĩa của cậu. Ừm, nên đặt ai, cậu biết rồi chứ?”

Tiểu Kiệt trầm tư hồi lâu, sau đó than một câu: “Mộc Nhĩ, cậu thật hết thuốc chữa.”

Tôi cười nham hiểm, ăn đánh một trận nhưng lại kiếm được chút tiền, chuyện tốt như vậy không phải ngày nào cũng có.

Vậy nên, tôi rất tự tin đi gặp Linh Linh, chủ động đặt vấn đề. Sau đó quyết định, ngoài Taekwondo ra tôi sẽ không đấu gì cả. Sau đó, cả hai cùng ký vào một bản cam kết, bất luận bị thương thế nào thì hậu quả sẽ tự chịu.

Chuyện này tôi không dám nói với Chung Nguyên, vì dù sao tôi cũng lấy hăn ra để đánh cược, dù ván cá cược này hơi khó hiểu một chút. May mà quy mô của hội Bảo vệ môi trường cũng không lớn lắm nên không có quá nhiều người biết, chuyện này không đến mức truyền đến tai Chung Nguyên.

Thực ra tôi chỉ sợ nếu biết, hăn sẽ trừ tiền công của tôi.

Trận đấu đã được định vào chiều thứ Bảy, may mà hôm đó Chung Nguyên phải đến trường đại học H, vì bạn tham gia trận đá bóng liên trường. Chung Nguyên yêu cầu tôi đi theo làm cổ động viên cho hăn, nhưng sau đó tôi nói mình đau đầu nên hăn không ép tôi nữa.

Đúng ba giờ chiều thứ Bảy, tôi đến phòng luyện võ. Ở đó có một số người đang ngồi đợi.

Chương 14

Chung Nguyên tức giận

Đúng ba giờ chiều thứ Bảy, tôi đến phòng luyện võ, ở đó có một số người đang ngồi đợi. Tôi hùng dũng đi đến, khởi động, uống nước, rồi sau đó nhìn khắp một lượt những người ngồi xung quanh cho có hình thức. Bỗng tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Ba kẻ Nhất, Nhị, Tứ đang háo hức nhìn, lại còn chỉ ngón tay cái về phía tôi. Tôi đã cảnh cáo họ không được đến, dù sao tôi cũng bị kẻ khác đánh cho một trận, có gì đáng để xem chứ?

Nhất, Nhị, Tứ nhìn tôi, rồi quyết định lách qua đám người đi đến trước mặt tôi. Lão Đại phũ phũ vai tôi, nói về quan tâm: “Tớ đến cổ vũ cho cậu.”

Tiểu Nhị: “Tớ đến để chụp ảnh.”

Tứ cô nương: “Tớ đợi để khiêng cậu về.”

Tôi: “...”

Tôi trợn mắt nhìn bọn họ, rồi bước vào trận đấu, khí phách ngút trời.

Hội trưởng làm trọng tài. Anh ta đang cầm một lá cờ nhỏ, khua khua. Chuẩn bị, bắt đầu!

Ánh mắt sắc như dao của Linh Linh cứ nhìn chăm chăm vào tôi, toàn thân chị ta căng thẳng sát khí. Linh Linh cứ nhảy qua nhảy lại trên tấm phản giống như một chú thỏ con.

Tôi khoa tay múa chân theo kiểu mà Lý Tiểu Long vẫn làm, sau đó đứng im, rất có phong thái của một đại hiệp.

Linh Linh bỗng hét lớn, giơ chân đá về phía tôi.

Chân của chị ta chưa chạm vào ngực tôi, tôi đã ngã ra thảm, sau đó ôm ngực kêu gào, vừa giả vờ đau đớn vừa nói: “Chị, em thua rồi, em thua rồi

mà vẫn chưa được sao...”

Linh Linh nhìn tôi nằm trên mặt đất, chẳng hiểu gì cả. Đường nhiên chị ta biết là tôi giả vờ, giận dữ cúi người xuống kéo tôi đứng dậy: “Cô đứng lên! Tôi vẫn chưa đánh mà!”

Tôi vẫn nằm sóng soài trên đất kêu gào, sống chết cũng không chịu đứng dậy.

Trước mắt, mọi thứ vẫn nằm trong sự tính toán của tôi. Song sau đó đã xảy ra một chuyện.

Tứ cô nương bỗng hung hăng đi tới, trong lúc những người khác còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì cô ấy đột nhiên song phi, đá trúng cằm Linh Linh.

Tiếp theo, một tiếng kêu kinh thiên động địa vang lên, Linh Linh ngã vật ra ngoài sân đấu ba mét. Lúc này, đến lượt chị ta kêu gào thảm thiết, đó mới là tiếng kêu đau đớn thực sự.

Những người xung quanh thấy chuyện chẳng lành, liền nhất loạt đứng dậy.

Tứ cô nương vẫn chưa thấy thỏa mãn, liền gằn giọng nói: “Biết đánh nhau là oách lắm à, khi tôi đánh, cô không biết phải tránh chỗ ngậm kẹo mút ra à?” Sau đó, Tứ cô nương lại hùng hổ định tiến lên, đá bồi thêm hai cú nữa, may có Tiểu Nhị và Lão Đại chặn lại.

Tôi run rẩy bò lên khỏi mặt sàn: “Tứ à, Tứ... tứ không sao...”

Đúng lúc đó, một trong số những người đang vây lấy Linh Linh bỗng nói lớn: “Không xong rồi, cằm Linh Linh bị trật rồi!”

Từ trán đến cằm Linh Linh bị quần băng, trông rất tức cười. Chị ta đang nhìn tôi chòng chọc, ánh mắt đầy oán hận... Tôi thì không dám nhìn Tứ cô nương. Xem ra đôi khi võ công có thể chứng minh được thực lực của một người.

Mọi người trong hội đều đã đi hết, chỉ còn lại tôi và Tứ cô nương đến xin lỗi Linh Linh... Thực ra, Tứ cô nương là do tôi kéo đến bằng được, con bé này quả thật hung dữ, đá Linh Linh đến trật cả quai hàm, lại còn nói vẫn chưa đánh đã. Không may Linh Linh nghe thấy câu này, thế nên ánh mắt giận dữ lập tức chuyển sang sợ hãi.

Tôi nắm tay Linh Linh, ân hận nói: “Chị Linh Linh, em xin lỗi.”

Chị ta muốn hất tay tôi ra, nhưng nhìn thấy ánh mắt hung dữ như hung thần của Tứ cô nương, lập tức thay đổi tư thế, nắm chặt lấy tay tôi. Biểu hiện ấy thật thân thiện làm sao...

Tôi thấy vô cùng áp lực khi phải đối diện với sự gượng ép này, vì thế nói với Tứ cô nương: “Tứ Tứ, hôm nay cảm ơn cậu, nếu không... Thôi, cậu về trước đi được không? Hôm sau tớ sẽ mời cậu ăn cơm...”

“Thôi, khỏi cần, cứ theo quy tắc cũ, giúp tớ xách nước một tuần là được.” Tứ cô nương vừa nói vừa nhìn Linh Linh với ánh mắt đầy uy hiếp, rồi quay người bỏ đi.

Tứ cô nương đi rồi, chị Linh Linh mới lấy lại phong thái kiêu ngạo thường ngày của mình. Nhưng đáng tiếc cầm Linh Linh bị quần băng kín, điều này ảnh hưởng không nhỏ đến hình tượng của chị ta. Hơn nữa, vì cầm bị trật nên chị ta không thể nói năng bình thường được, vậy nên...

Linh Linh đang há miệng thật to, nói một câu gì đó tôi cũng không nghe rõ, nghĩ ngợi một lúc, tôi mới hiểu ra câu chị ta nói là: Mọc Nhĩ, cô được lắm.

Tôi đang định nói thì thấy Chung Nguyên xông vào. Suýt chút nữa tôi đã tưởng mình bị hoa mắt. Đáng lẽ cái tên này phải đang đá bóng chứ? Không phải hẳn là cầu thủ dự bị chứ?

Linh Linh vừa nhìn thấy Chung Nguyên, hai mắt lập tức long lanh như một chú thỏ con bị ức hiếp. Chị ta xúc động nhìn Chung Nguyên, nói không ra tiếng: “... Ở... ung... uyên...”

Chung Nguyên vẫn mặc đồ đá bóng, chứng tỏ hẳn đã đến sân bóng, người đầm mồ hôi. Hẳn kéo tôi ra nhìn từ đầu đến chân, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Tôi rất cảm động, gần đây thỉnh thoảng Chung Nguyên lại biến thành người tốt khiến tôi thấy rất dễ chịu. Tôi lắc đầu: “Tôi không sao.”

Linh Linh vẫn kiên nhẫn ú ớ: “Ung... Uyên...”

Chung Nguyên nhìn chị ta, hỏi tôi: “Là cô đánh à?”

Tôi: “Không phải, là Tứ cô nương... Không phải anh đang đá bóng sao? Tại sao lại đến đây?”

Chung Nguyên: “Nghe nói cô bị đánh thê thảm nên tôi đến lượm xác cô về.”

= =!

Tôi vuốt mồ hôi: “Được rồi, cảm ơn anh.” Mặc dù tên tiểu tử này luôn bắt nạt tôi, nhưng cũng có thể coi hẳn là kẻ trượng nghĩa. Ủm, thực ra Chung Nguyên cũng có tiềm năng biến thành người tốt đấy chứ.

Chung Nguyên: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”

Tôi: “Cái này... ha ha...”

Chung Nguyên liếc nhìn Linh Linh: “Ra ngoài rồi nói.”

“Nhưng chị Linh Linh...” Tôi hơi lưỡng lự. Mặc dù tôi không ưa Linh Linh lắm, nhưng bộ dạng thê thảm này của chị ta là do tôi gây ra, nếu bỏ lại chị ta mà đi thế này thì quá tàn nhẫn.

Chung Nguyên chẳng nói chẳng rằng, kéo xềnh xệch tôi đi, bỏ lại Linh Linh rằng chẳng ra rằng, lợi chẳng ra lợi đứng đó than khóc...

Chung Nguyên quăng tôi ngồi lên chiếc ghế ngoài hành lang trước phòng y tế, hung dữ hỏi: “Đầu Gỗ, cô khá nhí, lại học đòi đánh nhau cơ à?”

Tôi vò đầu, nhưng vẫn cảm thấy chuyện này thật ly kỳ: “Chung Nguyên, không phải lúc này anh nên ở trường đại học H hay sao? Thực ra, cho dù

chỉ ở hàng ghế dự bị thì vị trí đó cũng rất quan trọng, anh không nên xem thường vai trò của mình...”

Chung Nguyên giận dữ nói: “Câm mồm! Ai nói tôi là cầu thủ dự bị? Cô đã nhìn thấy cầu thủ dự bị nào mặc áo số 1 chưa?”

Tôi chăm chú nhìn bộ đồ đá bóng của hắn, quả nhiên là áo số 1: “À! Vậy số 1 là gì?”

“Đương nhiên là thủ môn.” Chung Nguyên tiến lên hai bước, mặt sa sầm. “Không đúng, không đúng, chuyện chúng ta đang nói bây giờ không phải là chuyện đó, tôi không thể để cô làm cho giận dữ đến mức hồ đồ được... Này, ai cho phép cô đánh nhau? Với cái thân hình này của cô, cô thấy cô có thể đánh nổi ai chứ?”

Chung Nguyên có vẻ rất tức giận. Tôi nghĩ nếu mình kể toàn bộ sự thật cho hắn nghe thì có thể sẽ khiến hắn tức giận hơn nữa. Thế nên tôi xoa xoa gáy, cười trừ nói: “Chung Nguyên, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn cọ xát vô nghệ với chị Linh Linh một chút, ha ha...”

“Cọ - xát - vô - nghệ?” Chung Nguyên nhắc lại từng từ, mắt nhắm hờ, nhìn tôi với ánh mắt u ám. Hắn bỗng chống tay lên tường, nghiêng người ghé sát vào mặt tôi, cười lạnh lùng: “Cô cho rằng người khác không nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra sao?”

Sơ suất, sơ suất, tại sao tôi lại không nghĩ đến chuyện này? Trong hội có rất nhiều người biết chuyện này, có lẽ có người nhìn thấy tôi gặp nạn nên đã vội vàng gọi điện cho Chung Nguyên? Chắc lúc đó người này chưa nói rõ sự việc cho Chung Nguyên nên hắn mới nghĩ rằng tôi thị đánh thê thảm. Ối dào, cũng chẳng biết hắn thực sự lo lắng cho tôi hay là lo rằng tôi sẽ đem phiền phức đến cho hắn. Nếu hắn lo cho tôi, vậy thì bây giờ khi nhìn thấy tôi không sao, hắn phải yên tâm mới đúng chứ? Giờ hắn lại tức giận như vậy, nhất định là vì tôi đã gây phiền phức cho hắn. Hội phó hội Bảo vệ môi trường bị ức hiếp nên những phiền phức đến với hắn chắc sẽ không ít. Nhưng vẫn không đúng, tại sao khi gặp nạn, tôi lại cho rằng sẽ gây ra phiền phức cho hắn nhỉ? Hắn đâu phải là người giám hộ của tôi!

Càng nghĩ càng loạn, thà không nghĩ còn hơn. Tôi cười xun xoe rồi thẳng thắn nói: “Xin lỗi nhé, Chung sư huynh, tôi thực sự không cố ý đem anh ra cá cược với Linh Linh...”

“Cá cược, lấy tôi ra để cá cược?” Chung Nguyên nói mà toàn thân toát ra khí lạnh, bệnh viện lại là nơi âm khí nặng nề, thế nên tôi bắt đầu run rẩy.

Tôi cúi đầu, không dám nhìn Chung Nguyên. Bỗng tôi phát hiện Chung Nguyên không hiểu những gì tôi nói, trong một khoảng thời gian ngắn có lẽ hẳn không biết được cặn kẽ mọi chuyện, đáng tiếc bây giờ tôi mới phản ứng...

“Đầu Gỗ, nếu cô không nói sự thật, tiền công tháng sau đừng hòng nhận. Đừng có thử sự nhẫn nại của tôi.”

Tôi đột nhiên bị kích động, nắm chặt lấy cánh tay Chung Nguyên, nước mắt giàn giụa kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Chung Nguyên nghe. Sau khi kể xong, tôi còn nói thêm một câu: “Chung sư huynh, tôi đã kể hết rồi, anh có thể không trừ tiền công của tôi được không?”

Nét mặt của Chung Nguyên có vẻ không vui, sau khi nghe xong câu chuyện, hắn hất tay tôi ra, cúi kinh đi đi lại lại, sau đó tức giận quát: “Được lắm, cô được lắm! Lấy tôi ra làm thứ để cá cược? Lại còn đánh nhau với đai đen Taekwondo? Thực ra cô cố ý thua đúng không?”

Tôi âm ỉ nhìn hắn, nói: “Dù sao anh cũng không phải của tôi, thua hay thắng đều như nhau cả thôi.”

“Được lắm, tôi không phải của cô, tôi... tôi không phải của cô!” Chung Nguyên lẩm bẩm nhắc lại, hung dữ nhìn tôi. “Tôi đúng là không phải của cô, nhưng... cô là của tôi!”

Chương 15

Chung Nguyên bị công kích

Chung Nguyên nói với tôi: “Tôi đương nhiên không phải của cô, nhưng cô là của tôi!”

Hức... hức!

Chung Nguyên bứt tóc, hung dữ nói: “Cô đừng quên, hai chúng ta đã ký giấy bán thân trong vòng mười lăm tháng rồi đấy.”

Bực cả mình, đó không phải là bán thân, đó là mối quan hệ lao động được chứ... Tôi thấy bất an, nhưng nhìn thấy bộ dạng dữ tợn của Chung Nguyên nên không dám phản kháng, nếu không hẳn sẽ trừ tiền công gì gì đó. Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy thật đáng sợ.

Chung Nguyên lại tuôn một tràng. Tôi nhìn hẳn vẻ thành kính, trên mặt như viết hàng chữ: “Tôi sai rồi, tôi sẽ sửa, sẽ không làm phiền anh nữa, hãy cho tôi một cơ hội, được chứ?” Tên tiểu tử này thích mềm mỏng nên cuối cùng cũng không làm gì tôi. Hẳn chỉ trợn mắt trợn mũi mắng tôi một trận, sau đó kết luận: “Tóm lại, cô làm sai nên phải chịu phạt.”

Haizz, tôi đã biết tên tiểu tử này sẽ không tha cho mình. Làm người trên cõi đời này có cần phải hẹp hòi như thế không cơ chứ? (>_<)

Tôi phấp phỏng hỏi hẳn: “Anh định phạt tôi thế nào?” Liệu hẳn có trừ tiền công của tôi không nhỉ?

Chung Nguyên nuốt căm, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Trừ tiền công thì sao?” Lòng tôi bỗng nặng trĩu.

“Cô chắc chắn không muốn?” Hẳn liếc mắt nhìn tôi. “Thế này đi, cô sẽ bán thân thêm một tháng nữa nhé?”

Tôi khóc thầm, tự nói với chính mình, đó chỉ là phù du mà thôi... Hơn nữa đó cũng không phải là bán mình!

Hôm sau là Chủ nhật, Chung Nguyên có một trận bóng đá ở trường đại học N. Hấn ép tôi theo đến đó làm cổ động viên với lý do ngăn tôi lại gây ra chuyện thị phi.

Có lẽ bóng đá là một nỗi đau không thể nói thành lời của người Trung Quốc, cho nên ở rất nhiều nơi người ta không thích đá bóng bằng chơi bóng rổ. Ví như giải bóng rổ của trường đại học B khiến mọi người đều quan tâm, trong khi đó chỉ có vài người đến xem giải bóng đá. Chung Nguyên chỉ là một cầu thủ dự bị của đội bóng rổ học viện Quản lý, mà cũng có thể nở mày nở mặt như thế. Ngược lại, chẳng ai thêm quan tâm đến chức đội trưởng đội bóng đá của hấn. Chỉ có mấy fan nữ có mắt như mù mới nắm rõ lý lịch của hấn như lòng bàn tay.

Còn phía trường học thì lại coi bóng đá như đứa con nuôi, đến đội cổ vũ riêng cũng không có, việc tuyên truyền và gây dựng tên tuổi là những việc làm quá đổi xa xỉ.

Thôi nhé, tôi lại lan man quá nhiều rồi. Nói tóm lại, tôi là cổ động viên chính thức duy nhất được công nhận...

Trường tôi cũng coi là có chút lương tâm, thuê hấn một chiếc xe chuyên dụng để đưa chúng tôi đến trường đại học N. Thế nên tôi trở thành sinh vật khác giới duy nhất ở trên xe, bị ngắm nghía, dò xét đến mức nóng hết cả gáy. Trong đó, một kẻ lưu manh giả danh trí thức còn nói: “Nếu biết thế này tớ cũng mang theo bạn gái.”

Tôi nhăn nhó giải thích: “Tôi không phải là bạn gái của anh ta.”

Chung Nguyên đang ngồi tựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Thấy vậy, hấn liền nói: “Để dành lời đi, cô có nói thì bọn họ cũng không tin đâu.”

Mọi người đều cười đầy mờ ám.

Tôi cúi gằm mặt, không biết nói gì. Nói thật lòng, tôi đã bị khiêu khích đến mức thấy mình như đang bị ảo giác, lúc nào cũng cảm thấy như có một đám mây đen trôi bồng bềnh trên đầu.

Mặc dù rất xem thường Chung Nguyên nhưng tôi cũng phải bái phục sự điềm tĩnh của hắn. Tôi lắc đầu thở dài, da mặt dày một tí kể cũng tốt.

Sân bóng của trường đại học N rất tuyệt, nhìn mà chỉ muốn nằm dài trên cỏ rồi lăn một vòng. Đương nhiên với tư cách là một cổ động viên, tôi chỉ có thể đi lang thang bên ngoài sân cỏ. Nghe nói những người đến xem đá bóng vô cùng ít. Nhưng tôi lại vô cùng kinh ngạc vì có một số kẻ sẵn sàng chạy từ trường đại học B đến đây để cổ vũ. Thật đáng khâm phục!

Rất nhanh, trận đấu bắt đầu. Là cổ động viên chính thức duy nhất, tôi bị xua đi trông đồ đạc cho mọi người. Hừ hừ...

Hiệp một, đại học B dẫn trước 2-0, tạm thời chiếm ưu thế. Đến hiệp hai, đại học N điều chỉnh lại đội hình, vì thế khả năng tấn công được nâng cao rõ rệt, vài lần suýt chọc thủng lưới đối phương. Mặc dù Chung Nguyên trông mong manh như làm bằng đậu phụ, nhưng đến thời điểm quan trọng cũng phát huy tác dụng. Tài bắt bóng của hắn có thể nói là thần sầu. Tôi chú ý đến cầu thủ mặc áo số 10 của đại học N. Hắn ta nhìn Chung Nguyên như muốn ăn tươi nuốt sống... Bóng đá quả thật là môn thể thao đầy bạo lực.

Bây giờ số 10 của đại học N đang khống chế bóng, vài cầu thủ của đội B đang vây lấy hắn để cản phá bóng. Nhưng số 10 vẫn hùng dũng dắt bóng, rồi sút như tên bay về phía khung thành.

Quả bóng vẽ một đường vòng cung, Chung Nguyên nhảy lên dang hai tay chặn bóng. Cứ tưởng quả bóng bay vào lòng bàn tay của Chung Nguyên, ai dè khi rơi xuống, đường bay của nó lập tức chuyển hướng...

Sau này, tôi được mọi người giải thích về đường bóng này, nó được gọi là đường bóng hình chuối. Vì trái bóng bay giống như quy luật tự quay quanh mình của trái đất, thế nên quỹ đạo của nó sẽ bị lệch rất nhiều. Nhưng lúc đó tôi nghe mà cứ ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì.

Mặc dù quả bóng không nằm gọn trong tay Chung Nguyên nhưng hắn vẫn chặn được nó. Chỉ có điều... quả bóng đập một nhát chí mạng vào người Chung Nguyên. Đúng vậy, tôi không nhìn nhầm, quả bóng với sức

công phá vô cùng lớn đã đập đúng vào phần quan trọng trên người Chung Nguyên.

Chung Nguyên ngã vật ra đất, mặt tái mét nhưng vẫn ôm chặt quả bóng hung hăng đó.

Tôi... Á, không chỉ có tôi, tất cả mọi người có mặt ở đó, bao gồm cả trọng tài, đều há hốc miệng nhìn hắn.

Thế giới này thật có quá nhiều điều thú vị. Tôi ngẩng đầu nhìn những đám mây trôi bồng bềnh trên trời, bỗng phát hiện ông trời đối xử với mình cũng không đến nỗi nào...

Chung Nguyên được ra sân. Hắn gắng sức đi đến bên cạnh tôi, rồi ngồi xuống. Mặt hắn tái nhợt, trán dẫn mồ hôi. Thấy vậy tôi liền thân mật hỏi thăm: “Anh vẫn ổn chứ?” Chung Nguyên mở chai nước khoáng lắc đầu: “Tôi không sao.” Hắn vừa nói vừa ngẩng đầu uống nước. Tôi liền an ủi hắn: “Thực ra lục căn thanh tịnh cũng không tồi.”

Phụt!...

Chung Nguyên phun nước ra khỏi miệng giống như một cái ô doa. Một ít nước bắn lên người hắn. Hắn ôm chai nước, cúi đầu, ho sặc sụa. Những đường gân xanh trên trán hắn càng nổi rõ. Tôi nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng đứng dậy đi đến trước mặt hắn, lấy khăn tay, cúi xuống giúp hắn lau nước trên người.

Chung Nguyên ngẩng đầu nhìn tôi cười mà như không: “Lục căn thanh tịnh?”

“Ha ha, ha ha ha ha...” Chỉ là đùa mà, anh hợp tác một chút không được sao hả Chung Nguyên. = =

Chung Nguyên cứ kệ tôi giúp hắn lau người, sau đó nhìn tôi nhếch mép nói: “Lục căn của tôi có thanh tịnh hay không cô có thể thử mà.”

Tôi vẫn cho rằng Chung Nguyên chỉ hơi độc miệng và đen tối nhưng hôm nay mới phát hiện ra hắn đúng là một tên lưu manh... Vốn nghĩ rằng có thể chế giễu hắn nhưng không ngờ lại bị hắn lật ngược tình thế. Tôi chỉ

còn biết lắc đầu thở dài. Thế giới của tôi mãi mãi bị thương như vậy. Tôi đứng thẳng dậy, định nói một câu gì đó để lấy lại thể diện, nhưng bỗng thấy mặt Chung Nguyên biến sắc. “Cẩn thận!” Hãn vừa nói vừa nhanh chóng túm lấy cánh tay tôi kéo ra phía sau. Sau đó tôi ngã lên người hãn ở một tư thế rất đẹp.

Một quả bóng bay ngang qua người chúng tôi, đập vào tấm lưới sắt cách đó không xa.

May mà Chung Nguyên phản ứng nhanh, không thì kẻ bị bóng đập trúng người chính là tôi.

Lúc này cả tôi và Chung Nguyên đều nằm sổng soài trên mặt đất. Tôi nằm rạp lên người hãn. Chung Nguyên lim dim mắt nhìn tôi. Mắt hãn vừa đen vừa sáng, thật là đáng ghen tị.

Tôi khẽ nhích người, sau đó phát hiện ra một tình huống hết sức khó xử. Chung Nguyên, hãn... hãn... dường như... không cử động...

Chương 16

Nụ hôn đỏ thắm

Chung Nguyên đã cứng đơ. (>_<)

Thật xui xẻo, đùi của tôi lại nằm chặn giữa hai chân hắn. Có thứ gì đó cứng cứng chạm vào chân tôi. Một cảm giác nóng rực truyền qua lớp quần áo đến chân tôi. Tôi cảm nhận thấy nó hết sức rõ ràng. Sau đó, cảm giác này được truyền lên não. Tôi... tôi... bối rối.

Phản ứng đầu tiên của một người gặp phải chuyện cực kỳ oái ăm này là ngẩn người. Lúc này tôi cũng không phải ngoại lệ. Đầu tôi như bị đóng băng, sự chú ý đều bị vật nóng kia thu hút. Vậy nên tôi nằm thộn mặt ra trên người Chung Nguyên, không nhúc nhích.

Chung Nguyên cũng không hề cử động. Người hắn hình như cũng cứng đơ. Có lẽ bị tôi đè thê thảm nên hắn thở có vẻ khó khăn.

Lúc này, hắn thở hổn hển nói với tôi: “Đầu... Đầu Gỗ, cô không định để tôi phải bất lịch sự với cô ở đây chứ hả?”

Nghe hắn nói vậy, tôi liền định thần lại, vội vàng bò dậy khỏi người Chung Nguyên, cúi đầu không dám nhìn hắn. Lúc này, mặt hắn đỏ rực như ớt chín, có vẻ đang khó chịu. Ông trời ơi, mất mặt quá! Không đúng, là Chung Nguyên, là Chung Nguyên mất mặt.

Chung Nguyên xoay người, chống hai tay xuống đất ngồi dậy: “Đầu Gỗ, cô quả là nhiệt tình.”

Tôi tức giận nhìn hắn chăm chăm. Nhìn bộ dạng cười cười cợt cợt của hắn, tôi chỉ muốn tấn cho một trận. Rõ ràng kẻ mất mặt là hắn, tại sao bây giờ kẻ cười trước sự đau khổ của người khác cũng là hắn?!

Chung Nguyên lại bữu môi nói: “Cho dù cô có nhiệt tình thế nào thì cũng phải biết phân biệt hoàn cảnh chứ?”

Tay tôi nắm chặt thành nắm đấm rồi lại buông ra. Được rồi, đây là chuyện ngoài ý muốn, chúng ta không nên thảo luận nhiều về những tình tiết trong đó, cũng không nên nói nhiều với hạng người như Chung Nguyên!

Khi trở về, mọi người nhao nhao hỏi Chung Nguyên thấy thế nào khi bị như vậy. Hắn chỉ bình thản lắc đầu: “Không sao.”

Vậy nên có người còn đùa cợt, nói cái gì mà nếu làm không tốt thì sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc sau này, hay là nên đi bệnh viện khám xem sao, v.v... Lúc nói, nét mặt họ chẳng biết nên diễn tả thế nào nữa.

Chung Nguyên vẫn bình thản lắc đầu, còn nói thêm: “Thực sự không sao cả, Mặc Nhĩ có thể làm chứng.”

Khoảnh khắc đó, mọi người xung quanh bỗng im bật... Tôi ngồi bên cạnh Chung Nguyên, mắt nhắm nghiền như chết. Trong đầu tôi bắt đầu tưởng tượng mình đang lắng trì từng xẻo thẳng cha này như thế nào.

Buổi tối về ký túc xá, tôi nhận được điện thoại của Tiểu Kiệt, cô ấy nói với tôi về vô cùng nuối tiếc. Số tiền tôi đặt cược cho Linh Linh đã không cánh mà bay.

Tôi không tin: “Không phải chứ? Mặc dù chị Linh Linh bị thương nhưng không phải là do tớ đánh, làm vậy không phải là ăn gian à?”

Tiểu Kiệt thở dài, nói: “Việc này không tính là ăn gian, hội trưởng đã nói sẽ tính như vậy, ai bảo anh ta là trọng tài.”

Tôi bất mãn: “Cho dù anh ta là trọng tài thì không thể đổi trắng thay đen...” Chuyện này còn liên quan đến vấn đề kinh tế, rất nghiêm trọng!

Tiểu Kiệt đáp: “Hội trưởng nói, lúc đầu hai người đã ký cam kết không hề nói đến việc sẽ không cho người khác đến giúp đỡ.”

Haizz, như thế mà được sao? Đúng là não của hội trưởng bị chó gặm mất rồi.

Tiểu Kiệt lại nói: “Thực ra mấu chốt là ở chỗ hội trưởng đã đặt một trăm đồng cho cậu.”

Tôi: “...”

Thì ra hội trưởng cũng là kẻ nham hiểm, thật đáng khinh!

Gần đây, tôi có một thứ rất thú vị, đó là một con dấu. Ừm, tuy nhiên con dấu đó không quan trọng, quan trọng là hình dáng của nó. Nó có hình một đôi môi. Có thể nói nếu in dấu này lên mặt thì sẽ giống như có người hôn vào mặt bạn. Tôi thử in dấu lên quyển sổ của mình, tự cảm thấy rất thú vị. Đáng tiếc là ba kẻ Nhất, Nhị, Tứ không cho tôi thử lên mặt họ, vì chuyện này mà suýt nữa tôi bị bọn họ hợp lực tiêu diệt.

Buổi chiều không phải đi học, tôi bị Chung Nguyên kéo đến thư viện tự học. Tôi vốn nghĩ việc tự học cùng hầy không nằm trong phạm vi công việc của tôi, nhưng Chung Nguyên lại cho hai việc đó là một.

Tôi mở cuốn sổ học cao cấp, vừa ngáp dài vừa giả vờ xem. Chung Nguyên ngồi bên cạnh mở một cuốn sách giải trí ra xem. Tôi nghiêng mặt, liếc nhìn xem đó là sách gì... *Tâm lý khi yêu?* Chung Nguyên ời là Chung Nguyên, nếu tôi không xem thường anh thì sẽ cảm thấy có lỗi với quyển sách này.

Tôi cười lớn chế nhạo, rồi khinh khinh cúi đầu xem cuốn sổ học cao cấp. Hãy nhìn xem, đây chính là sự khác biệt giữa hai đứa.

Chung Nguyên bị tôi xem thường nhưng không hề tức giận. Hầy cầm lấy quyển sổ của tôi, giở linh tinh. Giở qua giở lại, cuối cùng hầy giở đến trang tôi thử con dấu nọ, chính là con dấu có hình một đôi môi đỏ chót. Cả trang giấy in đầy hình dấu đỏ, trông rất bắt mắt.

Ánh mắt Chung Nguyên dừng lại đó một lúc, rồi hầy nghiêng mặt liếc nhìn tôi vẻ mờ ám, môi hơi cong lên, ánh mắt sáng rực. Hầy nói: “Đầu Gỗ, cô thèm khát lắm sao?”

Tôi: “...”

Tôi vừa xấu hổ vừa bực mình, sau đó cướp lại cuốn sổ, không thèm quan tâm đến lời lẽ độc địa của hắn...

Không còn cách nào, tôi chỉ còn cách không thèm để tâm, tranh cãi với người khác không phải sở trường của tôi.

Chung Nguyên hoàn toàn không nể nang vì sự nhẵn nhụi của tôi. Hắn cười toe toét nói: “Nếu như cô muốn tìm một người thực sự để hôn thì...”

“Im đi!” Tôi giận dữ nhìn hắn, bị kích động đến mức định rút con dấu ra để chứng minh cho sự trong sạch của mình. Nhưng bỗng nghĩ ra một ý định khác...

Được thôi, Chung Nguyên, là anh ép tôi đấy nhé...

Tôi kìm nén cơn tức giận, thản nhiên nhìn sách. Chung Nguyên cũng chăm chú xem cuốn *Tâm lý khi yêu*, không biết tên tiểu tử này đang nghĩ đến con gái nhà ai, chắc tôi phải làm lễ mặc niệm cho cô bé xui xẻo ấy.

Một lúc sau, tôi chạm vào cánh tay Chung Nguyên, khẽ hỏi: “Anh không buồn ngủ sao?”

Chung Nguyên nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, không nói gì.

Tôi lại nói tiếp: “Xem loại sách đó thì phải rất buồn ngủ chứ? Đúng là anh đang rất buồn ngủ đúng không, đừng giả vờ nữa.”

Chung Nguyên không thèm ngước mắt, hắn vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách trong tay, sau đó đặt một tay lên đầu tôi và xoay mạnh mặt tôi quay về phía hắn.

Tôi giận dữ hất tay hắn ra, im lặng chờ đợi hắn dần dần chìm vào cơn buồn ngủ. Có lẽ Thượng Đế đã nghe được lời thỉnh cầu của tôi. Một lúc sau, Chung Nguyên quả nhiên ngủ thật... Các bạn nên biết rằng khi tên tiểu tử này học thường vô cùng tỉnh táo, thế nên cơ hội này quả là khó kiếm. “Tôi ngủ một chút.” Chung Nguyên vừa nói vừa ngáp dài rồi gục ngay trên bàn.

Tôi vẫn chăm chú nhìn sách. Sau khi đoán tên này đã ngủ say, tôi khẽ đập vào người hắn gọi nhỏ hai tiếng “Chung Nguyên”, nhưng hắn không phản ứng gì.

Xem ra hắn đã ngủ thật. Tôi thầm vui trong lòng, khe khẽ rút con dấu. Lúc này Chung Nguyên đang nằm gục trên bàn, nghiêng nghiêng mặt. Da của hắn thật đẹp, đúng là đáng ghét. (>_<)

Tôi mở con dấu, khe khẽ đưa lại gần mặt hắn. Thằng cha này ngủ say thật, chẳng hề biết nguy hiểm đang cận kề. Tôi đặc ý cười thầm, giơ con dấu lên, nhẹ nhàng in vào mặt hắn...

Mọi chuyện đều tiến hành hết sức thuận lợi. Nhưng khi con dấu của tôi vẫn còn đang gắn trên mặt hắn, chưa kịp nhấc ra thì hắn bỗng từ từ mở mắt.

Chương 17

Chuyến đi thực tế

Đúng lúc tôi đang gầy ách, Chung Nguyên bỗng mở mắt, nhìn tôi với vẻ nham hiểm vốn có.

Tôi giật mình, tay run rẩy làm con dấu nọ rơi trúng mu bàn tay của Chung Nguyên. Đợi đến khi tôi định thần lại, hắn đã nhặt con dấu lên từ lúc nào, chăm chú ngắm nghía. Hắn ấn nhẹ đầu ngón tay lên mực đóng dấu, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi. Khoảnh khắc đó, tôi như bị đông cứng... Xong rồi, xong rồi, tôi đã bị phát hiện rồi. Chung Nguyên, anh có muốn đánh muốn giết gì thì xin hãy cho tôi ra đi nhẹ nhàng một chút được không...

Chung Nguyên vờ vờ con dấu, cười tinh quái. Hắn đặt con dấu trước mặt tôi, nói: “Cô còn trẻ con lắm hay sao?”

Tôi cẩn thận lấy lại con dấu, đợi sự trừng phạt của hắn. Ai ngờ, đợi mãi, đợi đến mức khó chịu, hắn vẫn chẳng nói gì, chỉ ngồi giở tiếp cuốn sách đáng ghét đó. Đôi môi đỏ chót kia vẫn lồ lộ trên mặt hắn, chẳng chịu kiêng nể ai.

Tôi thấy rất kỳ lạ. Cho dù hắn có độ lượng và không thêm so đo với tôi đi nữa thì cũng phải nhận ra trên mặt mình có thứ gì đó chứ? Tôi tốt bụng nhắc hắn: “Này, mặt anh...”

“Tôi biết rồi.” Chung Nguyên cúi đầu, bình thản nói: “Nhưng tôi thấy thế này cũng không tồi.”

Tôi không hiểu: “Sau đó thì sao?”

Chung Nguyên: “Sau đó tôi định tạm thời không xóa nó.”

Tôi: “...”

Bây giờ, tôi bắt đầu nghi ngờ tôi và Chung Nguyên không phải là hai người trên cùng một hành tinh. Nếu không, tại sao xảy ra chuyện khó chịu như thế, hắn vẫn làm thính, không thêm suy nghĩ gì cả? Hơn thế, hắn còn

rất tự nhiên và điềm tĩnh nữa chứ. Phải có tinh thần thép và da mặt thật dày mới làm được như vậy.

Nhưng việc gì phải quan tâm đến hẳn, dù sao kẻ mất mặt cũng không phải là tôi. = =

Vậy nên Chung Nguyên vẫn nhẫn nha đọc cuốn *Tâm lý khi yêu* suốt buổi chiều, trong khi trên mặt vẫn còn hình đôi môi đỏ chót.

Buổi tối ăn cơm, tôi bất ngờ nhìn thấy Lục Tử Kiện trong nhà ăn. Trời ơi, Lục Tử Kiện của tôi! Tôi liền bê khay cơm đến ngồi trước mặt Lục Tử Kiện, sống chết cũng không chịu rời đi. Chung Nguyên không còn cách nào, đành ngồi bên cạnh tôi.

Tôi dùng lời lẽ ngọt ngào chào Lục Tử Kiện. Anh cũng mỉm cười thân thiện, sau đó nhìn sang Chung Nguyên. Khi nhìn thấy con dấu xinh đẹp trên má Chung Nguyên, Lục Tử Kiện bỗng nhăn mặt, có vẻ hơi xấu hổ, nhưng cũng có chút khó chịu. Thấy vậy, tôi bỗng thấy không cam tâm, tỏ ra tốt bụng khuyên nhủ: “Lục sư huynh đừng bận tâm đến Chung Nguyên, tên này bị thần kinh rồi.”

Chung Nguyên đúng là tên mặt dày, mặt không biến sắc vừa gặp thức ăn vừa nói: “Cũng chẳng biết kẻ tâm thần nào nhân lúc tớ đang ngủ tấn công tớ.”

Ừầy, ầy, ầy, anh ngủ thật sao? Rõ ràng anh giả vờ ngủ để dụ tôi gây án!

Lúc đó, bên cạnh Lục Tử Kiện xuất hiện thêm hai người nữa, chẳng phải ai xa lạ, chính là bọn Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất. Sau khi ngồi xuống, hai người bọn họ lập tức chú ý đến con dấu hình đôi môi đỏ tươi trên má Chung Nguyên. Họ sửng sốt một lúc, sau đó Lộ Nhân Giáp bỗng có phản ứng. Anh ta ngăm ngửa mặt Chung Nguyên, rồi vừa ăn vừa cười, nhìn tôi với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tôi rùng mình, suýt nữa để rơi đĩa, ánh mắt của Lộ Nhân Giáp... là có ý gì?

Lúc này, Lộ Nhân Ất đang cúi đầu chọc vào cái chân gà, lắc đầu than: “Đúng là thanh niên tuổi này, ừm...”

Tôi chỉ biết khóc dở mếu dở giải thích: “Không phải em...”

Chung Nguyên liếc nhìn tôi, mặt không chút biểu cảm: “Cô dám nói là không phải cô sao?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, anh đừng làm rối lên nữa có được không? Anh có biết bọn họ đang nghĩ gì không? Tôi trợn mắt nhìn hắn, không ngừng phân bua: “Hức, không như các anh tưởng tượng đâu ạ...”

Lộ Nhân Ất cố tỏ ra ngây thơ, nhìn Lộ Nhân Giáp, cười nói: “Bọn anh tưởng tượng như thế nào cơ?”

Tôi há hốc miệng nhưng không tài nào thốt nên lời, đành cúi gằm mặt, trong lòng vô cùng ảm ức. Đã thế tôi không thêm nói gì nữa, chỉ ăn thôi.

Hai người đó cũng có vẻ là người biết dừng lại đúng lúc. Họ không nói về chuyện này nữa mà bắt đầu bàn luận sang một chủ đề khác. Tôi vô cùng hứng thú với chủ đề này vì nó có liên quan đến Lục Tử Kiện.

Nghe nói, sinh viên năm nhất và năm hai trong trường có một chuyến đi thực tế vào kỳ nghỉ hè, kết quả của chuyến đi này sẽ được tính vào bảng điểm. Đi thực tế chẳng qua là hoạt động do một nhóm sinh viên tự tổ chức với nhau. Họ sẽ đưa ra một đề tài, sau đó đi thăm dò, khảo sát. Mấy ngày trước, tôi đã thảo luận chuyện này với bọn Nhất, Nhị, Tứ. Chúng tôi đều muốn lập thành một nhóm, đáng tiếc cả bọn chẳng tìm được đề tài nào hay ho. Bây giờ, vấn đề mà Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất đang thảo luận chính là về chuyến đi thực tế này.

Họ nói, Lục Tử Kiện đã lập ra một nhóm. Nhóm này sẽ đi thực tế để khảo sát về tình hình ô nhiễm nguồn nước và phương pháp xử lý hiện trạng này ở một khu sinh thái nào đó. Hai người họ đang phân vân không biết có nên gia nhập nhóm của Lục Tử Kiện hay không. Tôi phấn khích nhìn Lục Tử Kiện, hỏi: “Lục sư huynh, em có thể tham gia được không?”

Lục Tử Kiện chưa kịp trả lời, Chung Nguyên đã xen vào: “Không được, cô phải theo tôi.”

Tôi giận dữ: “Dựa vào cái gì chứ?”

Chung Nguyên: “Tôi lo chuyện ăn uống.”

Tôi: “...”

Được rồi, tôi thừa nhận mình không phải là người có lập trường vững vàng, thần tượng là gì chứ, đó chỉ là phù du, quan trọng là phải no cái bụng trước đã.

Buổi tối trước khi đi ngủ, tôi nhận được tin nhắn của Chung Nguyên.

Chung Nguyên: “Bạn trong phòng tôi đều khen cô đấy.”

Tôi tò mò hỏi: “Khen tôi cái gì cơ?”

Chung Nguyên: “Bọn họ đều khen cô nhiệt tình, vô cùng nhiệt tình.”

Tôi: “...”

Tôi: “Vậy anh có giải thích cho họ không?”

Chung Nguyên: “Những gì nên nói tôi đều đã nói rồi.”

Tôi: “Vậy anh nói gì thế?”

Chung Nguyên: “Tôi nói bọn họ đừng nghĩ linh tinh.”

Tôi: “...”

Đại ca à, anh nói như vậy, họ sẽ càng hiểu lầm đấy.

Tôi: “Thôi được, việc quan trọng là anh phải giải thích cho Lục Tử Kiện đấy.” Hình tượng đẹp đẽ của tôi không thể đổ vỡ trước mặt Lục Tử Kiện được.

Một lúc sau, Chung Nguyên mới nhắn lại: “Phiền cô đừng nhớ nhung Lục Tử Kiện nữa, có được không?”

Tôi hơi bực: “Tại sao chứ?”

Chung Nguyên: “Tôi không thể đứng giương mắt ếch nhìn huynh đệ của mình rơi vào biển lửa được.”

Tôi: “Đi chết đi!”

Hồi lâu sau, Chung Nguyên lại gửi tin nhắn: “Nếu cô muốn đi thực tế cùng Lục Tử Kiện thì không hẳn là không thể.”

Tôi: “VẬY anh thì sao?” Chẳng phải anh đã nói là sẽ lo chuyện ăn uống của tôi sao...

Chung Nguyên: “Sẽ cùng đi.”

Tôi phấn khích ôm lấy điện thoại, nhìn xem, nhìn xem, tôi đã nói sức hút của Lục Tử Kiện ghê gớm lắm mà, đến cả Chung Nguyên cũng bị anh thu hút...

Chung Nguyên: “Nhưng tôi có một điều kiện.”

Tôi: “Điều kiện gì?”

Chung Nguyên: “Rủ cả Tứ cô nương trong phòng cô nữa.”

Tôi: “Tại sao?”

Chung Nguyên: “Đến lúc đó cô sẽ biết, tạm thời đừng cho cô ấy biết là tôi yêu cầu như vậy.”

Thật kỳ lạ, tên tiểu tử này chấm Tứ cô nương từ lúc nào nhỉ? Tôi bỗng nhớ lại chuyện hẳn chăm chú đọc cuốn sách *Tâm lý khi yêu*. Lẽ nào, lẽ nào?... Nhưng không phải thế chứ? Hẳn ta và Tứ cô nương không phải người cùng một hệ hành tinh, huống hồ tuy Tứ cô nương là người can đảm, nhưng quan niệm thẩm mỹ cũng rất bình thường, thế nên không thể thích loài sinh vật không rõ đến từ hành tinh nào như hẳn được. Nếu vậy, thì trái tim Chung Nguyên chắc chắn sẽ phải tan nát rồi.

Đương nhiên chuyện này chưa chắc đã xảy ra. Chung Nguyên là loại người thích chọc tức người khác, lại hay hành động kỳ quái, chưa biết chừng hẳn lại lao vào như con thiêu thân ấy chứ. Nếu kết cục của hẳn bị tôi dễ dàng đoán trúng như vậy mới là chuyện hiếm có.

Mặc dù tôi vô cùng xem thường mánh khỏe này của Chung Nguyên, nhưng vẫn có thể tạm thời bán rẻ Tứ cô nương đúng không? Ặc, tôi càng ngày càng vô liêm sỉ rồi...

Song thay cho việc chỉ có tôi và Tứ cô nương đi, thì cả phòng tôi sẽ cùng đi, như vậy sẽ khiến cho cô ấy không nghi ngờ. Tôi háo hức bàn bạc chuyện này với bọn Nhất, Nhị, Tứ. Lão Đại và Tiểu Nhị tỏ ra rất hứng thú. Đặc biệt là Tiểu Nhị, vừa nghe nói đến Lục tiểu công và Chung tiểu thụ đều đi, mắt cô ấy đã sáng rực. Còn Tứ cô nương thì vừa nghe đến Lục Tử Kiện đã kiên quyết không đi.

Kết quả này không giống như tôi đã dự tính. Vậy là tôi và Lão Đại phân làm hai nhóm, lần lượt thuyết phục Tứ cô nương. Ban đầu con nhóc này vừa nghe đã không chịu được, lập tức dùng vũ lực. Tiểu Nhị liền hét toáng lên: “Tứ cô nương, tớ đã giấu con búp bê của cậu đi rồi, nếu cậu không phục tùng bọn tớ, tớ sẽ vặn tay nó để kê chân bàn, tớ nói được là làm được!”

Vậy là Tứ cô nương vừa giơ tay định ra đòn, liền lặng lẽ thu tay lại...

Tôi cười toe toét nhìn Tiểu Nhị, lấy tay cắt cắt ra hiệu.

Tứ cô nương nắm chặt tay thành nắm đấm, giận dữ quát: “Trong vòng ba ngày, nếu cậu không trả lại búp bê cho tớ, đến lúc đó tớ sẽ vặn tay cậu.”

Tiểu Nhị đành cười khúm núm: “Đăng ký đi, xong tớ sẽ trả lại cậu, tớ mà dám không trả lại sao?”

Vậy là tôi hào hứng nhắn tin cho Chung Nguyên: “Đã xong.”

Chương 18

Chọn môn

Buổi trưa, khi vừa trở về phòng, tôi đã thấy Tiểu Nhị đang ngồi dán mắt vào máy tính, lách cách gõ bàn phím.

Tôi đặt ba lô xuống, hỏi: “Tiểu Nhị, lại viết truyện à?”

Các bạn đừng nghĩ Tiểu Nhị là kẻ bủn xỉn, người ta là một cây bút có tiếng trên mạng đấy. Nghe nói, cô còn lia bút tung hoành khắp các diễn đàn nữa cơ. Những thứ Tiểu Nhị này viết đều liên quan đến gay. Tôi chưa bao giờ xem thứ này. Nói thật, dù sao tôi vẫn thấy lĩnh vực này thật đáng sợ. Lúc đầu, nhìn thấy Tiểu Nhị xem phim gay lúc nửa đêm, tôi suýt nữa thì bị khủng hoảng. Nhưng cô ấy giải thích liền một thôi một hồi rằng người bình thường lần đầu tiên xem phim gay đều thấy không quen, chỉ cần xem nhiều một chút là sẽ ổn... Thật hết cách với Tiểu Nhị, lẽ nào để tôi nôn mửa một lần vẫn chưa đủ hay sao? Sao tôi phải tự hành hạ bản thân mình như thế chứ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù tôi thấy gay và những người bị gay thật đáng sợ nhưng lại vô cùng khâm phục nghị lực của Tiểu Nhị. Nghe nói lượng độc giả comment tác phẩm của cô ấy ở trên mạng đã lên tới hơn một triệu. Cũng nghe nói, một đêm trước khi thi đại học, Tiểu Nhị không ngủ được nên đã chong đèn cả đêm viết truyện về gay, và câu chuyện đó thu hút được những độc giả đầu tiên... Thành thử, là một cây bút, sự say mê và nhiệt huyết của Tiểu Nhị rất đáng để một kẻ chẳng có chút nhiệt thành nào như tôi học tập. Có những lúc, thấy tò mò, tôi hỏi: “Tiểu Nhị, viết truyện có cảm giác thế nào?”

Tôi vẫn nhớ như in câu trả lời táo bạo của Tiểu Nhị: “Viết văn cũng như nam nữ làm chuyện ấy, màn dạo đầu bao giờ cũng mong chờ, thèm muốn, lúc tiến hành thì vô cùng hưng phấn, sau khi kết thúc thì sung sướng nhưng lại trống rỗng.”

Lúc đó, Lão Đại và Tứ cô nương cũng có mặt ở đó. Đến một người điềm tỉnh như Lão Đại và một kẻ can đảm như Tứ cô nương cũng phải ngần người hồi lâu, mãi sau mới định thần lại, hướng chi là một đứa như tôi. Từ đó về sau, tôi không dám coi thường Tiểu Nhị nữa, bởi vì mặc dù cô ấy là một cây bút viết truyện gay nhưng truyện của cô ấy khá sâu sắc. (>_<)

Từ đó về sau, người ta hỏi chúng tôi Tiểu Nhị thích làm gì, chúng tôi đều trả lời: Cô ấy thích “chuyện ấy”.

Thôi nhé, tôi đã nói lan man quá rồi. Tiểu Nhị trả lời tôi trong khi vẫn chăm chú gõ bàn phím: “Chưa, tớ đang comment.”

“Ồ!” Con gái ngồi ru rú trong phòng mà không dạo qua các diễn đàn thì không phải là con gái.

Tiểu Nhị đột nhiên quay người lại, bổ thí cho tôi một câu: “Nghe nói gì chưa, trường ta bây giờ đang xuất hiện bọn háo sắc giấu mặt.”

Đúng lúc đó, Lão Đại và Tứ cô nương cũng vừa về, nghe được câu nói của Tiểu Nhị. Lão Đại xông đến trước máy tính của Tiểu Nhị nhìn ngó, rồi nói: “Đúng thế thật, nhưng hình như những tên háo sắc đó đều là một.”

Tôi không mấy hứng thú với chuyện này: “Tớ chẳng thèm quan tâm đến mấy con sói háo sắc đó, giờ tớ chỉ quan tâm đến kỳ thi cuối kỳ thôi.”

Lão Đại quay lại, xoa xoa đầu tôi. Lúc này, tóc trên đầu tôi mới dài ra chưa được một tấc. Mặc dù vẫn còn ngắn, nhưng dù sao cũng có ít tóc ở trên đầu. (>_<)

Lão Đại nói: “Thực ra cậu cũng không cần phải sợ hãi, mà cho dù có sợ hãi thì chỉ sợ những yêu nữ háo sắc thôi.”

Tiểu Nhị nói phụ họa: “Tam Đầu Gỗ bây giờ là một tiểu sinh đích thực, chỉ cần nhìn vào cũng đã thấy thêm nhỏ dãi.”

Thật bực mình, đây rõ ràng là đang coi thường những người đầu trọc mà. Tôi cố đầu Tiểu Nhị nói: “Vẫn còn nhỏ dãi là do cậu chậm phát triển, chẳng liên quan gì đến tớ.”

Tiểu Nhị hất tay tôi ra, cười toe toét, rồi tuyên bố trước cả nhà: “Về việc làm thế nào để đối phó với yêu nữ háo sắc, tớ có một cách rất có tính xây dựng.”

“Cách gì?”

Tiểu Nhị bóp bóp cằm, nói vẻ nghiêm túc: “Tìm vài anh chàng cơ bắp như Lục Tử Kiện để họ thay nhau phục vụ.”

Nhất, Tam, Tứ: “...”

Méo mặt, cách này đúng là tiến thoái lưỡng nan. (>_<)

Buổi tối, tôi cùng học với Chung Nguyên. Trước đây, tôi luôn mơ ước mình có thể được ngồi học cùng người con trai mình thầm thương trộm nhớ. Sau đó, tôi sẽ nhân cơ hội đó để nhóm lên ngọn lửa tình yêu trong trái tim người đó. Nhưng bây giờ... Uầy, thôi đi. Dù sao học cùng Chung Nguyên cũng có một số ích lợi, ví như có vấn đề gì không hiểu tôi có thể hỏi hẵn. Mặc dù chúng tôi không cùng chuyên ngành, nhưng tên tiểu tử này đã từng tham gia các cuộc thi đại số và vật lý, lại còn đoạt giải nữa, nên đối với hẵn các môn đại số và vật lý chẳng ăn nhằm gì. Học kỳ này, chuyên ngành của tôi chỉ có môn phân tích định lượng. Chung Nguyên cầm lấy sách của tôi, xem một ngày là có thể giảng bài cho tôi lè lè. Tôi nghi ngờ không biết hẵn có phải là mật thám được học viện Hóa học cài vào học viện Quản lý hay không? Nhưng thực sự, tôi chỉ có thể ôm lòng đổ kỵ, ganh ghét, chứ còn biết nói gì nữa.

Song có lúc, tôi đã nghĩ, nếu tôi và Lục Tử Kiện tự học cùng nhau thì anh chắc chắn sẽ giải thích cho tôi những chỗ không hiểu, thậm chí còn làm tốt hơn cả Chung Nguyên ấy chứ...

Thôi thôi, không nói lan man nữa. Nghe nói hôm nay Chung Nguyên đã không ngại vất vả mang cả máy tính đến phòng tự học. Chung Nguyên là một kẻ lịch lãm, thế nên máy tính của hẵn cũng phải là màu trắng lịch lãm. Tôi nhận ra tên này rất thích màu trắng, thường ngày hẵn rất thích mặc sơ mi trắng, kết hợp với mái tóc ngắn giản dị. Dáng vẻ này của hẵn khiến cho người khác hiểu lầm hẵn là kẻ rất trong sáng, rất lương thiện, nhưng đó chỉ

là sự giả tạo. Có trời mới biết hẩn nham hiểm, thâm độc đến mức nào.
(>_<)

Chung Nguyên bật máy tính lên rồi hỏi: “Cô định chọn môn nào?”

Tôi: “Anh hỏi làm gì?”

Chung Nguyên mở hệ thống chọn môn của trường, đăng nhập: “Vẫn còn chọn môn được chứ?”

Tôi biết tên này vẫn chưa chịu từ bỏ dã tâm mà. Muốn chọn cùng môn với tôi ư? Muốn tôi điểm danh, chép bài cho anh ư? Anh đừng có mơ...

Tôi trả lời: “Không nói.”

Chung Nguyên vẫn bình thản nhìn vào màn hình máy tính: “Đừng bắt tôi phải trộm tài khoản của cô.”

Tôi: “...”

Tôi thấy hẩn như đang lừa mình. Đây không phải lần đầu tiên tên tiểu tử này dùng mách khéo để lừa tôi. Tôi cũng không phải lúc nào cũng dễ dàng bị hẩn lừa gạt. Tôi không tin, một sinh viên của học viện Quản lý chỉ biết vẽ vẽ tí chút về đại số, hóa học lại có thể làm được việc này.

Nghĩ đến đó, tôi cười nhạt: “Trộm được thì cứ trộm, xí!”

“Ừm, là cô cho tôi trộm đấy nhé!” Chung Nguyên vừa nói vừa dạo qua trên trang web một lúc, sau đó gõ gõ lên bàn phím, nói: “Đã xong.”

Tôi không thể tin vào những gì đang đập vào mắt mình, làm thật, thật rồi sao...

Chung Nguyên chép miệng nói: “User là mã số sinh viên, password là số chứng minh thư, tất cả đã được mặc định trước, ai bảo cô không chịu đổi tài khoản... Thực ra tôi cũng chẳng phải là kẻ trộm.”

Tôi trợn mắt nhìn hẩn: “Tại sao anh biết mã số sinh viên và số chứng minh thư nhân dân của tôi?”

Chung Nguyên: “Thẻ ăn cơm của cô trong tay tôi.”

Tôi thì thăm rồi.

Chung Nguyên tìm thấy danh sách các môn học của tôi. Hẳn khoa chân múa tay một lúc rồi nói: “Môn này, môn này, môn này nữa, mấy môn này đều dễ qua, cô có muốn chọn không?” Hẳn vừa nói vừa quay sang tôi như thể đang trưng cầu dân ý, cứ như dân chủ lắm ấy.

Phí lời, nếu tôi có nói không đồng ý thì hẳn sẽ nghe theo tôi chứ?

Chung Nguyên cũng không thấy xấu hổ với cái chủ nghĩa “ngụy dân chủ” của mình. Hẳn ngang nhiên, hống hách loại bỏ tất cả các môn học mà tôi đã chọn, sau đó đăng ký lại từ đầu. Nhưng sự thật sau này đã chứng minh mấy môn đó đúng là dễ qua thật.

Sau khi đã thay đổi diện mạo toàn bộ các môn học của tôi, Chung Nguyên còn chuyển luôn cả môn thể dục từ bóng bàn sang tennis. Lý do hẳn đưa ra là môn bóng bàn đòi hỏi người chơi phải có khả năng phản ứng linh hoạt và tốc độ nhanh, sau đó... hẳn lắc đầu, nhìn tôi vẻ thông cảm.

Bực mình, có cần thiết phải làm tôi bề mặt như thế không?

Chọn môn xong, Chung Nguyên lại rút từ trong ba lô ra một vật giống như đèn pin, đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy, nhìn chăm chú, rồi hỏi: “Đây là gì?”

Chung Nguyên đáp: “Kích điện, nghe nói gần đây trong trường không được yên bình cho lắm.”

Ha, đây là kích điện vẫn được nhắc đến hay sao, đúng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đó. Tôi cảm động nhìn Chung Nguyên nói: “Cảm ơn anh.” Mặc dù nhiều lúc thấy hẳn khá đen tối, nhưng phải có cái nhìn lạc quan chứ, chuyện tái ông thất mã chẳng phải đã dạy chúng ta nên đánh giá vấn đề một cách biện chứng hay sao?

“Không cần cảm ơn, sau này cô chỉ cần thể hiện tốt hơn với tôi là được, tối thiểu là không được chọc giận tôi.”

Tôi gật đầu lia lịa. Đây có thể coi là sự công nhận và khích lệ của ông chủ với nhân viên không nhỉ? Xem ra biểu hiện của tôi cũng không đến nỗi tồi. Nhưng về việc không chọc tức Chung Nguyên nữa, tôi vẫn không hiểu lắm, rõ ràng hẳn mới là kẻ luôn chọc tức tôi chứ.

Tôi lại chăm chú nhìn chiếc kích điện nhỏ xíu trong tay, sau đó hỏi: “Cái này dùng thế nào?”

Chung Nguyên chỉ chỉ trỏ trỏ nói: “Nhắm trúng vào đối phương rồi ấn nút này.”

“Như thế sao?” Tôi vừa nói vừa ấn công tắc theo lời chỉ dẫn của hẳn.

Một giây sau đó, Chung Nguyên đã nằm sóng soài trên mặt bàn.

Chương 19

Chuyến đi thực tế trong kỳ nghỉ hè

Thi cử mãi mãi là vũ khí lợi hại giày vò thể chất và tinh thần của sinh viên. Tôi đã phải vẫy vùng trong sóng gió của đợt thi cử, cuối cùng cũng đạt được vào bờ. Sau khi thi xong môn cuối cùng, tôi bước ra khỏi phòng thi, thở phào nhẹ nhõm. Chung Nguyên gọi điện thoại.

Tôi: “A lô?”

Chung Nguyên: “Thi thế nào?”

Tôi: “Môn vật lý thi không được tốt lắm, tôi đoán chắc mình không được học bổng.”

Chung Nguyên: “Nếu không được thì càng tốt.”

Bực mình, tôi đã sớm đoán ra hẳn sẽ vui trước sự đau khổ của tôi mà. Tôi cố gắng nhẫn nhịn, thật nhẫn nhịn, sau đó nói: “Chắc cũng không được chuyển chuyên ngành.” Trường tôi có quy định, nếu muốn chuyển sang học chuyên ngành khác, phải đứng trong top mười của chuyên ngành mình đang học, thành tích của tôi chắc không được.

Chung Nguyên trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Thật đáng tiếc!”

Mặc dù việc thi cử không đem lại cho tôi nhiều niềm vui nhưng những ngày sau đó đủ cho tôi nghỉ ngơi xả hơi vì kỳ nghỉ hè đã đến.

Việc đầu tiên phải làm khi kỳ nghỉ hè đến là đi thực tế. Được đi cùng Lục Tử Kiện là một cơ hội khó kiếm. Lục Tử Kiện, em đến đây!

Đề tài mà nhóm Lục Tử Kiện làm lần này là khảo sát tình hình ô nhiễm nguồn nước tại các khu sinh thái và biện pháp xử lý hiện trạng này. Khu sinh thái mà chúng tôi sẽ đến chính là quê anh, hồ Bạch Dương. Hiện tại gia đình Lục Tử Kiện không sống ở khu hồ Bạch Dương, nhưng gia đình anh

có một căn nhà cũ bên hồ. Trong chuyến đi thực tế lần này, chúng tôi sẽ ở đó.

Tôi không biết nhiều về hồ Bạch Dương, chỉ biết ở đó có hoa sen. Thời kháng Nhật, ở đó có rất nhiều đội du kích có khả năng đánh trận xuất quỷ nhập thần. Họ đã khiến cho quân Nhật phải nhiều phen khốn đốn.

Đương nhiên rồi cuộc nơi đó như thế nào, đối với tôi không quan trọng, quan trọng đó là quê của Lục Tử Kiện.

Thành phố B rất gần hồ Bạch Dương, đi ô tô rất tiện. Hai giờ chiều chúng tôi lên ô tô đến hồ Bạch Dương, hơn bốn giờ đã đến bến xe cuối cùng. Cha Lục Tử Kiện đích thân lái một chiếc xe du lịch nhỏ đến đón chúng tôi. Chú ấy cũng cao to, vạm vỡ, trông chẳng khác nào phiên bản Lục Tử Kiện trung niên. Điểm khác biệt duy nhất giữa hai người đó là chú ấy rất khéo ăn nói, hòa nhã, nhiệt tình và rất biết hâm nóng bầu không khí. Từ bến xe đến nhà Lục Tử Kiện mất khoảng chín mươi phút đi xe. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, chú ấy và chúng tôi đã rất thân thuộc. Sau khi trò chuyện, chúng tôi được biết cha Lục Tử Kiện đã mở vài cửa hàng đặc sản trong thành phố, làm ăn rất phát đạt. Cả nhà Lục Tử Kiện đều ở trong thành phố. Hôm nay, chú ấy đích thân quay về hồ Bạch Dương để đón tiếp chúng tôi.

Chú Lục không về một mình, còn dẫn theo đầu bếp giỏi nhất trong cửa hàng. Buổi tối, chúng tôi cùng nhau chuẩn bị một bữa cơm mang đúng phong vị của vùng hồ Bạch Dương này. Tôi được ăn một bữa no nê, mê mết. Tôi nghĩ bụng, nếu được ăn ngon thế này thì có chết cũng đáng.

Sau đó, chú Lục có việc phải đi trước, nhưng ai nấy đều sung sướng, phấn khích khi chú ấy để lại đầu bếp cho bọn tôi.

Ban ngày, mọi người đi mất nửa ngày đường, tối đến lại có thêm chút men rượu nên ai nấy đều đi ngủ sớm. Ngôi nhà này tổng cộng có bốn phòng ngủ, trong đó có hai phòng rất rộng, hai phòng còn lại hơi nhỏ một chút. Người đầu bếp nọ ngủ một mình trong một căn phòng nhỏ, phòng nhỏ kia để trống, hai phòng lớn một phòng cho nam, một phòng cho nữ. Cha mẹ

của Lục Tử Kiện biết chúng tôi đến nên đã kê trong phòng một chiếc giường rất rộng, đủ chỗ cho vài người tha hồ lăn lộn trên đó. Trên giường còn trải cả chiếu trúc, nằm lên vừa êm vừa mát, vô cùng dễ chịu.

Bốn đứa chúng tôi nằm dài trên giường, tâm sự một hồi. Tôi, Nhất và Tứ có vẻ hơi mệt, chỉ có Tiểu Nhị là tỉnh như sáo, tinh thần hưng phấn khác thường. Tiểu Nhị không ngừng lảm nhảm bên tai chúng tôi những câu kiểu như: “Lục Tử Kiện và Chung Nguyên đang cùng nhau ngủ trên một chiếc giường”, hại tôi cũng mơ mơ màng màng thấy Lục Tử Kiện và Chung Nguyên đang ôm nhau ngủ thật, giật mình tỉnh dậy thấy mồ hôi đầm đìa khắp người.

Tôi vừa mới ngủ một lúc thì đã phải dậy vì muốn đi vệ sinh. Thực sự tôi không muốn dậy tẹo nào, nhưng mà việc này không thể nhịn được. Tôi đành mơ màng bò khỏi giường, loạng choạng đi vệ sinh. Phòng vệ sinh ở trong sân. Lúc này, vầng trăng khuyết đang treo lơ lửng trên trời, ánh trăng mờ ảo, mơ hồ giống như đầu óc tôi lúc đó.

Giải quyết xong, tôi lại mò mẫm trở về phòng, vừa đặt lưng xuống đã lăn ra ngủ tiếp. Trong cơn mê, tôi thấy có tiếng ai gọi mình về ngạc nhiên: “Đầu Gỗ.” Tôi nghĩ đó là ảo giác, có lẽ vì ban ngày tôi quá sợ hãi một ai đó nên mới tưởng tượng ra. Thế nên tôi không quan tâm, giơ tay khua khoảng khắp nơi, định kéo một góc chăn ra đắp. Buổi sáng mùa hè vẫn còn hơi lạnh nên tôi ngủ không ngon, nhưng sao khua khoảng một hồi mà không tóm được thứ gì nhỉ, thật kỳ lạ, đêm qua rõ ràng có chăn mà, lẽ nào đã bị tên Tiểu Nhị kia đạp xuống đất rồi?

Tôi đã tỉnh một chút, định mở mắt xem rốt cuộc có chuyện gì thì đã bị một cánh tay kéo vào trong lòng, sau đó người ấy ôm chặt lấy tôi, một chân gác lên eo tôi, như thể tôi là một chiếc gối ôm vậy.

Bị một sinh vật ấm áp như thế ôm vào lòng, cơ thể tôi dần ấm trở lại. Cơn buồn ngủ bắt đầu quay lại nên tôi cũng chẳng thèm quan tâm xem kẻ đó là Tiểu Nhị hay Tứ cô nương, cứ thế lăn ra ngủ tiếp một cách ngon lành.

Sáng hôm sau, tôi bị đánh thức bởi tiếng nói chuyện.

Có tiếng nước chảy rào rào ở vòi nước trong sân, có lẽ là ai đó đang đánh răng, rửa mặt.

Có người hỏi: “Tại sao họ vẫn chưa dậy nhỉ?” Giọng nói thô kệch đó chắc là của người đầu bếp.

Có tiếng trả lời: “Ai biết, có lẽ là đang quần lầy nhau.” Giọng nói đó rất mờ ám, đen tối, chắc chắn là của Tiểu Nhị.

Một người khác lại nói: “Thôi đi, hai người họ dù có tà tâm thì cũng không dám lén lút đâu.” Giọng của Tứ cô nương.

“Này, các cậu, tối qua có nhìn thấy chuyện không nên nhìn không?” Giọng của Lão Đại.

Một giọng nam giới đen tối không kém Tiểu Nhị đáp lại: “Không có. Không có. Sao lại bất lịch sự thế được?”

Một người khác phụ họa: “Phải là họ bất lịch sự nên chúng ta không nên nhìn. Thực ra, chúng tôi vẫn ngủ rất ngoan ngoan, hiền lành đấy chứ.”

Mặc dù câu chuyện của họ chẳng có đầu có đuôi, tạm thời tôi không hiểu gì cả, nhưng đang mơ mơ màng màng tôi bỗng sực tỉnh khi phát hiện ra rằng...

Nhất, Nhị, Tứ đều đang ở bên ngoài, vậy thì, vậy thì... cái kẻ đang quắp chặt lấy tôi là thần thánh phương nào? Tôi... tôi... tôi không phải đã đựng phải quỷ rồi chứ?

Đừng sợ, đừng sợ, nghe nói đa số ma quỷ chỉ dọa người chứ không ăn thịt người, tôi nén cơn sợ hãi trong lòng, vừa vỗ về bản thân vừa cúi đầu nhìn bàn tay đang đặt trên eo mình. Bàn tay đó trắng trẻo, mượt mà, ngón tay thon dài, móng tay rất đẹp. Tay của con quỷ này thực sự quá đẹp nhưng có vẻ quen quen.

Tôi hướng mắt theo cánh tay tuyệt đẹp đó nhìn lên trên, đến cánh tay, vai... Trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác bất an.

Sau đó, tôi liền nhìn thấy một khuôn mặt rất quen thuộc.

Chung Nguyên đang nhếch mép, cúi đầu nhìn tôi, hai con mắt đen láy của hắn như ẩn giấu một nụ cười thâm hiểm.

Chương 20

Chung Nguyên cũng biết xấu hổ

Chung Nguyên đang cúi đầu nhìn tôi, hai con mắt đen láy của hắn ẩn giấu một nụ cười thâm hiểm.

Như bị sét đánh ngang tai, tôi hét lên: “Đây là... chuyện gì vậy?”

Không hiểu đã có chuyện gì xảy ra nên tôi vội vàng chui ra khỏi lòng hắn, luống cuống nhảy ra khỏi giường. Cuối cùng, tôi miễn cưỡng hỏi: “Sao anh... anh... lại ở đây? Anh đã làm gì tôi rồi phải không?”

Chung Nguyên thong thả quay người lại, một tay chống đầu, cái tư thế đó của hắn giống hệt dáng nằm khêu gợi của một nàng tiên cá đang dùng sắc đẹp của mình để dụ dỗ người khác. Hắn nhìn tôi, rồi mỉm cười đáp: “Phiền cô nhìn lại xem đây là phòng ai?”

Tôi nhìn xung quanh, bỗng thấy ngượng chín cả người. Căn phòng này quả thật rất giống phòng của tôi nhưng trong góc phòng lại để đồ đạc của Chung Nguyên, chuyện đã quá rõ ràng.

Lẽ nào tôi vào nhầm phòng? Tôi bỗng nhớ lại tình cảnh của mình lúc sớm nay. Khi đó tôi mò mẫm về phòng mình nên không nhìn rõ những người nằm trên giường... Như vậy thì từ lúc đó đến giờ, tôi đã ngủ ở trong phòng này sao? Không chỉ vậy mà còn ngủ với tư thế mờ ám như vậy cùng hắn? Quan trọng hơn, ba người bọn họ chắc chắn đã nhìn thấy, đặc biệt còn cả Lục Tử Kiện...

Bây giờ đúng là tôi đang ở trong tình cảnh khốn khổ mếu dờ.

Chung Nguyên thích thú nhìn bộ dạng thê thảm của tôi một lúc, sau đó mới nói: “Sao nào, sợ Lục Tử Kiện nhìn thấy phải không?”

Tôi gật đầu, nhưng ngẫm nghĩ một lúc, lại cảm thấy hơi ngại nên lắc đầu.

Chung Nguyên thản nhiên nói: “Rất tiếc là Lục Tử Kiện đã nhìn thấy rồi.”

Hành động hãm hại người khác một cách vô lý của Chung Nguyên khiến tôi thực sự khinh bỉ, tôi lên án: “Tại sao anh không gọi tôi dậy?”

Chung Nguyên đáp lại: “Tôi gọi rồi nhưng cô không chịu tỉnh, không chỉ có vậy...” Anh ta liếc nhìn tôi rất lâu, sau đó chậm rãi nói tiếp: “Cô còn chủ động ôm tôi rất chặt.”

Cha mẹ ơi, việc mất mặt như thế mà con cũng có thể làm được sao? Tôi chỉ mong lúc đó ông trời nổi sấm sét đánh chết tôi, dù sao chết như thế cũng còn hơn là phải đứng ở đây.

Chuyện xảy ra tối qua, tôi không còn nhớ rõ, chỉ có thể nhớ đi vệ sinh xong, tôi bước vào phòng này. Sau đó xảy ra chuyện gì thì tôi hoàn toàn không thể nào nhớ ra. Tuy những lời của gã Chung Nguyên này rất đáng nghi, nhưng chỉ nghĩ đến việc mình chủ động nằm bên cạnh hắn, rồi ôm hắn là tôi đã sờn cả gai ốc. Ông trời ơi, sao ông lại nở trêu người con thế này...

Tôi đang định nói ra câu này thì nghe thấy tiếng sột soạt ngoài cửa, hình như có ai đang đứng bên ngoài nghe trộm. Tôi liền bước rất khẽ tới bên cửa, rồi mở toang cửa.

Tất cả bọn họ đều đứng đó. Có vẻ họ cho rằng nghe lén chuyện của người khác là một hành động quá đỗi bình thường. Điều khiến tôi không thể chịu được là cả Lục Tử Kiện cũng có mặt ở đó.

Rõ ràng đã bắt quả tang được đám người nghe trộm này, nhưng tôi chẳng dám nói gì. Tôi càng sợ tên Chung Nguyên này sẽ nói ra những câu khiến tôi phải hổ thẹn nên đành coi như không có chuyện gì xảy ra. Tôi nhìn bọn họ một lượt rồi làm ra vẻ vào nhầm phòng, vội vàng bước ra ngoài.

Có thể nói chuyện đi thực tế mà tôi cực kỳ mong đợi này đã được mở màn bằng vụ tôi vào nhầm phòng thật đáng xấu hổ đó.

Ăn sáng xong, tám người chúng tôi chia làm hai đội, lên thuyền đi vãn cảnh hồ Bạch Dương. Nhiệm vụ hôm nay là bước đầu nắm bắt tình trạng chung của vùng hồ này.

Chúng tôi thuê thuyền của những người nông dân sống ven hồ. Mỗi thuyền có hai mái chèo nên chúng tôi phải dùng sức để chèo. Chúng tôi phân làm hai nhóm, tôi, Tứ cô nương, Lục Tử Kiện và Chung Nguyên trên một thuyền, những người còn lại ngồi một thuyền. Trong mấy người bọn tôi, chỉ có Lục Tử Kiện và Lộ Nhân Giáp là chèo thuyền tương đối ổn, những người khác chỉ vờ vẽ chèo thêm vài đường cho vui.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, tuy bây giờ là mùa hạ, nhưng không khí không quá nóng nực vì những cơn gió thổi vi vu trên mặt hồ. Bầu trời trong xanh phản chiếu xuống mặt nước mênh mông khiến cho nước hồ cũng khoác lên mình một màu xanh thăm say đắm lòng người. Từng đợt gió thổi qua làm mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Những con sóng nhỏ vỗ vào mạn thuyền, tung bọt li ti chẳng khác nào một đứa trẻ tinh nghịch đang vui vẻ nô đùa. Từng động tác chèo nhịp nhàng nối tiếp nhau, mái chèo lướt nhẹ trên mặt nước phát ra tiếng kêu khe khẽ giữa không gian yên tĩnh. Lòng người vì thế cũng thật thư thái và dễ chịu.

Phong cảnh nơi đây không quá lộng lẫy, diễm lệ nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác thanh thản và nhẹ nhõm giống như đang ngắm nhìn vẻ đẹp mộc mạc, dung dị của một thiếu nữ chốn thôn quê.

Đắm mình trong cảnh non xanh nước biếc, tôi không kìm nén nổi những cảm xúc đang dâng trào trong lòng, vội vàng cởi giày, ngâm hai chân vào làn nước trong xanh. Nước hồ trong veo mát lạnh khiến cho tâm hồn tôi như lắng lại. Con người và thiên nhiên như đã hòa làm một. Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận sự thư thái đang thấm dần vào tận đáy lòng.

Bỗng một âm thanh quen thuộc vang lên, đúng rồi, chắc hẳn tên Chung Nguyên đó lại chụp ảnh. Hẳn rất kỳ lạ, có máy ảnh riêng nhưng chưa thấy dùng bao giờ. Mỗi lần muốn chụp ảnh, hẳn lại lấy điện thoại di động ra.

Tôi khẽ mở mắt, liếc nhìn hắn. Hắn đang đứng bất động, chăm chú nhìn mặt hồ. Tôi thấy hơi lạ, liền nhìn theo ánh mắt của hắn, sau đó chỉ nhìn thấy hai bàn chân trắng muốt hiện ra trong làn nước hồ.

Hai bàn chân đang đập trên mặt nước hồ trong xanh đó, hai bàn chân trắng muốt đó, hai bàn chân thon thả, đẹp đẽ đó không phải của ai khác mà chính là của tôi.

Tôi liền ho một tiếng, ngại ngùng khép chân lại, sau đó thu hai chân lên mạn thuyền. Con thuyền gỗ nhỏ vẫn chầm chậm trôi theo những đợt sóng.

Chung Nguyên vẫn ngây người. Tôi thấy môi hắn bị khô, cổ họng động đậy như muốn ho nên bắt đầu lo lắng không biết liệu hắn có bị cảm nắng hay không. Gió trên hồ rất mát, không khí cũng không ngột ngạt, oi bức, nhưng do ánh mặt trời gay gắt, đặc biệt là trong ánh nắng có nhiều tia tử ngoại nên mắt ai cũng nheo lại.

Tôi vỗ nhẹ lên tay Chung Nguyên, hỏi về tốt bụng: “Anh làm sao thế?”

Chung Nguyên ngược mắt nhìn tôi. Hắn có vẻ hơi xấu hổ, vội vàng quay mặt đi hướng khác.

Mặt Chung Nguyên ửng hồng như đánh phấn. Tôi không tin vào mắt mình, dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa. Khuôn mặt hắn vẫn hồng hào như thế. Ôi chao, cái thế giới này càng ngày càng có nhiều chuyện khó tin!

Nhưng rất nhanh, tôi đã hiểu ra. Mặt của Chung Nguyên còn dày hơn cả tường thành. Lý do duy nhất khiến mặt hắn ửng hồng như vậy chỉ có thể là vì hắn đã bị cảm. Xem ra tên này đúng là bị say nắng rồi. Tôi đưa tay ra kéo ba lô, lấy chai nước đưa cho hắn: “Uống cái này đi.”

Chung Nguyên không nhìn thứ tôi đưa cho hắn, vội vã cầm lấy, mở ra uống ừng ực, sau đó mới nhăn nhó hỏi: “Cô đưa tôi cái gì thế?”

Hắn mà lại phản ứng chậm chạp thế sao? Tên này rõ ràng là mất hồn rồi.

Chung Nguyên nhìn vào cái chai không trong tay mình, đưa trả lại cho tôi và khẽ cảm ơn. Sau đó, hắn ngược mắt nhìn tôi rồi lại liếc nhìn hai bàn chân tôi.

Tôi vội vàng thu chân lại, không khí lúc đó có chút ngưng đọng. Cảm giác ngưng đọng này là do Chung Nguyên tạo ra. Tôi không biết lúc đó hẳn ta đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy trong ánh mắt đó có điều khó diễn tả. Không biết vì sao cảm xúc đó của Chung Nguyên lại có thể dễ dàng truyền sang tôi như vậy.

Lúc đó, mắt hẳn vẫn dán vào chân tôi. Tôi liền ho một tiếng, không biết nên nói gì: “Này... chân tôi đẹp lắm sao?” Thực ra tôi cũng nhận thức được giá trị của bản thân mình. Nếu đo độ mượt với người khác thì chắc chắn tôi sẽ thua, nhưng nếu so sánh xem chân ai đẹp hơn thì tôi chưa bao giờ thua. Rất nhiều người từng khen chân tôi đẹp. Tôi thừa nhận chân đẹp thì chẳng có ích lợi gì, nhưng dù sao đẹp thì vẫn hơn, phải không?

Chung Nguyên cười rất tươi nhưng lại rất mờ ám. Tôi nghi ngờ hẳn không phải bị cảm nắng mà bị trúng tà. Hẳn mở mắt thật to, nhìn chân tôi gật gù: “Đúng là rất đẹp.”

Lời nói đó rất đáng nghi ngờ, nhưng được một người như hẳn khen quá là chuyện không dễ. Tôi cũng thấy lòng vui hơn chút đỉnh.

Ánh mắt của Chung Nguyên rất khó đoán, giống như bị trúng tà. Dù sao, bây giờ có dùng loại thuốc quý nào cũng không thể chữa được bệnh cho hẳn.

Sau này, khi bị người con trai đó kéo lên giường và hôn vào chân, tôi mới hiểu ra rằng hóa ra có đôi chân đẹp cũng không hẳn là không có tác dụng gì. Thực ra câu mà Tiểu Nhị đã từng nói với tôi: “Đầu Gỗ, cậu chỉ cần đôi chân này thôi cũng có thể khiến bọn đàn ông phải mê muội rồi” cũng không phải là không có lý.

Bởi vì trên đời này có một thứ bệnh, gọi là bệnh mê những đôi chân đẹp. Chung Nguyên chính là một trong số những kẻ bị mắc bệnh đó.

Chương 21

Giả thành thật

Chung Nguyên vừa bị trúng tà vừa say năng. Hắn nằm dựa vào mũi thuyền, mắt nhắm hờ. Tôi cũng tựa vào mạn thuyền, mê mẩn ngắm nhìn Lục Tử Kiện chèo thuyền.

Lúc này, Lục Tử Kiện đã thôi không chèo thuyền nữa, để cho thuyền tự trôi theo dòng nước. Mặt hồ rộng mênh mông như tấm gương phản chiếu bầu trời trong xanh thăm thẳm. Cảnh vật tươi đẹp xung quanh như tôn lên vẻ cao lớn, dũng mãnh, khôi ngô, tuấn tú của Lục Tử Kiện. Ánh mặt trời chói chang chiếu rọi lên làn da bánh mật khiến cả người anh toát lên nét rắn rỏi, cường tráng rất nam tính.

Trước cảnh tượng đó, tôi chỉ biết ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Bỗng nhiên, Chung Nguyên nhảy ra phá đám. Hắn đặt tay lên vai tôi, ngán ngẩm nói: “Thích rồi phải không?”

Lúc này, hồn tôi đang ở tận chín tầng mây, thấy hắn hỏi chỉ ngơ ngẩn gật đầu: “Đương nhiên rồi!”

Giọng nói lạnh lùng của hắn vang bên tai tôi: “Thích thì cũng không phải của cô.”

Nghe thấy vậy, tôi vô cùng tức giận, quay lại trừng mắt nhìn hắn, rồi gạt tay hắn ra khỏi vai mình.

Chung Nguyên cười đắc ý: “Sao nào, tôi nói trúng tim đen rồi đúng không?”

Tôi vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng không biết nói gì để phản bác bởi hắn đã biết rõ bệnh của tôi. Tôi dựa vào một bên thuyền, nhắm mắt lại, cố kìm nén cơn tức giận trong lòng.

Lục Tử Kiện là người hướng nội và ngốc nghếch trong chuyện tình cảm. Chuyện anh chủ động thổ lộ tôi chỉ dám tư tưởng trong mơ. Được rồi, xem

ra tôi phải tìm cách chủ động “tấn công” anh. Nghĩ đến đây, tôi liền mở to mắt, đứng thẳng dậy, đi đến bên thuyền, vờ ngắm cảnh bên hồ.

Sau khi nói vài câu với Lục Tử Kiện, tôi giả vờ đứng không vững, lao người về phía trước. Sau đó, tôi tiếp tục diễn màn trượt chân ngã xuống nước, rồi chỉ biết dùng hết sức gạt nước mà hét lên: “Lục sư huynh, cứu em!” Nói xong, tôi giả bộ chìm dần xuống nước, đợi anh nhảy xuống cứu.

Nói thật, tôi thấy phục mình quá đi! Trong một thời gian ngắn như vậy mà tôi có thể nghĩ ra một kế hoạch quá tuyệt vời. Thực ra, tôi là một tay bơi rất cừ, không có đối thủ. Tôi có thể ngâm mình trong nước nửa tiếng đồng hồ mà không cần bình dưỡng khí. Đương nhiên bây giờ tôi không thể để cho bọn họ biết điều này được, tôi phải giả vờ không cẩn thận bị ngã xuống hồ sau đó đợi Lục Tử Kiện diễn nốt vở anh hùng cứu mỹ nhân. Anh sẽ lo lắng nhảy xuống nước, rồi kéo tôi lên, sau đó tôi vẫn không tỉnh lại, và thế là hô hấp nhân tạo, hi hi...

Tiếp đó, chúng tôi sẽ có màn thân mật đầu tiên. Chuyện tiếp theo thì không cần phải nói nhiều, có ơn báo ơn, tôi sẽ lấy thân này để đền đáp ơn cứu mạng của anh, ha ha....

Tôi vừa nghĩ lan man vừa đợi người nhảy xuống cứu.

Quả nhiên, ngay sau đó, tôi được kéo lên thuyền. Tôi vẫn nhắm tịt mắt, cố tỏ ra không còn chút sức lực nào nữa, rồi dựa hẳn vào người anh để anh ôm tôi vào lòng. Chao ôi! Ngực của Lục Tử Kiện mới vạm vỡ, rắn chắc làm sao!... Nó khiến một kẻ đang giả vờ ngất như tôi không thể không chảy nước miếng.

Tôi được kéo lên thuyền, sau đó có ai đó ấn vào ngực tôi, đẩy hết nước trong miệng tôi ra. Đã diễn thì phải diễn cho chót, tôi cũng phun nước từ miệng ra như thể bị uống nước thật.

Bên tai tôi là giọng nói của Lục Tử Kiện: “Chung Nguyên, sao Mộc Nhĩ vẫn chưa tỉnh, hay là phải hô hấp nhân tạo cho cô ấy?”

Giọng của Chung Nguyên ngay sát tai tôi: “Để tớ thử xem.”

Tôi sức tỉnh, người cứu tôi là Chung Nguyên, là Chung Nguyên chứ không phải Lục Tử Kiện! Khi mở mắt ra, tôi nhìn thấy Chung Nguyên đang cúi xuống định hô hấp nhân tạo cho mình. Tôi vội vàng đẩy hẳn ra rồi cười nói: “Tôi... tôi không sao rồi.”

Chung Nguyên thấy tôi đã tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm. Song ngay sau đó, hẳn giận dữ kéo tay tôi, quát lớn: “Hóa ra từ đầu đến cuối cô không bị sao hết?”

“Đâu có.” Tôi không dám nhìn hẳn.

“Đồ ngốc!” Hẳn có vẻ rất tức giận, trong mắt như có hàng trăm, hàng nghìn ngọn lửa giận dữ đang cháy bùng bùng: “Trò đùa này có thể khiến cô mất mạng đó biết không?”

Tôi chán nản cúi đầu xuống, khẽ nói: “Tôi vốn bơi rất giỏi, không cần anh phải phí sức đâu.”

“Cô...” Giọng hẳn lại càng giận dữ. Hẳn dừng lại một lúc, rồi tiếp tục quát: “Được lắm, xem như tôi nhiều chuyện, dù sao thì cô sống hay chết cũng không liên quan gì đến tôi!” Dứt lời, hẳn đi đến cuối thuyền ngồi, không nói gì nữa.

Hẳn khiến tôi tức nghẹn cổ. Tôi quay mặt đi không thèm nhìn hẳn, tiếp tục ngâm chân trong nước, nô đùa cùng những con sóng.

Lục Tử Kiện chỉ lắc đầu, nhìn tôi rồi lại nhìn Chung Nguyên với ánh mắt hoài nghi. Anh không hiểu vì sao chúng tôi cãi nhau. Nhưng không chỉ có anh, ngay cả tôi cũng không rõ tại sao lại vậy, càng nhắc đến càng thấy tức. Về phần Chung Nguyên, tôi cũng rất ít khi nhìn thấy hẳn tức giận như thế, tên này tuy tính khí không tốt lắm, nhưng bản chất lại rất tốt, đúng là không thể hiểu nổi.

Lục Tử Kiện do dự một lúc rồi nói: “Mộc Nhĩ, Chung Nguyên cũng vì muốn tốt cho em thôi.”

Tôi định nói, nhưng Chung Nguyên đã lên tiếng trước: “Lục Tử Kiện, cậu không cần nói gì cả, tớ không bao giờ nói chuyện với cô ta nữa.”

Lục Tử Kiện ngậy người, quả nhiên không nói gì nữa.

Lúc đó lửa giận trong tôi bùng bùng cháy dữ dội, Chung Nguyên, anh ức hiếp tôi cũng được, tại sao anh lại ức hiếp Tử Kiện? Anh ấy chọc tức anh sao? Tôi vốn đã bực mình, giờ lại càng bực mình hơn: “Chuyện này thì liên quan gì đến Tử Kiện?”

Chung Nguyên lạnh lùng cười nói: “Tôi nói chuyện với Tử Kiện, liên quan gì đến cô?”

Tôi á khẩu, không nói được gì nữa. Cãi nhau không phải là thế mạnh của tôi, bất kể đối phương là kẻ như thế nào, huống hồ lúc này Chung Nguyên đang rất tức giận.

Không khí trên thuyền bỗng trở nên vô cùng ảm đạm, bốn người chẳng ai nói câu nào, chỉ còn lại tiếng khua mái chèo. Chiếc thuyền rẽ những khóm lá sen, chầm chậm trôi theo dòng nước. Hương sen thoang thoảng khiến đầu óc tôi thư thái trở lại, nhưng trong lòng vẫn hơi ảm ức.

Tứ cô nương ngắt một chiếc lá sen rất lớn, đặt lên đầu che nắng, nhìn rất buồn cười. Cô ấy ôm mấy đài sen ngồi bên cạnh tôi, vừa bóc vừa ăn, sau đó còn hỏi tôi có ăn không. Tôi lắc đầu. Thực sự bây giờ tôi chẳng còn tâm trạng mà ăn với uống.

Tứ cô nương ngồi sát lại gần tôi, mắng: “Đồ ngốc!”

Bị cô ấy mắng, tôi bỗng ngậy người, nhưng lập tức phản bác: “Cậu bảo ai ngốc?”

Tứ cô nương nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Tớ nói cậu ngốc, Chung Nguyên đúng là đen đui.”

Tôi trợn mắt nhìn cô ấy, đáp: “Các cậu ăn nhằm cái gì hay sao mà lại đi nói đỡ cho người ngoài, sao cứ bênh Chung Nguyên chăm chặt thế hả?”

“Phí lời!” Tứ cô nương dùng một đài sen đập vào đầu tôi. “Bởi vì người ngoài là rõ nhất, mọi người đều biết Chung Nguyên đối xử với cậu thế nào, nhưng cậu đã làm gì với anh ấy?”

Tôi đẩy đài sen ra rồi hỏi: “Cậu thử ví dụ xem? Sao lúc nào tớ cũng cảm thấy hần ta thích bắt nạt tớ.”

Tứ cô nương lại lấy một cái đài sen khác đập liên hồi vào đầu tôi, đập nhiều đến nỗi tôi không thể nói gì được, rồi nói tiếp: “Xin cậu, Chung Nguyên nghĩ cậu xảy ra chuyện nên nhảy xuống nước cứu cậu. Lúc đó tớ sợ đến mức không dám nhúc nhích, may mà anh ấy phản ứng nhanh. Cậu nói cậu bơi giỏi, nhưng chúng tớ đều không biết, tình hình lúc đó, cậu giống như bị trượt chân ngã xuống nước, rất có thể nguy hiểm đến tính mạng. Ai dè đây lại là trò đùa của cậu, người ta bỏ bao nhiêu công sức cứu cậu lên, thật lòng như vậy mà lại bị cậu biến thành trò đùa, đừng nói Chung Nguyên, nếu là tớ thì tớ đã đập cho cậu hai phát để cậu ngã xuống nước lần nữa rồi.”

Tôi cúi đầu xuống nói: “Tớ quá đáng như vậy sao?...”

“Lại còn không sao? Cậu còn dám nói không sao? Tớ phải nói cho cậu sáng mắt ra, cậu đã phụ sự quan tâm, lo lắng của người khác, cậu không có đầu óc, dám nghĩ ra trò như vậy để đùa, làm cho người khác lo lắng rồi lại không thèm quan tâm đến cảm nhận của họ. Cậu còn gì để nói không, nói thử xem nào?”

Lúc này, tôi chỉ biết im lặng nhận mấy cái đập của Tứ cô nương, rồi chán nản nói: “Tớ... tớ sai rồi...”

Tứ cô nương nghe thấy vậy mới ngừng gõ lên đầu tôi, tiếp tục ăn.

Tôi bỗng phát hiện ra những việc mình vừa làm rất quá đáng, thực ra tính mạng con người vô cùng quan trọng, ai nhìn tình hình lúc đó cũng rất lo lắng, sợ hãi. Chung Nguyên có ý tốt nhảy xuống cứu tôi, nhưng đến một câu cảm ơn tôi cũng không nói, lại còn mắng hần nhiều chuyện... Huống hồ trò đùa này vốn dĩ không thể dùng, lấy sự lo lắng của người khác ra làm trò đùa, bản thân mình vui vẻ cười được, nhưng thật ra là vô cùng ấu trĩ.

Ông trời ơi, tôi có tội thật sao?!

Sau đó tôi kéo tay Tứ cô nương, nước mắt tuôn rơi nói: “Xin lỗi mọi người!”

Tứ cô nương không thèm quan tâm đến tôi, vừa ăn vừa nói: “Đi đi, người cậu cần xin lỗi không phải tớ, cậu không biết là ai sao, cách cậu khá xa kia kìa.”

Sau khi bị Tứ cô nương bỏ rơi, tôi liền đứng dậy đi về phía Chung Nguyên.

Chương 22

Nhún nhường làm hòa

Tôi đi đến cuối thuyền, ngồi xuống cạnh Chung Nguyên.

Hắn ngồi bắt tréo chân, không nói gì, gương mặt nghiêm nghị nhìn ra mặt hồ. Quần áo trên người chúng tôi đều đã được ánh nắng hong khô. Một cơn gió lạnh thổi tới làm tôi hắt xì liên tục.

Chung Nguyên thấy vậy liền quay lại nhìn tôi, nhưng vẫn không nói gì.

Tôi lấy tay quệt mũi, cảm thấy chuyện này rất buồn cười, huých tay hắn nói: “Chuyện đó... xin lỗi...”

Chung Nguyên vẫn lạnh lùng, không nói gì, cũng chẳng thèm quay ra nhìn tôi. Tôi biết lần này tôi đã chọc vào tổ kiến lửa. Tôi đã khiến hắn vô cùng tức giận, nên chỉ còn biết xin lỗi với vẻ vô cùng ăn năn hối hận: “Xin lỗi anh, tôi xin lỗi, tôi biết anh làm như vậy là tốt cho tôi, là tôi không hiểu chuyện, tôi... sau này tôi không dám thế nữa, anh đừng giận tôi nữa nhé?”

Chung Nguyên dùng móng tay cào nhẹ vào mạn thuyền nhưng vẫn không nói gì.

Tôi cắn răng, bất chấp nói: “Hay là... anh trừ lương của tôi cũng được.”

Chung Nguyên bỗng quay mặt đi, ngồi quay lưng về phía tôi. Tôi có thể thấy vai hắn khẽ rung lên. Có lẽ hắn đang cố kìm nén cơn tức giận. Dáng vẻ của hắn bây giờ như thể không muốn tha thứ cho hành động của tôi. Giờ đây, tôi có cảm giác mình là kẻ thất bại. Đúng là lần này tôi đã đắc tội với hắn, không chừng nếu có trừ lương của tôi thì hắn cũng chưa nguôi giận. Ông trời ơi, tôi phải làm sao đây?

Con thuyền nhỏ cứ trôi chầm chậm về phía trước. Tôi nhìn những đài sen vươn lên khỏi mặt nước, tiện tay ngắt một bông. Ai mà biết được rằng rễ của đài sen đó rất chắc, tôi không những không thể ngắt được mà còn bị

nó kéo về phía trước. Chiếc thuyền trôi trành, lúc đó tôi nghĩ có lẽ mình sẽ ngã xuống nước lần nữa.

Nhưng Chung Nguyên đã kịp đưa tay ra kéo cả tôi và đài sen lại.

Tôi ngồi ngay ngắn, nhìn hắn rồi bất giác bật cười: “Cảm ơn anh, ha ha...”

Như sức tĩnh, Chung Nguyên lại im lặng, nghiêm nghị nhìn tôi. Mặt hắn vốn lạnh lùng giờ lại càng vô cảm, nhưng dù vậy trông vẫn rất đẹp trai.

Đương nhiên bây giờ không phải là lúc khen hắn đẹp trai. Tôi cầm đài sen, xun xoe nói: “Anh ăn hạt sen không?”

Nhưng hắn vẫn không đáp lại.

Tôi bóc hạt sen đưa cho hắn: “Ăn đi mà.”

Chung Nguyên dù có kiêu ngạo đến đâu cũng không thể cưỡng nổi vẻ ngon lành của những hạt sen xanh non này. Hắn cầm lấy, cho vào miệng. Tôi tiếp tục bóc hạt sen đút cho hắn. Giống như kẻ được giải thoát khỏi tội lỗi khủng khiếp, tôi cảm thấy lòng nhẹ nhõm, vui vui khi thấy hắn say sưa ăn như vậy. Hắn cứ để tôi đút hạt sen nhưng vẫn tỏ vẻ giận dỗi.

Trời ơi, tên này thật đáng ghét!

Song tôi vẫn cung kính với hắn, hy vọng hắn sẽ bớt giận khi nhìn thấy những nỗ lực của mình. Nhưng đáng tiếc lòng dạ tên này còn cứng hơn cả sắt đá, hắn chỉ mở miệng ăn hạt sen mà chẳng nói lời nào. Tôi phải kìm nén cơn giận dữ trong lòng, thử nghĩ cách khác xem có hiệu quả gì không.

Lúc này, thuyền của bọn Tiểu Nhị cũng dần tiến đến gần thuyền của chúng tôi. Tiểu Nhị đứng ở mũi thuyền. Nhìn thấy tôi và Chung Nguyên như vậy, cô ấy liền hét lớn: “Ha ha, tớ nhìn thấy rồi nhá!”

Nghe thấy vậy tay tôi bỗng run lên, hạt sen trong tay rơi tòm xuống nước.

Tiểu Nhị càng phấn khích hét to hơn: “Hai người tình cảm quá, nhưng mà Đầu Gỗ, cậu cũng phải chú ý đến hình tượng của mình chứ, Lục tiểu

công đang nhìn các cậu kia.”

Nghe cô ấy nói tôi cảm thấy rất khó chịu, mặt bỗng đỏ bừng. Hình như... hình như chúng tôi làm như vậy có vẻ quá gần gũi thì phải.

Đúng lúc tôi đang do dự thì Chung Nguyên quay lại nhìn tôi. Hắn không quan tâm đến câu nói của Tiểu Nhị, nói: “Đừng để ý đến cô ta, chúng ta tiếp tục.”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị, cậu làm tốt lắm, cuối cùng thì Chung Nguyên cũng mở miệng rồi.

Tôi chớp lấy cơ hội, tiếp tục lấy lòng ông bác này. Tôi vừa dứt hạt sen cho hắn vừa nói đùa: “Chung Nguyên, anh còn giận không thể?”

Khuôn mặt hắn vẫn không chút biểu cảm: “Cô nói thử xem.”

Tôi nhanh tay dứt hạt sen vào miệng hắn: “Tôi biết anh là một người rất độ lượng, đúng không?”

Chung Nguyên không hề khiêm tốn. Hắn bình thản nhận lời khen của tôi như thể đó là chuyện đương nhiên, nói: “Vì tôi khá độ lượng, nên nếu cô làm cho tôi một việc, tôi sẽ không giận nữa.”

Tôi cảnh giác hỏi: “Việc gì vậy?”

Chung Nguyên không nói gì, chỉ cười như thể đang cứu vớt một tâm hồn tội lỗi.

Năm phút sau.

Tôi phải đội một chiếc lá sen to tướng trên đầu, miệng ngậm một cành hoa dài thườn thượt, hai tay giơ ra trước ngực như một chú chó con, mặt hướng vào ống kính để tên khốn khiếp kia chụp ảnh.

Chung Nguyên đưa điện thoại lên, cười toe toét nhìn tôi: “Đầu Gỗ, cười lên nào!”

Miệng vẫn đang ngậm hoa nên làm sao mà tôi có thể cười nổi. Tôi chỉ nhăn nhó gượng cười cho xong chuyện.

Tạch, tạch! Điện thoại của Chung Nguyên đã chụp lại khoảnh khắc mang tính lịch sử của tôi. Tôi lớn bằng ngón này, đã từng làm rất nhiều chuyện mất mặt, chuyện mất mặt nào cũng khắc cốt ghi tâm, chỉ riêng có lần này là bị người ta lưu lại trong điện thoại. Cho nên có thể nói đây là chuyện mất mặt nhất trong cuộc đời tôi.

Tôi nhìn vào cái mặt đỏ khấc đỏ cườì của mình trong điện thoại, lòng xót xa vô hạn.

Sau này, sau khi tôi kết hôn, bức ảnh cún ngậm cành sen này được chồng tôi đem đi rửa, lồng vào khung kính đặt trang trọng ở đầu giường. Mỗi ngày, trước khi đi ngủ, anh đều lôi ra ngắm nghía hồi lâu.

Chương 23

Đỏ mặt

Sau mấy ngày tiếp xúc, tôi bắt đầu tin những lời mà Lục Tử Kiện từng nói, bạn cùng phòng anh đều là những người rất “đỉnh”. Lục Tử Kiện và Chung Nguyên thì không cần phải nói, riêng Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất sư huynh cũng thực sự khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác.

Hai vị sư huynh Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất đều học chuyên ngành máy tính nhưng họ lại đi theo hai con đường hoàn toàn đối lập. Lộ Nhân Giáp là một hacker thiên tài, nhưng thiên tài đến mức nào thì tôi không biết. Nói chung, Chung Nguyên đánh giá rất cao khả năng này của anh ta nên tôi rất tin tưởng. Tuy con người Chung Nguyên hơi xấu xa, nhưng lời hứa rất đáng tin. Mắt nhìn người của hắn từ trước đến nay đều rất chính xác, những ai được hắn khen đều rất giỏi. Thực ra cũng có thể miễn cưỡng coi Chung Nguyên là một hacker. Nghe nói, Lộ Nhân Giáp đã có lần thử trộm mật khẩu của hắn nhưng cuối cùng không thành công. Lại nghe nói, trước đây Chung Nguyên từng bị cha bắt học rất nhiều thứ, trong đó có máy tính. Như vậy thì trình độ học vấn của Chung Nguyên cũng thuộc hàng bác học. Nói đến hai từ bác học, chúng ta phải nhắc đến một vị bác học khác, một thiên tài từ trong trứng nước - Lộ Nhân Ất.

Nếu nói Lộ Nhân Giáp là thiên tài thì Lộ Nhân Ất là kỳ tài. Ngoài việc không có hứng thú gì với máy tính, tất cả các lĩnh vực khác người này đều nắm rất rõ, từ thiên văn, địa lý đến văn học nghệ thuật, từ bát quái đến ngũ hành. Trong mỗi một lĩnh vực, anh ta đều để lại dấu ấn riêng. Lộ Nhân Ất không chỉ là bác học mà còn rất nghệ sĩ, những tác phẩm của anh ta có thể tập hợp thành một tuyển tập nhỏ.

Tuyển tập này có tên: *Sổ tay Trang X toàn tập*.

Lộ Nhân Ất phân tuyển tập của mình thành bốn cấp, sơ cấp, trung cấp, cao cấp và siêu cao cấp.

Tiếp theo, anh ta tiếp tục phân ra các luận điểm như: hành vi, tâm lý, sức ảnh hưởng, sự tán thưởng để chứng minh sự khác biệt của bốn cấp.

Vì vậy, tôi rất sùng bái hai sư huynh Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất, bọn họ quả nhiên là thiên tài.

Lúc đó, Chung Nguyên đang ăn dưa hấu rất ngon lành, bỗng dừng lại hỏi tôi: “Thế cô không thần tượng tôi sao?”

Tôi liền ra vẻ coi thường nói: “Tại sao tôi phải thần tượng anh?”

Chung Nguyên mỉm cười đáp: “Sau này cô sẽ biết lý do.”

Sau này, từ nguồn tin của những người khác, tôi mới được biết nguyên tắc sinh tồn của bọn Chung Nguyên ở ký túc xá chính là bốn câu:

1. Không tranh tài bóng rổ với Lục Tử Kiện.
2. Không tranh tài máy tính với Lộ Nhân Giáp.
3. Không tranh tài che mắt thiên hạ với Lộ Nhân Ất.
4. Và không so sánh với Chung Nguyên... không so sánh với hần bất cứ thứ gì!

Đến tối, đầu bếp nói đã hết xì dầu, bảo Chung Nguyên đi mua. Là đối tượng luôn chịu áp bức của các đàn anh nên tôi bị hần bắt đi cùng.

Từ chỗ chúng tôi ở đến cửa hàng tạp hóa gần nhất cũng phải mất mười lăm phút đi bộ, trên đường đi phải băng qua một rừng cây nhỏ. Tối nay có trăng nhưng gió lạnh cứ rít lên từng hồi. Tôi sợ đến nỗi dựng cả tóc gáy, chỉ dám chầm chậm theo sau hần. Chung Nguyên đi trước một đoạn, sau đó quay lại hỏi tôi: “Sợ phải không?”

Suýt nữa tôi va vào ngực hần, chỉ vội vàng đáp: “Không... không có.”

Chung Nguyên không do dự, nắm lấy tay tôi, nói: “Đi thôi.” Tay hần nắm rất chặt, tôi không tài nào rút ra được, đành im lặng để hần nắm tay và đi bên cạnh. Kỳ lạ, bây giờ tôi không còn thấy sợ hãi nữa.

Xem ra hần cũng có khả năng trừ ma diệt quái đấy chứ.

Để hưởng ứng chiến dịch tiết kiệm và sử dụng hợp lý đồ dùng của đầu bếp Kim Bài, chúng tôi mua xì dầu đóng gói. Người bán hàng ở cửa hàng tạp hóa là một cô gái béo mập. Vừa nhìn thấy Chung Nguyên, cô ta liền cười then thùng, sau đó cầm một chai xì dầu rất to, đứng ở quầy mời chào chúng tôi. Cô gái nọ liên tục liếc về phía chúng tôi nhưng Chung Nguyên không thèm quan tâm, lạnh lùng nói: “Xì dầu chảy hết ra tay cô rồi kìa.”

Cô ta ngượng chín mặt, vội vã đóng nắp chai xì dầu lại đưa chúng tôi. Tuy vậy, cô gái nọ vẫn không quan tâm đến vết xì dầu trên tay mình, chỉ nhìn Chung Nguyên cười ngốc nghếch.

Tôi cầm lấy chai xì dầu nặng trĩch nhưng lại vui sướng như mở cờ trong bụng. Tên tiểu tử Chung Nguyên này quả lợi hại, ngay cả mua xì dầu cũng được người ta ưu đãi. Vì hăn, chúng tôi được giảm giá đến năm mươi phần trăm, trời đất, cảm giác được khuyến mãi mới tuyệt vời làm sao...

Khi chúng tôi ra về, cô gái bán xì dầu tiễn chúng tôi đến tận cửa, rồi đứng đó rất lâu nhìn theo. Tôi một tay cầm chai xì dầu, một tay ôm bụng cười: “Chung Nguyên à, người ta thích anh rồi đấy.”

Chung Nguyên làm mặt lạnh không nói gì.

Thấy hăn không phản ứng gì, tôi càng được thể, liền tiếp tục chọc tức: “Hay là anh lấy cô ta đi, cô ta tốt bụng thế kia mà, còn giảm giá một nửa cho chúng ta nữa chứ.”

Hăn đáp lại vẻ khó chịu: “Chỉ có hai chai xì dầu mà định rao bán tôi sao?”

Tôi càng lớn tiếng: “Cũng không phải, tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi...” Hăn bỗng nắm chặt lấy cổ tay tôi, chặt đến nỗi tôi không thể nào cử động được, đành im lặng để hăn kéo đi.

Chung Nguyên cứ thế kéo tôi về đến nhà, sau đó cúi xuống nhìn tôi nói: “Vợ thì tự nhiên sẽ lấy được thôi.”

Tôi cảm thấy câu nói và nét biểu cảm trên mặt mặt hăn hoàn toàn không giống nhau, rõ ràng đây chỉ là một câu đùa, nhưng vì thoát ra từ miệng hăn

ta nên có thể uy hiếp được tôi. Tôi rùng mình sợ hãi, có cảm giác hân đang có âm mưu gì đó.

Tôi ho một tiếng, rồi cúi xuống, cố gỡ tay hân ra.

Chung Nguyên vẫn nắm chặt tay tôi.

Lần này tôi không phản kháng lại bởi tôi phát hiện ra chúng tôi lại đi qua khu rừng nhỏ lúc này.

Ánh trăng chiếu xuống soi tỏ đường đi, làm bạn với chúng tôi trên đường về chỉ có bóng của hai đứa nên tôi càng run. Tôi so vai, định mở miệng nói chuyện cho đỡ sợ thì bỗng nghe thấy âm thanh kỳ quái vọng lại từ trong rừng.

Hình như là hai người, một nam, một nữ, hình như bọn họ đang phải chịu rất nhiều đau khổ nên tôi chỉ nghe thấy được tiếng thở hổn hển đứt quãng và tiếng rên khe khẽ.

Tôi rất tò mò, cố vươn cổ xem có chuyện gì. Nhưng tôi lập tức bị Chung Nguyên kéo đi mỗi lúc một nhanh.

Tiếng thở đó xa dần, cuối cùng chúng tôi cũng đi ra khỏi khu rừng đó. Tôi như bừng tỉnh, những âm thanh lúc này... Không phải họ đang làm chuyện đó trong rừng chứ? Hic, người dân ở đây thật là hoang dã...

Nói thật lòng thì đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy những âm thanh như vậy nên phản ứng có chút chậm chạp. Đến khi tôi ý thức được chuyện vừa xảy ra trong rừng thì mặt đã nóng ran... Thực ra tôi khá trong sáng...

Chung Nguyên kéo tay tôi, thì thầm: “Thế nào, bây giờ mới xấu hổ sao?”

Quả nhiên tôi đoán không sai. Tôi cúi đầu thật thấp, không biết nói gì, chỉ nghĩ đến những âm thanh trong rừng lúc này... Tôi nhớ ra hồi cấp ba mình đã học những thứ đó trong giờ sinh học rồi, hơn nữa sau này tôi cũng được Tiểu Nhị tiêm nhiễm rất nhiều nhưng đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Đúng là tái ông thất mã nói không sai, từ thực tiễn rút ra chân lý.

Tôi cứ suy nghĩ lung tung như vậy cho đến khi bị Chung Nguyên kéo về đến nhà.

Lúc chúng tôi về đến nơi, mọi người đang đứng trong sân hóng mát. Khi thấy chúng tôi, biểu hiện của bọn họ trở nên mờ ám. Tôi lại thấy rất chán nản. Tiểu Nhị nói: “Ái chà, tay trong tay? Sao mặt cậu đỏ thế hả Đầu Gỗ?”

Lúc đó tôi mới ý thức được tay mình đang bị Chung Nguyên nắm chặt, liền vội vã thu tay về.

Lão Đại nhìn chúng tôi rồi cười rất tươi: “Ồ, nắm tay đã là gì, người ta còn ôm nhau rồi cơ.”

Lộ Nhân Giáp tiện tay cầm đôi đũa trên bàn chỉ vào Chung Nguyên nói: “Chung Nguyên, tớ có thể phỏng vấn cậu được không, được người ta ôm vào lòng cảm giác thế nào?” Nói xong, anh ta liền giơ đôi đũa trước mặt Chung Nguyên.

Tôi tưởng Chung Nguyên sẽ không phản ứng gì mà gạt đôi đũa ra, nhưng hắn bất ngờ hướng về phía đôi đũa phát biểu rất chân thành: “Rất mềm, rất thoải mái.”

Trời đất ơi, đầu tôi bỗng nóng ran. Chẳng kịp suy nghĩ gì, tôi liền phản bác: “Rất mềm, rất thoải mái sao? Anh nghĩ tôi là cuộn giấy vệ sinh à?”

Mọi người đều không thốt được lời nào.

Một đám chim trời bay ngang qua, xếp thành hình một khuôn mặt méo xệch...

Chương 24

Anh hùng cứu mỹ nhân

Vì tối qua để quạt thốc vào đầu nên sáng nay thức dậy, tôi thấy đầu nặng trĩu, người nóng ran. Tôi bị cảm. Trong cái tiết trời nóng nực này, bị cảm đúng là một chuyện vừa xấu hổ vừa đau khổ.

Tôi chỉ còn cách nằm bẹp ở đại bản doanh, giương mắt nhìn mọi người đi ra chèo thuyền.

Chung Nguyên cùng ở lại với tôi vì hăn phải sửa tài liệu. Tôi bị hăn bắt uống liền một lúc hai chai Song hoàng liên khẩu phục dịch. Thật lòng mà nói cái thứ nước ấy không phải để cho người uống, nhưng Chung Nguyên đã nói, nếu tôi không uống thì sẽ không cho tôi ăn dưa hấu, nên tôi đành ngâm ngùi nghe lời. Con người này thật xấu xa, toàn nghĩ cách để uy hiếp tôi.

Uống thuốc xong, đầu tôi vẫn nặng trĩu. Nhưng tôi vẫn ngồi ôm nửa quả dưa hấu, vừa xúc ăn vừa xem Chung Nguyên sắp xếp tài liệu. Cảm giác nhìn người khác làm việc quả rất đã.

Tiếc là tôi không được tận hưởng hết sự sung sướng đó. Vì mỗi lần Chung Nguyên ngẩng đầu, há miệng ra, tôi lại phải xúc cho hăn một thìa dưa hấu. Nhìn dáng vẻ đắc ý của hăn khi được người khác hầu hạ, tôi thực sự chỉ muốn úp luôn nửa quả dưa hấu này lên đầu hăn, hiềm một nỗi gan tôi chưa đủ lớn.

Ông đầu bếp nọ hể rảnh rồi một chút là lại chạy đến nói chuyện với chúng tôi. Ông ta đã để ý chúng tôi từ lâu, cuối cùng hỏi: “Hai người bao giờ làm đám cưới?”

Miếng dưa hấu suýt đã mắc lại trong cổ tôi, tư duy của ông đầu bếp này có vấn đề thì phải, thắc mắc này của ông ta thật chẳng đâu vào đâu...

Chung Nguyên bình thản ngẩng lên cười đáp: “Tạm thời chúng cháu vẫn chưa có ý định kết hôn.”

Tôi không thể không thừa nhận hẳn có khả năng nhận nhin hơn tôi. Bị người khác hiểu lầm mà hẳn còn có thể bình tĩnh đến vậy. Trong khi đó không thể giữ được bình tĩnh, tôi liền lau miệng, tức giận nói: “Chúng cháu, e hèm, hai chúng cháu không phải giống như chú tưởng tượng đâu...”

Ông đầu bếp nọ hứ một tiếng như thể coi lời nói của tôi là trò đùa. Tôi càng bức hơn.

Chung Nguyên ghé vào tai tôi, cười nói: “Biết vì sao tôi không giải thích không?”

Lúc này ông đầu bếp ho lên hai tiếng rồi nói: “Không làm phiền hai người nữa.” Sau đó, ông ta nhẹ nhàng rút lui, để mặc tôi ngồi đó ấm ức vì vẫn chưa thể giải thích được gì. Tôi thực sự đau khổ khi phát hiện ra tôi không thể giải thích rõ ràng mối quan hệ giữa hai đứa. Cách duy nhất để giải quyết vấn đề là hẳn có bạn gái hoặc tôi có bạn trai.

Sau khi cân đo đong đếm, tôi thấy để Chung Nguyên tìm bạn gái có vẻ dễ hơn. Dù sao hẳn cũng có tiềm năng, vì kẻ thích hẳn rất nhiều, ngay cả cô mập bán hàng cũng nhớ nhung hẳn kia mà. Nhưng vì sao Chung Nguyên lại không có bạn gái? Mặc dù chuyện có bạn gái hay không hẳn chưa từng nói ra, nhưng nếu hẳn có thật thì tôi phải là người biết đầu tiên, vì có thể nói bây giờ chúng tôi đi với nhau như hình với bóng.

Tôi chợt nhớ ra khi chúng tôi tự học trong thư viện, Chung Nguyên đã từng đọc cuốn *Tâm lý khi yêu*. Sau đó, tôi lại nghĩ đến việc trước khi đi thực tế, hẳn đã gián tiếp mời Tứ cô nương đi cùng thông qua tôi. Vậy thì, vậy thì...

Đáp án chẳng cần nói ra cũng đoán được. Tôi xoa xoa cằm nghĩ ngợi một lát, rồi nghiêm giọng nói với Chung Nguyên: “Chung Nguyên, hay là anh giúp tôi theo đuổi Lục Tử Kiện, tôi sẽ giúp anh theo đuổi Tứ cô nương.”

Chung Nguyên đang gõ bàn phím bỗng dừng lại, quay lại nhìn tôi. Hắn nheo nheo mắt như thể không tin vào tai mình: “Cô nói cái gì?”

Tôi có thể nhìn thấy sự nguy hiểm trong ánh mắt hắn. Tôi cho rằng hắn xấu hổ và tức giận vì bị tôi phát hiện ra bí mật, nên vỗ vai an ủi: “Thật ra tâm ý mà anh dành cho Tứ cô nương tôi đã biết cả rồi, Tứ cô nương cũng có ấn tượng rất tốt với anh... Hai chúng ta là gì của nhau nhỉ, sau này đừng có cho tôi ra rìa đấy nhé, ha ha...”

Chung Nguyên nhìn tôi, ánh mắt rất hung dữ. Hắn kéo tôi ngồi xuống nền nhà, rồi đổ người về phía tôi.

Tôi giật mình, tự hỏi không biết tên này muốn làm trò gì đây, chẳng phải chuyện bí mật của hắn đã rõ ràng rành ròi đó sao, có gì to tát đâu. Mặc dù tôi biết có thể Tứ cô nương không thích hắn, nhưng bây giờ đâu phải là lúc để trút giận...

Tôi chống tay, định đứng dậy nhưng lại bị Chung Nguyên ấn xuống. Một tay hắn chống lên vai tôi, hai mắt lim dim, lạnh lùng nói: “Tôi không thể cùng với Tứ cô nương, cô cũng không thể tiến tới với Lục Tử Kiện.”

Tôi không biết mình đang sợ hãi trước lời nói của hắn hay bị sốc vì khẩu khí đáng sợ đó. Tóm lại tôi như kẻ mất hồn, thần thờ nói: “Tại... tại sao lại thế?”

Đúng lúc đó, cửa phòng khách mở ra, ông đầu bếp nọ thò đầu vào hỏi: “Tiểu Mộc Nhĩ, tối nay cô muốn ăn gì?...” Nhưng sau đó ông ta bỗng im bật, vội vàng đóng cửa lại, ho hắng vài tiếng rồi nói vọng vào: “Cái đó... thật xin lỗi, hai người tiếp tục... tiếp tục...”

Lúc này, tôi mới giật mình phát hiện ra vừa rồi tôi và Chung Nguyên có vẻ khá thân mật. Tôi ngượng ngùng đẩy hắn ra, bò dậy rồi quay sang nói: “Xin anh hãy tự trọng.”

“Tự trọng?” Chung Nguyên cười lớn nhắc lại hai từ này. Sau đó, hắn ta gí ngón tay trở vào đầu tôi, nói: “Đồ ngốc!”

Tôi vò đầu, thực sự không hiểu tại sao tâm trạng của Chung Nguyên lại thay đổi, khó đoán đến như vậy. Một giây trước hắn còn nổi xung lên vì bị lộ bí mật, một giây sau đã cười tươi như hoa. Chẳng lẽ nhìn thấy người khác bối rối, hắn vui đến vậy sao? Tên khốn này đúng là không có lương tâm mà!

Buổi tối, trước khi đi ngủ, ngồi tụ tập nói chuyện với bọn Nhất, Nhị, Tứ xong, tôi mới biết, hôm nay lúc đi ra ngoài mọi người vẫn xếp thuyền như hôm qua. Có nghĩa là Tứ cô nương và Lục Tử Kiện đã ở riêng với nhau cả ngày trời trên một chiếc thuyền!

Tôi bất an kéo tay Tứ cô nương hỏi: “Cậu có bắt nạt Lục Tử Kiện không thế?”

Tứ cô nương gạt tay tôi ra, khẽ nói: “Không.”

Tiểu Nhị cười nói: “Tất nhiên là không, Lục Tử Kiện còn lấy cả hạt sen cho cậu ấy ăn nữa. Lúc về chúng tớ gặp một con chó lớn. Nó định xông vào cắn Tứ cô nương nhưng Lục Tử Kiện đã dũng cảm đứng ra che cho cậu ấy, rồi đuổi con chó đó đi, hì hì, đúng là anh hùng cứu mỹ nhân nha!”

Tôi càng nghe càng mất bình tĩnh, được ở riêng với Lục Tử Kiện, lại được anh ra tay anh hùng cứu mỹ nhân, toàn là những chuyện tôi chỉ dám nghĩ đến trong mơ. Sao cơ hội tốt như vậy lại rơi vào tay Tứ cô nương chứ... Thật quá lãng phí! Với khả năng của Tứ cô nương, Lục Tử Kiện chẳng cần ra tay, cô ấy cũng có thể đá bay bất cứ sinh vật nào. Nói vậy có nghĩa là người thực sự cần anh cứu là tôi - Tam Đầu Gỗ...

Như đọc được những suy nghĩ của tôi, Lão Đại cốc đầu tôi, thân mật nói: “Tam Đầu Gỗ, cậu đừng tốn công vô ích nhớ nhưng Lục Tử Kiện nữa, đời này cậu đã thuộc về Chung Nguyên rồi.”

Tôi: “...”

Thế nên, tôi lại càng tuyệt vọng.

Hôm sau, tất cả chúng tôi cùng nghỉ ngơi. Đám con trai đã đi mua vé tàu về nhà, còn tôi và bọn Nhất, Nhị, Tứ trong lúc nhàm chán bỗng nhớ đến cây

hồ đào sau vườn.

Nghe nói vườn sau nhà Lục Tử Kiện có một cây hồ đào lớn ra rất nhiều quả. Khi còn ở trên cây, quả hồ đào có một lớp vỏ dày màu xanh, chính là những quả chúng tôi thường ăn. Ba kẻ Nhất, Nhị, Tứ đều sống ở thành phố nên chưa được nhìn thấy quả hồ đào khi còn ở trên cây bao giờ. Vì thế khi tôi nói quả trên cây chính là hồ đào, bọn họ đều tỏ vẻ nghi ngờ. Nhất là Tứ cô nương, tôi có giải thích thế nào cô ấy cũng không tin. Cô ấy còn nói sẽ không bao giờ tin một kẻ ngốc như tôi.

Trong lúc tức giận, tôi định hái mấy quả hồ đào xuống, bóc lớp vỏ xanh bên ngoài ra cho bọn họ nhìn.

Cây hồ đào này rất cao lớn, gốc cây còn cao hơn cả đầu người, nên đứng dưới không thể hái được. Vậy nên, tôi đành xắn áo trèo lên. Với tôi trèo tường, leo cây chính là sở trường. Mặc dù cây này khá lớn, thân cây lại hơi trơn nhưng tôi vẫn dễ dàng trèo lên được.

Thấy tôi leo cây, Tứ cô nương cũng phấn khích ôm cây trèo lên. Mặc dù kinh nghiệm của cô ấy còn non, nhưng thân thủ lại tốt nên chỉ cần cố gắng là cũng có thể trèo được. Tôi ngồi trên cây, cười khoái chí khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ gay của Tứ cô nương. Thật lòng mà nói, Tứ cô nương vừa thông minh lại vừa biết võ nghệ, cơ hội để tôi vượt qua cô ấy không nhiều, nên tôi phải tận hưởng cảm giác đắc thắng lúc này một chút.

Tứ cô nương có vẻ không phục, hậm hực ngược nhìn tôi.

Lúc này, dưới gốc cây bỗng có tiếng hét: “Các cô làm gì vậy, mau xuống đây!”

Tôi thò đầu nhìn xuống dưới, thì ra đám con trai đi mua vé đã về, người vừa nói là Chung Nguyên.

Tứ cô nương bị giật mình nên trượt chân, rơi từ trên cây xuống. Lúc này, tim tôi như ngừng đập. Tứ cô nương đã trèo được ba bốn mét, mặc dù biết võ công, nhưng cô ấy bị ngã như vậy vẫn rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận có thể bị gãy xương chân, xương đùi hoặc xương sống.

Đúng lúc cấp bách nhất thì một người tiến đến, dang hai tay ra đỡ lấy Tứ cô nương. Cô ấy giờ đã hoàn hồn trở lại, nhìn chăm chăm người đã cứu mình. Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt có thứ cảm xúc bùng cháy khó diễn tả thành lời...

Tôi ngồi trên cây khóc thầm vì người đã dang tay đỡ lấy Tứ cô nương chính là Lục Tử Kiện. Ông trời ơi, tại sao nhân vật chính trong câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân của tôi lại toàn là Tứ cô nương vậy?

Tôi đang ở trên cây, đau lòng tuyệt vọng thì nghe thấy tiếng Chung Nguyên quát lớn: “Đầu Gỗ, cô còn không chịu xuống à?!”

Tôi giật mình, may mà kịp trấn tĩnh lại, nếu không cũng rơi xuống giống như Tứ cô nương. Thấy tôi bị bẽ mặt, tên Chung Nguyên đó có vẻ vui sướng lắm: “Đồ ngốc, cô muốn nhảy xuống à?”

Tôi trợn mắt lườm hăn, trượt xuống. Sau đó, tôi nhìn thấy Lục Tử Kiện đặt Tứ cô nương xuống, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi. Cảnh tượng đó đẹp để biết nhường nào, tiếc rằng tôi chỉ là người ngoài cuộc.

Chung Nguyên cốc đầu tôi nói: “Trèo cây à, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi gạt tay hăn ra, nói với Lục Tử Kiện: “Lục sư huynh, anh hãy nói với Tứ cô nương đây là cây hồ đào đi.”

Lục Tử Kiện ân cần nhìn Tứ cô nương. Cô ấy vẫn có vẻ không phục, nhìn tôi bĩu môi. Thấy thái độ của Tứ cô nương như vậy, Lục sư huynh vốn thật thà, trung thực cũng nói dối: “Cây này... Anh không biết là cây gì.”

Tôi òa khóc, Lục sư huynh định giấu ai vậy? Anh đã sống ở đây ít nhất mười năm rồi, sao lại không biết đây là cây gì chứ? Cứ cho là anh muốn giúp Tứ cô nương thì cũng không cần phải nói dối như vậy chứ... Anh là kẻ nói dối, thông đồng, bao che...!

Vì được Lục Tử Kiện giúp đỡ, Tứ cô nương đã lấy lại được sự kiêu hãnh. Cô ấy đắc ý nhìn tôi rồi bỏ đi. Còn Lục Tử Kiện nói nhỏ với tôi: “Anh xin lỗi, đây đúng là cây hồ đào”, rồi vội vàng đuổi theo Tứ cô nương.

Tôi lau mồ hôi, đại ca à, giờ anh nói với em câu đó thì có tác dụng gì chứ.

Lão Đại xoa mặt tôi, Tiểu Nhị vuốt cằm tôi, mọi người đều thở dài đầy ảm ý, rồi lần lượt rời đi.

Tôi và Chung Nguyên đi sau cùng. Chung Nguyên nhìn hai người đi phía trước, rồi thì thầm vào tai tôi: “Cô không thấy hai người họ rất xứng đôi sao?”

Bực mình, bọn họ xứng đôi hay không thì liên quan gì đến hần.

Chung Nguyên lại nhếch mép cười: “Cứ cho là cô không nghĩ như thế thì hai người họ vẫn rất xứng đôi.”

Tôi muốn khóc thật to mà không sao khóc được.

Chương 25

Thanh mai trúc mã

Chuyến đi thực tế hai tuần sắp kết thúc, đến ngày cuối cùng, chúng tôi ngồi quây quần bên nhau để ăn bữa cơm chia tay.

Đầu bếp Kim Bài thể hiện tài năng bằng cách nấu cho chúng tôi một bữa ăn toàn chế biến từ cá. Cá hấp, cá kho, cá nướng, canh đầu cá... Nhìn thấy một bàn toàn thức ăn ngon, nỗi buồn vì giờ phút chia ly sắp tới bị đẩy lùi, những ảm ức trong lòng cũng tiêu tan, thức ăn ngon vẫn chiến thắng tất cả.

Tứ cô nương cũng là người phàm ăn nhưng mà vì ăn quá nhanh, lại ngốc nghếch, nên cô ấy bị hóc xương cá chép. Mọi người xung quanh đều biết xương cá chép vừa nhọn vừa cứng, bị hóc không phải là chuyện đùa.

Chúng tôi nhất thời đều hoang mang, duy chỉ có Lục Tử Kiện là bình tĩnh lấy một chiếc đèn pin ra rồi đưa hai đầu ngón tay (chú ý là đầu... ngón... tay...) vào miệng Tứ cô nương, nhẹ nhàng an ủi: “Em đừng sợ...”

Tiểu Nhị ghé vào tai tôi thì thầm: “Lục Tử Kiện đã man quá!”

Tôi: “...”

Ngón tay của Lục Tử Kiện vừa đưa vào đã rút ra ngay, sau đó trên tay có một chiếc xương cá dài khoảng hai centimét. Cách tiếp cận điêu luyện như vậy của Lục Tử Kiện quả thật quá tuyệt vời. Chỉ có tôi ảm ức dõi theo hành động của bọn họ, không nói lời nào... Nhân vật nữ chính mà Lục Tử Kiện bao lần làm anh hùng cứu mỹ nhân vẫn không phải tôi...

Sau đó mọi người tiếp tục ăn. Lục Tử Kiện gắp một miếng cá, cẩn thận nhặt bỏ từng chiếc xương, để vào bát Tứ cô nương.

Tôi đã bị chọc tức đến chẳng còn cảm giác gì nữa.

Ngày hôm sau, ngoài Lục Tử Kiện, mọi người đều sắp xếp đồ đạc về nhà. Lão Đại, Tiểu Nhị, mỗi người đi một hướng đến nhà ga, bốn người còn lại đi ra bến xe.

Tứ cô nương phải đi đến thành phố B để lên máy bay, Lục Tử Kiện chọn một lý do dở ẹc để đưa cô ấy đến thành phố B.

Nhìn Lục Tử Kiện và Tứ cô nương ngồi trên ô tô, khi họ vẫy tay chào tạm biệt, nước mắt tôi lăn chã rơi. Lúc này, trái tim tôi đang bị tổn thương. Bỗng nhiên, Tứ cô nương chạy từ trên xe xuống, tôi cứ nghĩ cô ấy không nỡ rời xa tôi, muốn ôm một cái ôm tạm biệt, ai ngờ cô ấy nắm lấy cổ áo rồi ghé sát vào tai tôi, dõ dãn nói: “Định gây sự chú ý với Lục Tử Kiện à, cẩn thận tớ xử lý cậu đấy.”

Tôi kinh ngạc, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, để lại hai giọt nước mắt trên vai cô ấy.

Sau khi Lục Tử Kiện và Tứ cô nương đi, ở bến xe chỉ còn tôi và Chung Nguyên. Tôi gãi đầu, bối rối nhìn Chung Nguyên. Tối nay, hẳn sẽ lên máy bay đi Thượng Hải, tôi vốn nghĩ Chung Nguyên sẽ đi cùng Lục Tử Kiện và Tứ cô nương, nhưng không ngờ hẳn lại từ chối một cách bí ẩn khiến tôi không thể giải thích được. Ai cũng biết Chung Nguyên vốn mặt dày, chắc hẳn không phải vì sợ làm chướng ngại vật mà đợi chuyến xe sau?

Lúc này Chung Nguyên bỗng vuốt vuốt mép, cười nói: “Tôi đột nhiên muốn đi du lịch.”

Tôi gãi đầu: “Du lịch? Đi đâu cơ?”

Chung Nguyên: “Những danh lam thắng cảnh xem mãi cũng chán rồi, lần này tôi muốn đi về một vùng quê nào đó ngắm cảnh.”

“Ồ, vậy tạm biệt!” Nói rồi tôi cầm vé xe, tìm chiếc xe mà tôi sẽ đi. Chung Nguyên đi đâu, làm gì chẳng liên quan gì tới tôi, chỉ cần hẳn ta không bắt nạt tôi là được.

Chung Nguyên lăm bắm một mình: “Không biết dưới quê có khách sạn không, nếu ăn ở thì một ngày mất bao nhiêu tiền?”

Tôi bỗng quay lại, hỏi: “Anh nghĩ ra đi đâu chơi chưa?”

Chung Nguyên lắc lắc đầu.

Tôi nói tiếp: “Đầu năm nay rất nhiều người muốn đi du lịch đến các vùng quê, vì thế khách sạn ở đó đều rất đắt đỏ. Mà theo anh định một ngày tiêu bao nhiêu tiền?”

Chung Nguyên giơ hai ngón tay lên tạo hình chiếc kéo.

Tôi chống nạnh: “Hai mươi? Anh năm mơ à?”

Chung Nguyên mỉm cười: “Hai trăm.”

Tôi: “...”

Tôi nắm lấy cổ tay hắn, tự hào nói: “Đi theo tôi nhé!”

Tôi có chút hối hận vì đưa Chung Nguyên về nhà mình. Nói thật, mặc dù từ trước tới giờ tôi vẫn thấy phong cảnh quê tôi khá đẹp, nhưng đó cũng chỉ là cảm tính cá nhân. Chung Nguyên đi thường ngoạn những nơi nổi tiếng quen rồi, cảnh tượng nghèo nàn của quê tôi chẳng biết có lọt vào mắt hắn không. Tất nhiên hắn thích hay không không quan trọng, quan trọng là tôi sợ hắn không hài lòng mà không trả tiền cho tôi...

Nhưng bỏ đi thì tiếc nên tôi quyết làm người xấu đến cùng. Sau khi xuống xe, tôi chìa tay về phía Chung Nguyên: “Tạm lấy phí trong một tuần làm tiền đặt cọc.”

Chung Nguyên mở ví tiền: “Tôi chỉ còn một nghìn nhân dân tệ tiền mặt, thẻ tín dụng được không?”

“Thôi thôi, một nghìn thì một nghìn, nếu anh là người quen đây.”

Chung Nguyên rút tiền, mỉm cười nhìn tôi: “Vậy sao?”

Tôi ngượng ngùng cầm lấy, lảng tránh ánh mắt của hắn. Tôi quả là không hợp làm người xấu.

Cha biết hôm nay tôi về nên không đến nhà ông Trương Tam ở đầu làng phía đông chơi nữa mà ngồi dưới gốc cây bạch dương lớn trước cổng nhà hóng mát.

Khi tôi và Chung Nguyên về đến cổng, cha tôi vẫy vẫy chiếc quạt nan trong tay, mắt liếc qua tôi rồi lại nhìn Chung Nguyên dò xét. Cuối cùng,

ông nói: “Nha đầu, có được nghĩ là con đưa chồng sắp cưới về ra mắt không?”

Tôi: “...”

Cha tôi đầu óc không được nhanh nhạy cho lắm, nhưng vẫn bình thường. Tôi lau mồ hôi nói: “Cha, người này tạm thời ở nhờ nhà chúng ta, cha không cần quan tâm đâu, chỉ cần không để anh ta chết đói là được.”

Chung Nguyên tiến đến, cúi người chào: “Cháu chào bác ạ!”, dáng vẻ của hắn ta trông rất giống một học sinh tiểu học.

Lúc đó cha tôi vui đến nỗi chẳng nói được lời nào. Cái tên Chung Nguyên này thật biết diễn kịch, tôi nghi là hắn ta đã đọc cuốn *Số tay Trang X toàn tập* của Lộ Nhân Ất, thậm chí có khi còn học thuộc lòng rồi.

Tôi cũng chẳng để ý những chi tiết nhỏ ấy nữa, xách đồ đi vào nhà. Tôi và cha đang ở căn nhà được xem là khá khang trang, nhưng đây không phải nhà tôi. Cha tôi có một người anh em kết giao, mấy năm trước phát tài, xây căn nhà này, trang hoàng rất đẹp. Sau đó ít lâu, nhà chú ấy lại mua một căn biệt thự trên phố huyện, rồi chuyển lên đó ở, ngôi nhà này để không. Chú ấy và cha tôi vốn thân thiết, trừ vợ là không dùng chung được, còn những thứ khác đều có thể. Lúc đó, chú thấy để nhà không thì phí, nên nài nỉ cha tôi dọn đến ở. Vì thế cha con tôi đã tạm biệt hai gian nhà nhỏ xiêu vẹo, cũ nát để chuyển về đây.

Nói đến đây, tôi không thể không nói về cha tôi. Cha tôi trước đây sống rất khổ cực, cũng may là được quý nhân giúp đỡ.

Khi còn trẻ, cha tôi làm nghề xách vữa, lúc xây nhà cho người ta bị ngã từ trên giàn giáo xuống nên gãy tay, từ đó không làm được việc nặng nữa. Lúc ấy ông không có bảo hiểm cũng chẳng có hợp đồng lao động nên không được bồi thường. Sau đó vợ của cha tôi (không phải là mẹ tôi) thấy cha không có tiền đồ, liền trốn theo một tên lưu manh từ nơi khác đến thôn tôi mở tiệm cắt tóc, tiện thể vợ vét gần hết tiền bạc và những thứ có giá trị trong nhà. Từ đó cha tôi bắt đầu sống cảnh cô đơn.

Chuyện đó vẫn chưa phải là chuyện đen đủi nhất với cha tôi, chỉ là không có vợ mà thôi, ông vẫn có thể tự nuôi sống bản thân. Ông ăn đủ no nghĩa là cả nhà không ai phải chịu đói, một mình cũng có cái vui của một mình. Đến một ngày, ông trời đã đem đến cho ông một đứa trẻ bị bỏ rơi khiến ông có thêm một gánh nặng mới.

Đứa trẻ bị bỏ rơi ấy chính là tôi.

Nói đến chuyện này thì tôi và cha đúng là có duyên. Mười chín năm về trước, cha tôi đang làm cỏ ngoài đồng thì trời bỗng nổi dông tố, chớp giạt sấm vang, mưa to như trút nước. Bầu trời tối sầm đến mức giơ bàn tay lên còn không nhìn rõ năm ngón. Vì hay xem *Tây du ký* nên ông cho là có yêu quái đến, liền vác cuốc chạy về nhà, sau đó điều kỳ diệu đã xảy ra. Trời mưa to như vậy, còn có cả sấm sét, vậy mà trong đồng âm thanh hỗn tạp ấy cha tôi vẫn nghe được tiếng trẻ con khóc... Không thể không nói đây chính là một điều kỳ diệu.

Ông nhặt đứa trẻ bị vứt bên lề đường về nhà, đứa trẻ xui xẻo ấy chính là tôi.

Lúc đó cha tôi không hề có tinh thần nhặt được của rơi trả người đánh mất. Ông không giao đứa trẻ cho cảnh sát mà giấu đi, coi nó như con đẻ để nuôi dưỡng. Nghe nói, hôm đó về nhà tâm trạng cha tôi rất vui, còn làm vài món ăn ngon, gọi mấy người anh em tốt đến uống rượu. Mấy người anh em của cha hỏi đặt tên cho đứa trẻ là gì, lúc đó cha tôi đang ăn một miếng mộc nhĩ nên khua cánh tay nói là Mộc Nhĩ, vừa hay ông mang họ Mộc.

Đây chính là lai lịch của tôi, không đến mức để được coi là truyền thuyết nhưng có thể nói là kỳ diệu. Tôn Ngộ Không còn biết mình chui ra từ khe đá, còn tôi từ đâu tới tôi cũng không hề hay biết.

Thôi, tôi cứ bị kích động mà nói tận đâu đâu... Khi được cha tôi dẫn vào phòng, Chung Nguyên cứ thân mật bác bác cháu cháu, nghe ngọt xớt. Hẳn đúng là một tên nịnh thần thứ thiệt.

Phòng của Chung Nguyên ở ngay cạnh phòng tôi. Sau khi sắp xếp xong, cha tôi liền kéo hẳn ra phòng khách uống trà, nói chuyện. Tôi thì ngồi ở

chiếc ghế nhỏ vừa ăn dưa hấu vừa xem ti vi.

Chung Nguyên lôi từ trong túi hành lý ra một chiếc hộp vải nhỏ bằng nắm tay. Hắn lễ phép đưa cho cha tôi bằng hai tay: “Bác ạ, lần đầu gặp mặt cháu cũng không biết nên tặng bác thứ gì, nghe nói thứ này có thể bổ khí huyết thông kinh mạch, hy vọng bác sẽ thích.”

Cha tôi cười ha hả cầm lấy chiếc hộp, chốc chốc lại nói Chung Nguyên khách sáo, khen hắn hiểu chuyện, ưa nhìn...

Tôi không thể kiềm chế được nữa liền kéo Chung Nguyên sang một bên: “Này, anh lại tặng quà cho cha tôi làm gì?”

Chung Nguyên tỉnh bơ nói: “Tôi và bác tâm đầu ý hợp mà.”

Tôi cảnh cáo hắn: “Anh... đừng cho rằng tặng chút quà là có thể không cần trả tiền ăn ở nhé!”

Chung Nguyên chau mày: “Đầu Gỗ, cô thích tiền đến vậy sao?”

Tôi đỏ mặt: “Cái này... cái này là vấn đề nguyên tắc...”

Chung Nguyên: “Nếu có ai cho cô hai trăm triệu, cô sẽ cưới người ta à?”

Tôi trợn mắt nhìn hắn: “Tôi giống loại người đó sao? Hơn nữa cha tôi đã nói rồi, không cho tôi lấy người có tiền.”

Chung Nguyên nhìn tôi, mắt sáng quắc: “Tại sao vậy?”

Tôi đang định nói thì nhìn thấy cha tôi đang rướn cổ về phía chúng tôi nghe ngóng. Thấy hai chúng tôi bỏ rơi ông như vậy thật không hay, tôi kéo Chung Nguyên trở lại. Tôi đến bên cạnh cha, mở chiếc hộp đẹp để ấy ra, chỉ thấy bên trong có hai hạt hồ đào đo đỏ, sáng bóng, giống như đá mã não, rất đẹp mắt. Tôi lấy hai trái hồ đào đó ra xem xét, biết chính xác đó là hạt hồ đào, liền thở phào nhẹ nhõm. Dù sao thì hai hạt hồ đào này cũng chẳng đáng giá là bao, tôi cũng không cần phải lo lắng khi thu tiền của Chung Nguyên.

Tất nhiên sau này cha tôi bị một người sành về đồ cổ lão đẽo nài nỉ cả tháng trời để mua lại hai hạt hồ đào đó. Lúc đó cha tôi mới thấy may mắn vì

lúc đầu không để hai đứa bé đáng yêu này lấy ra ăn mất.

Để đáp lại món quà Chung Nguyên đã tặng, buổi chiều cha tôi không đến nhà ông Trương Tam. Ăn tối xong, ông vội vã đi. Cha tôi là người không thích khoe khoang, nhưng lại thích nói với người khác chuyện con gái ông thế này thế kia, đặc biệt là sau khi tôi thi đỗ vào trường đại học danh tiếng. Tất nhiên đối với bậc làm cha, làm mẹ thì điều này quả đáng tự hào, việc này tôi có thể hiểu được. Hôm nay ông cầm hai hạt hồ đào Chung Nguyên tặng hăm hở đến nhà ông Trương Tam. Tôi thực sự sợ khi phần khích cha sẽ nói đây là do con rể tặng ông, chuyện này thì rất có thể.

Khi ông đến nhà ông Trương Tam, Trương Húc, người anh hàng xóm sinh cùng năm nhưng trước tôi mấy tháng đến tìm tôi nói chuyện. Tôi và Trương Húc cũng rất có duyên, từ tiểu học đến trung học rồi phổ thông chúng tôi đều là bạn cùng lớp, thường thì anh là lớp trưởng còn tôi là lớp phó học tập. Tất nhiên lên phổ thông, tôi học không tốt nên không được làm lớp phó học tập nữa, còn anh thì vẫn làm lớp trưởng.

Nhưng sau này giữa tôi và anh xảy ra mấy chuyện khá khó xử nên hai chúng tôi không còn thân mật như trước nữa. Hôm nay anh đến tìm tôi, hai chúng tôi cũng không có nhiều chuyện để nói nên anh ngồi một lát rồi về.

Trương Húc đi ra, Chung Nguyên nhìn theo, hỏi đầy ẩn ý: “Bạn thanh mai trúc mã của cô à?”

Chương 26

Tình sử của chúng tôi

Thanh mai trúc mã. Cho dù giữa hai chúng tôi không hề có tình yêu, nhưng từ nhỏ hai đứa đã cùng nhau đến lớp, cùng nhau làm bài tập, mỗi giao tình đó đến nay vẫn còn, nên nếu có một cuộc cách mạng về tình cảm cũng chẳng có gì là khó hiểu. Thời cấp ba mới lớn, tôi đã từng phải lòng Trương Húc. Sau đó nghĩ lại, tôi mới nhận ra thứ tôi mong mỏi, khát khao hồi đó không phải là một người mà là một thứ tình yêu trong tưởng tượng.

Về sau, mọi chuyện trở nên hơi bi kịch. Thực ra cả hai đứa tôi đều tình trong như đã, mặt ngoài còn e, song Trương Húc có một nhược điểm, đó chính là mẹ của anh. Những lời mẹ Trương Húc nói còn có tác dụng hơn cả giáo viên ở trường. Nhớ lại hồi đó, khi chúng tôi mới nảy sinh tình cảm, thầy cô giáo có khuyên bảo thế nào, Trương Húc cũng không thèm để tâm. Nhưng khi về nhà, bị mẹ dạy dỗ một trận, anh liền co rúm lại. Tôi chỉ là một con nhóc dè dặt trong chuyện yêu đương nên còn biết làm thế nào được nữa.

Tôi cố kìm nén tình cảm của mình, chỉ đến khi thi đại học mọi người mới nói cho tôi biết chuyện anh bị mẹ ngăn cấm... Từ đó, tôi luôn nghĩ sau khi thi đại học, anh sẽ thổ lộ với tôi. Thật lãng mạn biết bao! Đáng tiếc vào cái đêm mong đợi đó, anh chỉ nói với tôi vồn vện một câu: “Mẹ anh không cho chúng ta được ở bên nhau, mẹ nói hai chúng ta sẽ đến học ở hai nơi khác nhau.” Tôi có thể coi đó là một lời từ chối khéo léo của anh. Vài ngày sau, cha tôi nghe được những lời bàn tán phía bên nhà Trương Húc. Hình như mẹ anh không thích tôi vì thành tích học tập của tôi không tốt, không xứng với con trai bác ấy. Bác ấy muốn con dâu phải là một sinh viên đại học xuất sắc gì gì đó.

Nói tóm lại, tôi đã bị ghét bỏ.

Lúc đó, tôi giận sôi người, lập tức đi tìm Trương Húc để hai mặt một lời, xem rốt cuộc có chuyện như vậy không. Anh ta ấp úng hồi lâu, sau đó chỉ nói với tôi ba từ: “Anh xin lỗi.”

Một thời gian sau, hiệu trưởng và trường thôn kéo một đoàn người đến nhà tôi khua chiêng gõ trống.

Nếu như không có tôi, chắc hẳn Trương Húc là trạng nguyên của huyện. Trường của anh là trường đại học B, nhưng trường đó không danh tiếng bằng trường tôi theo học. Khi nhập học, Trương Húc cũng có liên lạc, rủ tôi đi chơi. Nhưng lúc đó mọi suy nghĩ của tôi đều hướng về Lục Tử Kiện nên không quan tâm đến anh ta nữa.

Tôi kể tóm tắt câu chuyện cho Chung Nguyên nghe rồi nói: “Không ngờ anh cũng lắm chuyện như thế.”

Chung Nguyên chau mày nói: “Chẳng liên quan gì mà cũng một điều anh Trương Húc, hai điều anh Trương Húc, tại sao cô không gọi tôi là anh Chung Nguyên?”

Tôi ngượng ngùng đáp: “Tôi gọi như thế đã mười mấy năm rồi, nhất thời không thể sửa được.”

Chung Nguyên: “Tốt nhất là cô nên sửa đi, tôi nghe mà đau hết cả tai.”

Tôi nhăn nhó nói: “Chung Nguyên, anh xem, tôi và anh Trương Húc... Húc, chuyện giữa tôi và Trương Húc đều kể hết cho anh rồi, anh cũng nên kể tình sử của anh cho tôi nghe chứ? Tôi biết tình sử của anh chắc phong phú lắm, thế nên anh cứ kể chuyện nào anh nhớ nhất, đối với anh quan trọng nhất là được.” Tôi cho rằng, tình sử của Chung Nguyên chắc sẽ đáng đồng tiền bát gạo hơn tôi, thậm chí những đoạn gay cấn còn có thể bán đi kiếm tiền ấy chứ.

Chung Nguyên trầm tư hồi lâu, rồi đáp: “Trước đây tôi có thích một tiền bối, cha của tôi và cha của chị ấy là bạn thân, cũng có thể coi hai chúng tôi là bạn thanh mai trúc mã.”

Tôi gật gù: “Sau đó thì sao?”

Chung Nguyên thở dài: “Từ khi chị ấy đánh gãy chân tôi, tôi đã không còn nghĩ gì đến chị ấy nữa.”

Tôi: “...”

Tôi lau mồ hôi, vỗ vỗ vai hăn về cảm thông, nhưng trong lòng lại thấy sáng khoái vô cùng. Hăn cũng có lúc bị người khác ức hiếp cơ đấy. Đúng là ông trời có mắt!

Chung Nguyên bỗng ngược mắt nhìn tôi, gượng cười nói: “Chắc cô vui lắm đúng không?”

Tôi hoang mang, xua tay lia lịa: “Sao lại thế được, tôi mà là loại người không trượng nghĩa đó ư? Thôi, chuyện không vui đó chúng ta đừng nhắc đến nữa, hãy nói chuyện nào vui đi. Ví như mỗi tình đầu của anh là khi nào? Còn thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy thì sao?”

Chung Nguyên không nhịn nổi cười: “Tôi mà đào hoa thế sao?”

“Đương nhiên rồi... À, không phải... Ý tôi là anh... anh khá cuốn hút, ha ha ha ha...”

“Thật ư?” Chung Nguyên nhếch mày, vẻ vui mừng lắm. “Nhưng... hình như tôi vẫn chưa có mỗi tình đầu.”

Tôi nuốt nước bọt, không tin vào tai mình, liền hỏi: “Chưa... chưa có sao?”

Chung Nguyên: “Chưa có, cũng giống như cô ấy.”

Một kẻ tai họa như hăn mà vẫn chưa có mỗi tình đầu sao? Cái thế giới này sao mộng ảo thế nhỉ?...

Chung Nguyên đã ở nhà tôi được mấy ngày nhưng không thấy hăn có ý định đi thăm nơi nào, thấy lạ, tôi bèn hỏi. Kết quả, hăn trả lời: “Mấy ngày nay muốn nghỉ ngơi một chút. Hay là mai cô dẫn tôi đi xem mặt trời mọc nhé!”

Tôi đúng là nhàn rồi, sao lại tự kiếm việc cho mình?

Sáng sớm hôm sau, Chung Nguyên thùng thùng gọi tôi dậy. Tôi mắt nhắm mắt mở nhìn đồng hồ, mới có bốn giờ sáng, không thèm bận tâm đến hẳn, lại nằm lãn ra ngủ tiếp.

Ai ngờ, tên xấu xa đó cứ đứng ngoài cửa gào thét: “Nếu cô không dậy, tôi xông vào đấy, tôi sẽ lôi cô dậy bằng được.”

Tôi vò nắm tóc mới mọc chưa đầy một tấc của mình, bực mình quát: “Đừng có vào, tôi vẫn chưa mặc đồ.”

Mấy ngày nay trời nóng nực, nên tôi thường cời đồ khi ngủ, như vậy mới thấy thoải mái hơn một chút. Lúc này, tôi vẫn còn mơ màng chưa tỉnh hẳn nên vợ vội đóng quần áo mặc lên người, bực bội ra mở cửa.

Chung Nguyên đứng ngoài cửa, ánh mắt xa xôi như đang nghĩ ngợi gì đó.

Tôi đưa tay ra xua qua xua lại trước mặt hẳn: “Nghĩ gì thế?”

Mặt Chung Nguyên hơi hồng hồng. Hẳn nói: “Không có gì, chỉ có điều... hình như cô mặc ngược quần áo rồi.”

Tôi bình thần đóng cửa, mặc lại quần áo. Những chuyện mất mặt tôi từng làm trước mặt Chung Nguyên không ít, thế nên chuyện xảy ra hôm nay chẳng nhằm nhò gì.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, tôi hậm hực nói với Chung Nguyên mình vẫn chưa ăn sáng. Kết quả, hẳn ấn luôn một cây kẹo mút to dùng vào miệng tôi. Tôi vô cùng ngạc nhiên, tại sao trong hành lý của hẳn cái gì cũng có, thậm chí còn nhiều đồ hơn cả túi thần kỳ của Đôrêmon?

Nhưng cây kẹo này quả thật rất ngọt ngào.

Tôi và Chung Nguyên cùng đi về phía cánh đồng. Không khí của buổi sớm mai thật trong lành, chim chóc cũng đã tỉnh giấc, đua nhau cất tiếng hót ríu rít vui tai. Những giọt sương đêm lấp lánh giăng đầy khắp hành cây, kẽ lá, chỉ cần đưa tay chạm nhẹ là chúng sẽ rơi xuống như những hạt ngọc. Hai bên đường, trên nền cỏ xanh rì điểm xuyết những bông hoa dại

nhỏ li ti, rực rỡ sắc màu. Cảnh vật vừa thanh nhã vừa mang hương vị mộc mạc của chốn thôn quê.

Chung Nguyên hít một hơi thật sâu, sáng khoái nói: “Quả nhiên không tồi.”

“Đương nhiên rồi.” Tôi hãnh diện ngẩng cao đầu, được Chung Nguyên khen ngợi không phải chuyện dễ dàng.

Lúc này, Tiểu Man, hoa khôi của làng tôi, đạp xe ngang qua. Một tay cô cầm tay lái, tay kia cầm cuốc, có vẻ đang đi ra ruộng để làm cỏ. Tiểu Man là một cô gái rất chăm chỉ, cha tôi thường hay khen cô ấy, bảo con trai nhà ai có phúc mới lấy được cô ấy.

Tôi nhìn theo bóng Tiểu Man, nói: “Đó là hoa khôi của làng tôi đấy, thấy thế nào?”

Chung Nguyên nhìn ra xa, gật gù: “Không tồi, còn đẹp trai hơn cả tôi.”

Tôi vuốt mồ hôi nói: “Anh không hiểu thế nào là vẻ đẹp khỏe khoắn nguyên sơ à? Các người đã bị đầu độc bởi quan niệm thẩm mỹ bệnh hoạn hết cả rồi.” Tiểu Man cao ráo, đẹp dễ như một viên ngọc. Người trong làng tôi đều thích vẻ đẹp khỏe khoắn đó. Tôi cũng đã từng lọt vào danh sách hoa khôi của làng, nhưng sau đó vì gầy quá nên bị loại.

Chung Nguyên nghe tôi lắm nhảm, ngạc nhiên như nghe được kỳ tích. Hắn không phản bác gì, chỉ nói: “Thẩm mỹ của tôi chắc bất thường, nếu không thì sẽ...”

“Sẽ làm sao?”

“Không sao!” Chung Nguyên bồng nhếch mép cười. “Tôi chợt nghĩ, cô thích Lục Tử Kiện vì cậu ấy trông khỏe khoắn đúng không?”

Tôi lưỡng lự một chút, rồi gật đầu. Mặc dù không quen nói với người khác chuyện tình cảm của mình, nhưng nếu nói với Chung Nguyên thì cũng chẳng vấn đề gì, vì dù sao hai đứa cũng đã tâm sự chuyện tình cảm của nhau rồi.

Chung Nguyên lại nói: “Bây giờ Lục Tử Kiện là của người khác rồi, cô có buồn không?”

Tôi gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Lúc đầu đương nhiên thấy buồn, nhưng nếu cứ buồn mãi thì làm được gì. Mấy ngày qua tôi đã suy nghĩ, thấy rằng tình cảm của tôi với Lục Tử Kiện không thể coi là tình yêu, mà giống sự ngưỡng mộ hơn. Hức, dù sao thì anh ấy cũng là thần tượng của tôi. Người bình thường ai mà chẳng muốn được gần gũi với thần tượng của mình, nếu không thể thì cũng chẳng sao. Cũng chưa từng nghe nói có người nào vì thần tượng mình không thể này không thể kia mà nghĩ quẩn. Nói tóm lại, dù gì Lục Tử Kiện bây giờ cũng là của Tứ cô nương, phù sa không chảy ra ruộng người là được rồi.”

Chung Nguyên thở dài, nói: “Thế ư? Chắc tôi đã lo lắng thừa rồi.”

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: “Anh lo cái gì?”

Chung Nguyên cười nhạt: “Tôi lo cô nhất thời nghĩ không thông sẽ làm chuyện đại đột.”

Tôi lắc đầu cười nói: “Tôi giống người thích làm chuyện đại đột sao?”

Chung Nguyên: “Ngày nào mà cô chẳng làm chuyện đại đột.”

Tôi: “...”

Lúc này, hai đứa tôi đang ngồi trên một gò đất nhỏ, sau lưng là một cánh đồng khoai lang xanh tốt. Những dây khoai lang mập mạp, tươi tốt phủ đầy mặt đất. Trước mắt chúng tôi là cánh đồng hoa màu chạy dài ngút tầm mắt, cuối chân trời, một vầng mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên.

Nhớ lại khi còn nhỏ, cô giáo dạy văn yêu cầu chúng tôi viết một bài văn miêu tả cảnh mặt trời mọc. Mỗi lần như vậy, tôi đều viết mặt trời như lòng đỏ trứng gà từ từ nhô lên khỏi chân trời.

Những đám mây ôm lấy mặt trời dường như cũng mặc lên mình bộ xiêm y vàng tươi, rực rỡ. Tôi nhìn vầng mặt trời trước mắt, những tâm sự cứ ủa đến, rạo rạo trong lòng. Cuối cùng, không kìm nén nổi lòng mình, tôi quay

sang hỏi Chung Nguyên: “Anh đến nhà tôi chơi lâu như vậy, sao không hỏi tại sao tôi không có mẹ?”

Chung Nguyên lặng lẽ nhìn tôi, cúi đầu nói: “Bác trai đã nói cho tôi biết rồi.”

Tôi thở dài: “Cha tôi đúng là không coi anh như người ngoài.”

Miệng Chung Nguyên lại nhếch lên như đang cười: “Thế à?”

Hai chúng tôi tiếp tục ngắm mặt trời mọc. Chung Nguyên nhẹ nhàng vỗ vai tôi nhưng không nói gì. Tôi mím chặt môi, cũng không lên tiếng.

Thực ra, không có mẹ thì có sao chứ, tôi đã có một người cha rất tuyệt vời.

Hôm nay là ngày họp lớp cấp ba của tôi. Trước khi đi, tôi dặn Chung Nguyên ngoan ngoãn đợi ở nhà, không được gây rối, càng không được đi ra ngoài một mình. Thật không may, tôi gặp phải Trương Húc ở bến xe... Húc, Trương Húc. Xe buýt đi từ làng tôi lên huyện phải một tiếng mới có một chuyến nên mọi người chẳng may chạm mặt nhau là chuyện rất bình thường. Tôi và anh bạn thanh mai trúc mã ngày nào cùng ngồi trên một chuyến xe. Chúng tôi ấp úng, nói với nhau vài câu chán ngắt.

Khi gặp lại, tôi và Trương Húc đã xóa bỏ hết chuyện cũ. Tôi cũng chẳng cảm thấy khó chịu khi gặp anh ta. Chỉ có điều, Trương Húc cứ bên lên như cô con dâu bị mẹ chồng ngược đãi. Tôi thấy thật kỳ lạ, chẳng biết trước đây tôi bị làm sao mà lại thích anh ta. Giờ nhìn kỹ lại, tôi thấy anh ta còn chẳng bằng Chung Nguyên. Mặc dù tên tiểu tử Chung Nguyên đó hơi xấu xa nhưng thỉnh thoảng cũng phát huy được vài ưu điểm...

Kỳ cục thật, sao vừa nhắc đến Chung Nguyên tôi liền có cảm giác không ổn cho lắm. Lẽ nào tôi đã bị hấn bắt nạt đến mức nghĩ ngợi hồ đồ rồi?

Họp lớp chẳng qua là dịp để tụ tập ăn uống bết nhè mà thôi. Hôm họp lớp vào kỳ nghỉ đông, tôi bị ốm nên không đến được. Có thể coi đó là buổi họp lớp đầu tiên kể từ khi tôi đỗ đại học. Hôm nay, vài giáo viên cấp ba của

chúng tôi cũng được mời đến. Tôi và Trương Húc là học sinh cưng của thầy cô nên được ngồi cùng bàn. Đương nhiên, chỉ sau khi thi đại học tôi mới được liệt vào danh sách những học sinh cưng.

Nơi tụ họp của chúng tôi là một phòng khách rất rộng. Khi đang ngậm miếng cánh gà trong miệng, tôi bỗng thấy lạnh lạnh nơi sống lưng. Tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện phía xa có một bóng dáng quen thuộc đang đi tới. Sau đó, người tôi đầm đìa mồ hôi.

Nụ cười xấu xa đó, ánh mắt lạnh lùng đó...

Tôi ngẩng lên nhìn trời than, trong khi miệng vẫn ngậm miếng cánh gà: Chung Nguyên, sao âm hồn người cứ lảng vảng quanh ta suốt thế?

Chương 27

Đầu Gõ say rượu

Tên Chung Nguyên này rất có tướng bắt nạt người, hơn thế hẳn còn có sức hút kinh khủng, vì thế lớp trưởng lớp cấp ba của tôi cứ ngồi bên hẳn nói chuyện không ngớt. Hai người bọn họ vừa nói chuyện vừa nhìn về phía tôi khiến tôi toàn gắp trật.

Quả nhiên, chỉ vài phút sau, lớp trưởng kéo Chung Nguyên đến bàn chúng tôi, sau đó giới thiệu với thầy cô giáo: “Đây là Chung Nguyên, bạn đại học của Mộc Nhĩ, hôm nay anh ấy đến đây cùng Mộc Nhĩ ạ!”

Tôi lặng thinh uống nước, có quỷ mới cùng hẳn đến đây. (>_<)

Chung Nguyên lễ phép cúi đầu chào hỏi thầy cô một cách khôn khéo. Sự thật đã chứng minh, không ai có thể từ chối một miếng thịt béo bở. Lúc này, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi nhìn ngấm Chung Nguyên từ đầu đến chân, gọi phục vụ mang thêm một chiếc ghế đặt ngay cạnh cô, rồi kéo hẳn ngồi xuống. Và tôi, đứa học sinh cứng của cô, đã bị cho ra rìa.

Tôi bất mãn, thì thầm hỏi Chung Nguyên: “Sao anh lại đến đây?”

Chung Nguyên cúi đầu cười: “Chán quá, nên muốn tìm chỗ đông vui, náo nhiệt.”

Hừ, hẳn đến chỉ làm mọi chuyện rắc rối thêm. Tôi hỏi tiếp: “Anh đến bằng cách nào? Sao tôi không nhìn thấy anh trên xe thế?”

Chung Nguyên: “Thuê một chiếc xe.”

Tôi bỗng nhớ ra, khi đi, có một chiếc xe màu đỏ đi theo xe buýt của chúng tôi. Xe buýt dừng lại, chiếc xe đó cũng dừng lại, xe buýt đi, chiếc xe đó cũng đi. Lúc đó, tôi còn nói đùa với Trương Húc, mấy năm nay dịch vụ xe buýt thật phát triển, còn có cả xe đi theo hộ tống, ai ngờ đó lại là tên quỷ Chung Nguyên giở trò.

Chung Nguyên, anh không làm gián điệp thì thật đáng tiếc! (>_<)

Tôi đảo mắt nhìn bốn phía, phát hiện hầu hết mọi con mắt đều đang dõi về phía chúng tôi, đáng buồn hơn là những ánh mắt đó vô cùng mờ ám.

Cũng có thể nói, tôi và Chung Nguyên bị hiểu nhầm là gì gì đó của nhau. Mấu chốt là trong tình cảnh này, tôi có giải thích thế nào cũng không được, mọi người đều nghĩ như vậy nhưng không ai chịu nói ra, nếu tôi đi giải thích thì chẳng phải là “lạ ông tôi ở bụi này” hay sao? Nhưng nếu không giải thích, tôi lại thấy ầm ứ trong lòng.

Thôi, thôi, dù sao thì đã có quá nhiều người hiểu nhầm chúng tôi rồi, thêm một lớp học cũng có sao đâu.

Thế nên, tôi lại chú tâm ăn uống. Cô giáo chủ nhiệm có vẻ rất phấn khích, kéo Chung Nguyên lại hỏi đủ chuyện trên trời dưới đất, lại còn nói những câu khách sáo kiểu như: “May mà có em giúp đỡ chăm sóc Mộc Nhĩ khi ở trên trường.” Tôi vừa ăn vừa chửi thầm, cái thằng cha đó thì chăm sóc gì, lão nương ngày nào chẳng bị hấn bắt nạt.

Trong buổi họp lớp, tiết mục không thể thiếu đó là uống rượu. Tôi thường là người gục đầu tiên. Không phải vì tôi uống nhiều mà vì tửu lượng của tôi rất kém, mới uống một chén mà đã hoa mày chóng mặt, uống hai chén thì xiêu vẹo, chén thứ ba thì mất hết nhận thức, chỉ còn biết nghe người khác nói mà không thể nghĩ được gì nữa. Vậy nên, khi ăn uống tụ tập, tôi thường không uống rượu. Nhưng hôm nay là ngày họp lớp, mọi người một năm mới gặp nhau được một, hai lần, nếu quá cứng nhắc, thà chết không chịu uống thì cũng chẳng ra sao. Huống hồ nếu không uống với bạn học, thì cũng phải chúc thầy cô một chén, có khi còn phải chiều theo ý thầy cô mà uống...

Tôi nâng chén rượu, nhìn Chung Nguyên đang cười nói vui vẻ bên cạnh, bỗng thấy tức giận và ghê tởm. Được lắm, Chung Nguyên, là người tự vác xác đến đây nhá, thế thì ta cũng không khách khí với người nữa. Tôi đưa chén rượu ra trước mặt hắn, nói: “Anh uống giúp tôi.”

Chung Nguyên không do dự, cầm chén rượu uống một hơi. Uống xong, hắn nhếch mày nhìn tôi, thè lưỡi liếm chút rượu còn sót lại trên mép. Ánh

mắt hần hơi mơ màng, môi hần bóng lên vì rượu, dáng vẻ ấy thật khêu gợi.

Tôi ho khan một tiếng, rồi thì thầm: “Hay là anh uống đỡ tôi?”

Chung Nguyên bĩu môi, cười nói: “Tại sao tôi phải uống đỡ cô?”

Tôi nghiêng rằng, xót xa nói: “Tôi sẽ không lấy tiền cơm hai ngày của anh, thế nào?”

Chung Nguyên phì cười nói: “Chẳng thế nào cả, tôi đâu có thiếu tiền đến vậy?”

Tôi hơi bực mình: “Thế anh muốn sao?”

Chung Nguyên hất đầu sang chiếc di động của lớp trưởng, nói: “Tôi muốn cái đó.”

Tôi nắm tay lại thành nắm đấm, đau khổ nói: “Đại ca à, anh thật là biết bắt bí người khác, chiếc điện thoại kia đắt lắm đó...”

“Dây đeo điện thoại”, Chung Nguyên cắt ngang lời tôi. “Hình như dây đeo điện thoại của cô ấy là hình thêu chữ thập.”

Tôi nhìn ngắm chiếc dây đeo điện thoại của lớp trưởng, đúng là tên Chung Nguyên này cũng không đến nỗi nào. Tôi vỗ vai hân, hào phóng nói: “Được thôi, tôi sẽ thêu cho anh một cái.”

Chung Nguyên vùi vỉnh như một đứa trẻ con: “Tôi thích cái to cơ...”

Sau đó, Chung Nguyên đảm nhận việc uống rượu thay tôi.

Sau khi đã chúc rượu thầy cô xong, có người kéo tôi ra khỏi bàn, sau đó tôi như tựa vào một vật gì đó vừa mềm vừa cứng, phập phà phập phồng. Vai tôi bị một người nào đó ôm chặt. Tôi ngẩng đầu lên, mơ màng nhìn, chỉ thấy một chiếc cằm rất trắng, rất đẹp. Tay tôi như không kiểm soát nổi, giờ lên, vuốt ve chiếc cằm xinh đẹp đó. Xung quanh rộ lên những tiếng cười đùa, dường như có ai nói: “Mộc Nhĩ, cậu say như thế này mà vẫn còn trêu chọc được người khác cơ đấy”, lại có người nói: “Chung Nguyên, anh đừng cười trừ nữa, chén này nhất định phải uống.”

Tôi nghe thấy tiếng òng ọc của rượu đi xuống qua cổ họng. Sau đó, tay tôi bị ai đó kéo rồi nắm chặt.

Tôi nằm trong lòng người ấy, ngủ một giấc, sau đó bị đánh thức. Hình như có người nói muốn đi hát karaoke, người khác lại bảo không đi. Tôi mơ hồ mở mắt, nhìn thấy trên bàn còn một chén rượu nữa. Bỗng bị kích thích, tôi cầm lấy chén rượu ngẩng đầu uống.

Nhưng tôi còn chưa uống hết thì chén rượu đã bị giăng ra khỏi tay. Tôi khó chịu, giăng lại bằng được, miệng không ngừng hét: “Đưa tở rượu.”

Nhưng chẳng ai đưa rượu cho tôi. Người tôi bỗng bị nhắc bổng khỏi mặt đất, ai đó ôm lấy tôi, thì thầm vào tai: “Đầu Gỗ, chúng ta về thôi.”

Tôi bị người đó ôm đi, càng lúc càng cách xa bàn rượu. Tôi không cam tâm, gào thét liên hồi: “Bỏ tôi ra, anh bỏ tôi ra, tôi tự đi được, các người đều ức hiếp tôi, các người...” Tôi nói mà nước mắt tuôn rơi, cứ thế tôi bắt đầu gào khóc.

Bên tai tôi có tiếng thở dài khe khẽ, sau đó chân tôi bắt đầu chạm đất. Tôi định quay lại bàn rượu, nhưng vai đã bị giữ lấy, tay thì bị níu lại, hoàn toàn mất tự do. Tôi đành loạng choạng đi theo kẻ đang đi phía trước mình.

Tôi nhìn thấy một cô bé bên đường. Nó đang quẩn lấy chân mẹ, vùi vnh hết cái này đến cái kia. Tôi lập tức giăng tay ra, chạy qua, chỉ vào mặt con bé đó quát lớn: “Em có mẹ thì giỏi lắm rồi hả? Em?”

Con bé khóc rống lên, sau đó tôi bị kéo lên xe.

Tôi nằm trong lòng người đó, nước mắt cứ thế tuôn ra: “Có mẹ thì giỏi lắm hay sao? Tôi nói cho anh biết, tôi cũng có mẹ, cha tôi nói, tôi hoàn toàn có thể coi ông ấy là mẹ!”

Một bàn tay dịu dàng vỗ vỗ lưng tôi, kèm theo đó là tiếng vỗ về khe khẽ. Tiếng nói đó rất ấm áp, trong lành giống như một làn nước suối ngọt ngào.

Tôi nói tiếp: “Mong ước lớn nhất của đời tôi là đem lại cuộc sống hạnh phúc cho cha. Tôi đã khiến ông vất vả suốt gần hai mươi năm qua, cha vì

tôi mà phải lo nghĩ rất nhiều. Tôi phải giỏi giang hơn người để mọi người trong làng đều ngưỡng mộ ông. Tôi phải cho ông biết, ông đã có được một đứa con có tiềm lực. Mẹ kiếp, ông đây là một kẻ giỏi giang, tại sao lại ruồng rẫy ông chứ? Nếu như không cần tôi, sao lại sinh tôi ra trên đời làm gì chứ?”

Tôi nằm trong lòng người đó, tiện thể chùi luôn nước mắt vào áo anh ta, rồi lại tức tưởi nói: “Tôi nhất định phải khiến cho cha tôi được sống hạnh phúc, nhất định...”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, đầu tôi đau như búa bổ. Những chuyện xảy ra hôm qua tôi chỉ còn nhớ được đến lúc Chung Nguyên uống rượu hộ tôi, còn lại chỉ toàn là những cảnh hỗn độn, không theo một thứ tự nào cả. Tôi lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp nữa, dù sao thì đó cũng chỉ là những hành động khi say.

Tôi xuống giường, chuẩn bị mặc quần áo. Tối hôm qua, tôi lại cởi hết đồ, chỉ mặc mỗi chiếc quần nhỏ... Đợi đã, có gì không đúng!

Tôi nhìn bộ đồ mình mặc hôm qua đã được gấp gọn gàng trên giường.

Tôi chưa bao giờ gấp đồ mình cởi ra trước khi đi ngủ, thường là sẽ vứt bừa sang một bên. Hơn nữa, mặc dù tối qua tôi uống say, nhưng cũng không thể say đến mức ngồi gấp quần áo, huống hồ lại còn gấp gọn gẽ như thế này. Nếu không có chuyện kỳ quái nào xảy ra thì chắc chắn có ai đó đã vào phòng tôi, sau đó giúp tôi gấp đồ. Còn nếu tình hình xấu hơn chút nữa thì chưa biết chừng người đó còn cởi đồ cho tôi. (>_<)

Vậy người đó là ai? Ngoài tôi ra, trong nhà chỉ có hai người, cha tôi tuyệt đối sẽ không vào phòng tôi, vậy thì Chung Nguyên...

Trán tôi bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Nếu chỉ gấp đồ thôi thì không sao, quan trọng là tôi chỉ mặc mỗi chiếc quần nhỏ nằm trên giường. Ông trời ơi, sự trong trắng của tôi...

Tôi vội vàng mặc quần áo, chạy ra khỏi phòng gào thét: “Chung Nguyên, tôi có chuyện muốn hỏi anh!”

Chương 28

Tôi bị xem thường

Chung Nguyên đang ngồi một mình trong sân, thông thả ăn sáng.

Trong sân có một cây ngô đồng rất lớn, giờ là mùa hoa ngô đồng nở rộ, từng đóa hoa tím nhạt lúc liu trên cây. Vẻ đẹp của hoa đem đến cho người ta một cảm giác vừa nhẹ nhàng vừa mãnh liệt, tựa như sức thanh xuân đang chảy tràn trong người chúng tôi.

Dưới tán ngô đồng có một chiếc bàn nhỏ, ngồi cạnh chiếc bàn đó là một kẻ với dáng vẻ chuyên đi ức hiếp người khác. Hắn đang ngồi yên lặng ăn sáng. Mặc dù biết tính cách của Chung Nguyên không hề hợp với hai từ “yên tĩnh”, và cũng không tốt đẹp đến mức được ví với những bông hoa ngô đồng kia, nhưng tôi không thể không thừa nhận, khung cảnh đang hiện ra trước mắt tôi quả thật rất đẹp.

Vậy nên cơn bức dọc của tôi cũng theo những mạch máu chảy vào trong. Tôi chậm chậm tiến lên phía trước, ngồi xuống trước mặt Chung Nguyên, sau đó chăm chú ngắm nhìn dáng vẻ điềm tĩnh của hắn. Tôi chẳng biết phải mở lời thế nào, đành hỏi một câu vô vị: “Cha tôi đâu?”

“Ông ấy đi dạo rồi.” Chung Nguyên đẩy chiếc đĩa đựng bánh bao đến trước mặt tôi, nói với giọng rất ông chủ: “Rửa tay chưa, chưa rửa tay thì không được ăn. Nếu muốn ăn thì tự đi mà lấy.”

Tôi lườm hắn. Đây rốt cuộc là nhà tôi hay nhà hắn? Đương nhiên, lúc này tôi cũng chẳng có bụng dạ nào mà so đo, tính toán với hắn, vậy nên đành nghiêng rằng, trịnh trọng nói: “Chung Nguyên này, hôm qua anh đưa tôi về phải không?”

Chung Nguyên bình thản đáp: “Nếu không thì cô nghĩ là ai, anh Trương Húc của cô chắc?” Hắn nhấn mạnh vào ba từ “anh Trương Húc” khiến tôi nghe mà giận tím mặt.

Tôi nhần nhin hỏi tiếp: “VẬY... ĐỒ TRONG PHÒNG TÔI... LÀ ANH GẤP HẢ?”

Chung Nguyên gật đầu, mắt không thèm chớp: “ĐÚNG VẬY.”

Tôi lo lắng: “VẬY...”

“CÔ TỰ CỎI ĐỒ”, Chung Nguyên ngẩng lên, nhìn tôi với bộ mặt không chút biểu cảm: “NGOÀI LÀM VIỆC TỐT, GIÚP CÔ GẤP QUẦN ÁO RA, TÔI KHÔNG LÀM GÌ CẢ.”

Làm việc tốt? Tôi nắm chặt tay lại, cố gắng kìm nén cơn giận dữ đang rùng rục trong đầu, hỏi câu cuối cùng: “ANH NHÌN THẤY HẾT RỒI?”

Chung Nguyên nhếch mép, cười gian trá: “NHÌN THẤY GÌ CƠ?”

Tôi ầm ỨC NHÌN HẮN, NÓI NHẢM GÌ THẾ, CÒN CÓ THỂ NHÌN THẤY GÌ CHỨ. (>_<)

Chung Nguyên cười đầy ẦN Ý, SAU ĐÓ NHÍU MÀY NÓI: “NHỮNG GÌ NÊN NHÌN VÀ KHÔNG NÊN NHÌN TÔI ĐỀU NHÌN THẤY RỒI, CÔ CÓ CẦN TÔI CHỊU TRÁCH NHIỆM VỚI CÔ KHÔNG?”

Tôi nhìn hẮN TRƯỜNG TRƯỜNG, NGHIỄN RĂNG NGHIỄN LỢI: “ANH... ĐỒ LƯU MANH!”

Chung Nguyên ung dung đáp: “Kẻ lưu manh đích thực chính là cô. Tôi vừa dìu cô vào phòng thì cô đã cởi quần áo. Tôi định bỏ đi thì cô cứ thế quắp lấy tôi không chịu buông. May mà lúc đó cô uống say, nếu không tôi đã gặp phải nữ lưu manh thật rồi.”

Tôi cúi đầu, mặt đỏ lựng như gấc chín. Ông trời ơi, thật mất mặt quá!

Chung Nguyên lại nói tiếp: “Phiền cô lần sau đừng uống rượu bữa bãi nữa. Cô đúng là tay bợm rượu trăm năm khó gặp, tửu lượng đã kém còn cố uống. May mà tôi là quân tử, nếu gặp phải bọn người lưu manh như Trương Húc Lý Húc gì gì đó thì chắc chắn cô đã rơi vào miệng cọp rồi.”

Bị hẮN NÓI NHƯ VẬY, TÔI VỪA XẤU HỔ VỪA TỨC GIẬN, LIỀN PHẢN BÁC: “RÕ RÀNG KẺ NHÌN TRỘM NGƯỜI KHÁC LÀ ANH, TẠI SAO LẠI NGỒI ĐÓ MÀ ĐỔI TRẮNG THAY ĐEN HẢ?”

“Nhìn trộm?” Chung Nguyên hạ giọng nhắc lại hai từ này. Mắt hắn như thoáng liếc qua ngực tôi, rồi bật cười: “Tôi nhìn trộm cái gì của cô? Tôi nhìn cô thì thà nhìn tôi còn hơn, ít ra tôi còn có cơ ngực, còn cô thì có gì nhỉ?”

Tôi: “...”

Tôi đúng là quá thê thảm!

Tôi nhốt mình ở trong phòng, soi gương hết lần này đến lần khác. Thật đáng ghét, dựa vào cái gì mà nói tôi không có, rõ ràng tôi mặc áo ngực cỡ to nhất mà. Chắc chắn thằng cha Chung Nguyên này đang cố ý xem thường tôi, cố ý làm cho tôi cảm thấy tự ti.

Không được, tôi phải báo thù!

Tôi nghĩ đi nghĩ lại nhưng không nghĩ ra cách gì để đối phó với Chung Nguyên. Sau đó, tôi đành nhắn tin cho bọn Nhất, Nhị, Tứ. Tôi copy lại cùng một tin rồi gửi đi, với nội dung là: “Làm gì để một tên con trai thấy tự ti?”

Một lúc sau, Tứ cô nương nhắn: “Hỏi Tiểu Nhị.”

Một lúc sau nữa, Lão Đại cũng trả lời: “Tiểu Nhị sẽ cho cậu câu trả lời thỏa đáng nhất.”

Tôi ngồi an vị, đợi gần một tiếng đồng hồ sau Tiểu Nhị mới lễ mễ nhắn lại: “Chế nhạo bộ phận sinh dục của hắn.”

Tôi: “...”

Được rồi, tôi quyết định sẽ làm theo cách của Tiểu Nhị.

Chương 29

Sự phản công của Chung Nguyên

Tôi ngồi trong phòng khách, vừa ăn dưa hấu vừa suy nghĩ làm thế nào để chế nhạo “cậu bé” của Chung Nguyên.

Nói thật, ngoài vài lần nhìn liếc qua GV⁴ của Tiểu Nhị, thực tế tôi chưa nhìn thấy cái ấy của một đứa con trai trưởng thành. Thế nên, tôi chẳng biết phải chế giễu như thế nào. Nhưng cái ấy của mấy người trong GV đó... đều xấu kinh khủng.

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì cha tôi về, tay xách hai quả mướp đắng. Ông vừa bước vào, liền nói với tôi: “Hôm nay chúng ta sẽ ăn nộm mướp đắng để giải nhiệt cho Tiểu Nguyên, hôm qua cha thấy nó bị chảy máu cam.”

Tôi nghiêng rằng nói: “Chảy máu là tốt, máu chảy thành sông thì càng tốt.”

Cha tôi lắc đầu than: “Con có thù hằn gì với nó sao? Cha thấy thằng bé đó rất được đó.”

Tôi không nói gì, đến cha cũng bị tên khốn đó mê hoặc rồi. Quen Chung Nguyên lâu như vậy, tôi phát hiện hẳn có một sở trường, đó chính là rất biết cách khiến người khác đối xử tốt với mình, thậm chí còn cam tâm tình nguyện làm thế. Đây quả thực còn đáng sợ hơn cả yêu pháp.

Buổi tối, khi Chung Nguyên đang tắm...

Mặc dù hẳn đã khóa cửa phòng tắm, nhưng vẫn mở cửa sổ cho thoáng. Cửa sổ phòng tắm mở, tất nhiên hẳn phải kéo rèm cửa.

Tôi lén lút mò đến trước cửa sổ phòng tắm, sau đó sột soạt... từ từ kéo rèm ra. Chung Nguyên đang đứng đối diện với cửa sổ, giội nước, khi nhìn thấy rèm cửa sổ bị kéo ra, hẳn giật mình.

Tôi nhòp dậy khỏi cửa sổ, liếc thật nhanh phần phía dưới của Chung Nguyên, sau đó thu lại ánh mắt. Vì nhìn quá nhanh nên tôi không thể nhìn rõ. Đùng hỏi vì sao tôi lại không nhìn thật kỹ, tôi sợ... Tôi là một người con gái dè dặt, trong sáng. Lần này đi nhìn trộm kẻ khác tắm là vì bất đắc dĩ. Tôi thực sự không có gan nhìn chăm chăm vào vùng kín của hần, mặc dù thực sự rất rất muốn nhìn. (>_<)

Chung Nguyên sừng sờ một lúc, sau đó hỏi: “Cô làm cái gì thế?”

Tôi nhìn lơ đãng, lấy hết dũng khí cười nói: “Đúng là xấu chết đi được!” Nói xong, tôi chờ đợi phản ứng của Chung Nguyên.

Song hần không nổi giận ðùng ðùng hay bực bội, khó chịu như tôi nghĩ. Hần chỉ hơi nghiêng nghiêng đầu, ngờ vực hỏi: “Cái gì?”

Tôi thấy có gì đó không đúng lắm, vội vàng chạy mất hút.

Khi về phòng, tôi nhắn tin cho Tiểu Nhị: “Tớ nói rồi, sao hần chẳng có phản ứng gì cả?”

Rất nhanh, Tiểu Nhị hồi âm: “Cậu nói gì?”

Tôi: “Xấu chết đi được.”

Tiểu Nhị: “Đồ ngốc, nói biết bao nhiêu lần rồi, cái thứ đó quan trọng ở kích cỡ chứ không phải xấu hay đẹp.”

Tôi: “Vậy phải làm sao?”

Tiểu Nhị: “Cậu phải nói với anh ta, ối dào, sao của anh nhỏ thế, còn nhỏ hơn cả cục pin, nếu không nhìn kỹ thì còn không nhìn ra, anh đúng là thái giám bẩm sinh.”

Tôi: “Thế à, để tớ thử xem.”

Tôi ðang ðịnh đi sát phạt lần nữa thì bỗng có tiếng gõ cửa.

Tôi ra mở cửa, Chung Nguyên ðang ðứng bên ngoài. Đầu hần vẫn còn ướt, người lấm tẩm nước, dáng vẻ hơi lười nhác. Tên đó thấy tôi ra mở cửa, liền tự nhiên bước vào trong, lại còn giúp tôi ðóng cửa nữa chứ. Hần ðan

hai cánh tay, chau mày nhìn tôi, nói: “Vừa nãy, cô nói tôi xấu ư? Cái gì của tôi xấu vậy?”

Tôi bỗng thấy chột dạ một cách khó hiểu: “Tôi nói nhầm, anh không xấu.”

“Ừm!” Chung Nguyên gật gù về hài lòng. “Vậy tại sao cô lại nhìn trộm tôi tắm? Cô muốn nhìn lắm hả?”

Tôi lùi lại một bước, lấy hết dũng khí nói: “Thực ra tôi muốn nói, muốn nói... Chung Nguyên, cậu bé của anh nhỏ quá!”

Mặt Chung Nguyên sa sầm. Hắn tiến lên phía trước, áp sát vào tôi: “Cô nói cái gì?”

Tôi lùi lại: “Tôi nói cái của anh quá nhỏ, còn nhỏ hơn cả cục pin tiểu, nếu không nhìn kỹ thì còn không nhìn ra.”

Chung Nguyên lại tiến lên một bước, khoảng cách giữa hai đứa càng thu hẹp lại. Mắt hắn hơi sáng lên. Một lúc sau, hắn bỗng nhăn mày, miệng hơi nhếch lên: “Cô nhìn kỹ chưa? Cô chắc là đã nhìn rõ chứ?”

Không hiểu sao tôi lại thấy căng thẳng, lắp ba lắp bắp: “Đương... đương... đương... đương nhiên là nhìn rõ, anh... đúng là thái giám bẩm sinh đấy!”

Chung Nguyên càng áp sát người tôi. Tôi chỉ còn biết lùi ra sau, cuối cùng lùi đến góc tường. Chung Nguyên giơ một tay lên, chống vào tường, dồn tôi vào một khoảng nhỏ chật hẹp. Hắn cúi đầu, mặt gí sát vào mặt tôi. Tôi bỗng cảm thấy có một sức mạnh vô hình đang đè lên người mình khiến tôi ngột thở. Tôi cúi đầu, căng thẳng nói: “Anh định làm sao...”

Chung Nguyên hơi nghiêng người, ghé vào tai tôi nói: “Rốt cuộc lớn bao nhiêu, có cần lấy thước để đo không?”

Tôi cứng đờ người, không ngờ tên này lại mặt dày, vô liêm sỉ đến mức dùng chiêu này: “Không... không... không cần đâu.”

“Sao lại không cần? Cái đầu cô có thể thông minh chút được không?”
Chung Nguyên vừa nói vừa thu tay lại, sau đó cúi đầu, vén áo thun lên, hai tay đặt lên phần đai của chiếc quần đùi.

Tôi giật mình hoảng sợ: “Anh làm gì thế?”

Chung Nguyên cười đáp: “Còn có thể làm gì được nữa, đương nhiên là đo lại rồi. Thôi được, tôi sẽ để cô đo bằng mắt trước.” Hắn miệng nói, nhưng tay đã cởi cúc quần ra từ lúc nào, lại còn định sẽ kéo khóa quần xuống.

Tôi lo lắng nắm chặt tay hắn, cố sống cố chết không chịu buông ra: “Thực sự không cần mà...”

Chung Nguyên không vùng vẫy. Hắn cúi đầu, mắt sáng lên nhìn tôi: “Đầu Gỗ, tôi không phải là chính nhân quân tử, cô cứ năm lần bảy lượt ép tôi, tôi đành phải nghe theo mà làm chuyện hạ lưu để đáp ứng cô.”

Này, kẻ nói mình là chính nhân quân tử chính là anh, kẻ nói mình không phải chính nhân quân tử cũng chính là anh. Đương nhiên, lúc này tôi không còn lòng dạ nào để lý luận với hắn, chỉ có thể nắm chặt lấy tay hắn, cười gượng: “Chung Nguyên, tôi sai rồi, thế đã được chưa?”

Chung Nguyên hơi nhếch mép, nói: “Cô sai ở chỗ nào thế?”

Tôi miễn cưỡng đáp: “Tôi không nên nhìn trộm anh.”

Chung Nguyên rõ ràng vẫn chưa chịu hài lòng: “Còn gì nữa không?”

Tôi: “Hức, còn...”

Chung Nguyên nhú mày nhìn tôi: “Của tôi rất nhỏ đúng không?”

Tôi đỏ mặt, vội vàng lắc đầu: “Không nhỏ, không nhỏ chút nào.”

Chung Nguyên: “Không nhỏ sao?”

Tôi gật đầu: “Rất to, rất rất to.”

Chung Nguyên rút tay ra khỏi tay tôi. Hắn lại chống tay lên tường, nghiêng người về phía trước, gần như dán chặt vào người tôi. Tôi thấy mình đến thở cũng khó. Tay kia của hắn lại giơ lên, nhẹ nhàng đặt lên cằm tôi, sau đó mỉm cười, nói: “Đầu Gỗ, cô xấu thật đấy!”

Tôi: “...”

Tôi muốn cắn chết hắn. (>_<)

Sau đó, Chung Nguyên trêu chọc tôi thêm một lúc nữa. Sau khi đã đùa giỡn đủ rồi, hắn vò vò đầu tôi, rồi buông một câu: “Không nhìn rõ được thì không có quyền phát ngôn, huống hồ vấn đề này đợi đến lúc cô thành thân, trải qua rồi sẽ hiểu thôi.”

Sau đó, hắn biến khỏi mắt tôi. Chỉ còn lại mình tôi ngồi co ro ở góc tường. Tôi thầm hỏi ông trời tại sao lại ban cho con người hai hàng lệ. Những lời vô liêm sỉ đó có lẽ chỉ Chung Nguyên mới mở miệng nói ra được, vậy mà hắn đã từng nhận mình là chính nhân quân tử cơ đấy.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, tôi nhận được tin nhắn của Tiểu Nhị. Cô ấy nói: “Quên mất không nói với cậu, sau khi nói những câu đó, có thể sẽ phải lãnh một số hậu quả.”

Tôi lại có cảm giác muốn cắn chết ai đó.

Chuyện này đã dạy tôi một bài học, không nên đùa giỡn với những kẻ lưu manh, nếu không bạn sẽ chết rất thê thảm.

Chuyện này còn khiến cho tôi hiểu ra, những sáng kiến của Tiểu Nhị thực sự không đáng tin cậy.

Chương 30

Chung Nguyên ghen

Vườn sau nhà tôi có một mảnh đất trống. Sau này được cha tôi tận dụng trồng thành một vườn rau với rất nhiều loại rau theo mùa, đều là loại cây ngắn ngày. Lúc ở thành phố B tôi đã từng mua một ít cà chua được bón phân đậm và phun chất kích thích, lúc đó cảm giác là khi mở mắt nhìn thì biết mình đang ăn cà chua, nhưng nhắm mắt lại thì cơ bản chẳng biết mình đang ăn cái gì.

Vì vậy, khi được ăn cà chua cha tôi trồng, nước mắt liền chứa chan. Cha tôi lúc ấy rất hoang mang, vội khuyên nhủ: “Nha đầu, chẳng qua là mấy quả cà chua thôi mà, chúng ta mạnh mẽ một chút được không?”

Hôm nay tay trái tôi cầm một quả dưa chuột, tay phải cầm một quả cà chua, vừa ăn một cách sung sướng vừa đoán xem Chung Nguyên lại đang giở trò gì. Ăn trưa xong hăn liền ra ngoài, đã xế chiều vẫn chưa thấy về. Tôi hỏi hăn đã làm gì, hăn chỉ làm ra vẻ bí ẩn nói đến lúc đó tôi sẽ biết, cứ như đang đi làm mật vụ.

Mặc dù rất tò mò về việc hăn làm nhưng những ngày không có Chung Nguyên cũng có nghĩa là không có áp bức, tôi phải biết trân trọng khoảng thời gian quý giá này. Vì thế tôi nằm trên võng mắc dưới gốc cây ngô đồng, đung đưa, đung đưa, vừa thưởng thức những bông hoa nở rộ trên cây vừa ăn dưa chuột và cà chua tươi ngon.

Bỗng một bóng người đứng chắn tầm nhìn của tôi.

Trương Húc đang đứng ngay cạnh tôi, lưng hơi cúi, đầu cúi xuống nhìn tôi.

Tôi bị người đột nhiên xuất hiện ấy làm giật mình, liền ngồi bật dậy, ngẩng đầu nhìn anh: “Trương Húc... có chuyện gì à?”

Trương Húc xách một chiếc giỏ, trông giống như một tiểu cô nương đi hái nấm. Thấy tôi nhìn, mặt anh đỏ lên, đầu hơi cúi, im lặng mất một lúc, cuối cùng nói: “Sao em không gọi anh là anh Trương Húc nữa?”

Tôi năm năm mái tóc dài hơn một phân của mình nói: “À, em có chút không tôn trọng trưởng bối.” Nếu tôi không sửa lại cách xưng hô, nhất định sẽ bị ai đó chế giễu đến chết.

Trương Húc vẫn cúi đầu, ậm ừ một lúc mà vẫn không nói được câu nào, dáng vẻ ấy giống như điệu bộ của nàng dâu mới về nhà chồng. Tôi thật không hiểu là chuyện gì đã khiến anh trở nên ngượng ngùng như vậy, còn nhớ trước đây nói chuyện với tôi, anh đâu có dè chừng giống như đang nói chuyện với một đối thủ đáng gờm thế này. Huống hồ, anh đã làm lớp trưởng hơn chục năm, khi nói trước đám đông còn có thể nói rất tự nhiên, lưu loát cơ mà.

Tôi càng nghĩ càng thấy đau đầu, đành không nghĩ nữa, cắn một miếng cà chua trong tay, thẳng thắn hỏi Trương Húc: “Rốt cuộc tìm em có chuyện gì vậy?” Những chuyện đã qua miễn nhắc lại, lão nương mấy ngày hôm nay bị hành hạ nên trong lòng rất mệt mỏi, giờ muốn được nghỉ ngơi.

Trương Húc đưa chiếc giỏ trong tay ra trước mặt tôi: “Đây là quýt nhà anh mới hái, mẹ anh bảo mang sang cho em.”

Tôi cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong giỏ có rất nhiều quýt, quả tròn xoe, đỏ tươi, căng mọng, rất tươi ngon, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thèm rớt nước miếng. Tôi nuốt nước miếng, nghiêng nghiêng răng, lắc đầu nói: “Không cần đâu, nhà em vẫn còn rất nhiều, mọi người để lại ăn đi.” Mặc dù rất thèm nhưng tôi muốn dùng hành động thực tế để chứng minh cho cha tôi thấy, tôi là một người rất mạnh mẽ.

Trương Húc để giỏ quýt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh nói: “Năm nay quýt được mùa to, hái cho xóm giềng xung quanh ném thử thôi, không có ý gì khác.”

Anh ta đã nói vậy thì tôi cũng không cố từ chối nữa. Được rồi, vậy tôi cũng không khách sáo nữa... Tôi nhìn giỏ quýt, thầm mở cờ trong bụng,

mạnh mẽ gì chứ, tất cả chỉ là phù du.

Sau khi bỏ giỏ quýt xuống, Trương Húc đứng yên ở đó không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý ra về. Trước mặt anh ta, tôi không tiện ăn những quả quýt căng mọng đó, thế nên đành mở lời: “Anh vẫn còn chuyện gì sao?”

Trương Húc lại xấu hổ, đầu óc tôi giờ đã bấn loạn, ai oán nhìn giỏ quýt trên ghế. Từng quả từng quả quýt tươi ngon cứ như những người tí hon đang vẫy tay với tôi: “Mau đến ăn tôi đi, mau đến ăn tôi đi...”

Trương Húc hạ quyết tâm lớn, ngẩng lên nhìn thẳng vào tôi nói: “Cái đó... Mộc Nhĩ, thật ra anh rất muốn hỏi em, em và anh chàng Chung Nguyên đó yêu nhau à?”

Tôi: “...”

Tôi cứ tưởng anh ta muốn nói chuyện gì kinh thiên động địa, ai dè lúng túng, ngượng ngùng mãi chỉ vì muốn đến thăm dò chuyện không đâu giữa tôi và Chung Nguyên. Mặc dù tin đồn về quan hệ giữa tôi và Chung Nguyên đã bị đa số mọi người công nhận nhưng theo nguyên tắc của người thật thà nói lời chân thực, tôi lắc đầu đáp: “Làm sao có thể như thế?” Hiện giờ ngày nào tôi cũng bị hắt hủi hạ đến chết đi sống lại, trở thành bạn gái của hắn, trời ơi, có tưởng tượng tôi cũng không dám.

Trương Húc dường như không tin: “Nhưng mà...”

“Chúng tôi đúng là không có quan hệ yêu đương.” Một giọng nói bỗng vang lên, tôi vừa quay đầu lại nhìn thì thấy Chung Nguyên đang đi vào nhà, trong tay còn cầm một chiếc túi. Hắn đi đến gần, dừng lại, liếc nhìn tôi, rồi mỉm cười quay sang nhìn Trương Húc, nói: “Quan hệ của chúng tôi mọi người đều có thể nhận ra.”

Tôi: “...”

Tôi biết ngay cái con người này mà mở mồm là cấm có nói được câu nào tốt đẹp.

Trương Húc mở to mắt, nhìn Chung Nguyên rồi lại nhìn tôi, hồi lâu mới lấy lại tinh thần: “Hai người ...”

Chung Nguyên lại nở nụ cười nham hiểm như rắn độc của mình: “Chúng tôi thế nào cũng không liên quan gì đến cậu, nếu cậu muốn biết, tôi có thể tiết lộ cho cậu một chút, ví dụ như...” Hắc bất ngờ quay đầu lại cười với tôi một cái nói: “Ví dụ như, ừm, Đầu Gỗ đã xác định được kích thước của tôi.”

Tôi: “...”

Tôi có cảm giác mình đã hơi hiểu Chung Nguyên đang nói gì, lập tức cúi đầu, mặt đỏ bừng. Chung Nguyên, người đứng là cầm thú, những lời này mà cũng nói ra được, danh tiết của ta, sự trong sáng của ta đều đã bị hủy hoại trong tay người rồi.

Tôi kiềm chế sự xấu hổ, ngẩng đầu định giải thích thì mới biết Trương Húc đã bỏ đi.

Tôi tức giận nhìn Chung Nguyên, bất mãn nói: “Tại sao lại nói những điều này với anh ấy?”

Chung Nguyên cười vẻ bình tĩnh: “Tôi đã nói gì chứ?”

Tôi tức điên nhưng thực sự không dám nói thẳng những lời đó, vì thế chỉ biết đỏ mặt quay đi không để ý đến hắc nữa.

Chung Nguyên đến gần, ngồi xuống chiếc võng, vỗ vỗ vai tôi nói: “Này, đừng nói là cô không nhận ra anh chàng Trương Húc có ý với cô đấy.”

Tôi ngồi xích ra một bên, tránh hắc: “Hình như cũng có một chút, nhưng...”

“Vì thế...” Chung Nguyên ngắt lời tôi. “Thực ra tôi đang giúp cô, chắc cô cũng không thích bị cậu ta làm phiền đúng không?”

Tôi nghĩ lại, hình như cũng hơi có lý, nhưng cách làm này của hắc, tôi thực sự không thể chấp nhận được, vì thế tôi nói vẻ trách móc: “Anh nói những lời ấy có thể khiến anh ấy hiểu lầm, nếu chuyện này đồn ra ngoài,

mọi người đều cho rằng tôi là người không biết giữ mình, sau này ai còn dám lấy tôi nữa.”

Chung Nguyên cười nói: “Không ai lấy cô mới tốt.”

Tôi tức đến hết chịu nổi. Nói đi nói lại, cái tên này đang đội lốt giúp đỡ tôi nhưng thực chất lại phá hủy danh tiết của tôi. Tôi không hiểu mình đã làm gì đắc tội với hắn. Nghĩ đến đây, tôi vừa giận vừa hoang mang nhìn hắn nói: “Chung Nguyên, ngày nào anh không hành hạ tôi vài lần thì ăn không ngon ngủ không yên sao?”

Chung Nguyên bỗng cúi mặt, nhìn tôi không nói lời nào đến mức khiến tôi thấy bối rối. Chung Nguyên đúng là có khả năng này, có lúc hắn không nói gì, chỉ dùng ánh mắt đã có thể giết chết người ta.

Tôi ho khan một tiếng, lấy dũng khí nói: “Nhìn gì mà nhìn, rõ ràng là anh muốn phá hoại, còn giả vờ có lòng tốt.”

“Đầu Gỗ.” Chung Nguyên gọi tôi, bỗng giơ một tay lên, áp vào đầu tôi. Tôi giật mình, lưng bỗng cứng đờ. Hắn bỗng tiến đến gần tôi, mũi gần như chạm mũi tôi. Hắn nhìn vào mắt tôi, từ trong con ngươi của hắn tôi có thể nhìn thấy một gương mặt đầy cảnh giác với đôi mắt mở to. Mắt hắn hơi lim dim, đầu nghiêng sang một bên, ghé sát vào tai tôi nói khẽ: “Có lúc đúng là tôi muốn bóp chết cô, một nhát cho xong.” Nói xong, hắn đứng dậy, bước nhanh.

Người tôi vẫn cứng đờ trên võng, sống lưng lạnh lạnh. Tôi biết Chung Nguyên hận tôi, nhưng không biết là hắn lại hận tôi đến như vậy, mỗi ngày hắn hành hạ tôi vẫn chưa đủ, lại còn từng có ý nghĩ giết chết tôi!

Tôi thực sự không biết vì sao Chung Nguyên lại không ưa tôi đến vậy. Tôi và bạn học của tôi, thầy cô giáo quan hệ rất tốt, thỉnh thoảng có chút giận dỗi nhưng chẳng có gì đáng kể, thậm chí tôi còn hay làm vỡ dụng cụ trong phòng thí nghiệm nhưng giáo viên dạy thí nghiệm cũng chưa bao giờ trách mắng tôi, lúc tính tiền bồi thường còn giảm giá cho tôi nữa. Nhưng bây giờ, ở trước mặt Chung Nguyên, hắn chỉ ức hiếp tôi, lại còn muốn giết chết tôi.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đưa ra kết luận, đại loại là vì yêu cầu của Chung Nguyên quá cao? Đúng vậy, là người cùng học cùng làm với hần, có lẽ tôi làm vẫn chưa đủ tốt, khiến hần không hài lòng? Trời ạ, con người này quả là vòng vo, có gì không hài lòng thì cứ nói thẳng ra, hần nói rồi tất nhiên tôi sẽ sửa đổi.

Tôi làm một cuộc tự kiểm điểm, phát hiện ra khi này thái độ của tôi quả là không mấy thiện chí. Nói gì thì nói, Chung Nguyên đúng là đã giúp tôi, đến một câu cảm ơn tôi cũng không nói, còn trách mắng hần... Xấu hổ quá, tôi đúng là chẳng ra gì.

Bây giờ Chung Nguyên tức giận rồi, có lẽ tôi cần phải dỗ dành hần một chút.

Vậy nên tôi đem giỏ quýt Trương Húc mang sang đi rửa thật sạch, xếp lại vào giỏ, rồi khúm núm đến gõ cửa phòng Chung Nguyên.

Chung Nguyên dựa vào khung cửa, cảm hơi hếch lên, nhìn tôi với dáng vẻ của bề trên nhìn kẻ dưới: “Có việc gì?”

“Chung Nguyên, cái này cho anh.” Tôi đưa giỏ quýt ra trước mặt hần như dâng cống phẩm, cười làm hòa.

Chung Nguyên cúi xuống liếc nhìn giỏ quýt, nhăn mặt: “Trương Húc mang sang à?”

“Vâng! Tôi vẫn chưa ăn quả nào, đều cho anh hết đấy!” Tôi thấy khả năng nịnh nọt của tôi cũng tăng lên rất nhiều.

Sắc mặt của Chung Nguyên bỗng sầm lại: “Tôi không ăn.”

Tôi nghệt mặt ra, không biết lại đắc tội gì với hần, chỉ biết đứng trơ ra đó, ngơ ngác nhìn, hy vọng hần sẽ đưa ra một lời giải thích.

Chung Nguyên vẫn không nói gì, chúng tôi đứng đối diện nhau hồi lâu. Cuối cùng, hần cũng thở dài nói: “Không mời tay à?” Nói rồi, hần đỡ giỏ quýt trong tay tôi, kéo tôi vào trong phòng.

Chương 31

Nụ hôn đầu

Vừa vào phòng, tôi liền cúi đầu nhận lỗi: “Chung Nguyên, xin lỗi, tôi sai rồi.”

Giọng Chung Nguyên vẫn thản nhiên, chẳng có chút tức giận nào: “Sai ở đâu?”

Tôi ngẩng đầu thật thà nói: “Tôi không nên nổi nóng với anh, không nên hiểu sai ý tốt của anh. Bình thường tôi làm việc còn chưa nghiêm túc, thường không để ý đến cảm nhận của anh... Tôi còn thấy anh là kẻ biến thái.” Thấy sắc mặt của Chung Nguyên tối sầm lại, tôi liền nói thêm: “Thực ra anh không phải như vậy, ừm, làm sao anh có thể là kẻ biến thái được, làm gì có kẻ biến thái nào lại đẹp trai như anh...” Nói xong câu này, tự tôi cũng thấy buồn nôn. (>_<)

Tên Chung Nguyên ngạo mạn đó vừa nghe thấy từ “đẹp trai” liền phấn chấn hẳn lên, vẻ mặt không căng thẳng nữa, mắt thì sáng lên, miệng tùm tùm cười.

Tôi nhớ ra Chung Nguyên thích được người khác khen là đẹp trai.

Thấy tâm trạng của Chung Nguyên chuyển biến tốt, tôi tranh thủ nói: “Ừm, vậy thì anh có thể tha lỗi cho tôi không?”

Chung Nguyên nhếch mép cười nói: “Cô nói xem? Tôi còn có thể làm gì được cô.”

Hừ, câu này nghe hơi lạ, nhưng có vẻ Chung Nguyên đã bỏ qua cho tôi rồi. Vì thế, tôi cao hứng khen Chung Nguyên độ lượng, sau đó còn giả tạo nói: “Thực ra tôi muốn làm một số chuyện để bù đắp cho anh.” Nói xong, tôi lại đâm ra bất an, với khả năng chuyên gây rắc rối, Chung Nguyên rất có thể sẽ bắt tôi làm gì đó thật...

Chung Nguyên cầm một chiếc túi ra đưa cho tôi, nói: “Vây tốt quá, bù đắp đi.”

Tôi miễn cưỡng cầm túi, mở ra xem có gì trong đó, là một tấm thêu chữ thập mới mua, bên trên vẽ hình hai con cá nhỏ đang bơi tung tăng trên biển.

Chung Nguyên nhắc tôi: “Cô đã đồng ý là sẽ tặng tôi một món quà thật to.”

Tôi mở tấm thêu chữ thập đó ra, muốn khóc mà không khóc nổi: “Nhưng mà cái này quá lớn thì phải?” Lúc trước hẳn thích một cái móc điện thoại, còn cái này rõ ràng là một cái gối!

Chung Nguyên chau mày: “Một chút thành ý cũng không có.”

Tôi không biết phải nói gì, lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng cũng cắn răng nói: “Được rồi, được rồi, tôi thêu là được chứ gì, chuyện lúc trước đã hứa với anh, tất nhiên tôi phải làm. Nhưng tôi chưa từng nghịch qua cái này, hơn nữa cái này to quá, tôi cũng không biết đến khi nào mới thêu xong.”

Chung Nguyên xua tay, ra vẻ độ lượng: “Không cần vội.”

Vậy là tôi liền ôm lấy tấm gối thêu, dờ khóc dờ cười rời khỏi phòng Chung Nguyên.

Tại sao mọi việc lại đến nước này, tôi thực sự không hiểu nổi.

Ngày hôm sau, Chung Nguyên trả tôi chiếc giỏ trống không. Tôi hỏi có phải hẳn đã ăn hết quýt rồi không, nhưng hẳn không chịu thừa nhận. Có không thừa nhận thì tôi cũng biết là hẳn đã ăn hết, tên này đã đạo đức giả lại còn tham ăn!

Buổi chiều mùa hè hơi oi bức. Tiếng ve râm ran tấu lên bài ca quen thuộc đến mức khiến người ta phải khó chịu. Tôi ngồi dưới gốc cây ngô đồng, thêu từng mũi từng mũi một. Tấm hình chữ thập này thật khó thêu, mắt tôi sắp hoa hết lên rồi. Vì thêu sai tôi đã phải gỡ đi gỡ lại mấy lần, hơn thế gỡ ra còn khổ hơn thêu vào rất nhiều. Tên Chung Nguyên khốn khiếp kia toàn hành hạ tôi bằng những cách tàn nhẫn như vậy, có lẽ kiếp trước tôi đã nợ hẳn gì đó chăng?

Trong lúc đó thì Chung Nguyên đang làm gì? Đừng nhắc đến nữa, tôi đang điên tiết đây. Lúc này hăn đang nằm dài trên chiếc võng mà lẽ ra phải thuộc về tôi, nhắm mắt thư giãn. Hăn đeo tai nghe, dáng vẻ rất sảng khoái, nhìn hăn mà tôi muốn nổ đom đóm mắt. Trên chiếc bàn bên cạnh hăn còn để một chiếc máy tính xách tay, một đĩa hoa quả, dao và một bình nước hoa chống côn trùng. Hức, cái chủ nghĩa hưởng thụ đáng ghét này của hăn nhất định sẽ bị người đời khinh rẻ.

Tôi quăng tấm chăn sang một bên, đứng dậy.

Chung Nguyên nhanh chóng mở mắt nhìn tôi: “Làm gì thế?”

Tôi xoa xoa tay đáp: “Tôi khát, đi hái cà chua ăn, anh có muốn ăn không?”

Chung Nguyên lại nhắm mắt, trả lời vẻ lười nhác: “Cũng được.”

Chẳng thêm để ý thái độ khiến người ta phát cáu của ông tướng này nữa, tôi quay người đi về hướng vườn rau.

Từ phía sau, Chung Nguyên bỗng gọi giật lại: “Quay lại.”

Tôi vùng vằng quay trở lại, đứng bên cạnh hăn: “Ngài còn có gì dặn dò ạ?”

Chung Nguyên từ trên võng ngồi dậy, cầm lọ nước chống côn trùng, không nói không rằng xịt mấy phát về phía tôi. Mùi nước xịt hơi nồng khiến tôi bị ho sặc sụa.

Xịt xong, Chung Nguyên hài lòng xoa xoa tay: “Đi đi.”

Thế là tôi ngoan ngoãn rời đi.

Trong vườn rau có rất nhiều muỗi, nhưng vì vừa xịt nước hoa nên không có con muỗi nào dám bén mảng tới gần tôi... Tên Chung Nguyên này xem ra vẫn còn chút lương tâm. Nhưng dù vậy, cứ nghĩ đến dáng vẻ ức hiếp người quá đáng của hăn, nghĩ đến cảnh hăn ung dung nằm trên võng nghe nhạc còn tôi phải è cổ ra thêu với chẳng thừa, tôi lại thấy sôi máu. Vậy nên, tôi hái một trái cà chua chín và một trái ớt xanh.

Sau khi rửa sạch cà chua và ớt, tôi phấn khích chạy lại bên cạnh Chung Nguyên. Chung Nguyên vẫn nằm trên võng, còn đung đưa. Khi nhìn thấy tôi, hần nhếch miệng nói: “Hái cà chua mà vui vậy sao?”

Tôi cười hì hì nói: “Chung Nguyên, anh nhắm mắt lại.”

Chung Nguyên nhìn tôi chăm chăm, bĩu môi nhưng cũng nhắm mắt lại.

Tôi cố gắng kìm nén sự sung sướng trong lòng lại, nói: “Há miệng ra.”

Chung Nguyên nhanh chóng há miệng.

“Há to một chút, đúng, như thế.” Tôi vừa nói, vừa tách quả ớt ra, lấy hết hạt bên trong. Ớt nhà tôi trồng cay nhất là phần hạt. Vậy nên, sau khi lấy hạt ra, tôi liền nhét hết hạt ớt vào miệng Chung Nguyên, nhắm mắt đợi kịch hay.

Quả nhiên miệng Chung Nguyên cử động, rồi như phát hiện ra điều không bình thường, hần vùng vẫy mãi mới ngồi dậy được, nhanh chóng cúi xuống nhổ hết hạt ớt ra, vừa nhổ vừa ho. Nhưng không kịp nữa rồi, đống hạt ớt đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Tôi đứng một bên nhìn, ôm bụng cười. Chung Nguyên à Chung Nguyên, anh cũng có ngày bị tôi hành hạ thế này sao? Quả nhiên cái cảm giác hành hạ người khác thật dễ chịu, chẳng trách tên biến thái đó suốt ngày hành hạ tôi.

Chung Nguyên vừa khạc nhổ vừa ngược mắt nhìn tôi. Ánh mắt sắc như dao cạo khiến tôi lạnh cả sống lưng. Tôi thấy hơi sợ, ho hai tiếng, nhờ tên này trả thù thì tôi phải làm thế nào...

Chung Nguyên đứng thẳng dậy, thở hồng hộc, có vẻ hần đang vô cùng tức giận.

Tôi không cười nữa, liếc nhìn hần nói: “Tôi, cái đó... ừm...”

Chưa kịp nói hết câu, miệng tôi đã bị bịt lại. Đầu óc tôi trống rỗng, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chung Nguyên, hần... hần... hần...

Hắn đang dùng miệng mình bịt chặt miệng tôi. Môi hắn di qua di lại trên môi tôi, rồi cắn cho tôi một phát. Sau đó, hắn còn thè lưỡi ra liếm.

Tôi bị mắc kẹt trong tình cảnh đó khá lâu, mãi mới thoát ra được. Tôi lắc đầu, giơ tay đẩy nhẹ hắn ra.

Chung Nguyên nhận thấy tôi không đồng tình nên buông tôi ra. Song hai tay hắn vẫn đặt trên vai tôi. Hắn nhìn tôi với ánh mắt sáng quắc, khẽ nói: “Cảm giác thế nào?”

Cảm giác của tôi lúc này ư, chỉ một từ thôi, đó là: “Đau”!

Tôi rất miễn cảm với ớt nên gần như chưa bao giờ ăn. Lúc đó, miệng Chung Nguyên đầy ớt nên ớt cay dính sang cả miệng tôi. Bây giờ, miệng tôi bỏng rát như thể bị ai đó chà cát nóng lên, lại đau đớn như vết thương ngâm trong nước muối. Người tôi giờ như bị lửa đốt, đau đến chảy cả nước mắt. Hơn nữa, môi tôi cứ dính vào ớt là sưng lên cả ngày, giống như hai miếng xúc xích gắn trên mặt vậy, thế này thì tôi còn dám gặp ai nữa.

Tôi vừa rên rĩ vừa cắn răng nói với Chung Nguyên: “Anh đúng là đồ xấu xa, lưu manh, ác thú! Lại dám dùng cách này để trả thù tôi, anh đúng là đồ không có nhân tính!”

Đối với tôi, ớt chính là vũ khí tàn ác nhất, lại còn môi chạm môi nữa chứ! Ông trời ơi, một người trong sáng như tôi chưa trao cho ai nụ hôn đầu đời, ông có biết không vậy?

Chung Nguyên hình như cũng có chút ngượng ngùng, ánh mắt hơi bối rối: “Xin lỗi, tôi không có ý như vậy, tôi...”

Sự thật đã nói lên tất cả, tôi không thèm nghe những lời giải thích từ cái miệng giả hoạt của hắn, tôi quay đầu bỏ đi, vừa đi vừa oán trách: “Không ao giờ em để ý đến anh nữa, hu hu...” (Không bao giờ thèm để ý đến anh nữa.)

Mặt Chung Nguyên hơi đỏ. Hắn nắm lấy cổ tay tôi, vội nói: “Cô đừng giận, sau này tôi không dám làm thế nữa đâu.”

Tôi giận dữ hất tay hắn ra: “Anh còn muốn có lần sau ư?”

Chung Nguyên cúi đầu, nắm lấy cổ tay tôi không chịu buông, buồn bã nói: “Xin lỗi, đúng là tôi không cố ý.”

Tôi vốn ưa kiểu nói năng ngon ngọt nên rất dễ mềm lòng. Lúc đó, nhìn dáng vẻ như một cậu học sinh ngoan ngoãn nhận lỗi của hẳn, cơn giận dữ trong lòng tôi bỗng chốc tiêu tan. Thôi được, dù sao hẳn cũng chỉ biết tôi không ăn được ớt, chứ không hề biết tôi rất nhạy cảm với ớt. Có lẽ lúc này hẳn chỉ muốn đùa một chút, chứ không nghĩ sẽ biến tôi thành ra thế này. Ủm, thực ra mọi chuyện cũng chẳng có gì to tát. Tất nhiên tôi khó có thể chấp nhận cách làm này của hẳn, nhưng tôi đã sai trước, tôi không nên bỏ hạt ớt vào miệng hẳn, tội của tôi cũng khó mà tha thứ...

Nghĩ đến đây, tôi vừa trách mình không giữ lập trường, vừa đau khổ ngẩng lên trời than: “Chung Nguyên à Chung Nguyên, khiếp trước⁵ tôi đã nợ anh bao nhiêu vậy...”

Chung Nguyên cũng học theo dáng vẻ của tôi, thở dài: “Là tôi đã nợ cô chứ.”

Tôi thoải mái nằm trên võng, đờn đờ. Nằm võng sướng hơn ngồi ghế nhiều, để được nằm thế này tôi phải hy sinh cái miệng xinh đẹp của mình đấy.

Chung Nguyên ngồi trên chiếc ghế con bên cạnh tôi. Hẳn cầm một hộp thuốc, hạ giọng nói: “Nằm yên, đừng có cựa quậy.” Giọng hẳn hiếm khi dịu dàng như vậy, quả đúng là đứa trẻ ngoan biết sai liền sửa.

Tay phải hẳn cầm lọ thuốc, tay trái cầm tấm bông. Hẳn dùng tấm bông chấm thuốc, rồi thoa nhẹ lên môi tôi. Hẳn làm hết sức nhẹ nhàng nhưng tôi vẫn xuýt xoa vì đau.

Nhưng trong lúc đau đớn, tôi bắt đầu thấy ngưỡng mộ túi hành lý của Chung Nguyên, trong cái túi đó đến thuốc chống sưng cũng có.

Tôi đang nhắm mắt tận hưởng, chợt có tiếng nói: “Hai người đang làm gì vậy? Mộc Nhĩ, em bị sao thế?”

Tôi mở mắt ra, Trương Húc lại cầm một chiếc giỏ sang. Hình ảnh ấy lại làm tôi liên tưởng đến một cô bé đi hái nấm.

Ở làng tôi, mọi người đều có thói quen ban ngày để cổng mở, nên có người bất ngờ vào nhà không phải là chuyện lạ. Tất nhiên người ta vẫn có thể làm những chuyện riêng trong nhà, nếu ai muốn gặp thì phải gõ cửa hoặc gọi đôi ba câu.

Vì thế, dù Trương Húc xuất hiện hơi đột ngột, nhưng tôi không thấy ngạc nhiên. Chỉ có điều lúc này tôi thấy hơi khó xử.

Tôi ngồi dậy, định mở lời thì Chung Nguyên đã lên tiếng: “Không có gì, là do tôi không cẩn thận, hừm hừm...” Hắc lại còn làm ra vẻ xấu hổ nữa chứ.

Tôi nhớ lại cảnh tượng môi kề môi của chúng tôi, mặt bỗng đỏ ửng. Cái tên ác thú Chung Nguyên này đã phá hỏng nụ hôn đầu đời của tôi.

“Tôi... Tôi mang cho hai người ít đào, mới hái ở vườn nhà chú tôi.” Nói rồi, Trương Húc đặt giỏ đào lên bàn.

Tôi nhìn thấy trong mắt anh ánh lên một ánh nhìn rất lạ, mặt còn hơi đỏ, có lẽ anh đã hiểu lầm rồi. Bỏ đi, bỏ đi, anh ta muốn nghĩ sao thì nghĩ, giờ tôi cũng kiệt sức rồi.

Trương Húc đặt chiếc giỏ xuống, Chung Nguyên ra vẻ chủ nhà hỏi: “Cậu còn có việc gì nữa không?”

“Không... không có.” Nói xong, Trương Húc đi về luôn.

Trương Húc đi rồi, Chung Nguyên vừa thoa thuốc cho tôi vừa lẩm bẩm: “Cái tên này sao mà vẫn không chịu bỏ cuộc thế nhỉ?”

Tôi chớp mắt đáp: “Chắc là mẹ anh ta không bỏ cuộc, bà ấy bảo anh ta làm gì thì anh ta sẽ làm thế.”

Chung Nguyên lại nói: “Ai cho cô nói chuyện, không được cử động!”

Tôi: “...”

Đội Chung Nguyên thoa xong thuốc, tôi mở to mắt, rướn cổ nhìn những quả đào căng tròn chín mọng với ánh mắt thèm thuồng.

Chung Nguyên đẩy chiếc giỏ ra xa, bắt chước giọng điệu của cha tôi nói: “Xin cô chú ý hành vi được không?”

Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào giỏ đào, đau khổ nói: “Nhưng không ăn thì tiếc lắm.” Nếu mà bị hăn ăn mất thì còn tiếc nữa. (>_<)

Chung Nguyên mang giỏ đào đi ra cổng, gọi mấy đứa trẻ đang chơi bên ngoài: “Bảo Trự, đến đây, cái này cho em, ăn xong mang giỏ sang nhà anh Trương Húc nhé!”

Tiểu Bảo Trự sung sướng đỡ lấy chiếc giỏ, nói: “Cảm ơn anh Chung Nguyên!” rồi chạy đi mất.

Tôi mở đôi môi xúc xích của mình, âm ỨC nhìn theo bóng của Tiểu Bảo Trự.

Chung Nguyên quay lại chiếc ghế con, giơ tay cốc cốc vào đầu tôi: “Mai tôi mua cho cô.”

Chung Nguyên dùng cảm thừa nhận sai lầm. Hăn làm rất nhiều việc để bù đắp cho tôi, mấy ngày này chiếc võng đều do tôi độc chiếm. Thực ra mà nói, nó vốn dĩ phải là của tôi.

Vì thế, lúc chúng tôi hóng mát, thường võng sẽ là của tôi, còn ghế con là của Chung Nguyên. Hăn ngồi trên ghế, lên mạng, chơi trò chơi, còn tôi nằm trên võng nên chẳng thuê thừa gì được. Lúc không có việc gì làm thì tôi lăn ra ngủ.

Chiều nay tôi nằm trên võng, mơ mơ màng màng rồi ngủ mất. Tất nhiên chuyện này không quan trọng, mà quan trọng là tôi đã mơ một giấc mơ rất thật.

Tôi mơ thấy mình đang ăn món lười lợn thạch anh do đầu bếp Lý đầu làng phía tây nấu. Món lười lợn này giống như món bì lợn nấu đông, mùi vị

rất thơm ngon, đây là một trong những món khoái khẩu của tôi.

Tôi đang mơ thấy mình gắp một miếng lưỡi lợn thạch anh cho vào miệng. Tôi chưa bao giờ mơ giống thật đến vậy, cứ như mình đang được ăn một miếng lưỡi lợn trơn nhuồi nhuội. Nhưng tại sao cổ tôi cứ như bị tắc lại, không tài nào thở được? Tôi choàng tỉnh dậy.

Tôi mở mắt ra, thở hỗn hển, một lúc sau mới thấy dễ chịu hơn. Nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy giấc mơ đó quá giống thật. Cảm giác có một thứ trơn trơn chuyển động trong miệng mình cứ đọng lại trong đầu tôi. Tôi bất giác đưa tay sờ lên môi, phát hiện môi mình vẫn còn ươn ướt. Á, lẽ nào lúc này nằm mơ, vì phấn khích nên tôi đã tự liếm môi. Ặc, xấu hổ quá! (>_<)

Tôi thận trọng nhìn Chung Nguyên đang ngồi bên cạnh, hy vọng hẳn không phát hiện ra tôi háu ăn đến mức nằm mơ còn tự liếm môi. Nhưng tôi đang nhìn thấy chuyện gì vậy? Trời ơi!

Chung Nguyên đang thần thờ gọt đào, không phải, không phải, đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là hẳn đang tự cắt vào tay mình mà không hề biết. Lúc này, hẳn vẫn tiếp tục gọt, máu chảy ra từ vết thương trên tay nhuộm đỏ cả trái đào. Cảnh tượng đó quả là khủng khiếp. = =

Tôi mở to mắt không thốt nên lời, tình huống này khiến tôi kinh ngạc đến mức quên cả nhắc hẳn. Ánh mắt Chung Nguyên vẫn dờ dãn, hai má đỏ ửng. Tội nghiệp quả đào bị hẳn hành cho thâm thắm, đương nhiên ngón tay của hẳn cũng thâm thắm không kém...

“Chung Nguyên? Chung Nguyên?” Tôi lo lắng gọi.

“Ừ?” Chung Nguyên ngoảnh lại nhìn tôi, ánh mắt có chút bối rối.

Lúc này, tôi không để tâm đến biểu hiện kỳ quặc của hẳn nữa mà chỉ vào ngón tay hẳn nói: “Anh bị đứt tay rồi, không đau à?”

Chung Nguyên cúi xuống, vội bỏ dao và đào sang bên cạnh, ánh mắt vẫn có chút gì đó bất thường: “Không, tôi không sao!”

Tôi vào nhà lấy bông băng và thuốc tím, vừa giúp hẳn băng vết thương vừa nói: “Chung Nguyên, anh bị say nắng rồi à? Sao mặt lại đỏ như vậy, tự

cắt vào tay mình cũng không biết.”

Chung Nguyên không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ nói: “Cô ngủ quên à?”

Tôi ừ một tiếng, nhúng bông vào nước sạch để rửa vết thương cho hẳn. Vết thương đó rất sâu, chẳng biết cái tên này đang nghĩ gì mà lại không cảm thấy đau nhỉ?

Chung Nguyên lại hỏi: “Cô... nằm mơ à?”?

Tôi lại ừ một tiếng, chấm thuốc tím thoa lên vết thương.

Giọng Chung Nguyên bỗng nhẹ nhàng, bay bổng: “Mơ thấy gì vậy?”

“Ừm...” Tôi hơi xấu hổ. “Mơ thấy ăn lười lợn.”

Chung Nguyên đột nhiên rút tay lại, mặt sầm lại nhìn tôi, miệng bè ra.

Tôi giật mình trước thái độ thay đổi chóng mặt của hắn: “Anh sao thế?”

Chung Nguyên không thềm để ý, đứng dậy bỏ đi.

Tôi đi theo hắn, nói: “Anh làm sao thế? Tôi vẫn chưa dán băng mà.”

Chung Nguyên không thềm ngoảnh đầu lại: “Không chết được đâu.”

Tôi bức tức, không hiểu mình đã làm sai chuyện gì: “Này, có chuyện gì với anh thế?”

Giọng Chung Nguyên đanh lại: “Đừng có đi theo tôi, tôi sợ tôi không kiềm chế được sẽ giết chết cô đấy.”

Tôi: “...”

Trời ơi! Tôi đã làm gì hắn chứ!

Chương 32

Bí kịch xuất hiện

Nửa tháng cuối của kỳ nghỉ hè, Chung Nguyên đã mở lòng từ bi, không hành hạ tôi nữa mà bay về Thượng Hải. Nghe nói bố mẹ hẳn đều ở nước ngoài, ở Thượng Hải chỉ còn ông nội. Nửa tháng đó, tôi không ở nhà nữa mà lên trường, tham gia hoạt động chào mừng tân sinh viên. Một thanh niên yêu đảng, yêu tổ quốc, có tinh thần vì dân phục vụ như tôi tất nhiên không thể ích kỷ theo chủ nghĩa hưởng thụ cá nhân như Chung Nguyên được.

Hoạt động chào đón tân sinh viên diễn ra hết sức thành công, các em sinh viên khóa dưới rất thân thiện. Chỉ có một việc duy nhất không được như ý muốn là giới tính của tôi bị mọi người nhầm lẫn. Khi một đám nữ sinh vây lấy tôi gọi: “Sư huynh, anh dễ thương quá!”, tôi đã rất bối rối.

Tóc tôi giờ đã dài khoảng năm phân, vì tóc mềm nên đã xõa xuống chứ không lổm chổm như gai xương rồng như trước kia. Mặc dù mặt thẩm mỹ đã được cải thiện nhưng tóc vẫn còn ngắn quá, đường ngôi lơ mờ khiến nhiều lúc nhìn mình trong gương tôi còn nhầm mình là con trai. Hơn nữa, điều làm tôi đau khổ nhất là đồng phục nhà trường phát để đón tân sinh viên là một chiếc áo phong rộng thùng thình. Khi mặc, cái phần bự nhất trên người tôi không tài nào lộ ra được.

Vài ngày sau, vì bị các em khóa dưới gọi là “sư huynh” nhiều quá, tôi đã có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này. Khi họ vây tay nói với tôi: “Sư huynh đẹp trai quá”, tôi thường bình thản cười nói: “Cảm ơn.”

Chuyện giới tính gì gì đó cũng đều là phù du.

Vì thế, sau khi có một người gọi đúng giới tính của tôi, tôi đã mừng đến phát khóc. Ông trời ơi, cuối cùng tôi cũng gặp được người biết nhìn người rồi.

Hôm đó, tôi đưa một em nữ sinh về ký túc xá. Lúc về thấy vừa mệt vừa nóng, tôi lấy thẻ của Chung Nguyên mua một hộp sữa lạnh, uống ngon lành.

Lúc đi qua một chiếc xe thể thao, tôi thấy có gì đó hơi lạ. Không hiểu ai to gan đến vậy, dám đi cả xe vào trường học. Tôi rất muốn chỉ tấm biển “Cấm xe có động cơ” cho kẻ đó xem.

Vì mãi nghĩ nên tôi thần thờ nhìn chiếc xe đó hồi lâu. Đúng lúc đó, cửa xe bỗng mở ra, một người từ trên xe bước xuống. Tôi thấy người này nhìn rất quen.

Tóc cắt kiểu đầu đinh, ngắn đến nỗi nhìn thấy cả da đầu. Cậu ta làm tôi liên tưởng đến hình ảnh của mình mấy tháng trước nên khước mắt tôi bỗng ươn ướn.

Người đó rảo bước đến trước mặt tôi, dừng lại, cười thân thiện: “Chị cho hỏi nơi nhập học cho sinh viên mới ở đâu?”

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta, không nói gì.

Người đó ngạc nhiên: “Chị ơi? Chị ơi?”

“À!” Tôi nuốt nước miếng, hoài nghi hỏi: “Sao cậu vừa nhìn đã nhận ra tôi là con gái vậy?”

Cậu ta ngẩn ra một chút, rồi cười nói: “Đôi mắt này của tôi rất giỏi nhận ra người đẹp.”

Câu nói này của cậu ta khiến tôi vô cùng hài lòng. Vì thế, tôi quyết định đích thân đưa cậu ta đến nơi nhập học.

Cậu ta quay lại xe lấy ra một chiếc va li du lịch, xách nó đi bên cạnh tôi. Tôi vẫn thấy hơi lạ, vừa đi vừa nói: “Cậu liều thật, dám lái xe vào tận đây, mà sao lại không biết nơi nhập học ở đâu?”

Cậu ta chau mày, nói: “Tôi muốn thoát khỏi cái tên ngồi trên xe.”

Tôi không hiểu: “Tên ngồi trên xe?”

Cậu ta giải thích: “Tài xế.”

Tôi quay đầu lại nhìn chiếc xe thể thao đó. Lúc này tôi không biết ở trên xe vẫn còn một người nữa.

Cậu ta nói tiếp: “Thấy xe của tôi thế nào?”

Tôi gật đầu nói: “Không tệ.”

Cậu ta cười nói: “Không tệ ở chỗ nào?”

“Ừm.” Tôi gãi gãi đầu: “Rất to.”

Cậu ta: “...”

Haizz, tôi chưa bao giờ hiểu về mấy thứ này, có biết không hả?

Cậu ta trầm ngâm nói: “Chị thật đặc biệt.”

Tôi bối rối, đành tìm chủ đề khác để nói: “Cậu không thích tài xế của cậu, sao còn đưa anh ta đi cùng?”

Cậu ta chau mày, suy tư một lúc rồi đáp: “Tôi không có giấy phép lái xe.”

Ừm, tôi lập tức hiểu ra, có lẽ cậu ta vẫn chưa đủ mười tám tuổi. Tôi cười đầy cảm thông, không nói gì.

Cậu ta lại có vẻ không hài lòng, nói: “Còn một tháng nữa là tôi có thể lấy bằng rồi.”

Tôi gật đầu thân mật: “Cậu bé, chúc mừng cậu!”

Cậu ta lại càng bất mãn: “Tôi không phải là cậu bé, tôi là Tô Ngôn, xin hỏi quý danh của chị?”

“Quý danh”, từ này nghe thật lạ tai. Tôi đáp: “Chị là Mộc Nhĩ.”

“Mộc Nhĩ?” Cậu ta suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu nhìn tôi: “Mộc Nhĩ có bạn trai chưa?”

Tôi suýt thì bị sặc sữa: “E hèm, cậu... gọi tôi là chị đi.”

Tô Ngôn: “Mộc Nhĩ.”

Tôi: “Gọi là chị.”

Tô Ngôn: “Mộc Nhĩ.”

Tôi: “...”

Thôi được, Mộc Nhĩ thì Mộc Nhĩ, còn có người gọi tôi là Đầu Gỗ cơ mà, tôi là người rất độ lượng. (>_<)

Tô Ngôn thấy tôi chịu thua, liền nhắc lại câu hỏi lúc nãy: “Mộc Nhĩ có bạn trai chưa?”

Tôi bất lực, gãi gãi đầu đáp: “Mọi người đều nói là có, thực ra thì vẫn chưa có.”

Cậu ta xem ra còn bất lực hơn: “Là ý gì?”

Tôi hỏi lại cậu ta: “Thế cậu có ý gì?” Làm gì có ai lần đầu gặp mặt đã hỏi người khác có bạn trai chưa, chị đây rất cao giá, biết không hả?

Cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi, chẳng chút ngại ngùng nói: “Tôi muốn theo đuổi chị.”

Tôi suýt thì không đứng vững, lùi lại một bước, tròn tròn mắt nhìn cậu ta: “Này, chúng ta biết nhau bao lâu rồi?”

Tô Ngôn nhìn đồng hồ: “Mười phút.”

Trời ơi, mới biết nhau có mười phút đã muốn theo đuổi tôi, tôi nên tự trách mình có sức hấp dẫn quá lớn hay nên than thân trách phận vì đã gặp phải một kẻ khùng?

Nghĩ đến việc một đàn em đang cần chỉ dẫn, là đàn chị tôi cũng không nên ức hiếp cậu ta, vì thế chỉ khéo léo hỏi: “Vì sao? Sao cậu lại muốn theo đuổi tôi?”

Cậu ta ngây thơ nhìn tôi: “Theo đuổi con gái cũng cần lý do à?”

Tôi: “...”

Tôi đã nhận ra, tư duy của hai chúng tôi gần như không cùng nằm trong một hệ hành tinh, không phải, phải là tư duy cậu ta không thuộc hệ mặt trời mới đúng.

Tôi bóp bóp trán than thở: “Đồng môn, trước đây cậu đã theo đuổi con gái bao giờ chưa?”

“Chưa!” Cậu ta lắc đầu.

Tôi thở phào, xem ra đây là một cậu bé ngây thơ, tôi cũng không nên quá lỗ mãng với cậu ta.

Lúc này Tô Ngôn lại bổ sung: “Bình thường đều là các cô gái theo đuổi tôi.”

Tôi: “...”

Tôi lại hỏi tiếp: “Thế cậu đã nhận lời người ta chưa?”

Cậu ta gật gật đầu: “Ai xinh thì đồng ý.”

Tôi lại một lần nữa không còn gì để nói, quả nhiên con trai đều yêu bằng mắt: “Thế từ trước tới giờ cậu có bao nhiêu bạn gái rồi?”

Cậu ta nghĩ một lúc lâu, bối rối trả lời: “Không biết, tôi chưa tính bao giờ.”

Tôi: “...”

Tôi lại nham nham tóc, kích động nói: “Thế thì cậu đừng theo đuổi tôi, cứ đợi các cô gái đẹp theo đuổi đi, tiểu - mỹ - nam ạ!”

Cậu ta vẫn không nhụt chí, nghiêm túc nói: “Nhưng tôi vừa nhìn thấy chị đã muốn theo đuổi chị.”

Tôi: “...”

Tôi cố nuốt cục tức trong cổ họng, nghiêm giọng nói với cậu đàn em khác người có thể khiến người khác phát điên này: “Cậu bé à, thường thì người ta thích một người rồi mới theo đuổi, hiểu chưa?”

“Tôi không phải cậu bé.” Cậu ta bướng bỉnh lắc đầu, nói tiếp: “Thế thì tôi muốn theo đuổi chị, có phải là tôi đã thích chị rồi không?”

Tôi: “...”

Đàn em à, cậu suy nghĩ quá máy móc rồi. (>_<)

Lúc này tôi thực sự muốn bỏ đi cho rồi, cái cậu tiểu mỹ nam này thật là làm người ta tức hộc máu, lão gia đây không muốn tiếp chuyện nữa!

Cậu ta bỗng đưa tay ra kéo tay tôi, chân thành nói: “Mộc Nhĩ, đưa tôi đi nhập học, tôi không biết đường.”

Cậu ta nói thế khiến tôi thấy mình có chút hẹp hòi. Người ta là đàn em, có lẽ chỉ là nói vui thế thôi, sao tôi lại có thể vì thế mà bỏ rơi cậu ta nhỉ? Như thế thì quá nhẫn tâm. Nghĩ vậy, tôi gạt bỏ cảm giác khó chịu, đưa cậu ta đến nơi nhập học... Tất nhiên cũng không quên gạt tay cậu ta ra. Buồn cười thật, cậu còn muốn chiếm đoạt cả sự trong sáng của tôi hả?

Vốn cho rằng cậu ta nhập học xong thì ngày đen đủi của tôi cũng kết thúc. Ai ngờ cậu ta cứ bắt tôi đưa đi mua hết cái này đến cái kia, thậm chí đến đôi tất cũng không tha. Cuối cùng, khi lái xe đến tìm, cậu ta kéo tôi chạy trốn cứ như hai kẻ tội phạm. Nghĩ đến chuyện này tôi đã phát ồm, cậu ta chạy thì cứ chạy, còn kéo theo tôi làm gì...

Buổi tối, để cảm ơn sự giúp đỡ của tôi, cậu đàn em này mời tôi ăn cơm. Vì cơm ngon quá nên mọi nỗi bực tức dồn nén bấy lâu trong tôi cũng tan biến. Tôi tự thấy coi thường chính mình, sao lại chẳng có chút khí khái nào thế này? (>_<)

Buổi tối, lúc cậu ta đưa tôi về ký túc, nói với tôi một câu khiến tôi suýt hộc máu ngay tại chỗ: “Mộc Nhĩ, tôi rất hài lòng với buổi hẹn hò ngày hôm nay.”

Tôi đã nhận ra, cậu đàn em này là một con sói đội lốt thỏ non.

Chương 33

Sao nhân loại lại lộn xộn thế?

Mấy ngày qua Tô Ngôn khiến tôi rất đau đầu, cậu ta suốt ngày xuất hiện trước mặt tôi, có lúc còn cầm hoa, nói toàn những lời khiến người ta phát ngất. Bực mình nhất là khi tôi nổi giận, cậu ta lại dùng ánh mắt tỏ non ngây thơ nhìn tôi, làm tôi muốn nổi nóng cũng không được.

Hơn nữa, cái cậu đàn em thần thông quảng đại này còn không biết sao lại có được số điện thoại của tôi. Chuyện này khiến tôi hết sức phẫn nộ, nhưng chẳng thể làm gì được. Tôi đã hơn một lần hỏi cậu ta, rốt cuộc cậu ta thích tôi ở điểm nào. Lần nào cậu ta cũng nhăn nhó suy nghĩ rất lâu rồi nói: “Tôi cũng không biết, cứ nhìn thấy chị là tim tôi lại đập nhanh, chỉ muốn được ở bên cạnh chị.” Đối với chuyện này tôi cần phải tỏ thái độ thật nghiêm túc. (>_<)

Tiểu Nhị và Lão Đại cũng đã quay lại trường, nhìn thấy tôi và cậu đàn em ấy có mối quan hệ phức tạp, liền lôi tôi về ký túc tiến hành một cuộc đại phê bình, phân tích toàn diện cho tôi từ nhân sinh quan, thế giới quan đến nhận thức tư tưởng, nhân cách con người, lý tưởng v.v... Cuối cùng, họ đưa ra một kết luận: “Tam Đầu Gỗ, cậu đã hạ gục Chung Nguyên lại còn quyến rũ cả đàn em nữa, cậu chán sống rồi à?”

Tôi tủi thân đứng trong góc phòng, khóc dờ mếu dờ, chuyện đó liên quan gì đến tôi chứ...

Tiểu Nhị nhìn tôi tàn nhẫn nói: “Không được khóc! Cậu mà không thành khẩn, đến khi cậu đàn em đó cặp với Chung Nguyên thật thì cậu chẳng làm được gì nữa đâu!”

Tôi lau mồ hôi, tỏ vẻ đau lòng, nhưng trong lòng lại nghĩ đây đúng là một ý kiến không tồi...

Mấy ngày nữa lại trôi qua. Tô Ngôn tự dừng tìm đến tôi, nghiêm túc nói: “Tôi nghĩ ra rồi, chắc tôi giống các nhân vật bị trúng tiếng sét ái tình trong tiểu thuyết.”

“Thế à?” Tôi đáp lại, đi qua cậu ta, mặt tỉnh bơ. Cái thế giới này thật khiến người ta phát điên, nhưng tôi lại có thể điềm tĩnh một cách đáng ngạc nhiên.

Tô Ngôn đột nhiên nắm lấy cổ tay tôi, đau lòng nói: “Mộc Nhĩ, chị nói gì đi, được không?”

“Được.” Tôi sẽ nói, tôi hất tay cậu ta ra không thương tiếc, cốc hai cái lên đầu cậu ta rồi chạy đi.

Hôm nay Chung Nguyên về thành phố B, tôi phải ra sân bay đón hân. Tôi lại đến muộn, không biết hân sẽ nghĩ ra cách gì để hành hạ tôi đây.

Chung Nguyên kéo túi hành lý đa di năng của hân, tủm tủm cười đi về phía tôi. Hân đứng trước mặt tôi, cốc đầu tôi nói: “Đã nhớ tôi rồi à?”

Tôi nghiêng đầu tránh: “... Nhớ rồi.”

Chung Nguyên: “Cô không cần miễn cưỡng như vậy.” Tâm trạng hân có vẻ rất tốt, không hề nổi cáu.

Tôi nhìn hân, trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ. Chung Nguyên không phải là bạn trai tôi nhưng hân ta là bạn trai tin đồn của tôi. Nếu kẻ đó cũng tin hân là bạn trai tôi, thế thì...

Nếu Tô Ngôn tin Chung Nguyên là bạn trai tôi, vậy thì chẳng phải thế giới của tôi sẽ yên bình trở lại sao?... Tôi đúng là thiên tài, cái cách hèn hạ như vậy cũng nghĩ ra được, quả nhiên ở gần người xảo quyệt lâu, cũng bị nhiễm rồi.

Nghĩ vậy, tôi không thể nhịn cười, hai mắt sáng rực nhìn Chung Nguyên. Chung Nguyên thật hiếm khi nhún nhường như vậy, hân nói: “Đầu Gỗ, xin cô đừng nhìn tôi như nhìn đồ ăn vậy.”

Tôi hăng giọng nói: “Chung Nguyên à, tôi muốn nhờ anh giúp đỡ.”

Chung Nguyên bình tĩnh hỏi: “Giúp chuyện gì?”

Tôi mân mê vạt áo, cắn răng nói: “Thế thì... anh có thể... có thể đóng giả làm bạn trai tôi không?”

Chung Nguyên bỗng đứng khựng lại, ngoảnh lại nhìn tôi. Hắn nhìn tôi rất lâu, như thể có gì khó hiểu. Hắn như vậy khiến tôi thấy không được tự nhiên, vội đưa mắt lãng đi chỗ khác: “Anh không đồng ý thì thôi, tôi có thể tìm người khác.”

“Tìm người khác?” Chung Nguyên lăm bắm nhắc lại, giọng lạnh lùng. Hắn rướn người, tiến gần tôi hơn một chút, mắt lim dim, dáng vẻ thư thái. Nhưng nhìn vào mắt hắn, tôi biết hắn có vẻ không vui. Chung Nguyên hơi nhếch mép, nở nụ cười quyến rũ nhưng cũng rất nham hiểm: “Cô định tìm ai khác?”

Tôi thấy lạnh cả sống lưng, nhún vai nói: “Hiện giờ vẫn chưa nghĩ ra.”

“Ồ?” Hắn ngược mắt, nhìn thẳng vào tôi.

Tôi chỉ còn cách tung ra đòn cuối cùng: “Tôi thực sự không tìm được ai khác. Anh đẹp trai như vậy, lại rất có khí chất, tất nhiên phù hợp là bạn trai tôi nhất rồi.” Thực ra tôi nghĩ để loại bỏ một hiểm họa, chúng ta nên mượn một hiểm họa khác.

Được tôi khen, Chung Nguyên quả nhiên vui hẳn lên. Hắn cũng dễ chịu và thân thiện hơn nhiều. Hắn đứng thẳng dậy, hất cằm, thẳng thắn hỏi: “Tôi đúng là người phù hợp nhất à?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, tôi vẫn chưa gặp được ai đẹp trai hơn anh.”

Chung Nguyên hài lòng cốc cốc vào đầu tôi nói: “Được rồi, tôi đồng ý làm bạn trai của cô.”

Tôi ngạc nhiên, đính chính lại lời hắn: “Là đóng giả.”

“Sao cô toàn phí lời thế?” Chung Nguyên không giải thích gì thêm, nắm lấy tay tôi.

Tôi cố rút tay lại: “Chung Nguyên, anh làm gì thế?”

Chung Nguyên nhìn tôi vẻ khó hiểu, ánh mắt như muốn nói: “Cô đúng là đồ ngốc, tôi coi thường cô.” Nhưng hắn lại nói: “Yêu nhau không phải là như thế này sao? Thế cô nghĩ tôi đang làm gì?”

Tôi dở khóc dở cười: “Bây giờ hình như vẫn chưa cần thiết...” Đợi khi gặp Tô Ngôn chúng ta hãy diễn.

Chung Nguyên cứ nắm tay tôi nhất quyết không chịu buông, nhếch mép nói: “Bây giờ chúng ta tập dượt một chút trước, tôi chưa làm bạn trai của ai bao giờ nên chưa có kinh nghiệm.”

Tôi nghĩ ngại, hình như hắn nói cũng có lý. Tôi cũng chưa yêu ai, chúng tôi cũng phải tập một chút thì đến lúc đó mới diễn như thật được. Nghĩ vậy, tôi lại nắm lấy tay hắn. Tất nhiên trong lòng vẫn có chút bối rối.

Chung Nguyên không nói gì thêm, cầm tay tôi, rồi thoải mái rời khỏi sân bay.

Tôi không hiểu nổi tại sao mọi việc đều vượt khỏi những dự liệu của tôi, nhưng lại diễn ra một cách rất hợp lý.

Tôi nghĩ khi tôi và Chung Nguyên ở cạnh nhau có thể sẽ gặp Tô Ngôn, nhưng không ngờ lại nhanh đến thế.

Khi Chung Nguyên về đến trường, tôi cầm phiếu ăn của hắn, gọi một bữa thịnh soạn để chào mừng ngày hắn trở lại. Hôm nay tâm trạng của hắn rất tốt, nhưng lại không nói gì cả. Sau đó, tôi nhìn thấy kẻ tôi không muốn gặp nhất trong nhà ăn.

Tô Ngôn đang cầm dao, cắt thịt trên đĩa nhưng không thấy ăn.

Tất nhiên một người không bình thường làm những chuyện bất bình thường thì lại thành bình thường. Tôi lờ cậu ta đi, trốn sau Chung Nguyên, thầm nghĩ: Đừng nhìn thấy tôi, đừng nhìn thấy tôi. (>_<)

Song tôi vẫn bị cậu ta tóm được. Tô Ngôn bỏ dao xuống, chạy đến trước mặt tôi, vừa cười vừa vẫy tay, dịu dàng gọi: “Mộc Nhĩ!”

Tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch chiến tranh lạnh, kéo Chung Nguyên ra phía trước chặn cậu ta. Chung Nguyên rất lạnh lùng nhưng vẫn lịch sự đưa tay ra nói: “Chào cậu, tôi là Chung Nguyên, bạn trai của Mộc Nhĩ.”

Tô Ngôn đưa tay ra bắt: “Tôi là Tô Ngôn, sắp là bạn trai của Mộc Nhĩ.”

Tôi: “...”

Tiếp đó hai người “thân tình” bắt tay nhau rất lâu, rất chặt. Tôi bỗng nhớ đến câu Tiểu Nhị từng nói là để Chung Nguyên và Tô Ngôn trở thành một cặp gì gì đó. Nhưng cảnh tượng trước mắt đã chứng minh rằng hai kẻ này không bao giờ có thể hòa hợp được. Vì thế tôi bất giác lùi lại hai bước, chống cằm than: “Hai người xem ra rất hợp nhau đấy.”

Hai kẻ đó nghe thấy vậy, cùng buông tay ra.

Tô Ngôn liếc mắt nhìn tôi, rồi nói với Chung Nguyên: “Nếu anh không ngại thì cùng ăn cơm được không?”

Chung Nguyên nắm chặt tay tôi, thờ ơ đáp: “Không ngại.”

Tôi hơi ngạc nhiên. Dù sao trên danh nghĩa, Chung Nguyên và Tô Ngôn là tình địch, ba người chúng tôi ngồi với nhau, tôi thấy không thoải mái cho lắm. Hơn nữa, Chung Nguyên vốn cũng không thích những tình huống phát sinh như thế này.

Chúng tôi cùng ăn cơm. Không khí lúc này rất nặng nề, ăn cơm mà lòng tôi cứ nơm nớp không yên.

Tô Ngôn gấp thức ăn vào bát tôi: “Mộc Nhĩ, cảm ơn chị vì mấy ngày nay đã chăm sóc tôi rất nhiệt tình.”

Trời ạ, tôi có nhiệt tình gì đâu, tôi trốn cậu ta còn không xong.

Chung Nguyên có vẻ hứng thú với câu nói đó, nhướn mày hỏi: “Hả? Cô ấy đã chăm sóc cậu thế nào?”

Tô Ngôn đáp: “Chị ấy chủ động đưa tôi đi nhập học, còn giúp tôi đi mua đồ, đưa tôi đi ăn, giới thiệu bạn bè với tôi.” Cậu ta vừa nói vừa nhìn tôi, đến câu cuối còn vờ cười ngượng ngùng nói: “Cô ấy còn khen tôi đẹp trai.”

Tôi: “...”

Chẳng hiểu sao những chuyện này đều là sự thật nhưng khi qua miệng cậu ta lại khiến tôi không thể nuốt nổi. Hơn nữa, Tô Ngôn nói như vậy cứ như thể tôi muốn gây sự chú ý với cậu ta. Chuyện này là sao hả trời?

Chung Nguyên bình tĩnh gấp một miếng cánh gà vào bát tôi, chồng lên miếng thức ăn Tô Ngôn vừa gấp. Hắn nhìn tôi ân cần nói: “Mộc Nhĩ của tôi là người nhiệt tình, thích giúp đỡ người khác, nhưng mà toàn bị hiểu nhầm, cô ấy thường rất đau đầu vì chuyện này.”

Dưới gầm bàn, tôi vỗ vỗ vào mu bàn tay của Chung Nguyên, tỏ ý khen ngợi: Anh làm tốt lắm!

Chung Nguyên tận dụng cơ hội nắm lấy tay tôi bóp bóp, sau đó ngẩng lên nhìn tôi cười tủm tỉm.

Tôi ngượng ngùng đỏ mặt. Chung Nguyên, anh càng ngày càng chuyên nghiệp rồi đấy, càng diễn càng giống thật.

Sau khi quan sát hành động của chúng tôi, Tô Ngôn bỗng nói: “Hai người không cần đóng kịch nữa đâu.”

Hả?

Tô Ngôn: “Tôi có thể nhận ra Mộc Nhĩ không hề thích anh đâu, sư huynh ạ.”

Tôi không thể không ngượng mồm Tô Ngôn, cái tên đàn em này nhìn rất ngây ngô nhưng có lúc lại nói năng sắc sảo đến mức khiến người ta phải đổ mồ hôi hột.

Nếu là một người bình thường, nói không chừng đã bại dưới tay cậu ta, nhưng ai bảo đối thủ của cậu ta lại là Chung Nguyên, một tên biến thái hạng nặng.

Chung Nguyên nghe thấy vậy, liền kéo tôi vào lòng, ôm chặt. Vì quá bất ngờ, tôi hơi bối rối, chẳng may khua tay làm lật một đĩa thức ăn trên bàn.

Một tiếng động lớn vang lên. Những người xung quanh quay lại nhìn chúng tôi, sau đó không ai chịu rời mắt đi chỗ khác...

Mấy ngày nay, vì bị nhầm lẫn giới tính suốt, nên tôi có thể lý giải được vì sao ánh mắt những người xung quanh lại ngạc nhiên đến vậy. Ở nơi công cộng, một anh chàng đẹp trai ôm một anh chàng đẹp trai khác (thật ra là mỹ nhân, cảm ơn ==), lại va chạm với một anh chàng đẹp trai nữa. Tôi nhìn thấy có người lên chụp ảnh nên vội giấu mặt vào lòng Chung Nguyên.

Chung Nguyên nâng cằm tôi, rồi thơm lên trán tôi. Mọi người xung quanh ồ lên, còn tim tôi thì đập loạn xạ. Sau đó Chung Nguyên lại ngẩng lên, nhìn Tô Ngôn đầy khiêu khích. Mặt Tô Ngôn tối sầm lại, cứ như có thể nổi cơn tam bành bất cứ lúc nào. Cậu ta nhìn thẳng vào tôi, không nói gì.

“Hèm, hèm.” Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, vòng hai tay qua cổ Chung Nguyên, nói: “Tôi thực sự thích anh ấy.” Nói xong, tôi ngẩng lên nhìn Chung Nguyên đắm đuối nhưng thực ra lại thấy buồn nôn...

Tô Ngôn đứng dậy, đi thẳng không thèm nhìn lại.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh hai tay bắt treo hình cây kéo. Tôi định ngồi thẳng dậy, nhưng Chung Nguyên lại không chịu buông tôi ra. Hắn cứ ôm chặt lấy tôi khiến tôi chẳng thể nhúc nhích được.

Tôi bất mãn nói: “Này, cậu ta đi rồi.”

Chung Nguyên ôm lấy tôi, ghé vào tai nói: “Mọi người xung quanh đang chụp ảnh, cô không muốn diễn cho giống một chút à?”

Tôi nghĩ cũng thấy đúng, nếu mà bỏ ra ngay, hành động này được chụp lại, Tô Ngôn mà nhìn thấy sẽ phát hiện ra chân tướng. Sau đó, cậu lại tiếp tục tấn công tôi thì chết. Nghĩ vậy, tôi ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, sốt ruột chờ đợi. Việc chúng tôi phối hợp ăn ý với nhau để mọi người chụp ảnh có thể xem là một kỳ tích.

Chung Nguyên ghé vào tai tôi hỏi: “Cậu ta rất đẹp trai đúng không?”

Tôi nhất thời không phản ứng kịp: “Hả?”

Chung Nguyên nhẹ nhàng nhắc lại: “Ô Ngôn rất đẹp trai đúng không?”

Tôi rùng mình, xun xoe nói: “Không đẹp trai bằng anh.”

Vòng tay Chung Nguyên càng siết chặt hơn: “Thế còn nghe được.”

Tôi thầm than thở: Chung Nguyên à, anh vẫn tự huyễn hoặc bản thân như vậy sao?

Một lúc sau, tôi hỏi Chung Nguyên: “Bây giờ buông tôi ra được chưa?”

Chung Nguyên: “Chưa được.”

Tôi: “...”

Tôi cảm giác hôm nay Chung Nguyên có hơi kỳ quặc nhưng lại không biết hẳn kỳ quặc ở chỗ nào.

Học kỳ mới, không khí học tập mới. Tất nhiên tôi vẫn không thể trốn được môn chuyên ngành và những bài thí nghiệm khó nhằn. Nhưng ngoài chuyện này ra, những tháng ngày này của tôi trôi qua khá êm ả. Thịnh thoảng Ô Ngôn lại đến làm phiền tôi. Mỗi lần như vậy, tôi lại lôi Chung Nguyên ra làm lá chắn, rồi căn rắng diễn cảnh tình cảm với hắn. Thế nên mọi chuyện cũng tương đối ổn.

Còn việc Chung Nguyên bắt tôi giúp anh ta làm bài tập môn tự chọn, tôi cũng cố nhẫn nhịn cho qua chuyện.

Khổng Tử nói: Thế giới tươi đẹp, thế nào cũng có kẻ gây rối.

Câu nói này quả nhiên chẳng sai chút nào, nhưng người gây chuyện lần này lại là Tiểu Nhị.

Trong ngày nghỉ lễ Quốc khánh, Tiểu Nhị mang một tập tài liệu photo về, bắt ba đứa tôi, Nhất, Tứ ngâm cứu. Tôi cứ tưởng đó là tài liệu chuyên ngành quan trọng gì, nhưng có vẻ tôi đánh giá hơi cao Tiểu Nhị. Khi cầm tập tài liệu dày cộp ấy lên đọc, tôi mới được một phen tá hỏa.

Đó là một quyển kịch bản phim, không, đây không phải là vấn đề chính, đó là một kịch bản phim về chủ đề tình yêu đồng tính...

Tôi run rẩy cầm lấy quyển kịch bản, than thở: “Tiểu Nhị à, cậu chỉ viết mấy quyển tiểu thuyết để đầu độc dân mạng thì không nói làm gì, sao lại còn viết ra cả cái kịch bản này nữa? Mà cậu viết thế này, liệu có ai muốn dựng thành phim không?”

Tiểu Nhị tự tin tuyên bố: “Yên tâm đi, kịch bản này đã được đặt hàng trước rồi. Tớ đã nói chuyện rõ ràng với hội phó hội Điện ảnh rồi, cô ấy rất hài lòng với kịch bản này, chỉ cần tìm được diễn viên phù hợp là có thể quay ngay.”

Tôi vò đầu: “Hội phó hội Điện ảnh? Không phải là Tiểu Kiệt sao?” Tôi và Tiểu Kiệt biết nhau vì cùng tham gia hội Bảo vệ môi trường, quan hệ của chúng tôi cũng khá tốt. Nghe nói cô ấy tham gia hội Điện ảnh và được bầu làm hội phó.

“Trúng phóc.” Tiểu Nhị vỗ vỗ vai tôi, háo hức nói: “Cậu thử tưởng tượng xem, trong môi trường đại học căng tràn sức sống và nhiệt huyết, một thanh niên đẹp như trong truyện tranh xuất hiện, chỉ cần nghĩ thôi cũng đã khiến máu trong người sôi lên rồi.”

Tôi xoa xoa tay, nói: “Chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta nổi da gà.” Xin thứ lỗi, tớ có thích mỹ nam, nhưng không thích hai mỹ nam yêu nhau đâu.

Tiểu Nhị cốc đầu tôi, nói vẻ coi thường: “Con người cậu chẳng có chút sáng tạo nào cả.”

Thôi được, nếu như vậy được gọi là sáng tạo thì tôi thà không có còn hơn.

Tiểu Nhị phê bình tôi một hồi, rồi xoa cằm buồn bã nói: “Là một nhà biên kịch kiêm nhà sản xuất, tớ có trách nhiệm giúp đạo diễn tìm một số diễn viên phù hợp, nhưng mà tài nguyên mỹ nam trong tay tớ ít quá. Thực ra hai diễn viên chính lý tưởng nhất mà tớ đã nghĩ đến là Lục Tử Kiện trong vai tiểu công và Chung Nguyên trong vai tiểu thụ. Nhưng vì chuyện này Tứ cô nương đã tấn cho tớ một trận. Quả là đáng tiếc vì không thể hợp tác cùng Lục Tử Kiện, nhưng tớ vẫn hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của Chung

Nguyên. Tam Đầu Gỗ, tớ định mời Chung Nguyên tham gia bộ phim này, cậu có ý kiến gì không?”

“Tớ?” Tôi lắc đầu. “Tớ thì có thể có ý kiến gì, nhưng mà chưa chắc Chung Nguyên đã đồng ý.”

Hai chân mày Tiểu Nhị như dính vào với nhau: “Làm sao đây, làm sao đây, chả dễ gì mới quen biết mấy mỹ nam này, ai cũng không đồng ý tham gia, lý tưởng của tôi ời, mày không thể bị hủy hoại như thế chứ...”

Tôi lau mồ hôi, Tiểu Nhị cậu có cần dùng từ “lý tưởng” cho bộ phim không đâu này không?

Tiểu Nhị lo lắng đi đi lại lại trong ký túc, bỗng cô ngẩng đầu, hai mắt sáng rực nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Tam Đầu Gỗ, cậu có đồng ý tham gia diễn xuất trong bộ phim của tớ không?”

Cái điệu bộ nghiêm nghị của cô ấy khiến tôi hơi hoang mang: “Nhưng phim của cậu đâu cần con gái?” Nếu cần một vai nữ phụ, tớ nghĩ tớ có thể...

Tiểu Nhị nghiêm túc nhìn tôi: “Không sao, cậu có thể cải trang, đóng vai tiểu thụ.”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị, trí tưởng tượng của cậu quá phong phú rồi!

Tiếp đó, Tiểu Nhị lập tức trở nên phấn khích, cô ấy giống như một người điên lâm bệnh: “Giờ đã có tiểu thụ, tiểu công sẽ đồng ý thôi. A ha ha...”

Tôi lấy bầy lau mồ hôi: “Tiểu Nhị à, tớ có thể không diễn được không?”

Tiểu Nhị trợn mắt nhìn tôi: “Không được!”

Tôi: “Nhưng mà...”

Tiểu Nhị: “Không có nhưng nhị gì hết! Cậu không tham gia là cậu không ủng hộ tớ, không ủng hộ bộ phim của tớ có nghĩa là phá hỏng lý tưởng của tớ, là người không có tình nghĩa, thấy chết không cứu.”

Tôi đành bất lực gật đầu: “Được rồi, tớ đồng ý với cậu.”

Tôi thực sự không ngờ, đời này tôi lại có cơ hội đóng phim, và càng chẳng dám tưởng tượng vai diễn đầu tiên của tôi lại là một nhân vật nam, hơn nữa lại diễn cùng một nhân vật nam khác... Cuộc sống đúng là có quá nhiều thử thách.

Thế là Tiểu Nhị nhảy cẫng lên.

Còn tôi thì lòng rối như tơ vò.

Chương 34

Tranh vai

“A lô, Tiểu Kiệt à... Ủ, đúng thế, không phải đã nói với cậu rồi sao, cải trang... Cậu nhất định biết người ấy, Tam Đầu Gỗ mà, chính là Mộc Nhĩ, Mộc Nhĩ cùng hội Bảo vệ môi trường với cậu ấy... Yên tâm đi, cô ấy đẹp... Đúng, đúng đúng, tớ cũng thấy cô ấy rất phù hợp... Đúng rồi, kiểu tóc cũng rất phù hợp, vừa khéo... Gì cơ? Bó ngược á? Cậu đề cao cô ấy quá rồi...”

Tôi ngồi một bên, im lặng ngồi nghe Tiểu Nhị nói chuyện điện thoại với Tiểu Kiệt, cẩn rằng hẳn nhin không để chiến tranh xảy ra.

Hai người đó huyên thuyên một lúc lâu, cuối cùng Tiểu Nhị cũng gác máy. Gọi điện xong, hai mắt cô ấy sáng lên nhìn tôi, phấn khích nói: “Haizz, tớ nghe Tiểu Kiệt nói gần đây cô ấy cũng quen một em sinh viên khoa Triết khóa dưới, rất đẹp trai, đã đồng ý nhận vai nam chính còn lại của bộ phim này rồi.”

Tôi chẳng có hứng thú với cái tin này, thờ ơ đáp: “Chúc mừng.”

Tiểu Nhị chớp lấy tôi, hào hứng nói: “Nhưng tớ vốn định để Chung Nguyên diễn cơ, thế này thì làm thế nào? Hai tiểu công đều là nhân vật chính à?”

Tôi lắc đầu: “Yên tâm đi, Chung Nguyên không thể diễn thứ biến thái thế này đâu.”

Tiểu Nhị túm lấy cổ áo tôi lắc qua lắc lại: “Cậu nói ai biến thái, ai biến thái, ai biến thái hả? Đây là nghệ thuật, cậu hiểu chưa hả?”

Tôi gỡ từng ngón tay cô ấy ra, bình tĩnh nói: “Tùy cậu, nói tóm lại Chung Nguyên ghét nhất người khác đánh giá thấp anh ta, cậu có gan thì đi mà tìm.”

Thế rồi Tiểu Nhị im lặng không nói gì.

Tôi phát hiện ra Chung Nguyên đúng là có khả năng khác thường. Không bao giờ thấy hăn nóng nảy. Hăn cũng rất thân thiện, hòa nhã với mọi người, chẳng ai dám nhờ hăn làm những việc hạ mình. Ví như Tiểu Nhị suốt ngày dương oai với tôi, nhưng khi biết Chung Nguyên không thích bị người khác đánh giá thấp thì không dám nói chuyện này trước mặt hăn. Lục Tử Kiện thì ngược lại, anh cũng thuộc típ người đằm đằm, hay bị người khác bắt nạt. Lúc trước, Tiểu Nhị thường gọi Lục Tử Kiện là Lục tiểu công, Lục tiểu công, sau này khi Lục Tử Kiện biết “Lục tiểu công” có nghĩa là gì thì liên tục yêu cầu Tiểu Nhị đừng gọi anh như vậy nữa, nhưng có tác dụng gì. Chỉ đến khi Tứ cô nương ra tay xử lý, mọi chuyện mới được giải quyết. (Lúc đó tôi hơi coi thường con người nịnh trên nạt dưới của Tiểu Nhị.)

Buổi tối, Tiểu Kiệt, với vai trò là đạo diễn, hẹn hai nam chính của bộ phim lành mạnh này (thực ra tôi là nữ chính, hu hu) ra quán cà phê để thảo luận, tiện thể gọi luôn biên kịch viên kiêm nhà sản xuất của bộ phim - Tiểu Nhị.

Khi nhìn thấy mỹ nam đàn em khoa Triết mà mọi người vẫn đồn đại, tôi chết đứng.

Tôi thực sự không hiểu, mỹ nam của đại học B đâu có ít, tại sao Tiểu Kiệt lại phải lôi Tô Ngôn vào chứ...

Tô Ngôn có được niềm vui bất ngờ, cười hì hì nói: “Mộc Nhĩ, hóa ra nhân vật nữ đóng giả nam ấy lại là chị.”

Tôi lôi Tiểu Nhị ra chặn trước mặt: “Tôi là biên kịch, người này mới là bạn diễn của cậu.”

Nhưng Tiểu Nhị đã bán đứng tôi không thương tiếc.

Tô Ngôn khoác một tay lên vai tôi, vui vẻ nói: “Mộc Nhĩ, chị không phải ngại đâu.”

Tôi bực mình, hất tay Tô Ngôn ra, chỉ vào cậu ta, nói với Tiểu Kiệt: “Đạo diễn, tôi có thể đề nghị thay tôi hoặc thay cậu ta không?”

Nghe thấy vậy, Tiểu Kiệt liền giận dữ nhìn tôi: “Không được!”

Vì Tô Ngôn rất hợp tác, trong khi tôi lại liên tục tỏ ra bất hợp tác nên cuộc nói chuyện vẫn chưa ra ngô ra khoai. Thực ra tôi không muốn nổi giận vô cớ, nhưng việc phải diễn cặp với Tô Ngôn khiến tôi thấy vô cùng khó xử. Không cần biết tình cảm Tô Ngôn dành cho tôi là thật hay giả, dù gì cậu ta cũng từng theo đuổi tôi, hiện giờ hình như vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Vì vậy, nếu chúng tôi diễn cặp với nhau nhất định sẽ khó tránh khỏi gượng gạo. Con người tôi rất dứt khoát về mặt tình cảm, thích ra thích mà ghét ra ghét, nếu đã không thích thì không muốn dây dưa gì hết, tốt nhất là nên tránh tôi càng xa càng tốt.

Sau đó, Tiểu Kiệt và Tiểu Nhị lên về trước để hai nhân vật nam chính giao lưu với nhau.

Tô Ngôn và tôi bước chầm chậm dưới ánh đèn đường.

“Mộc Nhĩ, chị ghét tôi lắm sao?” Cậu ta bỗng dừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, nhẹ nhàng hỏi.

Tôi lắc đầu: “Không.”

“Thế tại sao chị không tiếp nhận tôi?”

Tôi vò đầu: “À, tôi có bạn trai rồi, cậu là kẻ thứ ba chen vào quan hệ của chúng tôi, như thế là không tốt, đúng không?” Xin lỗi nhé Chung Nguyên, những lúc quan trọng thì anh vẫn khá hữu dụng.

Tô Ngôn cười bí hiểm, dáng vẻ ấy không hề giống một cậu thanh niên chưa tròn mười tám tuổi: “Chị không cần gạt tôi nữa, tôi nhận ra rồi. Chung Nguyên diễn rất tốt, nhưng chị thì diễn tệ lắm.”

Tôi cúi đầu như kẻ tội đồ, không biết cậu ta nói thật hay đùa.

Tô Ngôn lại nói: “Vì vậy giờ tôi và Chung Nguyên hay bất kỳ kẻ nào khác đều có vị trí ngang nhau, hy vọng chị không kỳ thị tôi.”

Tôi lắc đầu: “Tôi không kỳ thị cậu, chỉ là tôi không thích cậu, thế nên đương nhiên tôi không thể tiếp nhận tình cảm của cậu, đơn giản vậy thôi.”

Tô Ngôn lại cười nói: “Chị vẫn chưa thử thì làm sao biết sẽ không thích tôi được?”

Ừm... ừm? Đây là kiểu logic gì vậy???

Tô Ngôn: “Cái này giống như một món điểm tâm, chị vẫn chưa ăn, làm sao biết nó có ngon hay không, có hợp với khẩu vị của chị hay không? Ít nhất phải nếm một miếng mới có thể khẳng định được là có nên ăn nữa hay không? Làm như vậy cũng là để chị tự cho mình một cơ hội.”

“Cậu quả là biết ăn nói đấy.”

Tô Ngôn cười: “Quá khen, tôi chỉ hy vọng chị có thể cho tôi một cơ hội. Tại sao chị chưa thử tiếp nhận đã vội từ chối rồi?”

Tôi gãi gãi đầu, cảm thấy cậu ta nói cũng đúng mà hình như lại không đúng: “Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Tô Ngôn bỗng đặt hai tay lên vai tôi, nhìn tôi nghiêm túc nói: “Tôi hy vọng chị thử tiếp nhận tôi, đợi đến khi chị có thể khẳng định mình không thể tiếp nhận tôi, hãy đẩy tôi ra, được không?”

“Ừm.” Tôi muốn nói không nhưng nhìn vẻ chân thành của Tô Ngôn, thấy cậu ta nói cũng đúng nên chỉ còn cách gật gật đầu: “Được rồi.”

Tô Ngôn nở nụ cười ấp ấp: “Chị đồng ý cho tôi theo đuổi chị rồi sao?”

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta: “Hình như... là vậy.”

Tô Ngôn: “Tại sao chị lại nhìn tôi như vậy?”

Tôi: “Không có gì, chỉ vì thấy cậu bình thường trở lại nên thấy không quen.”

Tô Ngôn: “...”

Ngày hôm sau, Tiểu Nhị vẫn nói với Chung Nguyên về bộ phim của cô ấy, hơn nữa còn tiết lộ một số thông tin mật. Điều ngoài dự đoán của tôi là Chung Nguyên rất vui vẻ nhận lời tham gia đóng bộ phim này, và điều kiện hắn đưa ra là hắn sẽ hẳn được diễn vai chính.

Vì thế có chút xáo trộn trong danh sách diễn viên của bộ phim.

Bộ phim này có hai diễn viên chính, một vai thứ chính, còn lại là các diễn viên phụ. Ngoài diễn viên chính ra thì các diễn viên phụ được giao cho các thành viên của hội Điện ảnh. Mặc dù không sung sướng gì khi tham gia bộ phim có định hướng giới tính bất bình thường như thế này nhưng dưới áp lực của hội phó, họ cũng không dám từ chối.

Phương châm của bộ phim là, khả năng diễn xuất có thể không có nhưng ngoại hình thì nhất định phải đẹp, vì vậy diễn viên chính sẽ là tôi và Tô Ngôn. Nhưng bây giờ Chung Nguyên lại xuất hiện, nếu hẳn nhận diễn vai thứ chính thì sẽ không có vấn đề gì. Nhưng kẻ này lại làm cao, nhất định phải diễn vai chính mới chịu.

Vì thế, hiện nay các vai diễn khác đều đã có chủ, chỉ còn có ba người chúng tôi, vai chính và thứ chính vẫn chưa phân chia xong.

Chung Nguyên ngồi trong phòng họp của hội điện ảnh, kiên nhẫn nghe Tiểu Kiệt phân tích những khó khăn của việc phân vai hiện nay, ý cô ấy là nhân vật chính giờ đã sắp xếp ổn thỏa rồi, Chung Nguyên, phiên anh diễn vai thứ chính, vai thứ chính cũng là vai diễn rất quan trọng, nếu cần thì có thể thêm đất diễn cho anh...

Chung Nguyên nghe Tiểu Kiệt nói xong, điềm tĩnh nói: “Được rồi, thế thì mọi người cứ tiến hành như dự định, coi như tôi chưa đến đây.”

Chung Nguyên vừa nói dứt lời, Tiểu Nhị liền không ngồi yên được nữa, kéo Tiểu Kiệt ra thảo luận hồi lâu, song vẫn chẳng có kết quả gì. Tiểu Nhị hy vọng Chung Nguyên có thể thế chỗ của Tô Ngôn, nhưng Tiểu Kiệt lại nhất quyết giữ vai diễn của cậu ta. Hai người họ cùng xem xét từ mọi khía cạnh, nhưng chẳng ai chịu ai.

Tô Ngôn ngồi trầm ngâm này giờ, lúc này mới phát biểu: “Tôi có thể hỗ trợ về mặt tài chính cho bộ phim, như vậy thì mọi người có thể có sự chuẩn bị tốt hơn rồi.”

Tiểu Kiệt nghe vậy, mắt bỗng sáng rực, đây đúng là một con mồi lớn.

Chung Nguyên ôn tồn nói: “Cậu ấy tài trợ bao nhiêu, tôi có thể tài trợ bấy nhiêu hoặc nhiều hơn.”

Thế là cuộc đàm phán lại đi vào ngõ cụt.

Tiểu Nhị và Tiểu Kiệt thương lượng đến khô cả miệng, cuối cùng đi đến thống nhất: “Vấn đề này để Mộc Nhĩ trả lời.”

Bốn đôi mắt đều đổ dồn về phía tôi, ánh mắt ai cũng nóng bỏng như muốn thiêu đốt tôi.

Tôi nói, giọng yếu ớt: “Tôi có một cách giải quyết rất hoàn hảo.”

“Nói!”

Tôi nhìn Chung Nguyên rồi lại nhìn Tô Ngôn: “Vậy thì tại sao mọi người không để tôi diễn vai thứ chính đi?”

“Không được!”

“Tôi phản đối!”

“Tôi đồng ý!”

“Ý kiến này rất hay!”

Bốn giọng nói đồng loạt vang lên, hai tên con trai đều tỏ ra bức xúc, còn Tiểu Nhị và Tiểu Kiệt mặt mày bồng hờn hờ cứ như vừa ngộ ra chân lý. Tiểu Nhị còn kích động đến nổi vò cho đầu tôi bù xù hết cả lên.

Chung Nguyên và Tô Ngôn muốn nói gì đó nhưng Tiểu Kiệt hùng dũng gõ bút xuống bàn nói: “Không tranh cãi nữa, làm theo cách của Mộc Nhĩ, tôi là đạo diễn, tôi nói là phải làm.”

Chung Nguyên nhìn tôi, bất giác cười lạ lùng, sau đó quay sang Tô Ngôn nói: “Được rồi, tôi quyết định nghe theo ý của đạo diễn.”

Tô Ngôn trợn tròn mắt, nhìn Chung Nguyên vẻ không thể tin nổi.

Chung Nguyên lật lật quyển kịch bản trong tay, nói rất nghiêm túc với Tô Ngôn: “Ừm, ở đây còn có một cảnh ôm, là cậu ôm tôi hay tôi ôm cậu?”

Tô Ngôn cứ như vừa ngáp phải ruồi, mặt mày ảo não nhìn Chung Nguyên: “Không phải anh muốn diễn thật đấy chứ?”

Chung Nguyên gật gật đầu: “Nếu không thì làm thế nào, tôi lại chẳng muốn diễn vai thứ chính... Thế cuối cùng là cậu ôm tôi hay tôi ôm cậu? Tôi vốn thích ôm người khác, nhưng tất nhiên tôi cũng có thể tôn trọng sự lựa chọn của cậu.”

Tô Ngôn bóp trán: “Tôi không thể ôm người cùng giới, cũng không thể để người cùng giới ôm.”

Chung Nguyên điềm tĩnh lắc đầu: “Cái này cậu không quyết định được, chúng ta phải nghe theo đạo diễn. Đạo diễn, tôi thấy kịch bản này vẫn còn thiếu chút kịch tính, vẫn chưa đủ độ nóng. Tôi đề nghị thêm một cảnh hôn nữa, ừm, tốt nhất là hôn kiểu Pháp...”

Tiểu Kiệt cầm cây bút, cười lớn: “Được... được... được, ý kiến này rất hay, thêm cảnh.”

Còn Tiểu Nhị cứ như sắp hộc cả máu mũi.

Tô Ngôn nhìn Chung Nguyên đầy kinh hãi, không thốt nên lời.

Chung Nguyên gấp tập kịch bản lại, nhìn Tô Ngôn rất lâu: “Ừm, đạo diễn thêm cảnh hôn, chúng tôi... có phải cũng nên tập dượt trước không nhỉ? Hôn kiểu Pháp mà...” Nói xong, anh ta nâng cằm Tô Ngôn lên, mặt dần sát lại.

Máu mũi của Tiểu Nhị đã chảy ròng ròng...

“Biến thái!” Tô Ngôn đẩy Chung Nguyên ra, thở dốc một hồi rồi đứng dậy: “Đạo diễn, tôi không diễn cặp với anh ta.”

Chung Nguyên cười: “Đùa gì thế, hai chúng ta là diễn viên chính đấy!”

Tô Ngôn: “Tôi muốn diễn vai thứ chính!”

Chung Nguyên thanh thoi dựa lưng vào ghế, cười hì hì nháy mắt với tôi.

Tôi lén giơ ngón giữa về phía hắn ta.

Sau khi tan họp, tôi và Chung Nguyên ở lại. Tôi không thể nén nổi tò mò, hỏi hăng: “Anh... thực sự có thể diễn cùng Tô Ngôn à? Ủm, ôm nhau, rồi còn hôn kiểu Pháp gì gì đó?”

Chung Nguyên: “Tất nhiên không thể.”

Tôi ngạc nhiên: “Thế sao anh còn...” Còn bình tĩnh như thế, cứ như là rất thích làm như thế ấy.

Chung Nguyên: “Bởi tôi biết cậu ta không thể làm được nên chỉ đợi cậu ta rút lui thôi.”

Tôi: “...”

Liệu Chung Nguyên có thể mưu mô hơn thế không nhỉ?

Chương 35

Rung động

Tiểu Nhị nói, cô và Tiểu Kiệt phải chịu đựng nguy cơ bị hàng vạn phụ nữ miệt thị để làm bộ phim này, thực ra đây là bộ phim về tình yêu nam nữ đôi lứa tình yêu đồng tính nam. Nhưng cô ấy cũng có cái khó của mình, vốn dĩ tìm mỹ nam đã khó, lại còn phải tìm hai mỹ nam đồng ý ôm ấp nhau thì quả là chuyện khó hơn lên trời.

Khoản tài trợ của Chung Nguyên và Tô Ngôn đã được gửi đến, Tiểu Kiệt cười tươi đến độ không thể khép miệng được. Hội Điện ảnh đã trang bị thêm một số thiết bị, lại còn đặt may cho mấy diễn viên chính chúng tôi mấy bộ đồ tươm tất. Đồng phục của trường tôi may rất đẹp, Chung Nguyên và Tô Ngôn mặc vào trông rất quyến rũ, còn về phần tôi, Tiểu Nhị nói bộ đồng phục phải chịu đựng tôi. (>_<)

Chuẩn bị xong xuôi, vào một ngày mùa thu không khí mát mẻ chúng tôi bắt đầu ghi hình.

Ngày ghi hình đầu tiên chúng tôi chẳng làm gì cả, mọi người tụ tập bàn bạc một lát, động viên lẫn nhau một chút rồi lao đến nhà ăn, ăn uống no say rồi lại đi hát karaoke. Là một người luôn tuân thủ nguyên tắc tập thể, tất nhiên tôi cũng đi theo họ để góp vui.

Lúc ăn cơm, Tiểu Nhị và Tiểu Kiệt, hai đứa xấu xa ấy, rót cho tôi một chút rượu khiến bây giờ tôi thấy đầu óc quay cuồng. Đến phòng karaoke, bọn họ lại thi nhau gọi bia, lúc đó tôi cũng cao hứng, uống cùng với mọi người.

Chung Nguyên ngồi bên cạnh tôi, giật lấy chai bia của tôi, nhả mặt nói: “Say thế này rồi còn uống.”

Tôi lè nhè đáp: “Cứ... cứ uống... Đưa tôi!”

Chung Nguyên cầm lấy chai bia để ra xa tôi, tôi giành thế nào cũng không lấy lại được.

Lúc này, Tiểu Nhị cầm một chai bia mới mở, khoác tay lên vai tôi cười hì hì nói: “Kệ anh ấy, mất hứng quá! Nào, Đầu Gỗ, chúng ta uống!” Nói rồi, cô ấy đưa chai bia trong tay cho tôi.

Tôi cầm lấy chai bia chẳng nề hà gì ngửa cổ uống. Mới uống được mấy ngụm, lại bị Chung Nguyên lấy mất. Tôi tức lên, túm lấy hăn để cướp lại chai bia vốn dĩ thuộc về tôi. Kết quả là cái con người ấy hết lần này đến lần khác ôm tôi vào lòng, hạ giọng nói: “Đừng làm loạn!”

Đầu óc tôi ngày càng không tỉnh táo, lúc đó ngoài việc muốn uống rượu ra thì chẳng nghĩ được gì khác. Vì thế tôi túm lấy quần áo của Chung Nguyên giằng kéo, vừa kéo vừa kêu la: “Anh đưa rượu cho tôi, đưa cho tôi! Tôi ghét anh, anh mau đưa cho tôi!”

Cánh tay hăn đặt trên lưng tôi không hề di chuyển, phía trên đỉnh đầu tôi, một giọng nói vang lên: “Cô thực sự ghét tôi đến thế sao?”

Tôi lúc lắc đầu: “Tôi ghét anh nhất! Mau đưa rượu cho tôi.”

Tôi không những không lấy được rượu mà còn bị ôm chặt hơn đến mức hơi khó thở. Tôi chỉ biết kêu hừ hừ để thể hiện thái độ không hài lòng.

Lúc đó, một giọng nói lớn bỗng vang lên: “Bài hát này là dành tặng cho Mộc Nhĩ, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ chính thức theo đuổi cô ấy. Mộc Nhĩ, chị đã đồng ý để tôi theo đuổi chị, phải vậy không?”

Tôi cảm thấy hình như có rất nhiều người đang nhìn mình, vì thế tôi cố ngẩng đầu nhìn mọi người cười hì hì.

Bỗng tôi bị một người lôi từ sofa dậy, sau đó bị kéo như bay ra khỏi phòng. Chân tôi chẳng có cảm giác gì mà cứ bị anh ta kéo đi, đợi khi dừng lại tôi đã nằm gọn trong lòng anh ta.

Ừm, cái mùi này có chút quen thuộc.

Tôi ngẩng đầu nhìn người đó, cười hề hề, nói không rõ tiếng: “Bạn học, bạn có hai cái đầu!”

Mặt anh ta mờ mờ ảo ảo, tôi nhìn không rõ. Anh ta nắm lấy vai tôi, đẩy tôi dựa vào tường: “Đúng là cô đã đồng ý để Tô Ngôn theo đuổi rồi sao?”

Tôi nhe răng cười: “Liên quan gì đến tôi, tôi chỉ muốn uống rượu.”

Hình như anh ta đưa tay vuốt vuốt má tôi: “Đừng đồng ý với cậu ta.”

Đúng lúc đó tôi lại gật đầu, cười hì hì nói: “Được, anh đưa rượu cho tôi, tôi sẽ không đồng...”

Không hiểu sao miệng tôi bỗng bị chặn lại, thứ gì đó mềm mềm đang cọ cọ lên môi tôi, còn có thứ gì đó trơn trơn tiến vào trong miệng, bịt kín miệng không cho tôi thở.

Tôi lắc đầu, muốn đẩy cái thứ trong miệng ra, nhưng đầu tôi đã bị giữ chặt, buộc phải đón nhận, eo còn bị người ta ôm lấy, càng lúc càng chặt, tôi sắp bị bóp chết rồi.

Nhưng tôi thấy cái thứ trong miệng cũng rất hay, trơn trơn còn biết động đây, vì thế tôi cũng đưa lưỡi ra muốn thử xem có thể ngậm hết thứ ấy trong miệng không, nếu có thể ăn thì càng tốt. Nhưng lúc đó, cánh tay ôm lấy eo tôi bỗng chặt hơn khiến tôi càng lúc càng khó thở.

Tôi cứ tưởng mình bị nghẹt thở mà chết, nhưng cuối cùng cũng được thả ra. Ừm, hình như chỉ có đầu và miệng được buông ra, eo vẫn bị ôm lấy nên vẫn khó thở.

Tôi chợt cảm thấy trong bụng khó chịu, không thể chịu đựng được nữa, ậm ọe rồi nôn. Ừm, hình như nôn lên quần áo của ai đấy...

Trên đỉnh đầu tôi, một giọng nói lại vang lên: “Hôn tôi mà buồn nôn đến vậy à?”

Tôi bật lại: “Ừm, tôi khó chịu.”

“Cô ghét tôi đến thế cơ à?”

“Ừm, anh bỏ tôi ra, tôi khó chịu.”

“Có lúc đúng là tôi muốn bóp chết cô.”

“Hu hu, anh bỏ tôi ra, tôi muốn uống rượu.”

“Bỏ đi, những lời cô nói hôm nay đều là rượu nói, tôi không tin.”

“Thế tôi uống rượu được chưa?”

“Không được!”

Hôm sau, lúc tỉnh dậy tôi thấy mình đã nằm trên giường ở ký túc. Theo lời Lão Đại và mọi người thì hôm qua tôi về sớm hơn Tiểu Nhị, ừ, tôi được Chung Nguyên đưa về.

Mà quan trọng hơn là lúc đó Chung Nguyên bị ai nôn hết lên người...

Tôi cảm thấy chuyện thật đáng sợ, Chung Nguyên... Không thể nào là tôi làm chứ? Con người chung Nguyên vốn ưa sạch sẽ, nếu đúng là tôi làm, có trời mới biết anh ta sẽ nghĩ ra cách gì để trả thù tôi, tôi nghĩ hồi lâu, chắc không thể tránh được một cuộc chiến tranh lạnh.

Chết cái là tôi nghĩ đến nát óc cũng không nhớ ra tối qua rốt cuộc tôi có làm chuyện đó hay không. Trí nhớ của tôi chỉ dừng lại ở đoạn uống rượu cùng Tiểu Nhị, còn đoạn sau thì chẳng có chút ấn tượng nào.

Thôi bỏ đi, bây giờ lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì, mọi chuyện đợi khi gặp Chung Nguyên rồi sẽ biết.

Sáng nay Chung Nguyên và Tô Ngôn có một cảnh diễn. Tiểu Nhị và Tiểu Kiệt thật không công bằng, vừa bắt đầu quay đã cho tôi ra rìa, đẩy cảnh của Chung Nguyên và Tô Ngôn lên quay trước. Sáng nay hai người đó diễn hình như là cảnh... Tôi lật lật quyển kịch bản, ừm, đánh nhau?

Vì thế tôi vội thu dọn rồi cong đuôi chạy đến văn phòng của hội Điện ảnh.

Khi nhìn thấy Chung Nguyên, hai chân tôi hơi bủn rủn. Lúc đó hắn đang ngồi tựa vào ghế trong văn phòng, trên tay vắt chiếc áo khoác đồng phục. Hắn mặc chiếc áo sơ mi cổ thêu họa tiết, kiểu cách rất đơn giản. Chiếc cúc cổ không cài, hơi lộ ra phần xương đòn trắng hồng. Ánh sáng của buổi sáng

mùa thu xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào văn phòng, đọng lại trên tóc, trên hàng mi, trên môi hần, hần hơi cúi đầu, đứng từ chỗ tôi nhìn hần, khuôn mặt ấy mang vẻ đẹp trầm tư mà vô cùng quyến rũ. Tôi nghĩ mình nhất định trúng tà rồi, tại sao lại cảm thấy càng nhìn Chung Nguyên càng thấy đẹp...

Chung Nguyên chột ngắc lên, nhìn về phía tôi.

Tôi giật mình, không hiểu sao đột nhiên lại thấy xấu hổ, suýt nữa thì quay người bỏ chạy.

Chung Nguyên hơi mấp máy môi gọi tôi: “Đầu Gỗ, lại đây.”

Tôi lấy lại hồn phách, vừa tiến lại vừa nghĩ Chung Nguyên muốn giết thì có tránh cũng chẳng được, thì hần hơi rướn người về phía trước, cúi đầu nói: “Thắt cà vạt cho tôi.”

Đuôi mắt hần ẩn giấu nụ cười, nhưng hình như không phải là nụ cười nham hiểm đầy mưu mô, tôi chột dạ, không biết trong bình hồ lô của hần đang chứa loại độc được gì.

Tôi cầm cà vạt đặt lên cổ Chung Nguyên, đo đo rồi lại đặt xuống, đưa tay cài chiếc cúc trên cổ áo. Chung Nguyên không nói gì chỉ nhìn tôi, nhưng tôi không dám nhìn hần.

Chiếc cúc áo sơ mi của Chung Nguyên có cảm giác mát mát, hình như không phải làm từ nhựa hay giả pha lê, tôi vừa giúp hần cài cúc vừa nói: “Cái này là pha lê à?”

“Ừ.” Chung Nguyên chỉ trả lời có một từ, giọng hơi lười biếng.

Pha lê! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi. “Tiểu Kiệt chẳng công bằng chút nào, may cho anh bộ đồ tốt như thế này, áo sơ mi của tôi chẳng có cúc pha lê!”

Chung Nguyên vừa cười vừa nói: “Đây là áo của tôi.”

Tôi hơi lúng túng, cố lấy lại sĩ diện: “Quá xa xỉ, một chút truyền thống tốt đẹp cũng không có.”

Chung Nguyên vẫn cười: “Đúng.”

Tôi thấy hơi kỳ lạ, tính khí Chung Nguyên hôm nay quá tốt, dịu dàng như một chú thỏ trắng, đây rõ ràng không phải phong cách của hắn. Nhưng hắn càng không bình thường tôi lại càng phải đề cao cảnh giác, không chừng con người này lại sắp tung ra chiêu quái quỷ gì đấy.

Tôi cầm cà vạt luồn xuống dưới cổ áo hắn, mắt vẫn nhìn xuống không dám ngược lên nhìn hắn, hơi thở của hắn mơn man trên tay tôi, lạ thật, tôi thấy tay mình nóng bỏng, mặt càng nóng hơn...

Tôi cố trấn tĩnh nói: “Cái đó... Hôm qua...”

Chung Nguyên: “Hôm qua cô uống say.”

“Ừm, tôi biết.” Tôi cúi đầu thấp hơn, vô cùng bối rối. “Tôi muốn nói là tôi có làm gì quá đáng với anh không?”

Chung Nguyên nói, giọng đều đều như không có gì bất thường: “Có.”

Người tôi cứng đờ, lo lắng đến nỗi đầu ngón tay run rẩy: “Anh... không giận chứ?” Hình như đúng là hắn không tức giận, không biết là hắn đang có âm mưu gì?

Chung Nguyên: “Không giận.”

Tôi choáng váng ngẩng đầu lên nhìn hắn, quả là kỳ diệu, Chung Nguyên từ lúc nào lại trở nên độ lượng như vậy?

Chung Nguyên cúi đầu nhìn tôi, chép chép miệng nói: “Nếu chuyện gì tôi cũng giận cô thì sớm đã tức chết rồi.”

Đúng lúc đó một chuyện kỳ lạ xảy ra. Tôi nhìn vào đôi mắt sáng đen láy của hắn, trái tim như bị tê dại, thế này là thế nào?

Tôi vỗ vỗ ngực, hoang mang cúi đầu xuống tiếp tục giúp anh thắt cà vạt. Qua lớp vải ngón tay có thể cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể hắn, nóng nóng, ừm, tim tôi càng loạn nhịp.

Không khí hôm nay có một sự khác lạ mà tôi không thể diễn tả được.

Tôi thắt xong cà vạt, Chung Nguyên bỗng hỏi tôi: “Ăn sáng chưa?”

Tôi lắc đầu: “Không đói.”

Chung Nguyên chỉ về một góc bàn: “Ở đó có đồ ăn sáng.”

Tôi quay lại: “Anh ăn dở à?”

Chung Nguyên: “Thích ăn thì ăn, không thì thôi.”

Tôi: “...”

Vừa mới thấy tính khí tốt một chút, giờ lại đã hiện nguyên hình rồi, đúng là tôi không thể có bất cứ mộng tưởng gì đối với con người này. (>_<)

Tôi đi đến, lật lật đóng túi nylon hỗn độn trên bàn, thấy bên trong còn nguyên một hộp sữa, bánh mì, xúc xích... vẫn chưa hề bị động tay vào.

Tôi có chút xúc động, thực ra Chung Nguyên không phải không tâm lý, chỉ là có lúc tính khí hơi kỳ quặc chút thôi.

Chương 36

Đánh lộn

Tôi đang ăn sáng thì Tô Ngôn bỗng đi vào. Cậu ta nhìn thấy tôi, liền mừng rỡ nói: “Mộc Nhĩ, chị thấy tôi mặc thế này có đẹp không?”

“Cũng được.” Tôi không để tâm, gạt đầu cho xong chuyện, nhưng bỗng cảm thấy có ánh mắt sắc lạnh nào đó đang hướng về phía mình, liền nói thêm: “Chung Nguyên của tôi mới đẹp.”

Chung Nguyên đặc ý hất cằm nhìn Tô Ngôn đầy khiêu khích.

Tôi đã gặp những kẻ tự mãn, nhưng chưa biết có kẻ lại tự mãn thế này, thật đáng khinh. (>_<)

Tô Ngôn không thèm quan tâm đến Chung Nguyên, bước đến bên cạnh tôi, tựa vào bàn, nhìn tôi nói: “Mộc Nhĩ, tối nay chị có rỗi không?”

Tôi chưa kịp nói gì thì Chung Nguyên đã trả lời hộ: “Tối nay cô ấy có môn học tự chọn rồi.”

Tôi vừa gặm bánh mì vừa gạt đầu. Tôi là một cô bé ngoan, từ trước tới giờ chưa từng trốn học.

Chung Nguyên liền gọi Tiểu Kiệt: “Đạo diễn, mở máy đi.”

Tiểu Kiệt vội vàng giục mọi người mở máy. Tôi thấy chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi. Rõ ràng Tiểu Kiệt mới là đạo diễn, có đạo diễn nào lại nghe lời diễn viên không nhỉ? Tôi đã sớm nhận ra Chung Nguyên chẳng phải là kẻ dễ đối phó, đến đạo diễn cũng bị tên này bắt nạt, thật là xấu xa quá đi mất. (>_<)

Nhóm làm phim hùng dũng hành quân đến một bãi cỏ gần đó. Theo như kịch bản, Chung Nguyên và Tô Ngôn không đánh không là bạn, thế nên lần đầu tiên hai người gặp mặt sẽ đánh nhau một trận.

Mấy người họ bàn bạc một lúc, sau đó bắt đầu quay. Chung Nguyên và Tô Ngôn đứng ở bên đường tranh cãi vài câu, sau đó đột nhiên xông vào nhau. Chung Nguyên đâm vào mặt Tô Ngôn. Tô Ngôn không đợi nắm đấm đó chạm mặt mình, nhanh nhẹn tóm lấy tay Chung Nguyên, vặn cánh tay đối phương ra đằng sau, định khống chế Chung Nguyên. Nhưng Chung Nguyên đã nhận ra thế đó, liền xoay người theo, song phi một cú vào bụng Tô Ngôn, nhờ đó thoát khỏi thế gọng kìm của đối phương. Tô Ngôn buông tay, lùi lại phía sau, hằm hằm nhìn Chung Nguyên.

Tôi xông đến bên Tiểu Kiệt, lén nhìn: “Đạo diễn võ thuật của nhóm làm phim chúng ta là ai vậy? Thật bá phúc!”

Tiểu Kiệt ngơ ngác nhìn hai kẻ đang di chuyển vị trí từ lề đường vào sâu trong bãi cỏ, lắc đầu nói: “Chúng ta không có đạo diễn võ thuật.”

Tôi kinh ngạc nhìn những động tác điệu nghệ của Chung Nguyên và Tô Ngôn, nói: “Đừng nói nhảm, tại sao hai người bọn họ lại có thể đánh giống cao thủ võ thuật đến thế? Nếu như động tác nhanh hơn một chút thì đã có thể đóng phim hành động rồi.”

Tiểu Kiệt không tin vào mắt mình, lắc đầu: “Tôi không biết, hôm qua tôi nói với hai người họ, cứ giả vờ là được, vì dù sao chúng ta cũng đang quay phim tình cảm.”

Lúc này, hai kẻ yêu nghề đã đánh đến bất phân thắng bại. Chung Nguyên đè Tô Ngôn xuống bãi cỏ rồi ngồi lên lưng đối phương, đột nhiên Tô Ngôn đâm thẳng vào mặt hắn. Tôi xem mà rùng hết cả mình, quá giống thật... Cùng lúc đó, mũi Tô Ngôn bắt đầu chảy ra một chất đỏ đỏ. Mắt cả hai đều đỏ ngầu. Họ giống như hai con mãnh thú xông vào cắn xé nhau, chỉ nhìn thôi mà cũng rụng rời cả chân tay.

Tôi vỗ vai Tiểu Kiệt, nói: “Ai phụ trách đạo cụ? Cũng không tôi, chuẩn bị máu giả như thật luôn.”

Tiểu Kiệt lại càng hoang mang: “Có... có chuẩn bị thứ đó đâu...”

Tôi thộn mặt, chuyện này hình như có gì đó không bình thường.

Lúc này, Tiểu Kiệt phản ứng khá nhanh. Cô ấy vội vàng hét lớn: “Không xong rồi! Mau kéo hai người họ ra, hai người đó đang đánh nhau thật đấy!”

Mọi người chạy lên trước, kéo họ ra. Hai kẻ đang hăng máu bị khống chế nhưng vẫn vùng vẫy, mắt đỏ ngầu như muốn xông lên tiếp tục đánh. May mà có nhiều người ngăn cản nên hai tên du côn này không thực hiện được ý đồ của mình.

Tiểu Kiệt túm lấy cổ áo sau của tôi, nói: “Mộc Nhĩ, lên đi!” rồi đẩy tôi vào giữa hai người.

Tôi vừa mắng nhiếc Tiểu Kiệt vừa kéo Chung Nguyên chạy đi. Tên Chung Nguyên này xem ra còn biết giữ thể diện cho tôi, không vùng vẫy nữa. Tôi thấy hắn cũng khá biết thời thế, cho dù có tiếp tục nán lại đây thì cũng sẽ bị đám đông kia thảo phạt, chi bằng nhân khung cảnh hỗn loạn này mà chuồn đi, hậu quả còn lại Tô Ngôn sẽ phải hứng chịu.

Tôi và Chung Nguyên ngồi trong vườn hoa gần hiệu thuốc. Một tay tôi cầm lọ thuốc, tay kia cầm tấm bông nhẹ nhàng chấm lên vết thương ở khoe miệng Chung Nguyên. Miệng hắn bị tím một góc nhưng may là vẫn chưa bị rách, trên người cũng không có chỗ nào bị thương.

Chung Nguyên thở hổn hển. Thấy vậy, tôi dừng tay lại, hỏi: “Đau không?”

Chung Nguyên khẽ lắc đầu: “Không sao.”

“Đau cũng phải chịu.” Tôi giúp hắn bôi thuốc, nhớ lại tình cảnh lúc nãy, liền cảm thấy rất kỳ lạ, bèn hỏi: “Tại sao lại thành ra đánh thật thế?”

Chung Nguyên cong môi, vết thương ở khoe miệng vì thế lại đau. Hắn thở dài, nhếch mày, mỉm cười: “Chẳng phải là vì muốn diễn cho thật một chút sao?”

Tôi không kìm chế nổi, lườm hắn nói: “Anh có vẻ yêu nghề quá nhỉ?”

“Cũng đúng.” Chung Nguyên đắc ý, chẳng may nhận thấy mình là kẻ vừa gây chuyện. Hắn mím môi, hỏi: “Tại sao cô không kéo Tô Ngôn đi?”

“Tôi nhận ra anh là người đánh trước.”

Bị phát hiện, nên Chung Nguyên chỉ im lặng. Để tôi bôi thuốc xong, hẳn mới khe khẽ nói: “Cảm ơn.”

Chung Nguyên bỗng dừng khách sáo khiến tôi cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Thế nên tôi cười ha hả nói: “Không cần cảm ơn đâu, dù sao tiền mua thuốc cũng là rút từ thẻ của anh.”

Hai đứa đều không biết nói gì nữa. Một làn gió thu thổi qua mang theo cái se lạnh của thời khắc giao mùa. Tôi nhìn những đóa cúc vàng nở rộ phía xa, lòng bỗng thấy lâng lâng.

Môn học tự chọn buổi tối thật nhạt nhẽo và vô vị, càng nghe tôi càng thấy buồn ngủ. Tôi nằm sổng soài trên bàn, ngán ngẫm vẽ những vòng tròn vô định lên sổ tay. Chung Nguyên ngồi bên cạnh, liếc thấy một mớ hỗn độn trong quyển sổ của tôi, liền tỏ vẻ coi thường.

Tôi chỉ còn biết buồn bực nhìn lên trần nhà mà than: “Chán quá đi mất!”

Chung Nguyên gật gù: “Vậy thì hãy làm chuyện gì hay ho một chút đi... hay là chúng ta tập kịch bản đi.”

Tôi quay mặt về phía hắn, nói: “Bây giờ là giờ học, tập cái gì mà tập.”

Chung Nguyên rút quyển kịch bản ra, lật lật giở giở: “Cảnh trong lớp học... Hức, có một cảnh tôi hôn trộm cô lúc cô đang ngủ.”

Mặt tôi nóng ran, ngượng ngùng nói: “Con nhóc Tiểu Nhị này thật không đáng tin cậy.”

“Nhưng tôi lại thấy cũng không tồi.” Chung Nguyên gấp quyển kịch bản lại, nói tiếp: “Vậy chúng ta sẽ tập chứ?”

Tôi vò đầu bứt tai, nói: “Anh tập đi, dù sao cũng là chuyện sớm muộn sẽ phải làm.”

Chung Nguyên gật đầu, sau đó lại hỏi: “Vậy cô muốn tôi hôn cô vào đâu? Má hay... môi?”

Hức, tôi chẳng hiểu gì cả: “Kịch bản không viết sao?”

“Không viết.”

Tôi tự thấy mình phải coi thường con nhóc Tiểu Nhị này: “Hôn má đi, tôi muốn giữ gìn nụ hôn đầu của mình.”

Bỗng tôi nhớ lại chuyện xấu xa mà Chung Nguyên đã làm với tôi dịp nghỉ hè, càng nghĩ càng thấy tức: “Cái đó không tính được chứ?”

Chung Nguyên không đếm xỉa đến sự bất mãn của tôi, nhẹ nhàng ấn đầu tôi xuống bàn, nói: “Bắt đầu nhé!”

Thế là tôi đành kìm nén lại mọi cảm xúc, nằm dài trên bàn giả vờ ngủ, đợi Chung Nguyên hôn.

Tôi áp một bên mặt xuống bàn, tự dưng thấy hơi căng thẳng, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài. Tiếng thầy giáo giảng bài và tiếng đám sinh viên đang nói chuyện riêng mỗi lúc một mờ hồ. Cảm nhận duy nhất của tôi lúc đó là tiếng thở gấp gáp của mình và tiếng trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Tôi không ngừng an ủi bản thân, hãy bình tĩnh nào, bình tĩnh nào, chẳng qua chỉ là một nụ hôn thôi mà, tôi sẽ hy sinh thân mình vì nghệ thuật.

Tôi nhắm chặt mắt nhưng vẫn cảm thấy được Chung Nguyên đang dần dần tiến sát về phía mình. Hơi thở của hăn phả vào mặt tôi mỗi lúc một rõ. Tự dưng tôi thấy mặt mình ngứa ngứa, rồi lại nóng nóng như thể đi vào biển lửa, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Chung Nguyên cách tôi rất gần, gần đến mức tôi có thể cảm nhận thấy rất rõ hơi thở của hăn. Song rất lâu sau, hăn vẫn chưa có bất kỳ động thái nào. Tôi nhắm nghiền mắt, người cứng đờ, đợi đến muốn rụng cả tim vậy mà Chung Nguyên vẫn chưa chịu làm tới. Cuối cùng, tôi hết cả kiên nhẫn, mở mắt ra nhìn.

Mặt Chung Nguyên gần như dán vào mặt tôi. Hăn đang cúi xuống nhìn tôi. Mắt hăn vừa đen vừa sáng, giống như một viên ngọc tỏa sáng giữa màn đêm. Hai hàng mi của hăn dài và mượt như được chải, nhìn vào hàng mi ấy

ai mà chẳng xuyên xao. Nét mặt hẩn dụ dàng nhưng khuôn mặt lại lãnh đạm, không chút biểu cảm. Ánh mắt hẩn sâu thẳm như làn nước mùa thu.

Chung Nguyên cứ nhìn tôi chăm chăm như thế, không hề có ý định rời khỏi vị trí. Tôi thấy không khí giữa hai người chúng tôi lúc này hơi kỳ lạ, nhưng vừa định lên tiếng thì nghe thấy hẩn thì thầm: “Mặt cô đỏ lên rồi kìa.” Dù nói vậy nhưng mắt hẩn vẫn dán vào mặt tôi.

Mặt tôi đỏ lựng, nóng ran như có lửa đốt.

Chung Nguyên hơi cúi đầu, dịu dàng đặt một nụ hôn lên má tôi, nhẹ nhàng giống như cánh chuồn khê chấm lên mặt nước. Tôi nín thở, tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đôi môi hẩn mềm mềm, man mát nhưng gò má tôi lại nóng rực vì bờ môi mát lạnh đó.

Chung Nguyên quay người ngồi lại vị trí của mình, một tay chống cằm, cười toe toét nhìn tôi: “Sao mặt cô lại đỏ rực lên thế?”

Phí lời, anh đã bao giờ bị một kẻ khác giới hôn thử chưa? Tôi thấy hơi xấu hổ nên cũng ngại tranh luận với hẩn, bèn quay mặt đi, rồi lại nằm nhoài trên bàn, không thêm quan tâm đến hẩn.

Chung Nguyên quàng tay qua hai vai tôi, lắc nhẹ: “Sao thế?”

Tôi trốn tránh câu hỏi của hẩn, vùi đầu vào hai tay, im lặng không nói.

Chung Nguyên như đang cố nhin không để tiếng cười bật ra: “Cô xấu hổ à?”

Câu nói này càng làm tôi nhẩn nhó, chỉ muốn tìm ngay một cái lỗ để chui xuống.

Chung Nguyên liền nói với vẻ vô cùng tự mãn: “Đầu Gỗ, có phải cô đã thích tôi rồi không?”

Chương 37

Tôi thực sự đã thích mất rồi

Chung Nguyên hỏi tôi: “Đầu Gỗ, không phải cô đã thích tôi rồi chứ?”

Tôi không thèm suy nghĩ, lên tiếng phản bác: “Nói năng hàm hồ, tôi tự đày đọa mình mới thích anh.”

Lúc đó, giáo viên đang đứng trên bục giảng bỗng quát: “Hai sinh viên bàn cuối tập trung nghe giảng.”

Tôi càng thấy xấu hổ.

Buổi tối về ký túc xá, đầu tôi lúc nào cũng văng vẳng câu nói của Chung Nguyên: “Đầu Gỗ, có phải cô thích tôi rồi không?”

Không, không thể thế được, tôi không thể thích hẳn được. Đáng sợ quá!

Tôi chịu để hằn bót lộ, nếu lại thích hẳn nữa thì vĩnh viễn sẽ không thể vùng lên nổi dậy... Huống hồ, nếu tôi thích hẳn mà hẳn không thích tôi thì quả thật mất mặt. (>_<)

Song quan trọng nhất là, khẩu vị của tên này rất kỳ quái, lại yêu cầu cao, thế nên hẳn coi thường tôi còn không xong, chắc chắn không thể thích tôi được. Nếu tôi thích hẳn thật thì sẽ phải sống trong cảnh tình đơn phương mất.

Tôi nhớ lại hoàn cảnh lúc đó, rồi đưa ra một kết luận: “Bất kỳ đứa con gái nào khi bị một đứa con trai hôn đều xấu hổ, không liên quan đến việc thích hay không thích.”

Nghĩ đến đây, tôi thấy yên tâm hơn rất nhiều, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Gần đây tôi gặp phải một chuyện hết sức phiền phức.

Môn thể dục kỳ này tôi phải học là tennis. Song đối với một đứa bình thường như cân đường hộp sữa như tôi, học môn này quả là phải tốn rất nhiều công sức. Mấu chốt là giáo viên dạy thể dục của chúng tôi vô cùng

nghiêm khắc. Tuần trước, khi kiểm tra phát bóng, những sinh viên phát không tốt đều bị trừ điểm.

Vì chuyện này mà tôi mất ăn mất ngủ, lòng bồn chồn, lo lắng. Sau khi nghe tôi kể khổ, Chung Nguyên vỗ vỗ tai tôi, điềm đạm nói: “Tôi sẽ dạy cô.”

Tôi bỗng nhớ ra, khi thuê tôi làm người hỗ trợ, trong danh sách các môn cần tập luyện của Chung Nguyên có tennis. Nhưng sau đó, suốt ngày tôi bị hắt kéo đi chạy bền, chuyện này khiến tôi ảm ức vô cùng.

Vậy là tôi phấn khởi kéo tay Chung Nguyên lắc lắc rồi xun xoe nói: “Chung Nguyên, anh vô cùng thần diệu mà!”

Chung Nguyên được tôi khen ngợi, đắc ý cười lớn, nói: “Thế sẽ báo đáp tôi sao đây?”

Tôi biết ngay tên tiểu tử này sẽ chẳng nói được lời nào hay ho mà. Nhưng là một người lấy ân báo oán nên tôi sẽ không chấp nhặt với hắn: “Anh muốn thế nào thì sẽ là thế ấy.”

Chung Nguyên ngẫm nghĩ một lúc, rồi xua xua tay, ra vẻ độ lượng nói: “Thôi được, cuối tuần đưa tôi đến Thái Trích Viên.”

Tôi thở dài, Chung Nguyên, anh quả thật biết đùa. Song tôi vẫn không hiểu hỏi: “Không phải anh có cảnh cần quay sao?”

Chung Nguyên không thèm để tâm, trả lời: “Vết thương trên mặt Tô Ngôn vẫn chưa khỏi, tạm thời không thể quay tiếp.”

Chung Nguyên, anh ra tay độc ác quá đấy!

Chung Nguyên mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, cổ tay đeo một chiếc bao bảo vệ màu xanh lá cây nhạt, trông rất mạnh mẽ, oai phong. Hắn đứng ở giữa sân tennis khiến cho đám con gái đứng xung quanh nhìn chăm chăm không rời. Bọn con gái ở tuổi này quả nhiên đều là thành viên của hiệp hội mê trai đẹp. Thôi được rồi, tôi thừa nhận, tôi cũng là một trong số đó. (>_<)

Chung Nguyên không hề cảm thấy căng thẳng trước những ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình. Hắn bình thần cầm vợt, chậm rãi làm mẫu, giảng giải cho tôi: “Người nghiêng về sau khoảng bốn mươi lăm độ, chú ý giữ thẳng bằng, cánh tay vươn lên theo độ nghiêng của của cơ thể, góc độ của vợt với cơ thể phải như nhau, sau đó khua vợt, chú ý hướng về phía trước mặt lưới. Khi khua vợt, nhớ dùng lực ở tay chứ không phải ở cổ tay, nếu không sẽ rất dễ bị thương. Thực hiện động tác này xong, không được vội vàng dừng lại, phải hiểu quán tính của bóng... Đừng có đứng ngây ra đó, cô lại đây thử đi.”

Chung Nguyên chẳng khác nào một huấn luyện viên chuyên nghiệp, thế nên khi nghe hắn giảng giải tôi cũng có thể hiểu được, nhưng vẫn không làm được. Lúc đó, tôi bỗng thấy căng thẳng một cách khó hiểu. Tôi phát hiện ra mình cầm vợt cũng không vững.

Chung Nguyên ngán ngẩm lắc đầu: “Tôi thật bái phục cô, học lâu như thế mà ngay cả cầm vợt cũng cầm không chắc được là sao?”

Tôi ngượng ngập, thay đổi tư thế cầm vợt, nhưng dù cầm thế nào cũng không ổn.

Chung Nguyên thở dài. Hắn vứt vợt xuống, bước lên trên gờ ngón tay của tôi ra, giúp tôi chỉnh lại tư thế cầm vợt. Hắn vừa chỉnh vừa nói: “Sao tay cô lại nhỏ thế?”

Tôi nhìn những ngón tay thon dài của hắn, lòng bỗng xốn xang.

Tôi cảm thấy bất an, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Chung Nguyên hình như không nhận ra sự khác thường của tôi, chỉnh lại tư thế cho tôi xong, hắn liền cốc đầu tôi, cười nói: “Cô đang nghĩ gì thế?”

“Không... không có gì.” Tôi ngượng ngùng lắc đầu, lùi ra sau vài bước, cầm lấy vợt khua loạn lên.

Chung Nguyên khoanh tay, đứng một bên quan sát. Đợi đến khi tay tôi mỏi nhừ, không thể cử động được nữa, hắn mới nói: “Thế nào rồi?”

Tôi mệt mỏi gục đầu xuống, thở hồn hển: “Mệt.”

Chung Nguyên lại cười trước sự đau khổ của tôi: “Ai bảo cô không nghe theo lời tôi.”

Tôi nhả nhó đáp: “Tôi học không nổi, nghe hướng dẫn là một chuyện, còn có làm được hay không lại là chuyện khác.”

Chung Nguyên tiến lại gần, nắm lấy bàn tay cầm vợt của tôi, sau đó đột nhiên kéo tôi vào trong lòng hẫ.

Tôi ngẩn người, đây quả là một tình huống khó xử.

Từ xa vọng lại tiếng nghiêng răng kèn kẹt của đám con gái. Tôi lúng túng nhìn Chung Nguyên, song lúc này hẫ không cúi đầu nên tôi chỉ có thể nhìn thấy cằm hẫ. Tôi căng thẳng đến mức hai chân mềm nhũn, không ngừng nuốt nước bọt: “Anh...”

Chung Nguyên ôn tồn nói: “Tôi giúp cô chỉnh lại động tác cho chuẩn, cô còn ý kiến gì nữa?”

Giờ đây đầu tôi như trống rỗng, chỉ còn biết nói như một cái máy: “Không... không có gì.”

Một tay Chung Nguyên nắm lấy tay cầm vợt của tôi, tay kia đỡ lấy hai vai tôi. Hẫ kéo tay tôi khiến cả người tôi xoay nghiêng ra phía sau. Tôi bước ra sau một bước, hẫ liền tán dương: “Tốt, chính xác là như thế.”

Sau đó hẫ tiếp tục nói lỏng cánh tay tôi: “Cánh tay đừng thẳng đuột như thế, phải giữ một góc độ nhất định, như vậy mới tạo ra lực đàn hồi được... Đúng, đúng là như thế. Đầu Gỗ, cô làm tốt lắm.”

Tôi méo hết cả mặt, cái gì mà tốt với cả không tốt, rõ ràng từ đầu đến cuối đều là anh làm cả mà.

Chung Nguyên nắm lấy tay tôi, chậm chậm khua vợt lên trước, động tác rất thuần thực. Thực hiện xong động tác này, hẫ cúi đầu, hỏi tôi: “Cô học được chưa?”

Tôi: “...”

Hơi thở của Chung Nguyên phả lên cổ tôi khiến tôi thấy cổ mình vừa ngứa vừa nóng. Tôi khó chịu co người lại.

Song Chung Nguyên vẫn giữ nguyên tư thế đó, không chịu động đậy. Tôi hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hắn. Mắt hắn sáng một cách đáng sợ, dường như có thể xuyên thủng và làm tan chảy mọi thứ. Tôi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó, lại cúi đầu.

“Đầu Gỗ”, Chung Nguyên khe khẽ nói. “Cô chẳng tập trung gì cả.”

Tôi càng cúi đầu thấp hơn, không biết nên đáp lại thế nào.

“Không phải cô đã thích tôi thật rồi chứ?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên mỉm cười: “Nếu đúng thế thật, tôi sẽ không để tâm đâu.”

Nỗi buồn bực khó hiểu bỗng dâng lên trong lòng tôi: “Xin thua, anh tự tin cũng vừa vừa thôi chứ.” Vừa nói tôi vừa giãy giụa để thoát ra khỏi lòng hắn, sau đó nhặt lấy cây vợt, quay đầu bỏ đi.

Chung Nguyên bước lên chặn tôi lại, suýt tí nữa tôi va vào ngực hắn. Hắn cúi đầu nhìn tôi: “Giận rồi hả?”

Tôi cúi gằm mặt: “Liệu tôi có dám thế không?”

Chung Nguyên cười: “Cô nói cứ như thế tôi ước hiếp cô lắm ấy.”

Tôi bất mãn: “Anh vốn dĩ luôn ước hiếp tôi mà.”

Chung Nguyên vỗ vỗ vai tôi: “Được rồi, được rồi, tôi chỉ đùa thôi.”

Tôi vẫn cúi đầu, bực bội nói: “Không sao.”

Tôi cũng không hiểu tại sao bỗng dưng mình lại tức giận như vậy, càng không hiểu tại sao sau khi nghe Chung Nguyên giải thích, lại thấy thất vọng.

Buổi tối, bốn đứa Nhất, Nhị, Tam, Tứ bọn tôi ngồi tán gẫu trong ký túc xá. Tôi hỏi họ: “Hai người đang nói chuyện rất bình thường, bỗng một người tự dưng nổi giận, vì sao vậy?”

Tứ cô nương đáp: “Chắc bị chọc đúng nỗi đau rồi.”

Tiểu Nhị phụ họa: “Tứ Tứ nhà mình đúng là nói trúng tim đen rồi.”

Tôi vẫn mù tịt, đau, đau chỗ nào?

Lão Đại dịu dàng xoa đầu tôi, hỏi: “Tam Đầu Gỗ, cậu có vấn đề gì về chuyện tình cảm thì cứ nói ra để mọi người cùng phân tích.”

Tôi giả bộ bình thản lắc đầu: “Không có.”

Nếu nói hôm nay tôi giận dữ với Chung Nguyên vì hắn chọc vào nỗi đau của tôi, vậy thì cũng có nghĩa là tôi thích hắn thật rồi sao?

Đây quả là một mệnh đề khiến người ta phải rùng mình sợ hãi.

Nếu thực sự là như vậy thì có thể giải thích vì sao khi Chung Nguyên đùa, tôi lại cảm thấy thất vọng... Hức, không phải là tôi đã thất tình chứ?

Tôi nghĩ lại gần đây, Chung Nguyên cứ đứng gần tôi một chút là tim tôi lại loạn nhịp, đầu óc trống rỗng. Rồi khẽ chạm mặt hắn là cả người tôi lại nóng ran... Còn nữa, dường như lúc nào tôi cũng nghĩ đến hắn... Tôi chưa bao giờ có cảm giác đó, lúc nào cũng thấy cuộc sống của mình dường như đầy ắp bóng dáng của một người. Nếu hắn không ở bên cạnh, tôi liền nghĩ về hắn một cách khó hiểu, tự hỏi hắn đang làm gì, rồi lại nghĩ về những kỷ tích trước đây của hắn. Tôi cứ nghĩ rồi lại nhớ, nhớ rồi lại nghĩ, và thời gian cứ thế trôi đi. Tôi cho rằng vì tôi bị Chung Nguyên ức hiếp nên mới hình thành phản xạ có điều kiện như thế. Bây giờ nghĩ lại, liệu có phải tôi đang tương tự không nhỉ? (>_<)

Tất cả mọi chuyện đã xảy ra cho thấy, tôi, Mộc Nhĩ, có lẽ đã thích Chung Nguyên thật rồi.

Kết luận này khiến tôi bối rối. Ông trời ơi, lẽ nào một Mộc Nhĩ oai phong lẫm liệt như tôi lại chịu thất bại trong tay tên khốn Chung Nguyên đó hay sao.

Tôi lại nghĩ đến khả năng Chung Nguyên thích tôi, và câu trả lời là: “No.”

Chung Nguyên có yêu cầu rất cao. Hơn nữa có rất nhiều mỹ nữ theo đuổi hẳn. Tôi chẳng qua chỉ là một cây cỏ nhỏ trong rừng hoa rực rỡ. Tôi chẳng có thân phận nào khác ngoài việc để cho kẻ khác giẫm đạp và giày vò. Huống hồ, ngay từ lúc đầu hai đứa chúng tôi đã không cùng thuộc một tầng lớp. Tôi mãi mãi là kẻ bị áp bức. Giữa hai đứa luôn tồn tại mâu thuẫn giai cấp nghiêm trọng. Nếu hai đứa nảy sinh tình cảm với nhau thì đó là tình cảm giữa giai cấp tư sản và giai cấp vô sản... Điều này không thể xảy ra.

Nhưng vấn đề hiện nay là giai cấp vô sản đã thích giai cấp tư sản...

Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi, hận mình không có lập trường. Sao tôi không thích ai khác mà lại thích Chung Nguyên, cái tên chỉ biết bóc lột người khác đó?

Tôi tiến hành một cuộc tự kiểm điểm và phê bình bản thân, muốn làm rõ xem cuối cùng tôi thích những điểm nào ở cái tên đáng ghét đó. Nhưng cuối cùng tôi cũng không thể hiểu nổi tại sao tôi lại thích hẳn. Chẳng có đặc điểm nào ở Chung Nguyên có thể khiến tôi thích hẳn, trừ việc càng nhìn càng thấy hẳn đẹp trai. Xong đẹp trai thì có thể ăn được không, huống hồ ai mà chả biết tên mặt trắng này là sinh vật bất ổn nhất trên thế giới. (>_<)

Tôi đành bất lực hỏi bọn Nhất, Nhị, Tứ lý do thích một người.

Lão Đại đáp: “Bởi vì anh ấy đối xử tốt với tớ.”

Tiểu Nhị đáp: “Đừng hỏi tớ, cái tớ thích chỉ là máy tính thôi.”

Tứ cô nương đáp: “Bởi vì tớ khá xui xẻo.”

Tôi nghĩ đi nghĩ lại và thấy câu trả lời của Tứ cô nương chuẩn xác nhất. Tại sao tôi lại thích anh? Bởi vì tôi xui xẻo đụng phải anh, từ đó cứ bám riết lấy anh không chịu buông.

Trả lời được câu hỏi đó, tôi lại càng bức bối trong lòng bởi xui xẻo không phải việc của tôi, nói cách khác, thích hay không thích Chung Nguyên cũng không phải là việc của tôi... Đó quả thực là một kết luận vô cùng đau đớn.

Tôi lại thầm đấu tranh tư tưởng. Vấn đề quan trọng cần phải nghĩ bây giờ là tôi có nên để Chung Nguyên biết tôi thích hần hay không? Tôi chắc hẳn nếu Chung Nguyên biết chuyện này thì hần sẽ đắc chí, vui như mở cờ trong bụng. Chưa biết chừng hần còn chế nhạo tôi. Hoặc là vì khó xử, khoảng cách giữa hai đứa bọn tôi sẽ càng ngày càng xa, và tôi chỉ có thể âm thầm đứng đằng xa dõi theo hình bóng hần... Tôi đều không muốn hai trường hợp này xảy ra. Thôi, hay là tôi không để cho hần biết, cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra là tốt nhất.

Tóm lại, tôi thấy nếu hần biết tôi thích hần, tôi sẽ phải chịu thêm nhiều áp lực...

Tóm lại, tôi đã thực sự thích Chung Nguyên nhưng không hiểu vì sao. Mặc dù trước mắt không biết phải làm thế nào nhưng tôi sẽ giữ kín bí mật này, không để hần biết.

Nghĩ xong, tôi lập cập bò ra khỏi giường...

Mùa này chỉ táo trong Thái Trích Viên là còn ra quả. Tôi và Chung Nguyên phải mất một tiếng đi taxi mới đến nơi. Lục Viên của Thái Trích Viên là một điểm du lịch. Tại đây, du khách vừa thăm quan vừa có thể hái quả trên cây. Nghe nói ở đây có một vườn thực nghiệm, táo đỏ được trồng theo phương pháp tiên tiến nhất của Nhật Bản, không sử dụng phân bón và thuốc trừ sâu. Đương nhiên chính vì thế mà giá táo ở đây đắt cắt cổ nhưng vẫn có người tự nguyện đưa đầu ra chịu phạt, như Chung Nguyên chẳng hạn.

Đứng ở trên cao nhìn xuống, đập vào mắt tôi là cả một vùng cây tươi tốt, cứ như thể đang đứng giữa một đại dương đỏ rực, cảnh vật vô cùng tráng lệ.

Tôi gào lên một tiếng rồi hào hứng lao vào giữa vườn táo, vồ vồ quả này, vồ vồ quả kia, thỉnh thoảng lại đi vòng quanh một vài gốc cây ngắm nghía, trong lòng vô cùng đắc chí.

Chung Nguyên không điên rồ như tôi. Hần đứng một chỗ cách tôi không xa, giờ máy ảnh lên chụp loạn xạ.

Sau một hồi thỏa thích bóc lột cơ sung sướng của mình, trên cánh tay tôi đã vắt vẻo một giỏ đựng đầy táo, những quả táo tươi rói, căng tràn sức sống. Nhìn chúng, lòng người cũng trở nên vui tươi hơn. Tôi hái một giỏ đầy, cuối cùng không xách nổi đành phải ngồi dưới gốc cây ăn bớt. May mà Chung Nguyên là kẻ chu đáo, mang theo cả dao gọt hoa quả.

Quả thứ nhất vẫn chưa gọt xong đã bị Chung Nguyên cướp mất. Nghĩ đến việc Chung Nguyên là người chi tiền cho chuyến đi lần này, tôi không dám nói gì.

Chung Nguyên từ tốn ăn một nửa, vứt nửa còn lại rồi nằm dài trên bãi cỏ dưới gốc cây, lim dim mắt nghỉ ngơi. Còn tôi thì vừa gặm táo vừa ngắm nhìn bức tranh mỹ nam say giấc giữa trời thu.

Bãi cỏ mà Chung Nguyên đang nằm rất rậm rạp, có chỗ đã ngả vàng. Một phần mặt hắt bị cỏ che lấp. Từ chỗ tôi ngồi chỉ thoáng nhìn thấy vầng trán và chiếc mũi dọc dừa của hắn. Ủm, phải nói như thế nào nhỉ, nó có một vẻ đẹp mơ hồ khó cưỡng.

Những tia nắng thu len qua tán cây, chiếu xuống người Chung Nguyên tạo nên những khoảng sáng lốm đốm. Người hắn như được phủ một lớp vàng mỏng, trông thật mỹ lệ và thoát tục.

Ngực Chung Nguyên phập phồng, hơi thở lúc chậm rãi lúc đều đều, có lẽ hắn đã ngủ.

Tôi nuốt nước bọt, lò dò bò về phía hắn...

Trước đây tôi không hiểu tại sao trong mắt tôi Chung Nguyên lại ngày càng đẹp trai như vậy. Bây giờ, tôi đã biết đó là vì tôi thích hắn, trong mắt người đang yêu, người mình yêu bao giờ cũng đẹp. Vài ngày trước tôi còn đem Lục Tử Kiện ra so sánh với Chung Nguyên, muốn lấy cách này để cứu vớt cho linh hồn đáng thương của mình. Nhưng sau đó tôi phát hiện ra một bi kịch, đó chính là dù có so sánh thế nào thì tôi vẫn thấy Chung Nguyên đẹp trai hơn Lục Tử Kiện... Thì ra Chung Nguyên không chỉ giày vò tôi về thể xác mà còn đầy đọa tâm hồn tôi. Hắn đã làm thay đổi quan điểm thẩm mỹ của tôi. (>_<)

Vậy nên lúc này, đứng trước một mỹ nam đang say giấc nồng, tôi không thể cưỡng lại chính mình, từ từ tiến đến bên người con trai ấy.

Khuôn mặt Chung Nguyên trở nên hiền hòa, hơi thở đều đặn, có lẽ hẳn đã ngủ rất say. Tôi nằm bên cạnh hắn, dùng ngón tay trở vuốt nhẹ hàng mi dài thanh tú, miệng lẩm bẫm: “Còn dài hơn cả mình.”

Tôi sờ cặp lông mày của hắn, nói: “Thực ra nếu cặp lông mày này không thường xuyên nhăn nhó thì cũng rất đẹp.”

Sau đó, tôi tiếp tục bình luận về ngũ quan của Chung Nguyên, cuối cùng nhìn vào đôi môi hắn... Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi.

Nghe nói khi một người ngủ có thể lén hôn trộm được họ... Tôi rùng mình vì suy nghĩ vừa mới nảy ra trong đầu mình. Có vẻ... làm thế là không tốt.

Nhưng người ta đã thích tên xấu xa này mất rồi mà...

Nhưng tại sao mình cứ thấy có cảm giác lén lén lút lút thế nào ấy...

Không sao, trong phim chẳng phải đều diễn cảnh này đấy thôi...

Thế này là không quang minh lỗi lạc...

Một kẻ quang minh lỗi lạc như mình mà lại không dám à...

Cũng có vẻ đúng đấy chứ...

Hơn thế nữa nụ hôn đầu của tôi đã bị tên cầm thú đó cướp mất. Bây giờ là lúc tôi báo thù...

Hức...

Tôi đẩy đẩy Chung Nguyên, khẽ gọi hắn: “Chung Nguyên? Chung Nguyên?”

Chung Nguyên khó chịu, người hơi nhúc nhích, nhưng không tỉnh dậy. Tôi nín thở, nhẹ nhàng sát mặt về phía hắn, lén lút giống như một tên trộm. Lúc này, trống ngực tôi đập rộn ràng, tim như chực nhảy ra ngoài.

Tôi đưa môi lại gần, gần hơn chút nữa, trong tích tắc là đã có thể hôn lên môi Chung Nguyên...

Xong đúng lúc đó, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Chương 38

Đêm đông ấm áp

Tôi lén hôn trộm Chung Nguyên, trong tích tắc là có thể hôn được hẳn.

Xong đúng lúc đó, có một thứ màu vàng chợt rơi lên mu bàn tay tôi khiến tôi đau đến tận xương tủy.

Tôi kêu lên một tiếng, sau đó nhảy dựng lên, ra sức vẩy tay. Chung Nguyên bị tôi làm cho tỉnh giấc, nhanh chóng đứng dậy, lo lắng hỏi: “Cô làm sao vậy?”

“Tôi không biết.”

Giọng tôi gần như sắp khóc. Tôi có vẩy tay thế nào thì cái thứ đó vẫn không chịu rơi khỏi tay. Tôi đành ngừng lại quan sát thật kỹ xem nó rốt cuộc là thứ gì. Sau khi nhìn rõ, tự dưng tôi thấy da mình ngứa ngứa.

Tôi biết tôi là đứa khá đen đui, nhưng tôi không nghĩ mình lại đen đui đến mức này. Cái thứ vừa rơi trúng tay tôi lúc này là hai con ong vắn. Có lẽ chúng đang đánh nhau, một con chích vào tay tôi đau nhói. Khi nó từ từ rút chiếc vòi đó ra, cảm giác đau nhức như truyền cả qua dây thần kinh, buốt đến tận xương tủy. Tôi suýt ngất khi nhìn thấy hai con ong đáng sợ đó.

Chung Nguyên đột nhiên tóm lấy tay tôi, sau đó búng một phát thật mạnh. Hai con ong bị búng khỏi tay tôi, chưa kịp rơi xuống đất đã loạn xạ choạng đập cánh, rồi bay đi mỗi lúc một xa.

Tôi nhìn chăm chăm vào mu bàn tay đang bị sưng tấy của mình, cơn đau mỗi lúc một nhức nhối.

Bỗng có một thứ gì đó man mát, ẩm ướt bao trùm lên phần bị sưng khiến tay tôi không cảm thấy đau nữa... Chung Nguyên đang cúi đầu, cẩn thận mút mu bàn tay tôi. Đầu lưỡi hần liếm lên phần bị sưng, mơn trớn, nhẹ nhàng khiến cảm giác dễ chịu lâng lâng truyền từ tay ra khắp cơ thể.

Đầu óc đang căng ra như sợi dây đàn của tôi vì thế cũng trở nên nhẹ nhõm hơn.

Tôi không nghĩ động tác dùng miệng mút lại có hiệu quả đến thế. Nó có thể khiến tôi quên đi sự đau đớn, quên đi nỗi sợ hãi, thậm chí quên cả thế giới này... Tôi chẳng nhớ được gì ngoài đôi môi mềm mại đầy mê hoặc đó.

Tôi ngẩng nhìn đôi lông mày hơi nhíu lại của Chung Nguyên, lòng thấy buồn. Cũng không biết vì sao tôi lại xao xuyến vì chuyện này đến vậy. Tôi vội vã rút tay lại, thật không may mu bàn tay của tôi đập vào miệng của Chung Nguyên.

Tôi chưa kịp rút tay về thì hắn đã tóm lại. Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Đau không?”

Tôi lắc đầu, bỗng thấy đau ở một nơi nào đó tận sâu trong trái tim.

“Đau cũng phải chịu.” Chung Nguyên vừa nói vừa tiếp tục cúi xuống, mút lên vết thương của tôi.

Tôi mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng chẳng hiểu vì sao hai mắt bỗng ươn ướt. Nước mắt cứ thế chảy trào ra khỏi khóe mắt rồi lăn xuống hai gò má. Khuôn mặt tôi đỏ bừng, nóng ran.

Chung Nguyên mỉm cười, hai mày vẫn nhíu lại. Hắn buông tay tôi ra, sau đó dịu dàng vuốt đầu tôi nói: “Đau đến thế kia ư?”

Tôi lúng túng vuốt nước mắt, rồi lại lắc đầu.

Chung Nguyên dường như đã phần nào nhận ra sự khác thường của tôi. Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi: “Rốt cuộc cô bị làm sao thế?”

Hắn hỏi như thế làm tôi càng khóc to hơn.

Tôi làm sao ư? Tôi đã phải lòng anh, nhưng lại không dám nói với anh...

Chung Nguyên thấy tôi khóc suốt như vậy, không biết phải thế nào, đành lắc đầu ngao ngán. Hắn nắm lấy bàn tay bị sưng của tôi, nói: “Đi thôi, ông chủ khu vườn này chắc có thuốc.”

Cuối cùng tôi đã biết cảm giác khi thích một người là thế nào. Tôi muốn cho Chung Nguyên biết, nhưng lại sợ sau khi biết, hắn sẽ từ chối tôi, sợ hai đứa vì chuyện này mà sẽ trở nên xa cách. Tôi muốn quên hắn nhưng ánh mắt không thể rời khỏi hình bóng của hắn. Tôi muốn theo đuổi hắn, nhưng khi nhìn thấy hắn cự tuyệt lời tỏ tình của hết người con gái này đến người con gái khác, tôi mất hết dũng khí. Cảm giác này không hẳn là bị giày vò, nhưng lại rất giống thế. Nhưng dù có đau khổ và bị giày vò thì bạn vẫn thấy rất vui, thấy cuộc sống của mình mỗi ngày đều đầy ắp những điều thú vị.

Tôi nghĩ, có lẽ tôi đã mê muội thật rồi.

Tôi và Chung Nguyên cứ ở bên nhau như vậy suốt hơn một tháng, nhưng chẳng có tình cảm gì đặc biệt. Sau khi quay xong những cảnh giữa Chung Nguyên và Tô Ngôn, phần lớn những cảnh còn lại hai chúng tôi đều diễn chung. Thực ra, Tô Ngôn đã nhiều lần thổ lộ tình cảm với tôi, nhưng trái tim tôi giờ đã dành cho Chung Nguyên, tôi không bận tâm đến những lời tỏ tình đó.

Thỉnh thoảng, Chung Nguyên lạnh nhạt nhìn theo bóng của một cô gái theo đuổi anh, sau đó quay sang hỏi tôi: “Vụ này giải quyết thế nào?”

Tôi đều bĩu môi, trả lời: “Cô ta còn chẳng bằng tôi.”

Sau đó, Chung Nguyên liền ngăm nghía tôi từ đầu đến chân, nói: “Đúng là không bằng cô thật.”

Cho dù những lời hắn nói là thật lòng hay chỉ vì lịch sự, lúc đó tôi vẫn thấy rất vui, vì ít nhất cũng có lúc hắn để ý đến tôi.

Có những lúc tôi ngồi mơ mộng rằng chắc Chung Nguyên cũng thích tôi nhưng tôi không có lý do nào để chứng minh điều đó là đúng. Hắn không thể thích tôi được, người hắn thích phải là một cô gái giỏi giang nào đó hoặc một thiên kim tiểu thư danh giá.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, chớp mắt đã bước sang mùa đông. Mới trung tuần tháng Mười hai mà tuyết đã rơi, trời cũng trở nên lạnh lẽo.

Buổi tối, sau giờ tự học, tôi và Chung Nguyên cùng lách cách đạp xe về ký túc xá. Sự thật đã chứng minh, không chỉ có con người được đánh giá bằng hình thức bên ngoài, mà cả xe cũng vậy. Chiếc xe rách nát của tôi vốn đã hư rồi, giờ cộng trên mình hai kẻ nặng như chúng tôi là công việc vô cùng vất vả, vì thế chiếc xe phải kiên cường lắm.

Tôi ngồi sau xe, một tay ôm ba lô, một tay nắm lấy áo của Chung Nguyên. Ánh đèn đường chiếu xuống tạo nên một quầng sáng màu da cam trên lưng hắn. Tấm lưng đó thật ấm áp, thật khiến người ta muốn tựa vào.

Tôi ngượng ngùng gạt bỏ ý nghĩ đó, ngẩng đầu nhìn lên những bông tuyết bay lơ lửng trên không trung. Trong màn đêm đen huyền, những bông tuyết nhỏ xinh trắng muốt giống như những vì sao lấp lánh đang nhẹ nhàng rơi xuống.

Bên đường có một đôi trai gái đang cãi nhau, có lẽ họ là một cặp tình nhân. Người con trai tát vào mặt cô gái, sau đó bỏ đi. Cô gái nọ chỉ biết đứng ngẩn ra, khóc không thành tiếng.

Tôi bỗng có cảm giác, mình thực ra cũng rất hạnh phúc. Ít nhất với mối quan hệ lúc này, tôi và Chung Nguyên cũng hòa thuận, chắc tạm thời hắn chưa có ý định rời khỏi tôi.

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì chiếc xe đạp đột ngột dừng lại, tôi lao về phía trước, đập vào lưng của Chung Nguyên. Hức, đó là tấm lưng mà tôi đã mong được tựa vào từ rất lâu rồi.

Tôi ngại ngùng ho lên một tiếng, sau đó hỏi: “Sao thế?”

Người ngồi phía trước quay đầu lại, nhếch miệng cười: “Đầu Gõ, cô mời tôi uống trà sữa trân châu nhé!”

Tôi nhảy xuống xe, chạy đến trước cửa tiệm bán trà sữa, lục lọi khắp các túi quần nhưng chỉ móc ra được năm đồng, đành tiu nghỉu mua một cốc, sau đó xin chủ quán cho hai chiếc ống hút.

Rất ít khi Chung Nguyên để tôi mời anh thứ gì, chẳng dễ gì mới có cơ hội này... Thật mất mặt quá!

Chung Nguyên đã xuống xe đợi tôi. Tôi đưa cốc trà sữa lên trước mặt anh, hai tay Chung Nguyên giữ xe nên không thể cầm lấy. Chung Nguyên bèn nghiêng người, cúi đầu hút hai ngụm, sau đó đứng thẳng dậy.

Tôi ôm cốc trà sữa vào trong tay, hơi nóng của trà như truyền từ cánh tay lên mặt tôi.

“Cũng không tồi”, Chung Nguyên vừa nói vừa cốc đầu tôi về khen ngợi.

“Ừm, chúng ta đi thôi!”

Vậy là hai đứa cùng sánh bước trên đường. Chung Nguyên dắt xe, còn tôi ôm cốc trà sữa đi bên cạnh, thỉnh thoảng lại đưa lên trước mặt anh. Chung Nguyên không hề khách sáo, hút liền hai ngụm. Sau đó, tôi rút tay về, uống bằng chiếc ống hút còn lại. Lúc này, tôi có một cảm giác rất lạ, khó diễn tả bằng lời. Nhưng hơi ấm của trà lại khiến cho lòng tôi thấy vô cùng dễ chịu.

Sau đó... Hức...

Tôi nhìn bộ dạng lãnh đạm của Chung Nguyên, nhớ nhó nói: “Chung Nguyên, cái ống hút đó là của tôi.”

“Ừ.” Chung Nguyên bỏ ống hút đang ngậm trong miệng ra, nhếch miệng cười: “Thật không?”

Mặt tôi bắt đầu nóng ran. Tôi cúi đầu, ngượng ngùng “ừm” một tiếng, không dám nhìn Chung Nguyên.

“Đầu Gỗ”, Chung Nguyên bỗng dừng dừng lại. “Cô có biết mai chúng ta sẽ diễn cảnh gì không?”

Tôi gật đầu, mặt nóng bừng.

Nghe nói ngày mai tôi và Chung Nguyên sẽ diễn cảnh hôn nhau.

Chương 39

Hôn

Dưới ánh đèn vàng lung linh, Chung Nguyên đứng nhìn tôi, mỉm cười. Nụ cười đó giống như ánh mặt trời giữa mùa đông giá lạnh, ấm áp nhưng lại rất mơ hồ.

Hắn nói: “Chúng ta liệu có nên luyện tập trước một chút không nhỉ?”

Giọng nói êm dịu như dòng suối mát lành đó khiến cả người tôi như cứng đờ, ngạc nhiên không thốt nên lời. Luyện tập một chút ư...

Chung Nguyên dựng xe đạp sang một bên, sau đó quay người nắm lấy vai tôi. Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, nói: “Không được sao?”

Đôi mắt hắn vốn đã rất đẹp, lúc này hai đôi mắt đen láy đó lại ánh lên sắc vàng của đèn đường, càng trở nên rực rỡ. Một đứa con gái bình thường cũng không thể từ chối được ánh mắt đó, huống chi là tôi, một kẻ mong mỏi nó đã lâu...

Trên đường chỉ còn thừa thớt vài người, thế nên gan tôi cũng to hơn. Tôi nắm chặt tay lại, khẽ gật đầu. Được rồi, tôi thừa nhận tôi là kẻ lấy việc công làm việc riêng.

Có tiếng cười khe khẽ, Chung Nguyên nghiêng đầu về phía tôi.

Tôi vô cùng căng thẳng, mắt mở to, không dám nhúc nhích.

Một đôi môi mềm mại, ấm nóng đặt lên bờ môi tôi. Rõ ràng đã có sự chuẩn bị trước, vậy nhưng tôi vẫn trở tay không kịp. Người tôi đông cứng, hai mắt mở to nhìn mặt Chung Nguyên đang kề sát mặt mình. Lúc này, hắn cũng đang nhìn thẳng vào mắt tôi. Đôi mắt hắn như tỏa ra ánh sáng dịu dàng và ấm áp khiến tôi bỗng quên đi sự đụng chạm của đôi môi.

Là ảo giác đúng không? Tại sao tôi lại thấy ánh mắt hắn như thoáng cười với tôi?

Chung Nguyên đột nhiên buông tôi ra. Anh thè lưỡi liếm xung quanh miệng, nói: “Tại sao lại lạnh ngắt như vậy, cô lạnh lắm à?”

Tôi nhìn đôi môi bóng nhẫy ướt át của Chung Nguyên, muốn cắn một miếng... Hức, tôi càng ngày càng xấu xa rồi. (>_<)

Đầu tôi nóng bừng lên khi có suy nghĩ biến thái này.

Chung Nguyên giơ tay vuốt nhẹ mặt tôi rồi cười nói: “Cô xấu hổ à?”

Ngón tay hằn như có cồn, chất cồn đó khiến khuôn mặt tôi đỏ bừng. Tôi cúi xuống, không dám nhìn hằn. Chung Nguyên nâng cằm tôi lên, rồi lại đặt lên môi tôi một nụ hôn thật bất ngờ.

Đôi môi mềm mại, ấm nóng đó nhẹ nhàng cọ lên môi tôi. Sau đó, Chung Nguyên mở miệng ra, ngậm lấy bờ môi tôi, tôi bỗng thấy môi mình ngứa ngứa. Vẫn chưa chịu hài lòng, anh bắt đầu đưa lưỡi vào trong miệng tôi. Tôi thấy dường như mọi mạch máu trong cơ thể đều tập trung lại đầu môi, mọi thứ trên thế giới này như nhòa đi, chỉ còn cảm giác lâng lâng, nồng cháy là ở lại.

Chung Nguyên nghiêng đầu, hai mắt nhắm chặt. Hàng mi của hằn rung rung trông chẳng khác nào những chiếc lông nhỏ xinh bị gió thổi.

Cảm giác trên môi đột nhiên biến mất. Tôi vẫn còn ngẩn ngơ. Lúc này, Chung Nguyên đã buông tôi ra nhưng vẫn nghiêng về phía tôi. Môi hằn chạm vào má tôi, rồi lướt đến gần tai tôi, sau đó hằn thì thầm nói: “Đầu Gỗ, cô có thể nhắm mắt và đáp lại tôi được không?” Hơi thở ấm nóng của hằn phả vào tai tôi, tim tôi vì thế càng đập liên hồi.

Tôi nhăn nhó, bỗng cảm thấy mình thật vô dụng. Nhưng thực sự tôi không biết mình đã sai chỗ nào. Và tôi phải đáp lại hằn thế nào đây?

Chung Nguyên nắm lấy cánh tay tôi, rồi quàng lên cổ hằn: “Ôm tôi chặt vào.”

Tôi thấy hơi ngượng ngùng nhưng vẫn làm theo lời hằn nói, đan hai tay vào nhau, quàng lên cổ hằn.

Tay Chung Nguyên không đặt lên vai tôi nữa mà đỡ lấy eo tôi. Hắn ôm chặt tôi trong lòng, nói: “Nhắm mắt vào.”

Tôi thận trọng nhắm mắt lại. Trong bóng tối người ta thường nhạy cảm hơn. Lúc này, tôi và Chung Nguyên đã áp sát vào nhau. Tôi có thể cảm nhận được lồng ngực hắn đang phập phồng, thậm chí còn nghe thấy được cả hơi thở gấp gáp của hắn.

Chung Nguyên ngậm chặt lấy môi tôi, sau đó cắn nhẹ một cái. Tôi bị đau, định nghiêng về phía sau, nhưng ngay sau đó Chung Nguyên đã nhanh chóng đưa tay ra sau gáy, ép tôi phải đón nhận nụ hôn của hắn.

Dần dần, hơi thở của hai người càng ngày càng nóng bỏng, đến mức tôi như sắp bị tan chảy. Lưỡi của Chung Nguyên liếm bên ngoài hai hàm răng tôi. Sau đó, tôi bất giác mở to miệng, không chần chừ, chiếc lưỡi mềm mại đó trượt vào sâu trong miệng tôi. Trong tích tắc, lưỡi Chung Nguyên đã dạo khắp miệng tôi, sau đó quấn lấy lưỡi tôi đùa giỡn. Hắn vẫn thở đều đều như muốn rút hết sức lực trong người tôi. Tôi không còn đứng vững được nữa, chỉ có thể tựa lên người Chung Nguyên để hắn đỡ lấy cả cơ thể tôi.

Chung Nguyên ôm tôi mỗi lúc một chặt hơn. Chân tôi lúc này dường như không còn chạm đất nữa.

Dần dần, cảm giác lạ lẫm và khó chịu đã nhường chỗ cho những ngọt ngào và nóng bỏng. Người tôi lâng lâng. Tôi có cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh đều chìm trong màn bong bóng lung linh, mờ ảo.

Thì ra khi được Chung Nguyên hôn sẽ có cảm giác như thế. Bạn sẽ thấy mình như đang chìm dần, chìm dần trong những xoáy nước ngọt ngào của tình yêu.

Nụ hôn đó tưởng chừng dài hàng thế kỷ. Đến khi tôi bắt đầu đau mình thấy đầu mình quay mòng mòng vì thiếu không khí, Chung Nguyên mới buông tôi ra. Cả hai đứa đều thở gấp, hơi thở ấm nóng quyện vào nhau.

Chung Nguyên nhìn tôi với đôi mắt lấp lánh, sau đó hắn nở nụ cười đắc thắng nói: “Đầu Gỗ, thừa nhận đi, em yêu anh rồi phải không?”

Tôi không thể tin nổi vào tai mình nữa. Anh ấy biết rồi sao? Làm thế nào bây giờ?

Chung Nguyên hôn nhẹ lên trán tôi, mỉm cười nói: “Đừng nhìn anh với ánh mắt như thế, anh đương nhiên có thể cảm nhận được điều đó...”

Tôi vô cùng bối rối, mặt bỗng nóng rực. Không biết phải làm thế nào, tôi đành đẩy hẳn ra và bỏ chạy. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại phải bỏ chạy. Trong đầu tôi lúc này, mọi thứ cứ rối tung cả lên. Tôi không thể đối diện với hẳn, không thể đối diện với con người tinh ranh hơn cả loài cáo đó.

Chẳng bao lâu, Chung Nguyên đã đạp xe đuổi kịp tôi. Giọng nói thân thuộc như đang cười của hẳn bỗng vang lên bên tai tôi: “Đầu Gỗ, liệu em có thể chạy nhanh hơn xe đạp được không?”

Tôi nghiêng đầu liếc nhìn Chung Nguyên. Hẳn đang cười với vẻ rất đặc ý. Chẳng hiểu sao, khi nhìn thấy bộ dạng đó, lửa giận trong tôi lại bùng cháy. Lúc này, cơn tức giận đã che khuất cả lý trí, thế nên, tôi co cẳng đạp vào phần dưới của chiếc xe.

Vì khoảng cách rất gần nên Chung Nguyên cũng nghiêng người theo hướng xe đổ. Nhưng đáng tiếc, chân hẳn dài nên hẳn đã kịp chống chân xuống đất, giữ thăng bằng.

Chỗ tôi đứng rất gần ký túc xá của tôi. Vì thế, nhân cơ hội này, tôi ba chân bốn cẳng lao về phòng. Đằng sau hình như có người đang gọi tôi, nhưng tôi không quan tâm, đầu óc tôi lúc này đã rối tung lên, không còn suy nghĩ được gì nữa.

Tôi lén lút lén vào phòng như một tên trộm, sau đó ngồi lên ghế thờ hờ hển.

Bọn Nhất, Nhị, Tứ hù tôi sợ hết hồn, sau đó nhất loạt nhìn tôi. Tôi xoa xoa tay trước mặt họ, có ý muốn nói là tôi không sao cả. Sau đó, tôi nằm nhoài ra bàn, nghĩ lại cảnh tượng vừa diễn ra.

Trong đầu tôi chỉ xuất hiện hình ảnh một nụ hôn dài và ngọt ngào đến mê mê.

Nhưng chẳng có nghĩa lý gì, tất cả chỉ là giả vờ!

Khi nghĩ đến điều này, lòng tôi bỗng trở nên lạnh lẽo. Tôi dần thoát khỏi trạng thái của kẻ đang say và có thể suy nghĩ.

Chung Nguyên đã phát hiện ra, hắn đã phát hiện ra rồi...

Tôi bỗng thấy mình thật tội nghiệp. Ngay cả thích một người cũng phải âm thầm giấu kín trong lòng. Chung Nguyên đáng ghét, anh nhất định phải vạch trần điều đó mới được sao? Nếu cứ giả vờ như không biết gì cả thì có mất gì đâu?

Tôi càng lúc càng khó chịu. Ánh mắt của Chung Nguyên khi nói chuyện với tôi ngày hôm nay đã chứng tỏ hắn đang đợi xem trò cười của tôi. Thật là loài cầm thú mà!

Tiếp theo, hắn sẽ làm gì? Theo như tôi dự đoán, hắn sẽ nói: “Đầu Gỗ, ngại quá, nhưng tôi không thích cô”, sau đó sẽ là nụ cười lãnh đạm và ung dung. Hoặc là, Chung Nguyên cười khẩy nói: “Sao tôi có thể thích cô được chứ?” Hoặc hắn sẽ vừa cười vừa nói: “Ái dà, tôi đã biết mình có sức quyến rũ vô biên, đến cả một khúc gỗ như cô cũng phải thích tôi kia mà...”

Tôi vò đầu bứt tai, không cho mình được nghĩ tiếp nữa. Trí tưởng tượng của con người quả thật đáng sợ...

Đúng lúc đó, điện thoại của tôi rung âm ầm. Tôi nhìn vào màn hình hiển thị, trán bỗng đổ mồ hôi.

Là Chung Nguyên.

Tôi nhìn màn hình điện thoại đang sáng rực, nhưng không nghe máy. Tôi không dám nghe máy, cũng không biết khi nghe rồi sẽ đối diện với Chung Nguyên như thế nào?

Điện thoại lại rung liên hồi, như thể người ở đầu dây bên kia biết tôi đang nhìn chăm chăm vào nó.

Tôi kiên quyết từ chối cuộc gọi, sau đó tắt nguồn.

Tôi mất ngủ cả đêm. Thứ Sáu, tôi và Chung Nguyên sẽ có cảnh hôn nhau. Nhưng sau chuyện ngày hôm qua, tôi thực sự không biết phải đối diện với hắn như thế nào. Vậy nên, tôi đành xin Tiểu Kiệt quay cảnh của người khác trước, sau đó giam mình trong phòng, không dám ra ngoài.

Buổi trưa, Tiểu Nhị về nói với tôi: “Chung Nguyên đang đợi cậu ở dưới tầng. Anh ấy bảo tớ nhắn với cậu rằng anh ấy sắp chết đói rồi.”

Chương 40

Ghen

Tiểu Nhị truyền đạt lại cho tôi cơn đói bụng của Chung Nguyên nhưng tôi vẫn không chịu xuống dưới tìm anh. Tôi rất muốn gặp anh nhưng lại sợ gặp anh, tâm trạng này thật là mâu thuẫn, quá mâu thuẫn.

Dù sao Chung Nguyên cũng là người thông minh, nhất định sẽ không chịu chết đói chỉ vì một tấm thẻ ăn cơm.

Cuối tuần, tôi trốn biệt trong phòng, sống qua ngày với mấy gói mì ăn liền. Đã rất lâu rồi tôi không phải ăn mì tôm. Chung Nguyên là kẻ rất cầu kỳ trong việc ăn uống, từ trước tới giờ không hề động đến các loại đồ ăn nhanh. Ngày nào cũng ăn cơm ba bữa cùng anh nên mì tôm đã trở thành món ăn quá đỗi xa vời đối với tôi.

Tôi chọc vào bát mì đang bốc hơi nghi ngút, thở dài. Làm việc gì tôi cũng nghĩ đến Chung Nguyên là sao?

Tôi ngán ngẩm lang thang trên diễn đàn của trường, rồi đánh hai chữ “Chung Nguyên” vào phần tìm kiếm. Tên này đúng là không khiến tôi phải thất vọng, có đến nguyên mấy trang liên viết về anh, trong đó có đến chín mươi phần trăm là những câu chuyện tào lao xung quanh anh, song trong mỗi mẩu chuyện đều liên quan đến một đứa con gái nào đó, tôi cũng được vinh hạnh lọt vào hàng ngũ đông đảo đó. Nghĩ lại hồi đó khăng khăng bắt Chung Nguyên phải giải thích rõ ràng, giờ thấy giá như anh cứ ngoan ngoãn làm theo yêu cầu đó của tôi thì có phải mọi chuyện đã yên ổn rồi không...

Tôi vừa nghĩ ngợi vẩn vơ, vừa kích chuột vào topic mới được mở gần đây liên quan đến Chung Nguyên.

Nhân vật nữ tai tiếng lần này là bạn cùng lớp Chung Nguyên, nghe nói cô ta thường làm bài tập nhóm với anh. Chính vì thế giữa hai người đã nảy sinh tình cảm, sau đó phát triển thành mối quan hệ nam nữ mờ ám.

Lại nghe nói, cô gái đó là hoa khôi của khoa Chung Nguyên. Trên diễn đàn còn đăng vài tấm ảnh của cô ta, trông khá xinh xắn, nhưng tôi lại thấy cô ta không xinh bằng hoa khôi của khoa tôi... Hức, hoa khôi của khoa tôi mới là mỹ nhân.

Thôi được rồi, tôi biết suy nghĩ đó là không được, nhưng trong hoàn cảnh này, tôi phải tự khích lệ tinh thần của mình chứ.

Nhìn tiếp xuống phía dưới, tôi lại thấy bức ảnh chụp chung của Chung Nguyên và cô gái nọ. Bức ảnh được chụp trong một khung cảnh khá trang trọng, hai người họ đều mặc vét, cô gái trang điểm rất xinh, còn Chung Nguyên mặc một bộ âu phục rất hợp, làm nổi bật dáng người cao ráo, cân đối của anh, nhìn mà chảy cả nước miếng. Tình yêu đúng là một thứ biến thái, nó không chỉ khiến bạn gần nửa năm không ăn mì mà còn có thể khiến chúng ta nhìn đối phương lúc nào cũng đẹp thậm chí cả lúc anh ta hắt xì...

Thôi nhé, lại con cà con kê rồi! Mặc dù rất ghen tị, nhưng mà tôi cũng phải thừa nhận hai người họ trông rất đẹp đôi.

Quan trọng hơn, Chung Nguyên còn mỉm cười với cô ta! Họ đang nhìn nhau cười, nụ cười trên khuôn mặt anh còn rất dịu dàng nữa chứ. Khi tôi và Chung Nguyên ở bên nhau, rất ít khi thấy anh cười như thế. Quả nhiên bọn con trai toàn là những kẻ háo sắc. Tôi mà trang điểm thì chưa chắc đã xấu hơn cô ta đâu nhé...

Nói qua nói lại, tôi vẫn chẳng phải cô nàng ngực lép đó. (>_<)

Tôi bực bội đóng trang web, dù nghĩ thế nào cũng vẫn thấy buồn. Tôi biết cảm xúc của mình bị ảnh hưởng quá nhiều vì Chung Nguyên, nhưng thực sự tôi không kìm chế nổi. Tôi không thể ngăn mình nghĩ đến anh, không thể không dõi theo từng cử chỉ, hành động của anh.

Tôi nhận ra mối quan hệ của mình và Chung Nguyên dường như đã biến thành mối liên hệ giữa chim con và chim mẹ. Một con chim mẹ có thể có rất nhiều con nhưng một con chim non thì chỉ có một mẹ mà thôi.

Hức, so sánh như vậy vẫn có vẻ không được hợp lý. Thực ra, chúng tôi giống như sao và mặt trăng hơn. Anh là mặt trăng, còn tôi là sao. Mặt trăng mãi mãi là một thiên thể có sức thu hút đặc biệt trong mắt mọi người, còn những vì sao như chúng tôi chỉ biết làm nền cho nó.

Tôi luôn luôn nhắc nhở mình, Chung Nguyên là kẻ nhiều tai tiếng, cô hoa khôi nọ cũng chỉ là một trong số những vệ tinh của anh. Nhưng trong sâu thẳm trái tim mình, tôi vẫn thầm hy vọng: Nhỡ đâu anh ấy cũng thích mình thật?

Vì ý chí kiên cường không thể dập tắt của anh, tôi phải ngồi lì trong phòng cả buổi chiều.

Buổi tối, tôi phát hiện mình đã tự kỷ ở trong phòng hai ngày, cũng đến lúc phải xuất đầu lộ diện rồi, có thực mới vực được đạo. Huống chi việc ăn mì suốt hai ngày đối với một kẻ cơm ăn ba bữa đều đặn như tôi quả là một sự đả kích lớn. Tôi cần được an ủi.

Tôi định đến siêu thị, lấy thẻ của Chung Nguyên để xoa dịu vết thương lòng mà anh đã gây ra cho mình. Song tôi lại đụng phải kẻ mà tôi sợ gặp nhất, chính là nhân vật nữ được giang hồ đồn thổi kia.

Họ vừa xếp hàng vừa cười nói với nhau trước quầy thu ngân. Cô hoa khôi kia còn cười toe toét nữa chứ, nước miếng suýt thì rơi cả ra ngoài.

Tôi bỗng thấy bức tức vô cùng, chẳng có bụng dạ nào mà mua đồ nữa, vội vàng quay đầu rời khỏi siêu thị.

Ra khỏi siêu thị, tôi chỉ biết đi lang thang vô định trên đường, vừa đi vừa đá tuyết dưới chân. Trong đầu tôi lúc này toàn là cảnh tượng lúc nãy, cả tấm ảnh trên diễn đàn nữa chứ, bộ quần áo họ mặc rất giống nhau, trông như áo đôi của các cặp tình nhân.

Càng nghĩ càng đau lòng. Đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì tôi vô tình đụng phải một người. Tôi ngẩng lên định xin lỗi nhưng khi nhìn thấy mặt người đó, câu “xin lỗi” không thể thốt thành lời. Tôi thực sự không biết làm thế nào, còn thấy hơi bức tức nữa chứ...

Tôi cố gắng trấn tĩnh, cười nhạt nói: “Thế người ta đâu, cô hoa khôi ấy?”

Chung Nguyên im lặng nhìn vào mắt tôi, đột nhiên nhếch mép cười nói: “Ghen à?”

Bị anh phát giác, tôi thấy vừa xấu hổ vừa tức giận: “Anh... đừng có nói lung tung.”

Vừa nói dứt lời, hai tay Chung Nguyên đã ghì chặt lấy tôi giống như đang ôm siết lấy một con thỏ. Anh thở dài, khó chịu nói: “Lục phủ ngũ tạng của anh sắp hỏng rồi, em còn chưa chịu hiểu sao?”

Chương 41

Bộc bạch

Chung Nguyên nói: “Lục phủ ngũ tạng của anh sắp hỏng rồi, em còn chưa chịu hiểu sao?”

Người tôi cứng đờ, tôi ngẩng lên nhìn vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó liền bị anh ôm vào lòng. Chung Nguyên ghì chặt tôi khiến tôi khó thở.

Chung Nguyên áp cằm lên đầu tôi, dịu dàng nói: “Đầu Gỗ, anh thích em, rất thích em.”

Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy hồn mình như đã lìa khỏi xác, bay bổng trên chín tầng mây: “Thật... thật thế sao?”

Chung Nguyên không đáp lại, chỉ thì thầm mãi: “Đồ ngốc”, sau đó lại càng ôm tôi chặt hơn.

Tôi lấy hết sức nói: “Chung Nguyên... Em... em vì anh mà tức muốn chết...”

Chung Nguyên buông tôi ra, đặt hai tay lên mặt tôi, trán anh kề lên trán tôi. Đôi mắt sáng ngời của Chung Nguyên nhìn tôi thật lâu, sau đó anh mới lên tiếng: “Vậy em thì sao? Em có thích anh không?”

Tôi ngượng ngùng không muốn nói, dù sao anh cũng vạch tội em rồi, chứng tỏ anh đã biết.

Chung Nguyên không hiểu được những suy nghĩ của tôi lúc này. Ánh mắt anh bỗng trở nên lạnh lùng: “Nói đi, em có thích anh không?”

Tôi chớp chớp mắt: “Hức, có thích.”

Chung Nguyên càng thúc ép: “Thích ai?”

Tôi mím môi: “Thích anh! Chung Nguyên, em thích anh...”

Bỗng một nụ hôn ập đến khiến tôi không kịp trở tay. Tôi lùi lại nhưng Chung Nguyên đã nhanh chóng ôm lấy eo tôi rồi kéo tôi vào lòng anh.

Bờ môi Chung Nguyên nóng bỏng giống như muốn thiêu đốt một thứ gì đó. Anh cứ thế ngậm lấy môi tôi, chốc chốc lại day nhẹ khiến môi tôi hơi tê tê. Nhưng ngay sau đó, tâm trí tôi đã ngập chìm trong hương vị ngọt ngào của nụ hôn. Cuối cùng, tôi chủ động ôm Chung Nguyên, nhắm mắt, đón nhận nụ hôn của anh.

Cánh tay Chung Nguyên siết chặt lấy tôi. Hai đầu lưỡi chúng tôi quấn chặt vào nhau, thăm thiết và nồng nàn.

Tôi như bị hút hết sinh khí, nắm lấy áo Chung Nguyên, gắng sức đẩy anh ra. Lúc đó, Chung Nguyên mới buông tôi ra. Anh nhìn tôi với ánh mắt như muốn đốt cháy tất cả, lại siết chặt tôi trong lòng. Anh phả hơi thở nồng nàn của mình vào tai tôi. Tôi nhắm chặt mắt, có cảm giác dường như đây không phải là sự thật.

Chung Nguyên bồng chà nhẹ hai bờ môi lên vành tai lạnh ngắt của tôi khiến tôi cảm thấy ngứa ngứa nhưng lại rất ấm áp và dễ chịu. Tôi bất giác cười thành tiếng.

Chung Nguyên nhả vành tai tôi ra, khẽ cười. Một lúc sau, anh thì thầm: “Đầu Gỗ, cuối cùng anh cũng đã đợi được đến ngày hôm nay.”

Dù đang ở trong lòng anh nhưng tôi vẫn thấy mọi thứ hơi mơ hồ: “Em vẫn cho rằng anh không thích em, khó chịu mỗi khi nhìn thấy em.”

Chung Nguyên cắn tai tôi, cười nói: “Thế nên em mới là Đầu Gỗ.”

Tôi cọ cọ vào ngực anh, nói: “Vậy tại sao anh lại thích em?” Anh có rất nhiều sự lựa chọn mà.

Chung Nguyên mỉm cười: “Anh cũng muốn biết. Anh như bị trúng tà, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến em.”

Tôi ôm anh thật chặt, cảm giác ngọt ngào trào dâng trong lòng: “Em cũng vậy.”

Sau đó, cả hai đều im lặng, đứng ôm nhau dưới bầu trời tuyết rơi trắng xóa. Trên đường, người qua kẻ lại, tôi xấu hổ vùi mặt vào ngực Chung Nguyên. Hic, thế này liệu có phải là vừa ăn cắp vừa la làng không nhỉ?

Về đến ký túc xá, tâm hồn tôi vẫn như bay bổng trên mây. Mọi chuyện diễn ra như một giấc mơ, đến bây giờ tôi vẫn thấy lòng mình ngọt ngào đến mê mê nhưng lại có chút gì đó bất an.

Tôi lướt vào phòng giống như một cái xác không hồn. Tiểu Nhị đang chơi điện tử, ngoái đầu lại nhìn tôi, sau đó cười rất gian: “Hà hà, Tam Đầu Gỗ, hôm nay cậu bị Chung Nguyên làm gì vậy? Có vẻ anh ấy ra tay hơi độc ác nhỉ?”

Tôi chột dạ, nhưng vẫn thấy có gì đó hơi kỳ lạ, thận trọng hỏi: “Sao cậu biết?”

Tiểu Nhị cười khà khà khiến tôi hình dung ra hình ảnh con sói đóng giả bà ngoại trong truyện *Cô bé quàng khăn đỏ*. Lúc này, Lão Đại và Tứ cô nương cũng vừa về. Lão Đại nhìn thấy tôi liền hỏi: “Đầu Gỗ, tại sao môi cậu lại sưng vù lên thế kia? Cậu lại ăn cay rồi phải không?”

Tôi: “...”

Bây giờ tôi đã hiểu vì sao Tiểu Nhị cười nham hiểm như vậy.

Tiểu Nhị và Lão Đại nháy mắt với nhau, sau đó cười đều nói: “Tam Đầu Gỗ nhà mình bị người ta cắn, vậy mà vẫn giả vờ là trong sáng lắm ấy.”

“Tớ vẫn trong sáng mà.” Lão Đại vừa nói vừa đi đến phía tôi, nâng mặt tôi lên ngắm nghía. Sau một hồi, cô ấy gật gù nói: “Thì ra Chung Nguyên cầm tinh con sói.”

Mặt tôi bỗng đỏ lựng. Tôi chỉ biết trốn sau ghế, không dám nói gì. Lão Đại vuốt đầu tôi, cười nói: “Lại đây nào, kể cho bọn tớ con sói xám gian ác đã cắn chú thỏ con hiền lành như thế nào nào.”

Tôi đưa tay chống cằm, ngắm nghĩ một lúc rồi nói: “Tình trong như đã chứ còn sao nữa. Nhưng tớ vẫn thấy chuyện này hơi kỳ lạ, các cậu thử nói xem tại sao Chung Nguyên lại thích tớ chứ?”

Lão Đại cốc đầu tôi nói: “Cô bé à, cậu có chắc mình không bị lóa mắt không?”

Tứ cô nương giải đáp thắc mắc này: “Đó chính là khôn quá hóa ngu...”

Tiểu Nhị cười khì khì, chen vào: “Tứ Tứ, cậu nói ai đấy?”

Tứ cô nương đập vào ghế của Tiểu Nhị, mặt không biến sắc nói: “Cậu lại xỏ sang chuyện khác rồi.”

Tiểu Nhị lướt mắt qua màn hình máy tính, bỗng nhăn mày nói: “Lại là tên biến thái này.”

Lão Đại liền hỏi: “Tên biến thái nào? Lại là tên Trầm Tinh Thạch gì gì đó hả?”

Vậy là bọn tôi túm tụm trước máy tính của Tiểu Nhị. Trên màn hình, chỉ có hình một cái xác chết, bên cạnh là một kẻ vác đao sáng loáng đang hung hăng bước đi. Trên đầu tên hung thủ này hiện lên ba chữ “Trầm Tinh Thạch”.

Tiểu Nhị âm ỉc đập bàn phím: “Mẹ kiếp, thao tác nhanh à? Chuẩn bị kỹ lưỡng à? Làm trộm cũng phải có tài, sớm muộn gì cũng có ngày lão nương băm vằm người ra làm trăm mảnh! Không chỉ băm vằm, mà sẽ xóa sạch sự tồn tại của người.”

Tiểu Nhị không hổ là kẻ múa bút thần sầu. Câu nói đó hình tượng đến mức khiến tôi bất giác rung mình, bèn vỗ vỗ vai cô ấy nói: “Bớt giận, bớt giận, chỉ là một trò chơi thôi mà.”

Tiểu Nhị nhìn theo bóng kẻ thù đang đi khuất dần, nghiến răng nghiến lợi: “Ta... sẽ... báo... thù.”

Gần đây, Tiểu Nhị tham gia một trò chơi. Vì một lý do khá phức tạp, cô ấy đã đắc tội với một cao nhân tên là Trầm Tinh Thạch nên luôn luôn bị kẻ này truy sát. Cao nhân đó, theo lời Tiểu Nhị, là một kẻ biến thái, chẳng ra nam cũng chẳng ra nữ, thậm chí còn mạnh hơn cả Đông Phương Bất Bại. Những người Tiểu Nhị quen, không ai dám chọc tức kẻ này. Ngày nào Tiểu Nhị cũng gào thét phải báo thù, và ngày nào cũng thất bại thảm hại.

Ba đứa chúng tôi “à” lên một tiếng rồi giải tán, chỉ còn lại Tiểu Nhị ngồi trước màn hình máy tính thở ngán than dài.

Hôm sau, tôi dậy rất sớm, nói chính xác là cả đêm tôi không hề chớp mắt. Đêm qua, tôi trần trọc nghĩ về chuyện giữa mình và Chung Nguyên, sau đó lại vùi đầu vào chăn sung sướng cười thầm. Tôi thấy mình thực sự điên mất rồi.

Chung Nguyên đợi tôi ở dưới tầng từ lúc nào. Đêm qua tuyết lại rơi, vì thế cả đất trời như được khoác lên một lớp áo trắng muốt. Dưới màn tuyết trắng xóa, Chung Nguyên đứng nhìn về phía tôi, cảnh tượng đó đẹp biết bao!

Tôi chạy trên mặt đất phủ tuyết, dịu dàng đến bên anh, mỉm cười ngốc nghếch, không biết nên nói gì.

Chung Nguyên ôm lấy tôi, búng vào mũi tôi, cười nói: “Hôm qua em có ngủ được không?”

Tôi hơi xấu hổ khi nhớ lại bộ dạng điên rồ của mình đêm qua.

Chung Nguyên đặt một nụ hôn lên trán tôi, nói: “Cả đêm qua anh không ngủ được.”

Chung Nguyên kéo tay tôi: “Hôm nay chúng ta không đi bộ nữa mà đắp người tuyết nhé!”

Từ bé đến giờ, tôi chưa bao giờ đắp được một người tuyết hoàn chỉnh. Hôm nay, tôi thực sự không tin vào mắt mình khi thấy chỉ một mình Chung Nguyên đã đắp được hai người.

Đầu của hai người tuyết tiếp xúc với nhau, nếu nhìn từ mắt đến mũi, bạn sẽ thấy hai khuôn mặt đó đang nhìn vào nhau.

Hay nói cách khác, chúng đang hôn nhau...

Chung Nguyên cười rạng rỡ nói: “Có giống chúng mình không?”

Tôi ngoảnh mặt đi, người ta đang xấu hổ, có biết không? (>_<)

Chương 42

Gian tình ra đời như thế nào?

Vì Chung Nguyên trở thành bạn trai của tôi nên theo thông lệ, anh phải mời ba con sói phòng tôi một bữa. Tôi hỏi Chung Nguyên đi đâu, anh nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: “Em thấy đến Lâm Giang Các thế nào?”

Tôi vuốt mồ hôi: “Ở đó hơi đắt thì phải?”

Chung Nguyên lại nhìn tôi đầy ẩn ý, sau đó ngượng ngùng cười nói: “Đầu Gỗ, tại sao em lại lo tiết kiệm cho anh thế?”

Tôi... Haizz, tôi lại xấu hổ...

Buổi sáng, tôi chỉ có một tiết học. Tan học, tôi liền ba chân bốn cẳng chạy về ký túc xá, đánh một giấc đến tận tối. Sau đó, nhóm tôi cùng nhóm Chung Nguyên tập hợp, cùng nhau kéo đến Lâm Giang Các.

Khi ngồi trong phòng ăn, bọn Lão Đại lôi thực đơn ra đầu tiên. Trước đó, bọn họ đều lớn giọng nói sẽ khiến cho Chung Nguyên cháy túi, nhưng sau đó lại ngại vì đồ ăn ở đây hơi đắt.

Lộ Nhân Giáp liền cổ vũ: “Các mỹ nhân đừng khách sáo, Chung Nguyên là nhà tư bản ẩn mình trong đội ngũ vô sản bọn anh thế nên đáng bị trừng trị.”

Lộ Nhân Ất phụ họa: “Đúng thế, đúng thế, tên tiểu tử này lộng hành ngang ngược. Hắn không chỉ hại kẻ đồng hương như anh một, hai lần. Anh mãi là kẻ bị hắn áp bức, phải làm nô lệ cho hắn. Thế nên, hôm nay chúng ta phải trút hết lòng oán hận này.”

Tôi im lặng nhìn Lộ Nhân Ất, anh trai đẹp trai à, anh không phải là người duy nhất đâu...

Chung Nguyên nắm tay tôi, tâm trạng có vẻ rất vui. Anh cười lớn, nói với tất cả: “Nếu khách sáo với tớ là khách sáo với Đầu Gỗ đó nhé!”

Chỉ cần một câu nói này thôi, Chung Nguyên đã khiến cho cả bọn nhao nhao. Lộ Nhân Giáp nói liền một mạch: “Sẽ không khách sáo, không khách sáo... Phục vụ, hãy ghi lại các món mà chúng tôi gọi.”

Sau đó, không khí bỗng náo nhiệt hẳn lên. Mọi người vốn đã rất thân quen, nếu cứ khách sáo thì có vẻ hơi kỳ cục. Thế nên, ai nấy đều tranh nhau gọi món mình thích. Thậm chí, Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất còn bàn cãi một hồi xem nên ăn cá nướng hay cá hấp. Cuối cùng, Chung Nguyên đập tay lên bàn, nói: “Cho hai suất, một hấp một nướng.”

Tôi nhìn giá của hai món cá đó trong thực đơn, thầm than thở, Chung Nguyên, anh đúng là kẻ phá gia chi tử!

Rất nhanh, rượu và thức ăn được mang đến. Lướt uống đầu tiên, mọi người đều phải uống hết. Chung Nguyên đi xung quanh bàn rót rượu cho mọi người. Khi rót đến cốc của tôi, anh chỉ rót một chút xíu.

Những người xung quanh thấy vậy liền phản đối ầm ĩ, bắt Chung Nguyên phải rót đầy. Cuối cùng, anh chau mày, dứt khoát nói: “Tôi sẽ uống cho cả hai.”

Câu nói này lại khiến cho cả bọn nhao nhao.

Tôi thấy hơi ngượng, liền kéo tay áo Chung Nguyên nói: “Thực ra em có thể uống mà...”

Chung Nguyên nhìn tôi, cười mà như không, thì thầm: “Dựa vào tửu lượng của em ư? Nếu có cớ rồi thì chỉ được cớ trước mặt anh thôi, hiểu chưa?”

Tôi run rẩy lau mồ hôi, chuyện cũ sao cứ nhắc lại thế?

Chúng tôi bắt đầu ăn. Nơi này không hổ danh là đắt tiền của người khác. Mùi vị đồ ăn rất tuyệt, tôi vừa say sưa ăn vừa cùng Chung Nguyên chơi trò gấp thức ăn cho nhau. Những người xung quanh có vẻ ngứa mắt, liên tục nhắc nhở chúng tôi về sự tồn tại của họ. Tôi ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Lục Tử Kiện gấp một miếng cá đã gỡ hết xương vào bát của Tứ cô nương,

nhưng mọi người vẫn coi như không nhìn thấy, tiếp tục trêu tôi và Chung Nguyên.

Uầy uầy uầy, đừng có đối xử thiếu công bằng như thế chứ. (>_<)

Khi mới bắt đầu, mọi người vừa ăn vừa uống, sau đó thì chỉ có uống. Chung Nguyên hôm nay vô cùng hào phóng, không từ chối bất cứ ai, uống và uống, một hơi cạn chén. Nhưng anh vẫn giám sát tôi, không cho tôi uống một giọt rượu nào. Tôi vừa chạm cốc, Chung Nguyên liền nhắc đến vụ “cởi quần áo” khiến tôi đỏ hết cả mặt... Đúng là tôi không tài nào vùng lên được.

Ngoài tôi ra, sáu người còn lại thi nhau chuốc rượu Chung Nguyên. Mới đầu chỉ là bia, nhưng sau đó bọn họ vẫn chưa thấy thỏa thuê, nên thay bia bằng rượu... Thật bực quá đi mất!

Tôi không thể chịu nổi nữa, chặn tay Chung Nguyên nói: “Đừng uống nữa!”

Chung Nguyên xoa xoa đầu tôi, lim dim mắt cười nói: “Đau lòng rồi hả?”

Chỉ một câu nói thôi mà đã nhận được từng này phản ứng:

Tiểu Nhị: “Đau lòng quá...”

Lão Đại: “Quá đau lòng.”

Lộ Nhân Giáp: “Bụng tớ đau.”

Lộ Nhân Ất: “Răng tớ đau....”

Tứ cô nương: “Ô hô hô.”

Lục Tử Kiện: “Ha ha.”

Tôi: -_-|||||||

Chung Nguyên đổ hết rượu trong cốc, cười ha ha rồi ngồi xuống nói: “Không uống nữa, ăn thôi. Phục vụ, cho chúng tôi gọi thêm món.”

Có kẻ phải kêu gào thảm thiết vì câu nói này.

Tôi nhìn một bàn đầy ứ thức ăn, lòng thầm xót xa, thật là lãng phí, lãng phí quá.

Mọi người tạm thời không chuốc rượu Chung Nguyên nữa, vừa ăn uống vừa nói chuyện. Bọn tôi vốn đã rất thân thiết, sau khi trải qua một kỳ nghỉ hè vật lộn cùng nhau, bây giờ có thể nói với nhau đủ chuyện trên trời dưới đất.

Nói qua nói lại, chẳng hiểu sao chúng tôi lại nói đến mấy trò game trên mạng.

Vừa nhắc đến game, ánh mắt Tiểu Nhị đã đăm đăm sát khí: “Đừng nói nữa, cứ nhắc đến game là tớ lại nhớ đến cái trò Trượng Kiếm Truyền Kỳ đáng ghét đó.”

Trượng Kiếm Truyền Kỳ là game mà Tiểu Nhị chơi gần đây, cũng là trò đã khiến Tiểu Nhị phải khổ sở.

Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất vô cùng hào hứng. Lộ Nhân Ất nói: “Em cũng chơi trò đó sao? Ở vùng nào vậy?”

Lộ Nhân Giáp: “Tên tuổi? Nghề nghiệp?”

Tiểu Nhị đáp: “Em ở vùng Giang Sơn Như Họa, vùng này có một tên biến thái, suốt ngày truy sát em, em đã tìm đủ mọi cách nhưng không thể đối phó với hắn.”

Lộ Nhân Giáp gõ nhẹ xuống mặt bàn, lịch sự cười nói: “Kẻ nào vậy nhỉ, dám chọc giận Nhị muội của chúng ta? Sư muội đừng sợ, sư huynh sẽ báo thù cho muội, dựa vào khả năng của sư huynh thì kẻ biến thái ở Giang Sơn Như Họa đó sẽ có thêm một đối thủ mới. Lúc đó, chúng ta sẽ lấy đầu hắn, lột đồ trang bị của hắn. Nếu muội còn chưa hết giận, huynh có thể trộm tài khoản, xuyên tạc tin tức, v.v... Tất cả sẽ miễn phí, đảm bảo sẽ làm muội hài lòng.”

Mắt Tiểu Nhị sáng lên: “Thật không?”

Lộ Nhân Giáp gật đầu, ra vẻ chắc chắn: “Yên tâm đi, hãy giao cho huynh, sư muội hãy nói cho huynh biết tên tuổi của tên cầu tặc đó, tối nay

huynh sẽ cho hấn chết mà không có chỗ chôn.”

Tiểu Nhị cảm kích nhìn Lộ Nhân Giáp: “Thế thì tốt quá, tên khốn đó tên là Trầm Tinh Thạch, tên sát nhân biến thái, anh đã nghe đến hấn chưa?”

Nụ cười tự tin trên khuôn mặt Lộ Nhân Giáp bỗng tắt ngấm. Anh ta ngẫm nghĩ Tiểu Nhị từ đầu đến chân, ánh mắt khác lạ.

Tiểu Nhị cũng cảm thấy có gì đó khác thường, nghiêng nghiêng đầu nhìn Lộ Nhân Giáp: “Anh làm sao thế?”

Lộ Nhân Giáp: “...”

Tiểu Nhị như đoán được ý, mỉm cười đáp: “Nếu không đánh được cũng không sao, dù sao thì tên cầu tặc này cũng tung hoành khắp vùng Giang Sơn Như Họa, đánh không lại hấn là chuyện bình thường, không có gì phải xấu hổ.”

Giọng của Lộ Nhân Ất vang lên: “Cậu ấy chính là tên cầu tặc đó.”

Im lặng.

Im lặng.

Vẫn là im lặng.

Bữa ăn đang vui vẻ liền có những chuyển biến không mấy tích cực.

Người đầu tiên phá vỡ bầu không khí im lặng là Tiểu Nhị. Tiểu Nhị lim dim mắt, nhìn Lộ Nhân Giáp với ánh mắt hình viên đạn: “Là anh sao?”

Lộ Nhân Giáp mấp máy môi, muốn giải thích nhưng đã bị Tiểu Nhị cắt ngang: “Anh là Trầm Tinh Thạch à?”

Lộ Nhân Giáp bỗng mất hết khí thế, lưỡng lự một lúc rồi hỏi: “Em... Có phải em là kẻ chuyển giới đó không?”

Tiểu Nhị, nét mặt sa sầm, nói: “Chuyển - giới?”

“Ha ha, ý anh không phải thế.” Mặt Lộ Nhân Giáp thoáng vẻ nghi ngờ, chân mày nhíu lại, sau đó lăm bầm: “Nhưng anh đã tra tiểu sử của em, số chứng minh thư của em rõ ràng là của một đứa con trai mà.”

“Tôi dùng số chứng minh thư của anh trai, không đúng, anh...”

“Cái này, anh... ha ha, ha ha ha ha.” Lộ Nhân Giáp cười gượng, không biết nên nói gì.

Tiểu Nhị giận dữ đập bàn, rít lên từ kẽ răng hai tiếng: “Biến thái!”

“Sư muội, thực ra đây là hiểu lầm, anh...”

Tiểu Nhị đột nhiên quay người lại, hai tay nắm chặt cổ áo Lộ Nhân Giáp rồi nhìn anh ta với dáng vẻ của một hung thần độc ác. Cô ấy đang nổi cơn tam bành.

Tôi vượt mồ hôi. Mặc dù Tiểu Nhị hơi bậy một chút, nhưng tính cách rất tốt, để cô ấy phải giận dữ thế này thực sự không phải chuyện dễ dàng. Vì vậy, phải nói là tôi khá khâm phục Lộ Nhân Giáp.

Đương nhiên Tiểu Nhị nổi giận là một việc rất nguy hiểm, Lộ sư huynh à, cầu trời phù hộ cho anh!

Lộ Nhân Giáp sợ sệt nhìn Tiểu Nhị: “Nữ hiệp, xin tha mạng.”

Tiểu Nhị nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, cười hung ác như yêu nữ ngàn năm muốn hút máu người. Tôi ngồi bên cạnh nghe mà sờn hết cả gai ốc.

Lộ Nhân Giáp đau khổ nói: “Sư muội...”

Tiểu Nhị quát: “Không được gọi tôi là sư muội!”

Lộ Nhân Giáp: “Nữ... nữ hiệp... Nữ hiệp, tôi sai rồi.”

Tiểu Nhị gầm gừ: “Một lần, hai lần thôi thì bỏ qua, giữa chúng ta có mối thâm thù gì mà anh lại truy sát tôi suốt một tháng qua? Hơn nữa tôi đi đâu anh cũng có thể tìm ra là sao?”

Vào thời điểm quan trọng đó, giọng của Lộ Nhân Ất lại một lần nữa vang lên: “Cậu ấy tự tạo ra một chiếc máy truy tìm dấu vết, xa ngàn dặm cũng vẫn có thể tìm được một cách chính xác, sử dụng miễn phí, đảm bảo khiến em hài lòng.”

Lộ Nhân Ất như đổ thêm dầu vào lửa, Tiểu Nhị tức giận như sắp nổ tung: “Nói! Tại sao lại ép tôi phải khổ sở như thế?”

Lộ Nhân Giáp cười gượng: “Chỉ là vì quen giết thôi.”

Những kẻ xung quanh: “...”

“Anh! Đồ khốn! Đồ biến thái!” Tiểu Nhị ngẩng đầu lên trời than: “Ông trời ơi, tôi gây ra nghiệp chướng gì thế này?”

Lộ Nhân Giáp: “Kẻ gây ra nghiệp chướng là anh...”

“Câm mồm!” Tiểu Nhị bỗng xông lại, mũi của hai người như chạm nhau. Lộ Nhân Giáp bị dọa, sợ đến đỏ cả mặt.

Tiểu Nhị: “Tối nay anh không được làm gì cả, đứng im để tôi đá một trăm lần.”

Lộ Nhân Giáp: “...”

Lộ Nhân Ất ngồi một bên vuốt cằm, cười khì khì, dáng vẻ giống như một kẻ gian manh, dễ tiện thấy người khác gặp nạn thì vui: “Một trăm lần, một trăm lần, câu nói này rất sâu sắc đấy.”

Mọi người: “...”

Chương 43

Bá vương giương cung

Mười giờ tối chúng tôi mới từ Lâm Giang Các về đến ký túc xá. Sau đó, tám người cùng nhau đi dạo trong sân trường đại học B. Ngoài Lộ Nhân Giáp có vẻ sợ sệt, vâng vâng dạ dạ với Tiểu Nhị, không khí cuộc trò chuyện có thể coi là khá tự nhiên.

Vì tâm trạng tốt nên tôi nhặt tuyết trên đường, vo viên rồi ném vào mặt Tứ cô nương. Tứ cô nương bị ném trúng liền quay đầu lại, năm một năm tuyết hung hăng ném về phía tôi. Nhưng Chung Nguyên đã nhanh tay kéo tôi sang một bên thế nên năm tuyết đó đập trúng người Lão Đại. Lão Đại không chịu kém phần, cũng vo tuyết ném lại, kết quả ném không chuẩn, trúng ngay Tiểu Nhị. Vào thời khắc quan trọng, Lộ Nhân Giáp kiên quyết bảo vệ Tiểu Nhị, nhanh tay ném một năm tuyết về phía Lão Đại, ai dè lại trúng người tôi. Thế là Chung Nguyên nổi giận, ném liên hai năm tuyết, cuối cùng trúng cả Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất.

Cuộc hỗn chiến bắt đầu.

Tám người chúng tôi chia thành n đội, tất cả đều quán triệt tư tưởng chiến lược “trong ta có địch, trong địch có ta”, cứ vo tuyết xong nhìn thấy ai thì ném, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Cả đám người đuổi bắt, đùa giỡn, vô cùng vui vẻ.

Tôi năm một năm tuyết, gào thét đuổi theo Tiểu Nhị. Chung Nguyên chạy ngay phía sau tôi. Bỗng rầm một tiếng, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy Chung Nguyên bị trượt ngã. Anh nằm ngửa mặt lên, nhìn tôi cười khì khì. Tên này hôm nay uống hơi nhiều nên đi đứng loạng choạng là chuyện bình thường. May mà mặt đất phủ tuyết, cộng thêm chiếc áo hôm nay Chung Nguyên mặc khá dày nên có lẽ anh không bị đau.

Chung Nguyên không hề tức giận, chỉ hiền lành nằm trên đất, mắt lim dim nhìn tôi. Dưới ánh đèn đường, dáng vẻ này của anh thật khiến người

khác muốn gây án. Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Chung Nguyên nhếch mép, giơ tay lên, có ý bảo tôi kéo dậy. Tôi cúi người, kéo tay anh.

Bỗng một lực rất mạnh kéo tôi xuống. Tôi loạng choạng rồi ngã nhào. Đến lúc tôi kịp phản ứng thì đã nằm trong lòng Chung Nguyên.

Một tay Chung Nguyên vòng qua eo tôi, tay còn lại quàng qua vai, ôm chặt tôi vào lòng. Anh nhìn tôi mỉm cười, trong đôi mắt khép hờ tỏa ra một thứ ánh sáng đầy mê hoặc. Hôm nay, đúng là anh đã uống nhiều rượu, tôi bỗng thấy áy náy trong lòng.

Chung Nguyên vẫn mỉm cười, hai mắt lim dim. Ánh đèn đường dịu dàng chiếu lên bờ môi anh khiến nó càng trở nên kiều diễm.

Nhìn vào bờ môi ấy, tim tôi bỗng loạn nhịp. Tôi vội vàng đứng dậy khỏi người Chung Nguyên. Song anh lại ôm tôi rất chặt khiến tôi không thể nhúc nhích.

Lúc này, đám người xung quanh đã vây lấy chúng tôi, hò hét ầm ĩ khiến những người đi đường cũng phải tò mò.

Tôi lại càng xấu hổ, vùi mặt vào lòng Chung Nguyên.

Sau đó, Chung Nguyên bỗng xoay người, đè tôi xuống. Tôi kêu lên một tiếng, bối rối không biết phải làm sao.

Nhưng ngay sau đó, khi ngẩng lên, tôi nhận ra đám người xung quanh đang đua nhau ném tuyết về phía chúng tôi...

Tôi không nhìn thấy gì nữa, vì Chung Nguyên đã ấn đầu tôi vào lòng anh, lấy người che cho tôi. Đương nhiên, không cần nhìn tôi cũng có thể tưởng tượng ra, mấy kẻ xấu xa đó đã làm cho Chung Nguyên của tôi thê thảm thế nào.

Chung Nguyên tựa cằm vào đầu tôi, khẽ cười. Anh đã ngà ngà say nhưng vẫn dịu dàng nói: “Đừng sợ, có anh rồi.”

Dường như có một luồng hơi ấm áp truyền vào lòng tôi, cổ họng tôi bỗng trở nên nghẹn ngào. Tôi ra sức cọ vào lòng anh, đáp: “Em biết.” Vừa nói tôi vừa quàng tay ôm chặt lấy anh. Anh nằm trên đất lạnh, lưng phủ đầy tuyết trắng.

Bỗng nhiên, Chung Nguyên đứng bật dậy, kéo tôi chạy đi.

Đám người phía sau hò hét ầm ĩ: “Này! Có kẻ kéo nhau chạy trốn kia!”, “Mau bắt lại thả bè trôi sông.” Những giọng nói đằng đẵng sát khí ấy ngày một xa dần.

Mấy kẻ đó không đuổi theo chúng tôi. Song Chung Nguyên vẫn không dừng lại dù chỉ một giây. Tôi bị anh kéo đi, hai chân như lướt trên mặt đất, thở hổn hển. Thật kỳ lạ, không phải là tên này đã say sao, sao vẫn có thể chạy nhanh đến thế?

Cuối cùng, Chung Nguyên cũng chịu dừng lại. Tôi chưa kịp định thần lại thì đã bị Chung Nguyên dồn vào một góc tường. Tiếp đó, anh đặt hai bờ môi mềm mại ấm áp của mình lên môi tôi.

Chung Nguyên nhắm chặt mắt, giữ chặt môi tôi. Men rượu nồng nàn từ từ thấm vào miệng tôi khiến tôi say sưa, đắm đuối trong nụ hôn ngọt ngào.

Mày Chung Nguyên hơi chau lại, nhưng anh chưa mở mắt mà vẫn ngậm lấy miệng tôi nói: “Nhắm mắt lại, mở miệng ra chứ!”

Tôi thấy lạ, rõ ràng tên này vẫn nhắm mắt nhưng tại sao lại có thể nhìn thấy được nhỉ? Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn làm theo lời Chung Nguyên, nhắm mắt, mở miệng đón nhận nụ hôn của anh. Sau đó, tôi vòng tay choàng lên cổ anh.

Chung Nguyên khẽ cười, tiếp tục nụ hôn say đắm. Men rượu nồng nàn khiến tôi mê mẩn. Đầu tôi lâng lâng, chân tay mềm nhũn.

Chung Nguyên ôm tôi chặt hơn.

Đến khi anh tốt bụng buông tôi ra, đầu tôi đã quay như chong chóng, mắt hoa lên. Chung Nguyên vẫn chưa thấy thỏa mãn, tiếp tục hôn lên cằm, lên má và cổ tôi.

Bờ môi Chung Nguyên mềm mại, khi được anh hôn, tôi cảm giác như có một lớp lông tơ nhẹ nhàng quét qua mặt mình, thật dễ chịu. Chỉ có điều, tôi cũng thấy hơi sợ. Anh đang không được tỉnh táo, nhờ không vui lại cắn tôi một cái thì sao... Tôi thoáng nghĩ đến quỷ hút máu trong các bộ phim điện ảnh, bỗng thấy rùng mình.

Chung Nguyên ngẩng đầu, giơ tay ra vuốt nhẹ lên má tôi. Ánh mắt anh như đang cười: “Em sợ à?”

Tôi đành phải nói thật: “Hức, sợ anh cắn em.”

Chung Nguyên lại cười khe khẽ. Anh liếm miệng tôi, đôi môi cong lên như đang cười. Bỗng nhiên, anh gí sát mặt vào mặt tôi, nói vẻ phóng túng: “Sợ gì chứ, cũng không phải là chưa cắn bao giờ.” Ánh mắt anh quét khắp người tôi rồi dừng lại ở trước ngực. Lúc này, anh mới ngược mắt lên nói tiếp: “Những chỗ sau này cần cắn còn rất nhiều.”

Tôi: “...”

Anh à, em là một cô gái kín đáo, biết không? (>_<)

“Xấu hổ à?” Chung Nguyên vuốt ve khuôn mặt đang ửng đỏ của tôi, mỉm cười: “Thực ra em cũng có thể cắn anh.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên: “Ừm, anh rất mong chờ điều đó đấy.”

Tôi giận sôi người, tóm lấy tay anh rồi lấy hết sức cắn một nhát thật đau... Đáng đời! (>_<)

“Không phải chỗ đó.” Chung Nguyên rút tay lại, sau đó chỉ lên môi mình: “Là chỗ này cơ.”

Tôi quay mặt đi, anh à, anh có biết là em xấu hổ lắm không?

Chung Nguyên tiến lại gần, phả hơi nóng vào tai tôi nói: “Đương nhiên, còn có những chỗ khác có thể cắn, sau này anh sẽ từ từ dạy em.”

Tôi không chịu nổi sự xấu xa của Chung Nguyên nữa, đành mếu máo hỏi: “Chung Nguyên, rốt cuộc anh có say không đấy?” Nếu say thì những

biểu hiện của Chung Nguyên lúc này là bình thường, còn nếu ngược lại thì những câu nói của anh đúng là quá vô liêm sỉ...

Thấy tôi hỏi vậy, Chung Nguyên liền cười lớn, ôm chặt lấy tôi, hôn một cái thật sâu. Sau đó, anh nói: “Anh uống say nên...” Anh cúi đầu nhìn tôi, cười đen tối: “Anh muốn làm tới.”

Tôi: “...”

Thượng Đế ơi, ngài hãy nhốt tên yêu quái này lại đi!

Chương 44

Vấn đề lịch sử để lại

Cuối cùng bá vương giường cung không thành, tôi phải dỗ dành Chung Nguyên một hồi, anh mới chịu quay về ký túc xá. Nói thật, tôi rất kính nể việc “lên giường” với đàn ông, và cũng rất mong đợi nó nhưng lại không dám thử. Hơn nữa, tôi và Chung Nguyên gần bó vẫn chưa lâu. Vì vậy, nếu mối quan hệ của hai đứa phát triển theo hướng đó thì có vẻ hơi nhanh.

Chung Nguyên có uống say hay không, đối với tôi đó luôn là một câu hỏi. Nhìn vào mắt anh, tôi thấy anh có vẻ không còn tỉnh táo nữa. Song những hành động và lời nói của Chung Nguyên khiến tôi có cảm giác anh không hề say. Tôi biết trước đây anh đã từng giả say nhưng trước mặt tôi anh không cần phải giả say như vậy.

Nếu như Chung Nguyên say thật thì đáng vẻ say rượu đó của anh thật quyến rũ.

Khi tôi về đến ký túc xá, bọn Nhất, Nhị, Tứ đều ở đó. Lão Đại và Tứ cô nương đang đứng bên cạnh nhìn Tiểu Nhị chơi game. Tôi liếc mắt nhìn màn hình máy tính, chỉ thấy một kẻ tên là Trầm Tinh Thạch đang đứng im bất động. Hắn đang bị vị cô nương có tên là “Bá vương không nhân từ” chém và tung chưởng liên tục. Những kẻ xung quanh đứng thành vòng dày đặc, quan sát cảnh tượng này.

Cứ độ nửa phút, trên đầu Trầm Tinh Thạch lại xuất hiện dòng chữ: “Hiệp nữ, xin tha mạng...”

Còn trên đầu những đám người xung quanh thỉnh thoảng lại xuất hiện dòng chữ: “Đại tiên bị trộm tài khoản rồi!”

Dù bị che khuất bởi đám người đông đúc nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy Lộ Nhân Ất. Trên đầu anh ta liên tục xuất hiện dòng chữ: “Một trăm lần là một trăm lần.”

Tôi bất giác vuốt mồ hôi, thì ra thế giới trong game cũng thú vị đến vậy.

Lúc này, Tiểu Nhị nhận được một tin nhắn, từ Trầm Tinh Thạch: “Hiệp nữ, Tam sư muội đã về ký túc xá chưa?”

Bá vương không nhân từ: “Về rồi, sao?”

Trầm Tinh Thạch: “Tên ác đạo Chung Nguyên vừa về ký túc xá đã lăn ra ngủ, nằm trên giường còn lăm bầm cái gì mà “vợ à, chồng đến đây”, như kiểu bị trúng tà ấy. Huynh chỉ tò mò muốn hỏi Tam sư muội xem muội ấy đã làm gì tên tiểu tử đó...”

Khi nhận được tin này, cả bọn Nhất, Nhị, Tứ nhất loạt quay đầu lại, nhìn tôi chăm chăm, sau đó cả ba cười đầy ẩn ý.

Chung Nguyên, anh thật quá đáng, đến cả khi ngủ cũng có thể sát thương kẻ khác.

Tiểu Nhị nói về mờ ám: “Tam sư muội, giải thích đi chứ?”

Tôi vò đầu, xua đi những suy nghĩ u ám trong đầu họ: “Chung Nguyên muốn làm tới, nhưng tớ thà chết không phục tùng.”

Ba con sói bỗng reo hò ầm ĩ, sau đó Tiểu Nhị vội gửi tin nhắn cho Lộ Nhân Giáp: “Còn thế nào được nữa, làm tới chứ sao.”

Lúc đó, cốc chén trong phòng bắt đầu bay vèo vèo.

Do bất cẩn không đóng cửa sổ chat, cuộc đối thoại giữa Tiểu Nhị và Trầm Tinh Thạch đã lọt ra ngoài khiến cho những kẻ đứng quanh đều biết chuyện. Đương nhiên, việc đó không quan trọng, quan trọng là trước khi có câu nói đó, Lộ Nhân Giáp đã nói một câu rất chi là ra dáng: “Cuối cùng muội muốn thế nào?”

Vậy nên...

Trầm Tinh Thạch: “Cuối cùng muội muốn thế nào?”

Bá vương không nhân từ: “Còn thế nào được nữa, làm tới chứ sao.”

Thế là những kẻ xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao...

Ba đứa Nhất, Tam, Tứ chúng tôi thi nhau vỗ vai Tiểu Nhị: “Nén giận nào.”

Tiểu Nhị nhìn chòng chọc vào những dòng chữ trên máy tính, bên tay cầm chuột run lên vì giận dữ. Sau đó, cô ấy đập bàn phím, thở ngắn than dài: “Oan nghiệt! Thật oan nghiệt.”

Tối hôm sau, tôi và Chung Nguyên trốn vào một góc phòng tự học để ôn tập. Sắp thi cuối kỳ rồi, học kỳ này tôi có mấy môn chuyên ngành rất khó. Là một kẻ dốt đặc hóa, tôi phải ôn tập từ sớm. Tôi không ưu tú như Lão Đại, cũng không may mắn như Tiểu Nhị, đầu óc cũng không thông minh như Tứ cô nương, thế nên tôi luôn ý thức mình cần phải đi trước thời đại.

Thời tiết mùa đông vừa lạnh vừa khô, vì vậy tôi cần phải dưỡng môi cẩn thận. Vừa liếc nhìn sách tôi vừa lấy son chống nẻ ra bôi. Tôi định cất son đi thì Chung Nguyên đã giật phắt lấy.

Anh lấy một ít son ra ngắm nghía, sau đó lẩm bẩm: “Từ sữa bò? Vị táo?”

Tôi chưa kịp nghĩ những gì anh sẽ làm tiếp theo: “Hử?”

Chung Nguyên nhú mày nhìn tôi: “Anh có thể thử không?”

Hức...

Mặc dù son chống nẻ này không nên dùng chung, nhưng tôi và Chung Nguyên đã ở mức độ nào rồi... Thôi được, thực ra cũng chẳng sao cả...

Tôi gật đầu: “Anh thử đi!”

Chung Nguyên bồng cúi đầu, hôn thật nhanh lên môi tôi. Không thể ngờ anh lại làm như vậy. Đến khi tôi sức tỉnh thì Chung Nguyên đã ngồi nghiêm chỉnh như thể chưa làm chuyện gì.

Anh cười toe toét nhìn tôi, thè lưỡi liếm quanh miệng rồi nhếch mày nói: “Ngọt không?”

Tôi: “...”

Tôi thấy mình sắp nổ tung, mặt đỏ bừng bừng như bị bỏng... Ông trời ơi, trên đời này tại sao lại có người không biết xấu hổ như thế...

Chung Nguyên vẫn tỏ ra ung dung, bình thản. Anh đưa tay ra sau gáy tôi, cúi đầu như thể sắp hôn tôi thêm lần nữa.

Tôi giơ tay lên bịt miệng Chung Nguyên, bối rối nói: “Anh, đây là phòng tự học đấy!”

Chung Nguyên đặt tay tôi vào lòng bàn tay anh, nói với vẻ không thêm bận tâm: “Tự học thì sao, chúng ta không phải chưa từng làm thế này bao giờ.”

Tôi nhớ lại chuyện mình và Chung Nguyên đã từng tập diễn trong phòng tự học, nhưng đó chỉ là diễn thôi, chúng tôi làm như vậy là vì yêu nghề...

Chung Nguyên ôm lấy hai vai tôi, chẳng nói chẳng rằng, cúi đầu định hôn.

“Không được, người khác nhìn thấy thì sao?” Tôi vừa nói vừa quay mặt đi.

Chung Nguyên im lặng hồi lâu. Tôi thấy hơi kỳ lạ, đây không phải là tác phong thường ngày của anh. Thế nên tôi quay đầu lại, thấy Chung Nguyên đang nhìn về phía cửa. Tôi nhìn theo hướng đó và thấy một người.

Tô Ngôn đang đứng ở cửa và nhìn về phía chúng tôi.

Tôi không biết phải làm thế nào, cúi đầu không dám nhìn cậu ta. Tôi thực sự không biết phải đối xử thế nào với người thích mình mà mình lại không hề có tình cảm. Ngoài việc trốn tránh, tôi chẳng tìm được cách nào khác.

Tô Ngôn mau chóng đi đến bên cạnh chúng tôi, sau đó khẽ hỏi: “Mộc Nhĩ, tôi có thể nói chuyện riêng với chị được không?”

Tôi không biết nên gật đầu hay lắc đầu. Thực ra, tôi luôn hy vọng có cơ hội để nói rõ ràng với cậu ta, nhưng tôi lại sợ Chung Nguyên sẽ giận.

Tôi cứ chần chừ không biết nên làm sao, cuối cùng Chung Nguyên phải lên tiếng: “Đi đi, nói rõ ràng mọi chuyện một lần cho xong.”

Tôi và Tô Ngôn ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang. Chung Nguyên nhìn hai chúng tôi qua cửa sổ. Khuôn mặt anh như thể muốn biết tôi và Tô Ngôn nói gì với nhau. Mặc dù vậy, anh vẫn mỉm cười với tôi.

Im lặng một lúc, Tô Ngôn liền mở lời trước: “Chị... đã quyết định ở bên anh ta thật sao?”

Tôi gật đầu: “Tôi thích anh ấy nên...”

Tô Ngôn: “Thế nên chị muốn tôi phải tránh xa chị?”

“Hức”, tôi vò đầu. Thực sự tôi không quen với bộ dạng giận dữ của Tô Ngôn. “Tôi không có ý đó, cậu cũng thấy, tôi và Chung Nguyên... Ừm, dù sao thì chúng ta cũng không thể ở bên nhau, càng ở bên nhau chỉ càng có nhiều rắc rối mà thôi...”

Tô Ngôn gượng cười nói: “Tôi thực sự không còn cơ hội nữa sao?”

Tôi lắc đầu: “Sẽ có một cô gái khác phù hợp với cậu, còn tôi thì không.”

Tô Ngôn liếc mắt nhìn chiếc cửa sổ phía xa: “Tôi rất muốn biết có điểm gì tôi không bằng Chung Nguyên?”

“Cậu chẳng có gì không bằng Chung Nguyên cả, chỉ có điều... Chung Nguyên khiến tôi thích anh ấy, còn cậu thì không.” Tôi biết câu nói này của tôi sẽ làm một người tổn thương, nhưng cần phải dứt khoát, nếu cứ phải nhập nhằng thế này, chỉ bằng nói lời cay nghiệt để Tô Ngôn từ bỏ ý định còn hơn.

Tô Ngôn buồn rầu nói: “Vậy nếu tôi gặp chị trước anh ta thì sao?”

Tôi lắc đầu: “Giả thiết này không có thật, nói ra cũng chẳng có nghĩa lý gì.”

Tô Ngôn do dự một lúc rồi nói tiếp: “Vậy... liệu tôi còn có thể tiếp tục thích chị không?”

Tôi: “Việc này... tốt nhất là không nên...”

Tô Ngôn bỗng trở nên cáu kỉnh: “Đó là việc của tôi, không cần chị quan tâm!”

Tôi: “...”

Vậy thì cậu hỏi tôi làm gì chứ? (>_<)

Tô Ngôn rời khỏi, Chung Nguyên liền đi tới, ngồi xuống cạnh tôi. Anh dịu dàng vuốt tóc tôi, kéo tôi vào lòng, nắm lấy tay tôi. Mùa đông, tay tôi thường rất lạnh, còn tay Chung Nguyên thì ấm áp như chiếc lò sưởi. Ông trời ơi, sao ông lại không công bằng như vậy?

Im lặng một lúc, Chung Nguyên bỗng nói: “Sắp đến sinh nhật anh rồi.”

Tôi dụi dụi vào lòng anh, nói: “Em biết.”

Chương 45

Sinh nhật

Chung Nguyên ra đời trong hoàn cảnh khá oái oăm. Nghe nói anh sinh vào mười một giờ đêm ngày Ba mươi mốt tháng Mười hai. Kết quả là sau khi chào đời chưa được một tiếng, Chung Nguyên đã bị cha mẹ vứt sang một bên để chuẩn bị đón năm mới.

Tôi phải học cả ngày hôm đó, buổi tối còn phải làm thí nghiệm. Mặc dù chuyện này khiến Chung Nguyên không vui, nhưng tôi không còn cách nào khác.

Buổi trưa, khi ăn cơm, Chung Nguyên điềm đăm hỏi tôi: “Chuẩn bị quà gì cho anh thế?”

Tôi then thùng: “Thêu gối cho anh nhé!” Gối thêu chữ thập hứa thêu cho anh vào kỳ nghỉ hè giờ tôi đã làm xong.

Mày Chung Nguyên hơi nhếch lên, anh nói với vẻ không hài lòng: “Cái đó em đã đồng ý làm cho anh rồi mà.”

Tôi xấu hổ, thực sự không biết nên tặng cho anh thứ gì. Tôi đành hỏi: “Vậy anh thích cái gì?”

Chung Nguyên cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, sau đó nhìn tôi tinh quái, rồi cười nói: “Tặng cả người em cho anh.”

Tôi: “...”

Mặc dù Chung Nguyên khá lưu manh, nhưng tôi vẫn thấy hơi áy náy. Thế nên, tôi quyết định, đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng: “Thôi được, hôm nay chúng ta qua đêm ở bên ngoài được chứ?”

Chung Nguyên cười đầy ẩn ý: “Qua đêm?”

Tôi vuốt mồ hôi: “Này, anh đừng có nghĩ linh tinh đấy...”

Chung Nguyên lại cười toe toét, hỏi: “Ờ, vậy nghĩ linh tinh là nghĩ gì?”

Tôi cúi đầu, bỗng thấy mặt mình nóng lên. Bây giờ, tôi có chút nghi ngờ không biết cuối cùng tôi là kẻ xấu xa hay Chung Nguyên là kẻ xấu xa.

Buổi làm thí nghiệm hơi phiền phức một chút.

Có thể nói, khi làm thí nghiệm, tôi luôn rút lại phía sau. Tôi thường là người làm xong thí nghiệm cuối cùng. Không chỉ có thế, cứ cách vài phút tôi lại làm đồ thứ này, hỏng thứ kia. Cô giáo hướng dẫn thí nghiệm xinh đẹp đã quen mặt tôi. Mỗi lần nhìn thấy tôi, cô đều nhăn mặt lắc đầu.

Thường thì khoảng chín giờ tối tôi sẽ hoàn thành thí nghiệm. Vậy nên, tôi và Chung Nguyên hẹn gặp nhau lúc chín rưỡi. Ai ngờ, mới tám giờ Chung Nguyên đã đến tìm tôi. Lúc đó, tôi đang bị cô giáo xinh đẹp mắng vì làm vỡ mất chiếc bình dung dịch.

Mặc dù da mặt tôi không được dày lắm, nhưng những việc như thế này đã xảy ra quá nhiều, vì vậy tôi rất bình thản đón nhận.

Sau khi cô giáo đi ra ngoài, tôi mới nhìn thấy Chung Nguyên. Anh đứng ở cửa, mỉm cười nhìn tôi. Tôi coi như không nhìn thấy anh, cúi xuống dọn sạch đồng bình vỡ, tiếp tục làm thí nghiệm. Một lúc sau, cô giáo quay lại mang theo một chiếc bình mới. Tôi tỏ ra là một sinh viên chăm chỉ, cần cù. Dù có hơi ngốc một chút nhưng tôi luôn có thái độ nghiêm túc trong học tập.

Song Chung Nguyên lại ngông nghênh đi vào phòng, sau đó đứng bên cạnh tôi. Anh nhìn một lúc, rồi nói: “Khó thế sao?”

Tôi trợn mắt lườm anh, nói vậy không phải là đang chế nhạo tôi sao... mặc dù tôi có ngốc thật. (>_<)

Cô đưa cho tôi chiếc ống nghiệm mới. Ánh mắt cô dừng lại vài giây khi nhìn thấy Chung Nguyên, sau đó quay sang tôi hỏi: “Bạn trai của em à?”

Tôi thấy hơi xấu hổ, câu hỏi này hình như không thích hợp để thảo luận trong phòng thí nghiệm.

Chung Nguyên thản nhiên, ngoan ngoãn lễ phép cúi đầu: “Em chào cô ạ!”

Cô giáo gật đầu: “Nếu đã có hẹn thì nên làm luôn đi.” Nói xong, cô liếc nhìn Chung Nguyên rồi mới đi.

Tôi nhìn theo cô, không hiểu liền hỏi Chung Nguyên: “Ý gì thế?”

Chung Nguyên cốc đầu tôi: “Ngốc ạ, ý của cô là hôm nay cô sẽ châm trước.”

Mặc dù vậy nhưng vì là một học sinh nghiêm túc nên tôi vẫn phải hoàn thành phần chính của thí nghiệm. Tôi vốn đã thấy mơ hồ với bài thí nghiệm này, nếu không bắt tay vào thử nghiệm thì làm sao mà hiểu được.

Đương nhiên bên cạnh tôi lúc này có một trợ thủ đắc lực, nếu không tận dụng thì hơi phí. Vậy nên...

“Chung Nguyên, anh đi rửa mấy ống nghiệm này cho em, chú ý rửa sạch bằng nước ion nhé!”

Chung Nguyên ngoan ngoãn ôm đống ống nghiệm đi đến chỗ bồn rửa.

“Chung Nguyên, anh đi cân cho em khoảng năm gam mangan và kali, nhớ chú ý đến bốn số thập phân đằng sau nhé!”

Chung Nguyên cầm chiếc bình chịu nhiệt, hăm hở đi đến bàn đặt hóa chất.

“Chung Nguyên...”

Một lúc sau...

“Đầu Gỗ, em nhầm axit clohydric từ không thấy một lít sang một lít rồi.”

“Đầu Gỗ, đây là ống đo nồng độ axit, sao em lại dùng để đựng dung dịch kiềm?”

“Đầu Gỗ, vẫn chưa đủ thời gian để ống nghiệm đó xảy ra phản ứng, em đừng có động vào lung tung.”

“Ngốc quá, axit nitric đặc làm sao có thể nhỏ giọt được.”

Lại một lúc sau...

Chung Nguyên oai phong đứng bên bàn thí nghiệm, hất hàm ra lệnh cho tôi.

“Đầu Gõ, dung dịch Fe_3O_4 đặc.”

“Đầu Gõ, axit nitric loãng.”

“Đầu Gõ, ly tâm chất này.”

“Đầu Gõ, đi rửa ống nghiệm.”

Tôi âm ức làm theo lời Chung Nguyên, trong lòng thực sự không hiểu nổi, tại sao đường đường một sinh viên chuyên ngành hóa như tôi lại bị một kẻ học về tài chính như Chung Nguyên sai vặt trong phòng thí nghiệm

Tôi hỏi Chung Nguyên. Anh vừa viết lại hiện tượng hóa học lên trên giấy, vừa nói: “Các bước thí nghiệm anh đã viết ra rồi, em cứ dựa vào đó mà làm... Ngoan, chép các hiện tượng phản ứng vào giấy báo cáo thí nghiệm, sau đó xin chữ ký của cô giáo là xong.”

Tôi cầm lấy báo cáo thí nghiệm, nước mắt lưng tròng chạy đến phòng cô giáo hướng dẫn. Cuối cùng, tôi vẫn không hiểu tại sao Chung Nguyên đã viết ra giấy các bước cần làm, mà tôi vẫn làm chẳng ra sao. Vấn đề này, nếu chỉ giải thích bằng một chữ “ngốc” thì vẫn chưa ổn.

Cô giáo liếc qua báo cáo thí nghiệm của tôi, sau đó ký vào bên dưới: “Làm rất tốt.”

Tôi nắm chặt tờ báo cáo trong tay, phấn khích nhìn cô giáo xinh đẹp, cô ơi, đây là lần đầu tiên cô khen em...

Cô giáo có vẻ hơi khó chịu khi bị tôi nhìn chăm chăm. Cô quay mặt đi, lãnh đạm nói: “Mắt nhìn người của em quả không tồi.”

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng: “Dạ?”

Cô giáo không thèm quan tâm đến tôi, tiếp tục lật xem báo cáo của sinh viên. Tôi thầm nghĩ, cuối cùng cô giáo cũng chẳng thích gì tôi, vậy nên định lén chuẩn đi. Nhưng cô bỗng gọi giật tôi lại: “Đợi chút.”

Tôi đứng sững lại, phấp phồng nhìn cô: “Thưa cô...” Cô hồi hận rồi sao?

Cô giáo gõ gõ lên mặt bàn, có vẻ khó chịu: “Em phải đền tiền chứ?”

Haizz, sao tôi lại quên mất chuyện này kia chứ? Tôi mò túi quần, chết rồi, tôi quên ví ở ký túc xá rồi.

Chung Nguyên đang đứng đợi ở ngoài phòng làm việc của giáo viên. Thấy tôi mãi chưa ra, anh liền đi vào. Tôi chỉ còn cách kéo kéo tay áo Chung Nguyên, nói: “Cho em vay ít tiền.”

Chung Nguyên mỉm cười, rút ví ra: “Bao nhiêu vậy?”

“Hai mươi một đồng năm hào.” Người trả lời là cô giáo.

Chung Nguyên đưa một tờ tiền in hình bác Mao ra. Thấy vậy, cô liền nhăn mày nói: “Không có tiền lẻ à?”

“Tiền thừa để dành cho những lần sau ạ!” Chung Nguyên vừa nói vừa kéo tôi ra ngoài.

Tôi cũng không bận tâm, số tiền đó khi quay về ký túc xá lấy ví tôi sẽ trả cho anh. Song tôi không thể nghĩ được rằng, chỉ một việc nhỏ này thôi đã khiến tôi gặp phải phiền phức sau này.

Tóm lại, tôi đã cùng Chung Nguyên tổ chức sinh nhật.

Nói là qua đêm nhưng tôi và anh chỉ cùng nhau đi hát. Có điều, đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Hát xong, chẳng hiểu sao chúng tôi lại kéo nhau đến một câu lạc bộ.

Chuyện này nói ra tương đối phức tạp.

Chương 46

Kỷ niệm đáng nhớ

Tôi đưa vỏ gỏi thêu chữ thập mà mình đã thêu suốt mấy tháng cho Chung Nguyên: “Chung Nguyên, sinh nhật vui vẻ nhé!”

Chung Nguyên mở hộp quà, lấy chiếc vỏ gỏi ra ngắm nghía. Trên mặt gỏi có thêu hình đại dương. Trong đại dương có hai chú cá, một trong hai đang cong vẩy cốc đầu chú cá còn lại. Chú cá bị cốc đầu trông có vẻ như đang bị ức hiếp, cả hai đều vô cùng đáng yêu.

Chung Nguyên chỉ chỉ hai chú cá nhỏ, nói: “Đây là em, còn đây là anh.”

Tôi giận dỗi nói: “Sao em lại là chú cá bị trêu chọc thế?”

Chung Nguyên nhìn tôi chăm chăm: “Có cần phải giải thích không?”

Tôi hậm hực cúi đầu, thôi được, em công nhận, em đúng là kẻ luôn bị bắt nạt... (>_<)

Buổi tối, tôi định tặng Chung Nguyên một bài hát. Sở trường của tôi không nhiều, nên cứ tính ca hát là một sở trường vậy. Là sinh viên, cuộc sống về đêm của chúng tôi chỉ quanh quẩn với hát hò và chơi bóng mà thôi.

Tôi và Chung Nguyên đến một câu lạc bộ cách trường không xa. Tết Nguyên Đán sắp đến nên không khí ở đây rất náo nhiệt. Vừa vào cửa, đập vào mắt tôi là tấm áp phích giới thiệu về cuộc thi bi-a của câu lạc bộ này. Tôi không đọc kỹ nội dung, chỉ dán mắt vào dòng chữ: “Giải nhất là một gậy bi-a và quà trị giá 1888 nhân dân tệ.” Tôi nuốt nước bọt ừng ực.

Chung Nguyên kéo vai tôi, nói: “Thích à?”

Tôi chỉ vào dòng chữ khiến mình thèm thuồng kia, ngạo nghễ nói: “Chung Nguyên, em sẽ giành cây gậy bi-a này tặng anh nhé!”

Chung Nguyên nhìn tôi nghi ngờ: “Em biết chơi à?”

Tôi nhìn chăm chăm tấm áp phích, cười nham hiểm: “Bọn họ sẽ phải run rẩy dưới cây gậy bi-a của em, ha ha ha ha ha...”

Chung Nguyên: “...”

Thực ra, tôi không hề khoác lác, kỹ năng đánh bi-a của tôi không tồi. Nếu nói ca hát là tài năng bẩm sinh của tôi thì đánh bi-a là tài năng mà tôi đã luyện được sau khi lăn lê khắp các mặt bàn bi-a trong thôn. Nói thật, mấy chiếc bàn bi-a ở thôn tôi đều không bình thường, chiếc nào cũng lồi lõm, nghiêng ngả. Sau này tôi mới phát hiện ra tên chủ quán bi-a đã mua chúng với giá hai mươi đồng một chiếc vì đều là hàng second hand.

Mặc dù chẳng có chiếc bàn bi-a nào ra hồn, nhưng tôi lại vô cùng thích bi-a. Khi còn nhỏ, tôi thường theo lũ con trai trong làng đi đánh bi-a. Vì cha không thừa tiền cho tôi chơi trò đó, hơn nữa chúng tôi có thói quen ai thua thì trả tiền nên tôi buộc phải thắng cho bằng được.

Cứ thế, kỹ năng bi-a của tôi dần được nâng cao. Đương nhiên, quan trọng là khi phải đối phó với những chiếc bàn second hand đó, tôi học được cách tính toán làm sao tận dụng được ưu điểm của từng mặt bàn.

Cuối cùng, tôi đã có thể chơi trên các kiểu mặt bàn khác nhau. Thậm chí, trong một lần giao đấu, tôi còn hạ được tên chủ quán bi-a xấu bụng đó. Khả năng đánh bi-a của hẳn đã được bọn côn đồ lưu manh trong thôn công nhận, đương nhiên nhân phẩm của kẻ đó cũng chẳng khác những mặt bàn bi-a kia là mấy.

Tôi còn nhớ rất rõ, khi tôi thắng tên chủ quán xấu xa đó, những người đứng xung quanh đã vỗ tay như sấm dậy, rồi tung hô tôi lên trời (nhưng sau đó không bắt lại được). Khi đó, ai nấy đều vui mừng vì trút được cơn giận dồn nén đã lâu.

Từ đó, tôi luôn tự nhủ: “Ngoài người có người ngoài trời có trời”, và cũng không tự tin vào kỹ năng đánh bi-a của mình. Chỉ đến khi học cấp ba, một lần nọ một mình tôi đã hạ được bảy đứa con trai, một trong số đó còn được mệnh danh là “vua bi-a” trong trường. Sau đó, tôi bắt đầu dương dương tự đắc.

Thôi nhé, câu chuyện về ngày xưa của tôi kết thúc ở đây, trước mắt chúng ta cần quan tâm đến cuộc thi bi-a đó đã.

Nghe nói, cuộc thi bi-a này được tổ chức vì hai ông chủ của câu lạc bộ đã cá cược với nhau. Thực ra, họ chỉ muốn có một tiết mục mới để thêm phần không khí. Vì thế, cuộc thi được tổ chức gấp gáp, và luật chơi cũng rất đơn giản: những người đăng ký tham gia sẽ được phân cấp để đấu với các tay bi-a trong câu lạc bộ, chỉ cần bạn hơn điểm đối thủ trong một khoảng thời gian nhất định thì sẽ được lọt vào vòng trong. Luật chơi đơn giản như vậy, nhưng muốn thắng không hề đơn giản. Vì thời gian có hạn nên chỉ có cách duy nhất là phải “đánh nhanh thắng nhanh”.

Chính yêu cầu khắt khe này lại giúp tôi chiếm ưu thế, vì ưu điểm lớn nhất của tôi là đánh nhanh (có kẻ đã đánh giá như vậy).

Cuộc thi bắt đầu lúc chín rưỡi thì mười rưỡi tôi đã đứng trên bục nhận giải.

Chủ câu lạc bộ bi-a trao cho tôi chiếc gậy bi-a nặng trĩu. Tôi đặc ý ném ánh mắt cao ngạo về phía Chung Nguyên. Anh chỉ mỉm cười dịu dàng và ấm áp, rồi nhẹ nhàng kéo tay tôi.

Sau đó, chủ câu lạc bộ công bố giải thưởng bí mật giành cho người thắng cuộc. Ông ta nói dứt lời, tôi liền đổ mồ hôi hột. Thì ra món quà bí mật là một cái ôm từ ngôi sao bi-a của câu lạc bộ này. Khi nghe thấy người thắng sẽ được anh chàng đẹp trai nào đó ôm, đám con gái xung quanh nhao nhao tỏ vẻ tiếc nuối. Còn tôi thì không nghĩ đó là thật.

Haizz, xem ra ngôi sao bi-a đó rất được mọi người hâm mộ thì phải.

Tôi nhìn ngang ngó dọc, sau đó nhìn thấy một anh chàng diêm dúa đang tiến về phía mình. Hức, không sai, chính xác là rất diêm dúa, trông hẳn chẳng khác gì con gái. Người này tôi đã nhìn thấy. Khi đang đánh bi-a, thỉnh thoảng hẳn lại nhìn về phía tôi như thể đánh giá xem khả năng của tôi đến đâu.

Hắn tiến lại gần. Tôi lùi lại một bước, lắc đầu nói: “Không, không cần đâu!”

Hắn cười, sau đó chẳng nói chẳng rằng dang tay ra định ôm tôi...

Đúng vào thời khắc quan trọng nhất, Chung Nguyên kịp kéo tôi ra, đứng chặn ở giữa. Vì quán tính, mỹ nam bi-a đó lao thẳng vào lòng Chung Nguyên.

Hai đại mỹ nam đã ôm nhau như vậy đó.

Đám người điên cuồng lúc này giờ lại càng phấn khích vì không biết từ đâu lại xuất hiện thêm một anh chàng đẹp trai nữa.

Tôi nhìn dáng vẻ kinh ngạc của hai mỹ nam đang đứng trước mặt mình, vừa gật gù vừa thăm nghĩ, dù sao Chung Nguyên nhà mình trông vẫn nam tính hơn.

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ vấn đề, Chung Nguyên đã đẩy đối phương ra. Anh quay người lại cốc lên đầu tôi, mặt hơi xấu hổ: “Đầu Gỗ, em đang nghĩ gì thế?”

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ tiện miệng nói một câu băng quơ: “Anh chủ động ôm người ta à?”

Sau đó, tôi thấy mặt Chung Nguyên sa sầm.

Tên mỹ nam diêm dúa kia hỏi tôi: “Cô em bé nhỏ, em có hứng thú đến đây làm với bọn anh không?”

Haizz, suýt tí nữa tôi đã quên thân phận bây giờ của mình.

Chung Nguyên kéo tôi đến bên bàn bi-a, cầm lấy một cây gậy bi-a nói: “Đầu Gỗ, chúng ta đánh cược nhé!”

Tôi vò đầu bứt tai, hỏi: “Hức, cược thế nào?”

Chung Nguyên: “Nếu anh thắng, anh được hôn em, nếu em thắng, em có quyền hôn anh.”

Sau năm phút, tôi đã hạ đo ván Chung Nguyên.

Chung Nguyên mỉm cười, khom người xuống, sau đó chu môi về phía tôi: “Hôn đi!”

Lúc đó, tôi mới phát hiện ra, dù thắng hay thua tôi vẫn bị lỗ.

Hức, nhưng cũng không thể nghĩ thế được...

Chẳng phải tôi cũng rất thích cảm giác đó sao... Nhưng mà kể ra cũng thật hồ then, bằng này tuổi rồi nhưng tôi vẫn chưa từng chủ động hôn người khác bao giờ, chưa nói đây lại là một người con trai.

Tôi âm ỨC đẩy Chung Nguyên ra, sau đó viện lý do: “Ở đây đông người quá, nên thôi nhé anh!”

Chung Nguyên không chịu buông tha, anh kéo tôi vào một phòng karaoke. Vừa vào phòng, Chung Nguyên đã cười toe toét, háo hức nhìn tôi mời mọc, theo cái kiểu: “Ông ơi hãy đến giày xéo em đi, đừng vì em là một bông hoa đẹp mà tỏ ra thương xót.” Sau đó, anh đưa ngón trỏ lên môi, cười lả lơi như muốn quyến rũ người khác: “Đầu Gỗ, lại đây nào!”

Tôi có cảm giác tất cả các mạch máu trong cơ thể đều đang dồn lên não. Đầu tôi bỗng chốc nóng bừng bừng. Tôi lao vào lòng Chung Nguyên, nâng cằm anh lên, hôn lấy hôn để. Vì chưa có kinh nghiệm nên tôi có phần hơi vội vã. Chỉ một chốc, tôi đã ngẩng lên, nhìn anh.

Mặt Chung Nguyên tối sầm: “Chưa đủ.”

Tôi giống như một linh hồn bị cám dỗ, điên cuồng lao đến ngậm chặt lấy bờ môi Chung Nguyên. Lần này, tôi nhất định không buông tha anh. Tôi học cách của Chung Nguyên, thè lưỡi liếm khắp môi anh. Những xúc cảm nơi đầu lưỡi vừa nhẹ nhàng, êm ái, vừa ngọt ngào, mơn trớn khiến tôi mê mê. Tôi đã bị Chung Nguyên mê hoặc hoàn toàn, không thể cưỡng lại được nữa. Tôi nhắm chặt mắt, đưa môi khắp miệng anh, từng chút một. Bờ môi của Chung Nguyên như tỏa ra một làn hương bạc hà dịu mát. Mặc dù bạc hà có thể giúp bạn tỉnh táo, nhưng hương bạc hà của Chung Nguyên lại khiến tôi mê muội. Tôi níu chặt lấy cổ anh, nhẹ nhàng cọ lưỡi vào răng anh.

Lúc này, tâm hồn tôi đã bay bổng trong sự ngọt ngào và say đắm, mọi thứ xung quanh như bao trùm trong làn bong bóng tình yêu rực rỡ.

Chung Nguyên bỗng siết chặt lấy tôi. Miệng anh mở to, điên cuồng mút lấy lưỡi tôi. Hành động của anh khiến tôi bất ngờ, người tôi bỗng mềm nhũn như bị rút kiệt sức lực. Sau đó, anh đẩy tôi nằm xuống sofa, rồi nằm đè lên người tôi. Toàn bộ sức nặng cơ thể anh đè xuống người tôi, nụ hôn trên môi anh mãnh liệt và cuồng say. Giờ đây, tôi đã mất hết mọi cảm giác, để mặc anh dẫn dắt và đắm chìm trong cơn lốc tình yêu ngọt ngào và nồng cháy.

Rất lâu sau, Chung Nguyên mới chịu buông tôi ra. Anh nằm bên cạnh tôi thở hổn hển. Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào da tôi khiến tôi bừng tỉnh. Chung Nguyên vừa ôm tôi vừa giận dỗi nói: “Đầu Gỗ, lúc nào em mới dưng hiến... cho anh?”

Tôi đỏ mặt đẩy anh ra: “Hát, hát nhé...”

Chung Nguyên không quán lấy tôi nữa. Anh ngồi sang một bên, nhìn tôi với ánh mắt rạng rỡ, thỉnh thoảng lại liếm môi. Bộ dạng thèm khát đó trông chẳng khác nào một con báo nhiều ngày không săn được mồi.

Tôi không dám nhìn anh, bối rối cầm lấy micro. Lúc này, tôi có cảm giác mình chính là miếng mồi béo bở mà con báo kia đã dòm ngó từ lâu.

Một lát sau, phục vụ đi vào, nói có người nào đó tặng chúng tôi một chai rượu vang. Tôi không biết ai lại có nhã hứng như thế, bèn hỏi. Sau đó, tôi nhận được câu trả lời: “Vị tiên sinh đó nói cô biết anh ấy, còn nhờ tôi chuyển lời đến cô, rằng anh ấy đánh giá cao khả năng của cô, sau này muốn được kết bạn.”

Vừa nghe thấy vậy, Chung Nguyên liền lim dim mắt, lạnh lùng mỉa mai: “Đây là rượu cao cấp, hẳn cũng có lòng đầy chứ. Tặng chúng ta cả chai CAYMUS kia đấy.”

Phục vụ vâng vâng dạ dạ rồi đi ra.

Tôi nghiêng nghiêng đầu, nhìn Chung Nguyên cười nói: “Anh ghen à?” Mặc dù Chung Nguyên có tiền, nhưng chưa bao giờ so bì với ai. Bây giờ, anh lại có biểu hiện khác thường như thế này, chắc chắn là có uẩn khúc gì đây.

Chung Nguyên kéo tôi vào lòng, bất mãn nói: “Đồ ngốc, sau này bớt gây chuyện phiền phức với những đứa con trai khác đi nhé!”

Tôi hậm hực: “Đâu có, mà em với anh ta cũng có gì đâu.” Chỉ là kết bạn thôi mà.

Chung Nguyên tiện tay vớt luôn chai rượu vào sọt rác, sau đó dịu dàng vỗ vai tôi, nói: “Anh là con trai, nên hiểu được suy nghĩ của bọn con trai. Sức hút của em, em không thể cảm nhận được đâu.”

Anh đang khen ngợi tôi sao? Tôi cọ đầu vào lòng Chung Nguyên, nhanh chóng tha thứ cho hành động lãng phí vừa rồi của anh.

Chẳng mấy chốc, phục vụ đã bưng đến một chai rượu Moss gì gì đó. Lúc này, thái độ của anh ta đối với Chung Nguyên có vẻ cung kính hơn rất nhiều nên tôi đoán chai rượu đó nhất định có giá cắt cổ.

Chúng tôi vừa uống rượu vừa hát. Tôi vui vẻ hát tặng Chung Nguyên bài chúc mừng sinh nhật. Anh cầm ly rượu, mỉm cười dịu dàng. Tôi phát hiện, mỗi lần Chung Nguyên cười, nụ cười của anh khiến cho lòng người trở nên ấm áp hơn.

Sau khi hát xong, tôi chạm cốc cùng Chung Nguyên, sau đó uống liền một hơi hết ly rượu. Mặc dù không thích uống rượu cho lắm, nhưng vì nghĩ nếu uống thì sẽ đỡ lãng phí nên tôi lại hăng hái uống. Hôm nay Chung Nguyên rất vui nên anh không ngăn cản tôi.

Một lúc sau, tôi say đến mức không cầm nổi cả ly rượu nữa, chỉ có thể nằm trên sofa, liếc mắt nhìn Chung Nguyên, cười ngốc nghếch.

Lúc này, Chung Nguyên đang hát. Anh nhìn tôi say đắm như thể lời bài hát đang ở trên mặt tôi. Chung Nguyên hát không hay lắm nhưng vì có chất giọng tốt, nên dù thế nào thì những bài anh hát đều có sức hút đặc biệt.

Tôi từ từ nhắm mắt, chìm đắm trong giọng hát kỳ diệu đó.

Hình như có ai đó chạm vào môi tôi, không biết liệu đó có phải là ảo giác?

Tôi mơ hồ mở mắt, thấy đầu hơi nhức.

Căn phòng này rất lạ, tôi đảo mắt nhìn khắp xung quanh, sau đó phát hiện Chung Nguyên đang nằm bên cạnh mình. Anh đang ôm lấy tôi, nhìn tôi với ánh mắt nồng cháy, một chân gác qua eo tôi. Chiếc áo sơ mi của Chung Nguyên bị nhàu nát, hai chiếc cúc áo trên cùng mở ra để lộ một khoảng cổ và ngực trắng muốt.

Nếu vậy có nghĩa là, hai đứa chúng tôi đã cùng ngủ trên một chiếc giường, đắp cùng một chiếc chăn sao?

Hức...

Một giây, hai giây, ba giây...

Nửa phút sau, cái đầu nặng trĩu của tôi mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tôi hoang mang, hốt hoảng hỏi: “Em... em... Anh... anh... Chúng ta...?”

Chung Nguyên mỉm cười, tóm tắt lại bằng một câu: “Hôm qua em uống say, sau đó ép anh.”

Tôi nghe như có tiếng sấm bên tai...

Tim tôi bỗng đập liên hồi, đầu óc hoảng loạn, chẳng cần nghĩ cũng biết mặt tôi lúc đó khó coi đến mức nào.

“Nhưng anh thà chết cũng không chịu khuất phục.” Chung Nguyên ôm tôi chặt hơn.

Tôi thở dài, vừa rồi cả người căng lên vì hoang mang, giờ đã trở nên nhẹ nhõm hơn.

“Vậy thì bây giờ...” Chung Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve má tôi. Lòng mày anh hơi nhếch lên, ánh mắt nồng nàn, nụ cười đầy mê hoặc: “Bây giờ, em có thể ép anh một lần nữa được không?”

Tôi: “...”

Chương 47

Đính hôn

Chung Nguyên: “Bây giờ, em có thể ép anh một lần nữa được không?”

Tôi: “...”

Không đợi tôi trả lời, Chung Nguyên đột nhiên cúi xuống hôn lên môi tôi. Môi anh khe khẽ chạm vào bờ môi tôi, sau đó chuyển dần sang tai, cứ thế dịch xuống, dịch xuống và dừng lại ở cổ.

Mặt tôi nóng ran. Nhưng tôi vẫn chưa mất hết lý trí, gắng sức đẩy Chung Nguyên ra: “Dừng... dừng lại, không được làm thế trước khi kết hôn...”

Chung Nguyên hậm hực ngẩng lên. Một tay anh đỡ lấy cơ thể tôi, tay kia vén những lọn tóc phất phơ trên trán tôi, rồi hôn lên đó. Sau đó, anh giận dữ nói: “Vậy bao giờ chúng ta mới kết hôn?”

Tôi chớp chớp mắt, không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Nói thật, tôi chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Tôi lưỡng lự một lúc trước ánh mắt vặn vẹo của Chung Nguyên, sau đó ngập ngừng nói: “Chuyện này... đợi đến sau khi tốt nghiệp đã nhé!”

“Được, sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn, em không được nuốt lời đâu đấy.” Vừa dứt lời, Chung Nguyên liền đứng dậy khỏi giường, cầm lấy áo khoác đang vắt trên ghế, lục tìm thứ gì đó.

Tôi kinh ngạc nhìn anh, chuyện này là gì thế?

Một lúc sau, Chung Nguyên lôi ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, rồi quay trở lại giường. Anh mỉm cười mở hộp, lấy ra một chiếc nhẫn, dịu dàng đeo vào ngón giữa của tôi. Tôi ngẩn ngơ nhìn những ngón tay thon dài, trắng trẻo của Chung Nguyên.

“Vừa vặn.” Chung Nguyên vừa nói vừa nâng tay tôi lên, nhẹ nhàng hôn vào ngón tay đeo nhẫn.

Bờ môi dịu dàng đó chạm vào tay tôi khiến trái tim tôi tưởng như tan chảy.

Chung Nguyên ngẩng đầu nhìn tôi. Đôi mắt đen huyền của anh ánh lên nụ cười ấm áp. Anh lại lấy ra một chiếc nhẫn khác, đưa cho tôi, nói: “Giờ đến lượt em.”

Mặt tôi đỏ bừng, tay mân mê chiếc nhẫn, rồi run rẩy đeo nó lên ngón tay anh. Chiếc nhẫn đó rất đẹp, nó được nạm pha lê long lanh, rực rỡ giống hệt kim cương.

Đeo nhẫn cho anh xong, tôi học cách của Chung Nguyên, hôn lên ngón tay đeo nhẫn của anh.

Chung Nguyên kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt. Anh vừa dịu dàng vuốt tóc tôi vừa nói: “Đầu Gỗ, em có biết vừa rồi chúng ta làm vậy... có nghĩa là gì không?”

“Sao?” Tôi thực sự không biết Chung Nguyên muốn nói điều gì, chỉ biết nhún cười phải đeo vào ngón áp út.

Cánh tay Chung Nguyên siết chặt hơn, anh khẽ cười rồi thì thầm nói: “Có nghĩa là chúng ta đã đính hôn.”

Tôi: “...”

Tôi tựa vào lòng Chung Nguyên, nắm lấy tay anh nghịch chiếc nhẫn xinh đẹp kia, nói với vẻ không hài lòng: “Anh vẫn chưa cầu hôn mà.”

Chung Nguyên nắm tay tôi, nói: “Em không đồng ý sao?”

Tôi xoa xoa đầu, lưỡng lự nói: “Chuyện này... Chúng ta... liệu có nhanh quá không?”

Chung Nguyên: “Nhanh ư? Anh chỉ tiếc không thể tìm được một chiếc xích để xích em lại bên mình ấy chứ.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, anh đúng là lắm trò thật đấy... (>_<)

Thấy tôi không đáp lại, Chung Nguyên đột nhiên nâng cằm tôi lên, bắt tôi nhìn thẳng vào mắt anh. Anh nhìn tôi chăm chăm: “Nói, cuối cùng em có đồng ý cưới anh hay không?”

“Em... Hức, đồng ý, em đồng ý...”

Chung Nguyên không chịu buông tha: “Em đồng ý cái gì?”

Tôi đành đáp lại: “Đồng ý gả cho anh.”

Cứ nghĩ rằng làm vậy, Chung Nguyên sẽ tha cho tôi. Ai dè, anh lại ép tôi lên môi tôi, ra sức hôn.

Tôi khóc dở mếu dở. Chung Nguyên này, anh cầu hôn em thế này sao? Nghĩ đến đây, tôi bỗng thấy hơi ấm ức, liền cắn anh một cái. Kết quả, Chung Nguyên càng bị kích động, hôn đến mức lưỡi tôi như tê liệt, không còn có cảm giác gì nữa.

Sau khi thỏa cơn thèm khát, Chung Nguyên buông tôi ra, nhưng miệng anh vẫn mơn trớn trên tai tôi, thì thầm: “Xin lỗi em nhưng anh không chờ thêm được nữa... Sau này anh sẽ đền cho em bằng một màn cầu hôn thật lãng mạn.”

Hu hu... Đính hôn trước rồi mới cầu hôn, Chung Nguyên à, chỉ có anh mới làm chuyện ngược đời như thế này.

Vì tối qua chơi nhiều nên khá mệt, tôi và Chung Nguyên quyết định về ký túc xá nghỉ ngơi một ngày.

Cứ nghĩ Chung Nguyên không gây ra chuyện gì đêm qua, song khi quay trở về ký túc xá, tôi mới phát hiện ra chuyện anh đã làm với mình.

Hôm nay là ngày nghỉ Tết Nguyên Đán đầu tiên. Lão Đại và Tứ cô nương đã về nhà, trong phòng chỉ còn có tôi và Tiểu Nhị. Vừa vào phòng, Tiểu Nhị đã nhìn tôi cười mờ ám, khiến tôi nổi hết cả da gà.

Nhớ đến chiếc nhẫn đính hôn đeo trên tay, tôi chợt dạ hỏi: “Sao... sao thế?”

Tiểu Nhị vuốt vuốt cằm nhìn tôi: “Tam Đầu Gỗ, nói thật đi, tối qua, cậu và Chung Nguyên đã chơi môn thể thao gì vậy?”

Trời ạ, tại sao chuyện gì phát ra từ miệng cô ấy cũng trở nên đen tối như vậy nhỉ? Tôi lắc đầu quây quây, nói: “Chỉ là đánh bi-a, hát hò, sau đó, hức...”

Tiểu Nhị cười: “Sau đó thì sao?”

Tôi trợn mắt lườm: “Sau đó thì về nghỉ.”

Tiểu Nhị gõ gõ lên mặt bàn, lim dim mắt cười nham hiểm: “Nghỉ như thế nào? Có thuê phòng không? Hai người làm chuyện đó mấy lần? Có đeo bao không? Chung Nguyên giữ được bao lâu?...”

Tôi hết nhẫn nại, vò đầu bứt tai: “Tối qua tớ uống say nên bọn tớ chẳng làm gì cả. Mà nếu tớ không say thì bọn tớ cũng không làm gì cả, cậu cho rằng ai cũng đen tối như cậu sao?”

Mắt Tiểu Nhị sáng lên: “Thật sao? Sau khi say không làm chuyện bậy bạ gì sao?”

Tôi cốc đầu Tiểu Nhị: “Đừng nghĩ lung tung, thực sự không có gì cả.”

Tiểu Nhị bắt đầu gieo rắc vào đầu tôi những suy nghĩ mờ ám: “Tớ không nhận ra đấy, Chung Nguyên mà quân tử thế sao... Tớ nói cho cậu biết, liệu có phải vì anh ấy, hức, không thích chuyện tình một đêm không? Khà khà...”

Câu nói của cô ấy khiến tôi bối rối: “Cậu có thể nghĩ đến thứ khác được không?”

Tiểu Nhị lắc lắc ngón tay, ra vẻ hiểu biết nói: “Đừng nghĩ chỉ tớ nghĩ lung tung, bây giờ có rất nhiều người nghĩ lung tung như thế đấy.”

“Ý gì vậy?”

“Nhìn vào đây đi.” Tiểu Nhị vừa nói vừa mở một trang web.

Trên trang đầu tiên của diễn đàn nổi lên một chữ “HOT”, bên cạnh là hàng chữ: “Một lần nữa người này khẳng định quyền sở hữu Chung Nguyên

của mình.”

ID của topic này có tên “Mộc Nhĩ”. Tôi bỗng có dự cảm chẳng lành...

Tiểu Nhị cười khì khì kích vào topic, nội dung bên trong topic chỉ có hai chữ: “Như trên”.

Phong cách đơn giản như vậy, rất giống cái tên biến thái trước đây. Tôi lau mồ hôi, sau đó nhìn xuống dưới topic. Người comment đầu tiên có ID là “Tôi là Chung Nguyên”. Tôi biết đó chính là Chung Nguyên. Anh cũng comment rất đơn giản: “Không giải thích.”

Tôi suýt ngất, anh định làm gì thế?

Topic này truyền đi nhanh thật, người ra kẻ vào không ngớt, hỏi hết cái nọ đến cái kia, nhưng Chung Nguyên đều không trả lời. Cuối cùng, một người hỏi: “Hai người giờ đang ở bên nhau?”

Chung Nguyên trả lời rất nhanh: “Đúng.”

Vậy là topic này như nổ tung. Chuyện “ở bên nhau” bình thường thì chẳng sao, quan trọng là thời gian trả lời câu hỏi này của Chung Nguyên là lúc một rưỡi đêm. Nếu gặp phải chuyện này, tôi cũng sẽ nghĩ linh tinh, huống chi là kẻ vô cùng đen tối như Tiểu Nhị.

Quả nhiên, tiếp theo đó một đám người nữa lại xuất hiện, nhất loạt comment: “Ở bên nhau, ha ha.”

Sau đó, lại có một số người nói chúng tôi không đứng đắn, than thở thời đại bây giờ mỗi ngày một khác, lại còn nói tôi không xứng với Chung Nguyên. Bó tay với đám người này, lúc đó tôi đang ngủ mê mết, làm sao có thể dự đoán ai được chứ.

Một người có ID là “Lộ Nhân Giáp” đứng ra nói: “Bạn cùng phòng của Chung Nguyên làm chứng, hôm qua tên này không về ký túc xá.”

ID “Lộ Nhân Ất” cũng comment: “Như trên.”

Tiếp đến, ID “Bá vương không nhân từ” cũng lên tiếng: “Bạn cùng phòng Mộc Nhĩ thừa nhận, hôm qua cô ấy không về ký túc xá.”

ID “Ta là Lão Đại, ta sợ ai”: “Như trên.”

Ngoài những phần tử gây rối kia, vài thành phần khác cũng muốn thêm mắm thêm muối, ví dụ như:

ID “Lục Tử Kiện”: “Khà khà.”

359

Em không vào địa ngục thì ai vào?

ID “Tứ cô nương”: “Ha ha.”

Tôi vắn tay, nhìn chòng chọc vào những ID quen thuộc kia, thật là những kẻ xấu xa!

Chung Nguyên trả lời rất ít, nhưng lại cứ nhắm đúng lúc quan trọng để phát ngôn những câu khiến khối kẻ phải khóc như mưa.

Có người hỏi: “Chung Nguyên à, hai cậu đang làm gì thế?”

Chung Nguyên: “Chơi thể thao.”

Kẻ khác lại hỏi: “Ha ha, vậy hai cậu chơi trò gì đêm nay?”

Chung Nguyên: “Trò hay chơi.”

Lại có người hỏi: “Chơi thể thao à, có mệt không?”

Chung Nguyên: “Cũng được, cô ấy hơi mệt.”

“Vậy giờ cô ấy ở đâu?”

Chung Nguyên: “Có cần phải hỏi vậy không, đương nhiên ở trên giường.”

Có người gào thét: “Nói thì không tin được, chụp ảnh xem nào.”

Chung Nguyên bình thản trả lời: “Kích cỡ to quá, không tiện công khai.”

Vậy là câu chuyện của topic đã được đẩy lên cao trào...

Nhìn đám lang sói đang xâu xé topic này, tôi muốn khóc mà không khóc nổi. Những gì Chung Nguyên nói đều không sai, nhưng nếu liên kết chúng

với nhau thì rất dễ khiến người ta hiểu lầm... Ông trời ơi, tại sao tôi lại rơi vào tay cái tên biến thái đó kia chứ?...

Chương 48

Phong ba

Buổi tối, tôi kéo Chung Nguyên đến phòng tự học, sau đó chỉ vào những comment khủng khiếp đó, nghiêm mặt hỏi: “Chuyện này là sao?”

Chung Nguyên dịu dàng xoa đầu tôi, nói: “Anh chỉ nói thật thôi mà.”

Thật cái đầu anh ấy. Tôi đã sớm đoán ra tên này sẽ biện hộ như vậy mà. Tôi hất tay Chung Nguyên ra, giận dữ nói: “Anh có biết nói vậy sẽ khiến cho mọi người hiểu lầm không, hôm qua, Tiểu Nhị đã vặn hỏi em hồi lâu, anh không biết cô ấy cười đen tối thế nào đâu! Cô ấy, cô ấy còn hỏi em...”

Chung Nguyên vẫn mỉm cười: “Hỏi em gì vậy?”

Tôi lắc đầu: “Hức, thôi đi, cô ấy không cho em nói với anh.”

Chung Nguyên vuốt má tôi, cười dịu dàng: “Nói thầm với anh thôi, cô ấy sẽ không biết đâu.”

Tôi quay đầu đi: “Không nói.” Đã đồng ý với người ta là không nói thì không thể nói, làm người phải giữ lời hứa.

Chung Nguyên: “Em không nói thì thôi, anh sẽ mở một topic mới, kể lại tỉ mỉ tất cả những chuyện đêm qua hai đứa mình đã làm.” Chung Nguyên vừa nói vừa đăng nhập vào tài khoản của mình trên diễn đàn.

Tôi lưỡng lự một chút, cuối cùng cũng nắm lấy tay anh. Tôi cũng thật là kỳ lạ, rõ ràng biết hôm qua chúng tôi chẳng làm gì cả, vậy tại sao phải chột dạ như thế. Chung Nguyên đúng là loài cầm thú mà! (>_<)

Chung Nguyên không giằng tay ra, chỉ quay đầu sang nhìn tôi: “Nói.”

“Hức, cô ấy hỏi em... hỏi em có phải anh bất lực không?”

Chung Nguyên bỗng siết chặt tay tôi. Mắt anh khép hờ, nhìn tôi vẻ nguy hiểm: “Vậy em trả lời thế nào?”

“Em nói không biết.” Tôi không chỉ hiền lành mà còn rất thật thà nữa.

Chung Nguyên kéo tôi xuống, ghé vào tai cười nói: “Không biết thì sau này em sẽ biết.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, đúng là anh không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để trêu chọc người khác... (>_<)

Tôi nhìn vào diễn đàn, bỗng nhớ lại bức ảnh mà Chung Nguyên và hoa khôi khoa anh chụp cách đây không lâu. Mặc dù biết hai người không có gì, nhưng cứ nghĩ họ rất xứng đôi, lòng tôi lại xót xa. Thật kỳ lạ, sao tôi lại có thể hẹp hòi như thế chứ?

Mặc dù biết nếu mình tức giận thì thật vô lý, nhưng cuối cùng tôi cũng không chịu được. Tôi kích vào topic nọ, chỉ vào bức ảnh có đôi trai tài gái sắc đó, hỏi Chung Nguyên: “Chụp từ khi nào vậy?”

Chung Nguyên dán mắt vào bức ảnh, nhăn mặt nghĩ ngợi, sau đó trả lời: “Hình như là chụp trong buổi diễn thuyết của học viện Quản lý? Hình như lúc đó bọn anh thuộc cùng một nhóm... Anh cũng không nhớ rõ lắm.”

Tôi xót xa nói: “Trông như mặc áo đôi ấy, giống một đôi tình nhân quá!” Em chưa mặc áo đôi cùng anh bao giờ đấy...

Chung Nguyên bật cười, nói: “Này, em đang ghen đấy à?”

Tôi quay mặt đi, lòng hơi ấm ức.

Chung Nguyên ghì vai tôi xuống, cười tinh quái: “Ấy da, Đầu Gỗ của anh ghen rồi sao?”

Bực mình, nhìn thấy em ghen, anh vui vậy sao...

Nhân lúc tôi không để ý, Chung Nguyên hôn lên má tôi một cái thật kêu, rồi dịu dàng nói: “Ngoan nào, nếu em thích thì sau này chúng ta cũng sẽ mặc như thế, rồi anh sẽ nắm tay em, kéo lên bực và thề trước mặt tất cả mọi người... Sao anh lại thấy khung cảnh đó giống một lễ cưới thế nhỉ?”

Tôi: “...”

Tôi vốn nghĩ Chung Nguyên chỉ đang dỗ dành để cho tôi vui, ai dè, những câu nói này của anh sau này lại linh nghiệm.

Mấy hôm nay, có một kẻ lắm lời lên diễn đàn nói năng linh tinh khiến tôi và Chung Nguyên suýt cãi nhau vì hiểu lầm.

Ngày hôm đó, sau nhiều ngày không lên diễn đàn, tôi phát hiện ra có một topic bàn luận về mình. Nhờ phúc của Chung Nguyên mà bây giờ tôi ngày càng nổi tiếng.

Song nội dung của topic này lại khiến tôi buồn vô hạn.

Chủ topic nói, cô ta là bạn của một nam sinh khoa Hóa nào đó. Nghe nam sinh này nói, đồ Mộc Nhĩ đánh vỡ trong phòng thí nghiệm Chung Nguyên đều trả tiền bồi thường. Nói xong, cô ta còn than thêm một câu: “Con gái thời đại này đúng là yêu vì tiền”; sau đó còn nói: “Nếu Chung Nguyên không có tiền thì Mộc Nhĩ sẽ không ở cạnh anh ấy...” Nếu nhìn một cách khách quan thì từng câu, từng chữ trong topic đó đều thể hiện sự khinh bỉ của chủ topic với bọn con gái theo chủ nghĩa tiền bạc, mà nói trắng ra chính là tôi.

Tôi xem mà không thốt nên lời, bèn rê chuột xuống phía dưới. Khi nhìn thấy những comment khác, tôi giận sôi người.

Có kẻ comment: “Chuyện đó có là gì, lần trước trong nhà ăn, vô tình nhìn vào thẻ sinh viên của cô ta, ai dè đó lại là thẻ của anh Chung Nguyên đẹp trai.”

Kẻ khác lại thêm mắm thêm muối: “Tớ cũng có lần vô tình gặp cảnh đó, nhưng là ở siêu thị, ảnh trên thẻ cũng là ảnh Chung Nguyên.”

Có kẻ nói: “Lại có loại người như thế sao? Đứa con gái này có lòng tự trọng không thế?”

Có kẻ nói: “Tự trọng có mài ra ăn được không? Không, nhưng mà mặt thì có thế.”

Có kẻ nói: “Cũng đúng, ai bảo người ta xinh đẹp như vậy, lúc nào cũng có thể quơ lấy một công tử nhà giàu.”

Có kẻ nói: “Công tử nhà giàu mà dễ vợ thế sao, các cậu nghĩ Chung Nguyên gốc sao, chẳng qua chỉ là chơi bời vậy thôi.”

Có kẻ: “...”

Càng đọc tôi càng thấy bức. Phía dưới có không ít người nhảy ra để giải thích giúp tôi, trong đó có Tiểu Nhị và Lộ Nhân Giáp. Song những lời giải thích của họ đều bị làn sóng chỉ trích “Mộc Nhĩ - kẻ hám tiền” nhấn cho chìm ngấm. Những gì sau đó, tôi thực sự không đủ can đảm để đọc tiếp. Vậy nên, tôi bức tức đóng trang web lại.

Tôi nhắm nghiền mắt, không nghĩ ra được vì sao chuyện này lại xảy ra.

Hôm đó, đánh vỡ mất bình dung lượng trong phòng thí nghiệm, tiền Chung Nguyên trả cho tôi, tôi cũng đã trả lại anh. Còn về việc dùng thẻ của anh, đó là giao ước giữa hai đứa chúng tôi, điều kiện là tôi phải làm nô dịch cho anh. Những chuyện này, bọn họ không hề biết, vậy họ dựa vào cái gì để phát ngôn lung tung như vậy?

Tôi biết Chung Nguyên có tiền, nhưng chưa bao giờ vói tiền của anh, thậm chí nhiều lần anh muốn tặng tôi vài thứ, nhưng tôi đều không đồng ý. Thứ nhất, tôi sợ lãng phí. Thứ hai, tôi muốn tình yêu của chúng tôi bình đẳng, hưởng hồ tình cảm của hai đứa làm sao có thể bị ảnh hưởng bởi mấy bộ quần áo, mấy cái bánh bao được. Hơn thế nữa, Chung Nguyên cũng chỉ là một sinh viên bình thường. Anh từng nói, cha mình là giáo sư của một học viện nghệ thuật nào đó ở Pháp. Điều này chứng tỏ anh không thể là thiếu gia nhà giàu được, vậy nên cho dù anh có tiền thì liệu có được bao nhiêu? Người có tiền nhiều lắm, nếu tôi vì tiền thì có nhất thiết phải tìm đến anh không? Tô Ngôn mới là thiếu gia nhà giàu đích thực, tại sao tôi không đến với cậu ta? Cuối cùng, cha tôi đã từng nói, sẽ không gả tôi cho người nhiều tiền, vì ông sợ tôi sẽ bị ức hiếp.

Tôi nghĩ rất rõ ràng như vậy, nhưng những kẻ kia lại thích bới móc chuyện của tôi ra để bàn luận. Bản thân tôi lại không biết phải giải thích thế nào, cũng không biết nếu giải thích thì liệu có tác dụng gì không? Tôi nhớ trước đây có lần Tiểu Nhị bị một đám người trên web cho là gian lận. Gặp

phải tình cảnh đó, một kẻ mặt dày như cô ấy mà cũng suýt khóc. Tiểu Nhị có giải thích, thề độc, chửi rửa thế nào đều không có tác dụng mà càng nói càng sai. Hôm đó, ba đứa Nhất, Tam, Tứ bọn tôi phải an ủi Tiểu Nhị rất lâu, sau đó cô ấy ôm lấy Lão Đại khóc một thôi một hồi, mới bình tĩnh trở lại.

Lời nói của con người đáng sợ là ở chỗ đó. Những người không biết ngọn ngành sự việc thường tin vào những lời dối trá. Tiểu Nhị của lúc đó, và tôi của bây giờ, rốt cuộc chúng tôi sai ở chỗ nào?

Tôi thử an ủi chính mình nhưng không hiệu quả. Cái gì mà “người khôn không thích đặt điều”, cái gì mà “người trong sạch không thẹn với lòng mình”, toàn là lời lẽ của những kẻ bàng quan. Khi chuyện đó xảy ra, tôi thực sự không thể bình tĩnh nổi.

Ngày hôm sau, tôi đến gặp Chung Nguyên với hai mắt thâm quầng. Anh hỏi tôi tại sao không ngủ, tôi mệt mỏi, chẳng muốn trả lời.

Khi ăn cơm, tôi nhất quyết đòi dùng thẻ ăn cơm của mình. Chung Nguyên nói không chớp mắt: “Thẻ của em hết tiền rồi.”

Bình thường, câu nói này của Chung Nguyên chẳng có vấn đề gì, nhưng lúc này nó khiến tôi ngứa tai không chịu được. Vậy nên tôi bực dọc nói: “Em biết rồi.”

Chung Nguyên vẫn không chịu trả thẻ ăn cơm cho tôi. Vì vậy, tôi quyết định báo mất thẻ để làm lại. Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, kể từ khi hai đứa tôi là một đôi, Chung Nguyên không còn ức hiếp tôi nữa, còn tôi thì vẫn ăn của anh, tiêu tiền của anh. Điều này chứng tỏ tôi đúng là kẻ ăn bám Chung Nguyên, chẳng trách mà người ta nghĩ lung tung như vậy. Tôi cần phải đoạn tuyệt mối quan hệ trên phương diện kinh tế này, phải tự lực cánh sinh, tự cung tự cấp thôi.

Ngoài ra, tôi phải tích cực đi tìm một công việc part-time. Trước đây, cái tên diêm dúa ở quán bi-a đã nói với tôi, chỗ hắn đang tìm người hướng dẫn chơi bi-a khiến tôi vô cùng hứng thú. Buổi tối, tôi đem chuyện này nói với Chung Nguyên, mặt anh bỗng dài ra: “Không cho đi!”

Tôi tức tối: “Chuyện của anh à?”

Chung Nguyên lấy hết sức siết chặt tay tôi, sa sầm mặt nói: “Em là vợ anh!”

Tôi: “...”

Chung Nguyên nói tiếp: “Em thiếu tiền lắm sao, anh sẽ nuôi em.”

Câu nói này lại chọc vào nỗi đau của tôi. Tôi hất mạnh tay Chung Nguyên ra, rồi hét vào mặt anh: “Anh có tiền thì giỏi lắm à?” Nói xong, tôi không thèm quan tâm đến Chung Nguyên nữa, quay đầu bỏ đi.

Vừa về đến ký túc xá, tôi liền thấy hối hận vì đã nổi giận với Chung Nguyên. Thực ra, Chung Nguyên chẳng có lỗi gì cả, tại sao tôi lại mất bình tĩnh như thế kia chứ...

Tôi mân mê điện thoại, nghĩ tới nghĩ lui. Thực ra, tôi muốn gọi cho Chung Nguyên, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào. Cuối cùng, tôi đành vứt điện thoại sang một bên, nằm thở ngán than dài.

Bực mình, chuyện này là cái quái gì chứ...

Ngày hôm sau, tôi dậy rất sớm. Khi tỉnh dậy, tôi mới phát hiện ra điện thoại của mình hết pin... Hức, nếu tối qua Chung Nguyên gọi điện cho tôi thì sao?

Xong rồi, nhất định tối qua anh đã rất tức giận.

Tôi cuống quýt mặc quần áo, chạy vội xuống lầu với hai mắt thâm quầng. Thường ngày, vào giờ này, Chung Nguyên đang đứng đợi tôi, nhưng hôm nay...

Tôi hơi thất vọng, có gì đó như ứ lại nơi cổ họng. Tôi buồn bã đi ra khỏi ký túc xá.

Phía xa, một bóng dáng dong dỏng quen thuộc đứng bên cạnh chiếc xe đạp tồi tàn nhìn về phía này. Buổi sáng mùa đông, trời lạnh cóng, anh vẫn lặng lẽ đứng đó như thể đã đứng từ rất lâu rồi.

Mặt trời vẫn chưa lên nhưng tôi ngỡ ánh nắng đã bao trùm khắp chốn.

Tôi tiến từng bước từng bước một đến bên anh, mỗi bước đi, cảm giác tội lỗi lại đè nặng trong lòng.

Tôi đi đến trước mặt anh, ngẩng đầu, môi mấp máy nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Chung Nguyên mỉm cười, cời găng tay ra véo má tôi. Những ngón tay ấm áp của anh chạm vào khiến má tôi nóng bừng.

Tôi cúi đầu, không đủ dũng khí để nhìn thẳng vào mắt anh.

Chung Nguyên khẽ cười, dịu dàng nói: “Còn giận nữa không?”

Tôi ngẩng đầu, không kìm nổi lòng mình, nước mắt cứ thế lăn dài trên má. Tôi nhích lên trên một bước, ôm lấy Chung Nguyên, rồi vùi mặt vào lòng anh, vừa khóc vừa nói: “Chung Nguyên, em... em xin lỗi...”

Chung Nguyên buông cánh tay giữ xe đạp ra. Chiếc xe đạp tồi tàn bị vứt sang đồng tuyết bên cạnh. Anh xoay người, dang tay ra ôm lấy tôi, rồi dùng cằm cọ vào đầu tôi: “Ngoan nào, sao em lại khóc?”

Tôi quệt nước mắt vào khăn quàng cổ của Chung Nguyên, nói: “Chung Nguyên, em xin lỗi, em không nên nổi giận với anh. Em...”

Chung Nguyên cắt ngang: “Anh biết cả rồi.”

Hả? Tôi ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn anh.

Chung Nguyên dịu dàng xoa đầu tôi: “Anh biết cả rồi, những kẻ đó, anh đã dạy cho một bài học hết cả rồi.”

Hức...

Gần đây, trong trường xuất hiện trào lưu gửi virus vào máy của người khác. Nghe nói, người bị hại không ít, hơn nữa đa số lại là con gái. Vì thế, phía nhà trường rất chú ý đến việc này, còn tìm mọi cách để điều tra thủ phạm, nhưng sau đó chẳng hiểu vì sao mọi chuyện lại lắng xuống.

Lúc này, bốn đứa Nhất, Nhị, Tam, Tứ bọn tôi và nhóm Chung Nguyên đang độc chiếm phòng của hội Điện ảnh chơi Tam Quốc. Tôi hỏi Chung Nguyên: “Chuyện đó là do anh làm phải không?”

Chung Nguyên điềm tĩnh trả lời: “Phần lớn là do Lộ Nhân Giáp làm.”

Lộ Nhân Giáp lập tức nói: “Anh chỉ là tông phạm bị uy hiếp phải làm theo mà thôi! Hơn nữa, anh hạ thủ rất nhẹ nhàng, mọi người chỉ cần cài đặt lại máy là được. Chung Nguyên mới là kẻ xấu xa nhất, cậu ấy còn xay nát ổ cứng của người ta kia.”

Tôi vò đầu, không hiểu: “Hức, nghĩa là sao?”

Chung Nguyên vẫn điềm đạm nói: “Nghĩa là anh đã phát hiện ra trong máy tính của kẻ đó có rất nhiều virus và AV.”

Tôi: “Sau đó thì sao?”

Chung Nguyên: “Sau đó, anh đã giúp kẻ đó diệt hết.”

Tôi: - -||||

Chung Nguyên nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Kẻ đó là nam sinh khoa Hóa.”

Nhất, Nhị, Tam, Tứ: “...”

Nam sinh mà Chung Nguyên nhắc đến chính là bạn cùng lớp tôi. Nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu ta đã vài lần hẹn tôi cùng tự học nhưng tôi không đi.

Tôi thực sự không ngờ chuyện âm ỉ suốt bao ngày qua giờ lại rơi vào hoàn cảnh này. Tiểu Nhị đã kết luận chuyện này bằng một câu: “Một nam sinh xấu xa treu ghẹo một đám nữ sinh điên cuồng.”

Lộ Nhân Giáp vỗ vai Tiểu Nhị: “Tiểu Nhị, em ác quá đấy.”

Tiểu Nhị trợn mắt khiến Lộ Nhân Giáp lập tức nghiêm túc trở lại: “Nhưng anh lại thích những người ác như thế.”

Những người xung quanh: - -||||

Mọi chuyện kết thúc như vậy. Về việc tại sao phía nhà trường không truy cứu nữa, Chung Nguyên và Lộ Nhân Giáp chỉ cười mà không nói. Nếu hỏi dồn, bọn họ chỉ đáp: “Nói các cậu cũng không hiểu đâu.”

Thực ra, từ buổi sáng nhìn thấy Chung Nguyên đứng chờ tôi dưới tuyết đó, tôi đã hiểu ra rằng: hai người ở bên nhau là chuyện của hai người, nếu đây đưa đến quá nhiều người thì sẽ thêm bức bối. Người khác nghĩ thế nào thì kệ họ, hạnh phúc của bạn mới là sự thực.

Việc làm part-time ở câu lạc bộ nọ, tôi cũng không cần nữa. Sau này, em Chung Nguyên muốn tìm một gia sư tiếng Anh nên anh đã giới thiệu tôi. Tiếng Anh của tôi cũng không tồi, thế nên mọi chuyện đều thuận lợi.

Còn về thẻ sinh viên của Chung Nguyên, tôi vẫn dùng như trước đây, chỉ có điều thỉnh thoảng lại nạp thêm vào đó ít tiền.

Tiểu Nhị vẫn thường nói với tôi: Cứ quẹt thẻ của Chung Nguyên đi, cho kẻ khác phải ghen tị.

Chương 49

Kỳ nghỉ đông

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc cũng là lúc kỳ nghỉ đông bắt đầu.

Môn cuối cùng của chúng tôi là môn Giáo dục cộng đồng. Đề thi rất dễ nên tôi nộp bài sớm rồi ra khỏi phòng thi. Chung Nguyên đã đứng bên ngoài đợi tôi từ lúc nào.

Hôm nay, nét mặt của Chung Nguyên có vẻ buồn bã. Anh kéo tay tôi, nói: “Anh tiễn em.”

“Ừm.” Tôi vừa nói vừa nhón chân hôn lên má Chung Nguyên. Lúc này mặt anh mới tươi tắn lên một chút.

Không chỉ có anh thấy buồn, tôi cũng vậy. Nghỉ đông có nghĩa là chúng tôi phải xa nhau hơn một tháng. Nhưng cứ nghĩ đến việc đã lâu không gặp cha, tôi không thể tiếp tục ở lại trường thêm được nữa.

Chung Nguyên kéo va li hành lý đi trước, tôi theo sau. Cả hai im lặng không nói gì. Khi đến bến xe buýt, Chung Nguyên bỗng rầu rĩ nói: “Về nhà, em không được uống rượu đâu đấy.”

Tôi lặng người, sau đó ôm lấy cánh tay anh, cười nói: “Em sẽ không uống, không uống.”

Chung Nguyên vòng tay qua eo tôi: “Em đồng ý với anh chứ?”

Tôi cọ đầu vào ngực anh, nói một thôi một hồi: “Được rồi, em đồng ý với anh, anh còn lắm điều hơn cả cha em đấy.”

Chúng tôi đang nói chuyện thì xe buýt đến. Tôi lên xe trước, Chung Nguyên đi phía sau. Vừa lên xe, tôi liền có cảm giác có ai đó vỗ vào hông mình, tưởng đó là Chung Nguyên, tôi ngơ ngác quay lại nhìn.

Lúc này, Chung Nguyên đang nhìn chăm chăm thứ gì đó bên cạnh tôi, mặt hằm hằm.

Dõi theo ánh mắt của anh, tôi nhìn thấy một ông chú dữ tợn. Ông ta đang nhìn tôi như thể có ý đồ xấu xa làm tôi giật nảy mình.

Hức, lẽ nào lúc này là ông ta...?

Cứ nghĩ đến việc mình bị thằng cha đó sàm sỡ, tôi lại buồn nôn...

Tên vô lại đó bị Chung Nguyên nhìn với ánh mắt sắc lạnh nên có vẻ sợ sệt.

Lúc này, Chung Nguyên đang đứng ở cửa xe, không lên mà cũng không chịu xuống. Chú lái xe thấy vậy liền khó chịu quát: “Có lên không đấy?”

“Đợi một chút ạ!” Chung Nguyên vừa nói vừa đẩy hành lý sang một bên. Tiếp sau đó, tất cả những người trên xe đều hướng mắt về anh.

Chung Nguyên đột nhiên túm lấy tay tên vô lại kia, lôi xuống xe. Sau đó, bên ngoài xe có tiếng kêu thảm thiết. Rất nhanh, Chung Nguyên đã quay trở lại, nhìn về phía chú lái xe gật đầu nói: “Đi thôi chú!”

Chú lái xe sững sờ vài giây, sau đó mới lái xe đi.

Mọi người trên xe bắt đầu dồn hết ánh mắt về phía Chung Nguyên. Anh không bận tâm, kéo hành lý đi đến bên tôi. Anh để tôi đứng trong lòng, rồi giơ một tay bám lấy tay vịn. Ở vị trí này, tôi có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Sự tò mò như ngọn lửa nhỏ nhen nhóm trong lòng tôi. Cuối cùng, tôi không chịu được nữa, bèn hỏi Chung Nguyên: “Lúc này anh đã làm gì hấn ta thế?”

Chung Nguyên chỉ trả lời ngắn gọn: “Không làm gì cả, chỉ bẻ tay hấn thôi.”

Chỉ... bẻ... tay... thôi... (>_<)

Một lúc sau, giọng nói ảm ức của Chung Nguyên lại vang lên bên tai tôi: “Chỗ đấy... ngay cả anh cũng chưa được chạm vào.”

Tôi: “...”

Tâm trạng Chung Nguyên lúc này không được vui, tôi khe khẽ cọ vào lòng anh, thì thầm: “Chuyện đó... sớm muộn gì cũng có ngày anh được chạm vào mà.” Nói xong, tôi cúi đầu, không dám nhìn anh, mặt đỏ bừng bừng.

Chung Nguyên bỗng ôm lấy eo tôi, kéo tôi đứng sát người anh. Anh cọ cằm vào gáy tôi, phả hơi thở ấm áp vào tai tôi rồi nói: “Đầu Gỗ, tốt nhất là em nên cưới anh sớm.”

Trời, đây là xe buýt, anh có thể chú ý đến những người xung quanh một chút được không?

Song chẳng mấy chốc, tôi đã không còn tâm trạng để nghĩ đến chuyện này nữa, vì cảm thấy có gì đó cứng cứng ở dưới mông mình, nó lại còn không ngừng phun ra hơi nóng. Đợi đến khi biết được nó là gì, tôi...

Tôi như rơi vào lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, mông bị ngọn lửa tam muội thiêu đốt, đau nhức đến mức mất hết mọi cảm giác.

Chớp mắt đã đến Ba mươi Tết.

Cha tôi đã đi chợ từ sớm. Vì là phiên chợ cuối cùng của năm nên dù đã sẫm sứa hòm hòm, mọi người vẫn đi chợ để cảm nhận không khí ngày Tết.

Tôi ngồi trong vườn, ngán ngẩm đốt những quả đại địa hồng mà cha mua về. Đó là một loại pháo nhỏ, loại to hơn chút tôi không dám chơi.

Bên ngoài cửa bỗng có tiếng trẻ con ầm ĩ reo hò. Chúng cứ riu rít gọi tên “anh Nguyên Tử” gì đó... Đợi chút, anh Nguyên Tử? Là Chung Nguyên?

Mặc dù biết chuyện đó không thể xảy ra, nhưng tôi vẫn hồi hộp chạy ra cửa, sau đó đứng ngây người...

Tôi nhìn thấy Chung Nguyên đang cười toe toét, xách theo một túi kẹo, gặp đứa trẻ con nào cũng dúm vào tay vài cái. Phía sau Chung Nguyên là chiếc xe thể thao màu đen, có khoảng bảy tám đứa con nít đang vây lấy xung quanh. Tôi đoán bọn trẻ nhà hàng xóm cũng có mặt ở đó. Bọn nhóc có vẻ rất phấn khích, kéo áo Chung Nguyên thi nhau la hét: “Anh Chung Nguyên, em nhớ anh lắm!”, “Anh Nguyên Tử, cho em thêm ít nữa.” Chung

Nguyên kiên nhẫn phát kẹo cho chúng, sau đó cất nửa gói kẹo kia đi, vẫy vẫy tay nói: “Nào, giúp anh chuyển đồ.” Vừa nói anh vừa mở cốp xe. Bọn nhóc ào ào xông tới, nô nức khuân hành lý vào sân nhà tôi.

Tiểu Bảo Trụ ôm một chiếc va li lớn, đến giữa sân, cậu nhóc bỗng hỏi lớn: “Anh Nguyên Tử, đặt cái này ở đâu?”

Chung Nguyên đi vào trong sân, đặt nửa gói kẹo còn lại lên chiếc bàn dưới cây ngô đồng, nói: “Cứ để ở dưới gốc cây ngô đồng cho anh, sau khi chuyển đồ đạc xong thì cầm nốt nửa gói kẹo này đi, mấy hộp sôcôla cũng cho các em hết, cầm lấy mà ăn, nhưng không được tranh nhau đâu đấy.”

Đám nhóc vâng vâng dạ dạ, rồi ríu rít chạy ra chạy vào.

Tôi dụi mắt, véo má, hình như... tôi không nằm mơ?

Chung Nguyên đứng dưới gốc cây ngô đồng, sau đó quay người lại nhìn tôi, cười nói: “Đầu Gỗ, lại đây đi.”

Tôi như bị thôi miên, chầm chậm tiến về phía anh.

Chung Nguyên kéo lấy tay tôi, quay đầu lại nói với Tiểu Bảo Trụ: “Chuyển đồ xong thì đóng cửa lại cho anh.” Sau đó, anh lôi tôi vào nhà.

Vừa vào trong, Chung Nguyên đã ép tôi vào tường, hôn lấy hôn để.

Chung Nguyên ngậm chặt lấy môi tôi, như thể muốn cắt đứt lưỡi tôi. Tôi bị bộ dạng này của anh làm cho sợ hãi, không dám nhúc nhích, chỉ tựa sát vào cánh cửa sau lưng.

Chung Nguyên ép chặt lấy người tôi đến mức tôi tưởng như sắp ngộp thở, đầu óc quay cuồng. Lưỡi anh lại quấn vào lưỡi tôi, đùa giỡn không ngừng. Tôi ngẩng đầu cố tìm mọi cách để thở.

Hôm nay Chung Nguyên vô cùng hoang dại, tôi hoàn toàn không có cách nào để chống cự.

Để không bị hôn cho đến chết, tôi chỉ còn cách cắn vào miệng Chung Nguyên một phát. Đến khi miệng rỉ máu đỏ, Chung Nguyên mới buông tôi ra.

Lúc này, người anh vẫn áp chặt người tôi. Tôi thở hỗn hển nói: “Anh... anh muốn ép chết em à... hay là muốn em ngộp thở mà chết...”

Chung Nguyên thu người lại. Tôi hít một hơi thật sâu để không khí bên ngoài truyền vào cơ thể, đầu óc cũng bắt đầu tỉnh táo trở lại.

Lúc này, tôi mới nhận ra miệng Chung Nguyên bị cắn chảy máu. Tôi thấy hơi có lỗi, áy náy nhìn anh. Chung Nguyên liếm vết máu trên môi, nhìn tôi với ánh mắt khát khao đầy mê hoặc. Anh gí sát mặt vào mặt tôi, chạm khẽ miệng vào môi tôi, sau đó thì thầm: “Vậy thì hãy để chúng mình cùng chết nhé!” Nói dứt lời, anh lại ngậm chặt lấy môi tôi, hôn thật sâu.

Đến khi tôi sắp tắt thở, Chung Nguyên mới chịu buông tha. Anh kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt, áp mặt vào tai tôi, khẽ cười. Anh dịu dàng nói: “Đầu Gỗ, nhớ anh không?”

Tôi nằm trong lòng anh, mơ màng đáp: “Ừm.”

Chung Nguyên lại cọ cằm vào gáy tôi: “Anh cũng nhớ em.”

Tôi ôm lấy anh, cọ cọ mặt vào lòng anh. Mặc dù không nói gì cả, nhưng lòng tôi lúc này ngập tràn hạnh phúc.

Chung Nguyên lại hỏi: “Cái tên Trương Húc đó có làm phiền em nữa không?”

Tôi: “Không.”

Chung Nguyên: “Đi họp lớp chứ?”

Tôi: “Ừm.”

Chung Nguyên: “Uống rượu chứ?”

Tôi: “... Không.”

Chung Nguyên: “Thật không?”

Tôi: “Hức... Chỉ uống một chén.”

Chung Nguyên: “Em đồng ý với anh rồi mà.”

Tôi: “Rượu chúc thầy cô, không uống không được... Em không uống say mà.”

Chung Nguyên: “Không được, anh phải phạt em.”

Tôi: “Được rồi, phạt gì đây?”

Chung Nguyên: “Hãy quấy rồi anh đi.”

Tôi: “...”

Chương 50

Chung Nguyên

Tôi cứ đứng ôm Chung Nguyên như vậy hơn mười phút, anh buông tôi ra nói: “Anh phải đi rồi.”

“Đi...?” Nhanh như vậy sao?

Chung Nguyên véo nhẹ mũi tôi, cười nói: “Không nữa phải không?”

Tôi cúi đầu không nói gì.

“Anh cũng không muốn đi đâu, nhưng chuyến bay buổi chiều, anh mà không đi nữa thì ông già đó sẽ giết anh mất.” Nói xong, anh hôn lên trán tôi.

Ông già mà anh nói có lẽ là ông nội Chung Nguyên, nhưng tôi nghe thấy vậy thì có chút thắc mắc, liền hỏi: “Trước đó anh chưa về nhà sao?”

“Mấy ngày trước anh ở Pháp, sáng nay mới xuống máy bay.”

“Vậy... sau đó anh liền đến đây?”

Anh chỉ mỉm cười đáp: “Ừm.”

Tôi rất cảm động khi nghe anh nói vậy, sống mũi hơi cay cay: “Chung Nguyên, anh thật ngốc.”

Anh không nói gì, nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, cười đáp: “Anh đúng là ngốc thật.”

Tôi tiễn anh đến tận cửa, đám trẻ con lúc này đã tản đi hết. Trước cửa nhà là chiếc xe thể thao màu đen to đùng chắn giữa, tôi bị thu hút bởi chiếc mui xe rất lớn, chắc đây là dòng xe hiếm.

Tôi gõ nhẹ lên kính xe, hỏi: “Anh kiểm đâu ra chiếc xe này?”

“Anh mượn.”

Tôi chăm chú nhìn biển số xe. Tôi vốn không hứng thú với các loại xe sang trọng và các thương hiệu nổi tiếng, nhưng tôi chưa từng nhìn thấy loại xe này trước kia, nên tò mò hỏi anh: “Đây là xe gì vậy anh?”

“Land Rover.”

“Ồ, em chưa từng nghe qua.” Tôi vừa nói vừa lắc đầu, rồi đáp: “Vậy anh đi đường cẩn thận nhé!”

“Ừm, anh biết rồi.” Chung Nguyên gật đầu nói, nhưng dường như không có ý muốn quay người đi, chỉ nhìn tôi.

Tôi có chút ngượng ngịu, nhìn anh nói: “Anh còn không đi đi.” Anh lôi từ trong túi áo ra một vật gì đó, rồi nhét vào tay tôi.

Chiếc bình đó còn lưu lại hơi ấm của anh, tôi cầm lấy rồi hỏi: “Đây là gì vậy? Dầu gió à?”

Chung Nguyên cười đáp: “Nước hoa.”

Tôi giơ vật trong tay mình lên quan sát, một chiếc lọ màu hồng, thiết kế rất tinh xảo, chữ ở trên lọ tôi không hiểu, vì toàn là tiếng Pháp.

Tôi chỉ vào chữ to nhất trên bình hỏi: “Đây là ý gì vậy?”

Chung Nguyên mỉm cười, xoa đầu tôi đáp: “First love.”

Tôi ngượng ngùng cúi đầu, một lúc sau mới dám mở lời nói: “Cái này... tuy em không thích nước hoa lắm, nhưng em rất thích nó.”

Anh quàng tay ôm chặt tôi vào lòng, rồi thì thầm: “Em thích là tốt rồi.” Sau đó anh vội vã lên xe, đi rất nhanh. Anh đi rồi, chỉ còn một mình tôi đứng đó, ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời cao trong xanh.

Khi đi, loại xe thể thao này thường để lại một vệt khói lớn. Vì thế tôi không nhìn thấy gì hết. Giống như hòn vọng phu, tôi đứng nhìn về phía xa xăm.

Những ngày tiếp theo trôi qua rất nhanh. Thỉnh thoảng đám trẻ con lại hỏi: “Bao giờ anh Chung Nguyên lại đến đây nữa hả chị?” khiến tôi thấy hơi phiền phức, nhưng nói chung tôi vẫn thấy hài lòng với những ngày

được ở nhà. Không được gặp Chung Nguyên nên cuộc sống như thiếu thứ gì đó. Mặc dù ngày nào điện thoại của tôi cũng hết pin vì những cuộc điện thoại than thở nhớ nhung của Chung Nguyên, nhưng mà gọi điện sao sánh được với việc nhìn thấy người thật kia chứ.

Thời gian trôi qua, ngày khai trường đã gần kề. Lúc đó trong lòng tôi rất mâu thuẫn, một mặt chỉ muốn mau mau đến ngày đi học để được gặp Chung Nguyên, mặt khác lại mong được ở nhà thêm với cha.

Đương nhiên, dù có mâu thuẫn như thế nào đi chăng nữa, thì ngày khai giảng vẫn đến. Cuối cùng tôi cũng phải nghẹn ngào tạm biệt cha lên trường.

Sau khi khai giảng mấy ngày, bộ phim mà chúng tôi quay trước đó đã bắt đầu thu hút sự chú ý của mọi người. Không lâu sau đó, đạo diễn Tiểu Kiệt bị một anti fan chỉ trích mạnh mẽ, đương nhiên nhân vật nữ giả nam là tôi cũng bị cô ta lên án. Nhưng góc quay của bộ phim đó rất độc đáo và đẹp mắt, tạo hình nhân vật đều là nam thanh nữ tú nên thu hút được rất nhiều người xem. Dần dần bộ phim đó được lưu truyền rộng rãi trong trường đại học thành phố B, tiếng tăm không ngừng vang xa. Sau này, khi đi trong sân trường, thỉnh thoảng còn có người ra xin chữ ký của tôi, khỏi phải nói lúc đó tôi đắc ý thế nào.

Đương nhiên chuyện này cũng chẳng đáng kể, vì rất nhanh sau đó tôi gặp một chuyện đáng tự hào hơn.

Một hôm, Chung Nguyên cho tôi xem một trang web. Đó là trang web thi đấu giao dịch tài chính, tôi thì hoàn toàn không hiểu chút gì về lĩnh vực này nên cũng không xem kỹ, chỉ thuận miệng hỏi: “Anh phải đăng ký sao?”

Chung Nguyên đáp: “Không phải anh mà là chúng ta.”

Tôi lắc đầu, cảm thấy kỳ quặc: “Em không hiểu về lĩnh vực này.”

Chung Nguyên chỉ cười đáp: “Không sao cả. Anh hiểu là được rồi.”

Tôi càng không hiểu: “Anh hiểu thì anh tham gia là được rồi. Sao phải bắt em tham gia làm gì?”

“Giáo sư của bọn anh nói, nếu đội nào nhận được giải nhất, có thể lên bục nhận giải và phát biểu.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh bỗng nhớ ra, em đã từng ghen vì chuyện thế này mà.”

Trời ạ, anh nói thế làm tôi nhớ lại. Hình như hồi trước tôi đã từng ghen vì Chung Nguyên và cô hoa khôi khoa Quản lý chụp ảnh chung, nhưng mà... Tôi ngượng ngùng hỏi: “Anh chắc chắn sẽ giành giải nhất sao?”

Anh chỉ cười rồi xoa đầu tôi nói: “Được hay không phải thử mới biết được chứ.”

Tôi xem lại luật thi đấu một lần nữa, nói thật tôi chỉ thích thú với giải thưởng của cuộc thi.

Cuộc thi này do một công ty tài chính tổ chức, có quy mô toàn quốc, mọi người tham gia thi đấu dưới hình thức các đội, mỗi một đội có từ hai đến năm người, thi đấu liên tục trong vòng hai tháng, cuộc thi này gồm bốn giải nhất, nhì, ba, tư và giải đặc biệt, giải thưởng vô cùng lớn, người được giải nhất còn có cơ hội nhận được một chuyến du lịch miễn phí đi Singapore bảy ngày đêm.

Nếu Chung Nguyên đã hứng thú tham gia như vậy thì tôi cũng không dám từ chối. Hơn nữa bọn họ học tài chính, tích cực tham gia những giải thi đấu như vậy cũng là một chuyện tốt, còn về việc có được giải thưởng hay không thì tính sau. Dù sao thì số người tham gia nhiều như vậy, giải thưởng thì vô cùng ít, tôi cũng không mấy hy vọng anh sẽ đoạt giải. Dù sao suy nghĩ của anh cũng khiến cho tôi thấy vui rồi.

Mấy ngày sau, Chung Nguyên đăng ký tham dự, do đội nhất có thể nhận được một chuyến du lịch Singapore bảy ngày đêm miễn phí nên càng nhiều người tham gia càng tốt. Chung Nguyên rủ thêm cả Lão Đại, Tiểu Nhị và Lộ Nhân Giáp tham gia. Điều khiến cho tôi cảm thấy ngạc nhiên chính là, trừ tôi và Tiểu Nhị ra thì Lộ Nhân Giáp và Lão Đại đều tin tưởng Chung Nguyên sẽ giành giải nhất.

Tôi không hiểu, liền đem thắc mắc này hỏi Lão Đại, cô ấy chỉ cười thần bí rồi nói: “Tớ tin vào con mắt nhìn người của mình, Chung Nguyên mà ra tay thì... ha ha...”

Nghe thấy vậy, tôi càng ngạc nhiên, liền hỏi Lộ Nhân Giáp. Kết quả anh ta còn cười với vẻ khó hiểu hơn: “Em gái xinh đẹp, em biết nguồn tài chính của Chung Nguyên từ đâu mà có không?”

Tôi không nghĩ gì mà đáp lại luôn: “Không phải là gia đình anh ấy chu cấp cho sao?”

“Sai!” Lộ Nhân Giáp nhìn tôi lắc đầu, rồi lại hỏi tiếp: “Cậu ấy không nói với em sao? Tên này sớm đã bị gia đình bỏ rơi, hồi đi Pháp, đến vé máy bay bố mẹ cậu ấy cũng không cho.”

“Ồ...” Tôi toát mồ hôi, không hiểu chuyện gì hết, lẽ nào đải ngộ cho giáo sư của Pháp không tốt?

Tôi càng nghĩ càng không hiểu: “Nhưng mà anh ấy còn có ông nội nữa mà?”

Có thể ông nội anh nắm giữ toàn bộ kinh tế trong gia đình.

Lộ Nhân Giáp nghe thấy tôi nói vậy thì chỉ thở dài đáp: “Ông nội cậu ấy đúng là còn có chút nhân từ, nên đã mua vé máy bay cho cậu ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Không có sau đó.”

“Nhưng tiền của Chung Nguyên ở đâu mà ra?”

Lộ Nhân Giáp nghe thấy vậy thì càng lắc đầu chán nản: “Cậu ta đầu cơ.”

Tôi: “Đầu cơ cái gì?”

Lộ Nhân Giáp: “Đầu cơ chứng khoán. Ông già cậu ta chơi chứng khoán thua lỗ rất nhiều tiền, nhưng tên tiểu tử đó đầu cơ chứng khoán lại không bị phá sản, còn kiếm được bộn tiền, trong chốc lát đã kiếm được hơn hai trăm nghìn, dễ như chơi game vậy.”

Tôi nghe thấy vậy thì toát mồ hôi, lắc đầu lo lắng: “Nhưng chơi cái đó rất nguy hiểm.”

Lộ Nhân Giáp: “Không sao, rủi ro cao nhưng lợi nhuận lớn, nếu chơi thì xem như dựa vào vận may của mình, giống Chung Nguyên chơi trò đầu cơ.”

“Chung Nguyên biết đầu cơ sao?”

Lộ Nhân Giáp càng lắc đầu cười lớn: “Em gái ngốc của tôi, em đi hỏi cậu ta xem cậu ta biết đầu cơ từ lúc mấy tuổi. Chung Nguyên biết đầu cơ cổ phiếu từ lúc em còn đang ngồi xem *Búp bê hồ lô* đấy.”

Tôi: “...”

Theo như Lộ Nhân Giáp nói thì Chung Nguyên có rất nhiều kinh nghiệm tác chiến trong lĩnh vực giao dịch tài chính? Nhưng mà anh mới có hơn hai mươi tuổi, làm sao đạt được trình độ đó chứ?

Tôi đem những hoài nghi của mình đi hỏi Chung Nguyên: “Chung Nguyên, anh bắt đầu đầu cơ từ khi nào?”

Anh trả lời ngắn gọn: “Bảy hay tám tuổi gì đó.”

Trời ơi...

Rồi anh lại vuốt tóc tôi hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì.” Tôi định thần lại, nín thở hỏi anh: “Vậy lúc đó anh không xem *Búp bê hồ lô* sao?”

Chung Nguyên chỉ cười đáp: “Kiếm được tiền mới được phép xem.”

Tôi vỗ vai anh rồi than thở: “Người nhà anh thật dã man, sao bọn họ lại bắt anh làm như vậy chứ?”

Anh đưa tay ra ôm tôi vào lòng, mỉm cười đáp: “Những chuyện trước đây đừng nhắc tới nữa, vì họ đối xử dã man với anh nên em đối xử với anh tốt hơn nữa nhé!”

Tôi vòng tay ra ôm lấy anh, rồi từ nhẹ cầm vào vai anh đáp: “Nhất định em sẽ đối xử tốt với anh.”

“Tốt như thế nào?”

“Rất tốt.”

“Ví dụ?”

“Em...”

“Ví dụ như thế này.” Chung Nguyên vừa nói vừa nâng cằm tôi, hôn lên môi tôi.

Chương 51

Trò cười đáng mỉa mai

Sau khi đăng ký tham gia cuộc thi giao dịch tài chính, trừ Chung Nguyên, mấy người trong đội chúng tôi đều không quan tâm đến cuộc thi này, cũng chẳng ai để ý là sẽ phải làm gì.

Sau hơn hai tháng, tôi nhận được thông báo lên nhận giải thưởng và phát biểu cùng Chung Nguyên.

Thật lòng mà nói tôi rất lo lắng và hồi hộp. Trong đội chúng tôi, cao thủ phải kể đến Lão Đại và Chung Nguyên, hai người bọn họ rất phù hợp để phát biểu. Tiếp theo là Lộ Nhân Giáp, tuy anh ta không biết gì về tài chính, nhưng là người có đầu óc thông minh, nhanh nhẹn, có thể tùy cơ ứng biến với những tình huống xảy ra bất ngờ và đột ngột, cho nên anh ta cũng được xem là khá thích hợp. Người tiếp nữa là Tiểu Nhị, cô ấy là người có thể dùng ngòi bút để sáng tạo ra mọi thứ, rất thích hợp làm người của đám đông, nên giả vờ là một anh tài trong lĩnh vực này cũng không có gì là khó.

Còn tôi...

Tôi vốn cho rằng, mặc dù Chung Nguyên có hơn mười năm kinh nghiệm chơi chứng khoán, nhưng chỉ có một đội giành giải nhất trên toàn quốc, nên rất khó để giành giải nhất. Chính vì thế, tôi không bao giờ nghĩ sẽ được lên nhận giải thưởng và phát biểu cùng Chung Nguyên.

Hơn nữa, tháng đầu tiên khi cuộc thi này diễn ra, anh không hề có động tĩnh gì, nên tôi càng chắc chắn, anh không thể nào nắm phần thắng, thậm chí còn nghĩ anh bỏ cuộc.

Nhưng chuyện tôi không ngờ chính là, từ tuần thứ năm, anh bắt đầu phản công mạnh mẽ, mỗi ngày từ sáng đến tối anh đều cầm điện thoại xem xét, đánh giá. Bắt đầu từ tuần năm, lợi nhuận của đội chúng tôi tăng lên

nhanh chóng, hơn nữa đến tuần cuối cùng, lợi nhuận tăng đến chóng mặt, kết quả đội chúng tôi nghiễm nhiên đứng thứ nhất.

Ngày thi đấu cuối cùng, Tiểu Nhị vừa nhìn vào màn hình máy tính vừa thở dài nói: “Yêu nghiệt! Thật đúng là yêu nghiệt! Không thể dã man hơn!”

Tôi bị kích động khi nhìn thấy những con số lợi nhuận tăng vùn vụt cạnh tên Chung Nguyên, nếu như những con số đó biến thành tiền thật thì tốt biết bao...

Nói chung thì chuyện này có thể tổng kết thành một câu như sau: “Đã không nắm được quá trình thì làm sao đoán được kết quả.” Những chuyện trước nay tôi chỉ dám tưởng tượng, bây giờ bỗng biến thành sự thật trong sự kinh ngạc của tôi.

Tôi cầm bài phát biểu mà Chung Nguyên đã soạn sẵn đưa cho tôi, quay ra nhìn nhó nói với anh: “Cái này... Có thể thay người khác lên phát biểu được không anh?”

Chung Nguyên đáp rất dứt khoát: “Không được.”

“Ồ, nhưng...” Tôi không còn cách nào khác, tuy da mặt tôi rất dày, nhưng cũng không bằng con người này. Tôi còn nghe nói chúng tôi sẽ giao lưu trực tuyến với mọi người! Hơn nữa, sự kiện lần này sẽ được một đài truyền hình truyền hình trực tiếp, nếu lúc đó tôi không nói được gì thì mất mặt lắm...

Chung Nguyên nhìn thấy tôi căng thẳng như vậy, liền cốc nhẹ vào đầu tôi nói: “Không sao đâu, có anh ở đây rồi.”

Tôi vẫn không thể nào yên tâm được, nhưng chắc chắn Lão Đại, Tiểu Nhị, Lộ Nhân Giáp, mấy người bạn họ đã bị Chung Nguyên mua chuộc hết rồi, bây giờ mình tôi phản kháng cũng không có tác dụng gì.

Thôi vậy, dù sao thì dao cũng kề cổ rồi, nghe theo ý trời vậy.

Lễ trao giải được tổ chức ở trường tôi, những người được giải trên khắp cả nước và các anh tài ở lĩnh vực khác cũng đến tham dự.

Lễ trao giải được bắt đầu từ lúc bảy giờ tối. Chiều hôm đó, tôi đã bị giam trong ký túc xá, sau hơn hai tiếng đồng hồ với hàng loạt lần thất bại, tôi đã được trang điểm thành công.

Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy mình trong gương, và cũng hơi ngượng ngùng nữa. Viền mắt của tôi được kéo dài, mi mắt cong vút, lông mày tô đậm hơn khiến đôi mắt nhìn to tròn hơn nhiều. Tóc tôi đã có thể uốn được, mái tóc được uốn cao khiến tôi trông càng duyên dáng.

Tôi mặc váy, đi giày cao gót, sau đó từ từ đi đến trước mặt Chung Nguyên.

Chung Nguyên có vẻ hơi sững sờ khi nhìn thấy tôi.

Tôi xua xua tay trước mặt anh: “Sao vậy?”

Anh nắm tay tôi, cười đáp: “Hôm nay em rất đẹp!”

Nghe thấy anh nói vậy, tôi cảm thấy rất vui, nhưng cũng thoáng chút ngượng ngùng, nên lại cúi xuống. Nhìn thấy bài phát biểu trên tay mình, tôi lại lo lắng.

Chung Nguyên cầm lấy tờ giấy trong tay tôi, vo tròn lại rồi ném vào thùng rác.

“Anh...” Tôi giận dữ nói, không biết anh muốn làm gì nữa.

Anh chỉ nhìn tôi cười: “Thắt cà vạt cho anh.”

Nghe thấy vậy, tôi tức giận nắm lấy cà vạt, siết chặt cổ anh.

Chung Nguyên cúi thấp người để mặc cho tôi hành hạ. Một lúc sau, anh bỗng nói: “Một lúc nữa Lộ Nhân Giáp sẽ mang bài phát biểu đến, chính là bản chính thức của chúng ta, không khác lúc này là mấy.”

Tôi nhăn nhó: “Em biết, nhưng bây giờ em phải làm thế nào?” Từ bây giờ đến lễ trao giải chỉ còn hơn nửa tiếng đồng hồ, may ra có thể ôn lại một chút.

Chung Nguyên cười tinh quái rồi hôn nhẹ lên trán tôi: “Bây giờ chúng ta kể chuyện cười nhé.”

Tôi: “...”

Nghe anh nói vậy tôi càng lo lắng. Lạy trời! Chỉ còn hơn ba mươi tám phút bốn mươi sáu giây nữa thôi là chúng tôi phải lên bục nhận giải thưởng và phát biểu, thế mà anh còn định ngồi đây kể chuyện cười.

Anh hoàn toàn không để ý đến sự bất mãn của tôi, kéo tôi ngồi xuống ghế, bắt đầu kể.

Hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, vị thần Chung Nguyên kể chuyện cười cho tôi nghe với khuôn mặt nghiêm túc, hic, anh đã phí nửa tiếng để kể những câu chuyện cười quá đỗi nhạt nhẽo. Cái gì mà: “Hồi trước có một câu lạc bộ tên là Lạc Đường, đến tận bây giờ vẫn chưa tìm thấy trường nhóm”, còn cả: “Có một chú thỏ trắng chạy ra ngoài đi chơi, gặp một con sói xám, sói xám nói: Tao muốn ăn thịt mày, kết quả là thỏ trắng bị sói xám ăn thịt”...

Thôi được rồi, tôi thừa nhận mình không xuất sắc, nhưng thực sự tôi thấy những câu chuyện này chẳng buồn cười chút nào, chỉ có đáng về kể chuyện của Chung Nguyên khiến tôi thấy buồn cười dù những câu chuyện anh kể vô cùng nhạt nhẽo... Tôi chỉ dám nghĩ thầm trong bụng, cố gắng nhin cười đến mức chảy cả nước mắt.

Anh lấy khăn ra lau nước mắt cho tôi, rồi nói: “Tiếp theo chúng ta kể đến câu chuyện khác, ngày xưa có một...”

Anh kể nửa tiếng, tôi cười nửa tiếng, khi tôi không còn đủ sức cười nữa, Chung Nguyên nắm tay tôi vào hội trường tổ chức lễ nhận giải.

Ngồi trong hội trường, anh hỏi tôi có cảm thấy lo lắng, hồi hộp nữa không. Tôi khẽ dựa vào vai anh lắc đầu, rồi lại bật cười. Bị anh hành hạ bởi những câu chuyện cười đó, những lo lắng, hồi hộp của tôi dường như tan biến hết.

Khi đến lượt tôi và Chung Nguyên lên bục phát biểu, anh nắm tay tôi từ từ bước lên. Tôi cảm thấy lúc này chúng tôi không nên tỏ ra quá thân thiết nên định rút tay lại, nhưng tôi không thể...

Bài phát biểu của tôi và Chung Nguyên đều có trên Powerpoint. Nội dung chủ yếu bao gồm mười lăm trang, anh phụ trách mười trang, tôi phụ trách năm trang. Chung Nguyên phát biểu xong thì đến lượt tôi phát biểu nốt những phần còn lại... Nói thật, tôi không hiểu mình đang nói gì, tất cả đều là do học thuộc từ trước. (>_<)

Phần khiến tôi lo lắng, hồi hộp nhất chính là giao lưu tại chỗ...

Nhưng mà tình hình tốt hơn tôi tưởng tượng nhiều, những câu hỏi mà khán giả đưa ra, không chỉ đích danh tôi trả lời, nên Chung Nguyên trả lời toàn bộ, đương nhiên tôi không hiểu gì hết, nhưng nhìn dáng vẻ tự tin của anh, tôi có thể đoán anh đã trả lời rất tốt.

Trong khi tôi đang say sưa ngắm nhìn Chung Nguyên thì anh bỗng đưa mic về phía tôi.

Tôi như hóa đá, không biết phải trả lời thế nào.

Lúc đó, mấy vị khách ở dưới khán đài ho một tiếng rồi nhắc lại câu hỏi: “Tôi muốn hỏi bạn, bạn cảm thấy nhân tố nào giúp các bạn thành công trong cuộc thi này?”

Câu hỏi ngốc như vậy mà cũng có thể nghĩ ra được, không chỉ có tôi mà cả những người khác cũng không nghĩ tới. Tôi cầm chặt mic, nhìn về phía Chung Nguyên mà không biết trả lời thế nào.

Anh khẽ nắm tay tôi, mỉm cười.

Tôi hăng giọng đáp: “Cần cù, chịu khó, khổ luyện thành tài. Đội trưởng của chúng tôi là người có công đầu trong chiến thắng lần này, anh bắt đầu tập đầu cơ từ hơn mười năm trước, cũng không có gì đặc biệt lắm, chỉ là khi chúng tôi ngồi xem *Búp bê hồ lô* thì anh nghiên cứu chứng khoán.”

Dưới hội trường vang lên tiếng cười, câu hỏi này coi như qua. Tuy tôi không đưa ra được một đáp án chính xác, nhưng có thể xem đó là phù hợp nhất với hoàn cảnh này, cần cù bù khả năng, tất cả những gì mình bỏ ra đều sẽ nhận được báo đáp.

Bước từ bục nhận giải thưởng xuống, tôi vã mồ hôi, các ngón tay như cứng lại.

Chung Nguyên rút giấy ăn ra lau tay cho tôi, nhân lúc tôi không chú ý anh hôn nhẹ lên các ngón tay tôi, nhìn tôi cười rất tươi: “Em trả lời rất hay.”

Tôi ngượng ngùng nhìn bốn phía, không thấy ai chú ý mới yên tâm đáp: “Cảm ơn anh.” Tuy ngoài mặt thì nghiêm túc nhưng trong lòng rất đắc ý. Tốt thôi, cứ để cho một kẻ không có tài gì như tôi được tự đắc một chút... (>_<)

Tôi ngồi xem lại lễ trao giải trên ti vi, khi quay đến phần trả lời của tôi, tôi liền thấy khuôn mặt mỉm cười của Chung Nguyên, lòng bỗng thấy ấm áp lạ.

Tôi luôn cảm thấy nụ cười này của anh và khuôn mặt anh lúc chụp ảnh cùng cô hoa khôi nọ không giống nhau. Nhưng khác nhau ở điểm nào thì tôi không biết.

Tôi chụp lại cảnh này, rồi lôi tấm ảnh mình từng ghen tị ra so sánh.

Sau khi nhìn ngắm hồi lâu, cuối cùng tôi đã rút ra kết luận: khi chụp với cô hoa khôi đó, Chung Nguyên chỉ cười xã giao, còn với tôi... (>_<)

Nghĩ đến đây, tôi đắc ý cười ngốc nghếch.

Về chuyến du lịch Singapore bảy ngày đêm, tôi, Chung Nguyên và Lão Đại vì bận việc riêng nên không thể đi, chỉ có Tiểu Nhị và Lộ Nhân Giáp đi. mấy hôm nay, Tiểu Nhị luôn nói không muốn đi một mình với tên biến thái đó, nhưng sau cùng, vì không nỡ bỏ cơ hội đi du lịch này, cô ấy đành đi với tâm tạng vô cùng mâu thuẫn.

Sau này, trở về từ chuyến đi, Tiểu Nhị đã kể cho tôi nghe tất cả những chuyện cô ấy gặp phải. Theo lời Tiểu Nhị nói thì chuyến đi này cực kỳ nguy hiểm, cô ấy còn suýt mất mạng...

Chương 52

Đêm Thất Tịch

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã đến ngày Chung Nguyên tốt nghiệp đại học.

Tối hôm đó, bốn đứa Nhất, Nhị, Tam, Tứ chúng tôi cùng mời những người trong phòng của Chung Nguyên đi ăn, để tiễn chân bốn tai họa của trường. Đúng ra, chúng tôi chỉ tiễn chân Lục Tử Kiện, vì anh sẽ ra nước ngoài. Chung Nguyên và Lộ Nhân Giáp tốt nghiệp xong sẽ ở lại thành phố B làm việc, còn Lộ Nhân Ất thì đã thi đỗ cao học triết học. Sư huynh Lộ Nhân Ất có thể được gọi bằng cái tên “Đại thần tiên”. Nghe nói khi đi phỏng vấn, anh ta đã thảo luận tác phẩm *Chu Dịch* cùng một vị giáo sư. Nghe anh ta nói xong, vị giáo sư này ngạc nhiên không thốt được lời nào.

Buổi liên hoan chia tay này, những người trong phòng Chung Nguyên đều uống rất nhiều, ngay cả người thường ngày vốn dĩ rất trầm tính như Lục Tử Kiện cũng không ngoại lệ. Anh còn nắm tay Tứ cô nương nhắc đi nhắc lại: “Đợi anh, đợi anh trở về nhé!”

Tứ cô nương vừa lau nước mắt vừa nói: “Em sẽ đợi anh, nhưng anh mà dám lăng nhăng với người khác thì em sẽ xé xác anh đấy.”

Những người khác nghe được câu chuyện của bọn họ đều thốn thức. Thực ra nếu Lục Tử Kiện dám làm như thế, chưa biết chừng Tứ cô nương sẽ cắt cổ anh thật cũng nên...

Trong bốn người bọn họ, người say nhất có lẽ là Lộ Nhân Giáp, mặt anh ta đỏ bừng, mắt mở thao láo, miệng lẩm bầm mà không ai có thể nghe ra được. Khi chúng tôi chia tay, vị sư huynh này đứng không còn vững. Chung Nguyên cười tí mắt dừ anh đứng dậy, sau đó hai người bọn họ cùng đi ra ngoài. Chung Nguyên cũng uống say. Tôi phát hiện khi uống say anh cười nhiều hơn bình thường, nhưng kiểu cười của anh có gì đó rất mờ ám. Từ

lượng của Chung Nguyên không tồi nên dù uống say, vẫn chưa mất hết lý trí.

Mấy người chúng tôi từ trong quán ăn đi ra, Lộ Nhân Ất ra ngoài trước tiên, vừa đi vừa giơ hai tay, hét thật to: “Ha ha, mấy người đều có người yêu, chỉ có tôi là không ai thèm yêu. Các triết gia đều cô độc... chỉ mình ta là cô đơn giữa trời đất vũ trụ này, ta đang bay vào trong gió... nhìn cái gì mà nhìn!”

Tôi, Lão Đại, Tiểu Nhị đi ngay phía sau, nhìn anh ta đang phát điên. Các sư huynh thường nói, lúc tốt nghiệp thì người ta thường làm những chuyện kỳ quái, quả nhiên không sai chút nào.

Lộ Nhân Giáp được Chung Nguyên dìu đi phía trước, bỗng nhiên gạt tay Chung Nguyên ra, quay người lại, bước như điên về phía chúng tôi. Ba người chúng tôi chưa kịp phản ứng gì thì anh ta đã ôm chặt lấy Tiểu Nhị, hôn lên môi cô ấy.

Tuy sớm biết Tiểu Nhị và Lộ Nhân Giáp rất thân thiết, nhưng trước cảnh tượng đẹp mắt này, tôi thực sự ngạc nhiên không thốt nên lời. Tôi nhìn sang Lão Đại, cô ấy cũng đứng ngây người.

Vì Tiểu Nhị hơi thấp nên khi Lộ Nhân Giáp ôm, chân cô ấy dường như không chạm đất. Tiểu Nhị sợ hãi đẩy Lộ Nhân Giáp ra, nhưng anh ta không quan tâm, tiếp tục ôm chặt cô ấy mà hôn...

Tôi tròn xoe mắt, ngây người nhìn cảnh tượng thú vị trước mặt, bỗng có một bàn tay đưa ra che mắt tôi.

Chính là Chung Nguyên đáng ghét. Sau đó anh đặt tay lên vai tôi, kéo tôi đi. Đi được một đoạn, anh bỏ tay ra, cười nói: “Nhìn gì thế, em chưa từng làm như vậy hay sao mà ngạc nhiên?”

Lúc này, tôi chỉ biết cúi đầu, trong lòng hơi lo lắng: “Tiểu Nhị... Có khi nào bị anh ta ăn thịt không...?” Trong đầu tôi ngập tràn hình ảnh không thể kháng cự lại Lộ Nhân Giáp của Tiểu Nhị. Trời, chuyện này có vẻ hơi nguy hiểm đấy.

Chung Nguyên vén những sợi tóc buông trên trán tôi, rồi đưa tay xuống thấp hơn. Ngón tay khẽ chạm vào gò má tôi. Sau đó, anh nhìn tôi, cười mờ ám: “Thử thì sẽ biết ngay thôi?”

Tôi chưa kịp phản ứng gì: “Ừm!”

Chung Nguyên cúi đầu, hôn lên môi tôi. Một tay anh ghì thật chặt đầu tôi, một tay trượt xuống lưng tôi như thể muốn ôm chặt tôi vào anh. Tôi bị hơi thở đầy mùi rượu của anh làm cho choáng váng, toàn thân như bị rút hết sức lực, chỉ còn biết dựa hẳn vào lòng anh.

Chung Nguyên bỗng đứng thẳng dậy, bàn tay đang đặt trên lưng tôi bỗng di chuyển khắp nơi. Cả người tôi bị anh nhấc lên cao, trong khoảnh khắc chân tôi đã không còn chạm đất...

Tôi bỗng có cảm giác không an toàn, hai tay mất kiểm soát, bắt đầu nắm chặt lấy cổ anh.

Chung Nguyên chỉ cười, tiếp tục hôn.

Một lúc lâu sau, anh buông tôi ra, khẽ chạm vào môi tôi: “Còn sống không vậy?”

Tôi xấu hổ không dám nhìn anh.

Chung Nguyên cười sáng khoái, cúi xuống nhìn tôi, sau đó dắt tôi đi dạo trong sân trường. Anh đi rất chậm, vừa đi vừa ôn lại những kỷ niệm của chúng tôi trong ngôi trường này. Giọng nói của anh rất bình thản, xen lẫn cả tiếng cười nhưng sao lòng tôi lại thấy xót xa.

Khi đưa tôi đến ký túc xá, anh bỗng ôm tôi vào lòng, rất lâu sau mới buông tay ra, rồi thì thầm nói: “Vẫn còn một năm nữa.”

Tôi dụi đầu vào ngực anh, không hiểu anh đang nói gì: “Cái gì cơ?”

Chung Nguyên nghe thấy vậy liền cười đáp: “Còn một năm nữa chúng ta sẽ kết hôn.”

Trời, bây giờ chúng ta nên tạm biệt nhau mới đúng chứ, còn kết hôn... Được thôi, tôi thừa nhận, từ trước đến nay tôi chưa từng suy nghĩ nghiêm

túc về chuyện tốt nghiệp xong sẽ kết hôn, hôn nhân không phải là nấm mồ của tình yêu sao...

Thấy tôi không nói gì, Chung Nguyên bỗng lạnh lùng nói: “Đầu Gỗ, em đã đồng ý với anh sau khi tốt nghiệp chúng ta sẽ kết hôn, bây giờ nếu dám hối hận, hừm...”

Câu nói của anh khiến tôi toát mồ hôi hột. Chung Nguyên, sao con người anh động một tí là muốn dọa nạt người khác thế? (>_<)

Tôi về đến phòng thì bọn Nhất, Nhị, Tứ đã về cả rồi. Tôi nhìn thấy Tiểu Nhị đang đứng dựa vào một góc của ban công, quay lưng lại với Lão Đại và Tứ cô nương, nhưng Lão Đại và Tứ cô nương thì cứ đứng sau lưng cô ấy giống như đang tra khảo chuyện gì đó.

Tôi vừa bước vào phòng thì nghe thấy Tiểu Nhị nói: “Đáng ghét, người ta đang xấu hổ, được chưa?”

Nhất, Tam, Tứ: -_-||||

Thấy vậy tôi liền bước lên phía trước hỏi Lão Đại: “Cậu ấy thế nào rồi?”

Lão Đại cầm đĩa gỗ lên đầu Tiểu Nhị mắng: “Mau khai đi, cậu và Lộ Nhân Giáp bắt đầu vào hòa với nhau làm bấy từ khi nào? Cả ngày chỉ nghe thấy hai người cãi nhau, hôm nay tự nhiên cư xử thân mật như vậy, tớ nhất thời không thể chấp nhận được...”

Tiểu Nhị dựa vào lan can, phụng phịu nói: “Tên biến thái! Tên say đáng ghét! Người dám hủy hoại danh tiết của ta!”

Lúc này Tứ cô nương không khách khí đáp: “Danh tiết của cậu sớm đã xấu rồi, hủy hoại hay không không quan trọng.”

Lão Đại đẩy tôi lên phía trước, nên tôi đành vỗ vai Tiểu Nhị nói với vẻ thương cảm: “Cái đó... Tiểu Nhị, tác phẩm *Huân đoạn tử* mà cậu viết, Lộ Nhân Giáp, anh ta...”

Tiểu Nhị bỗng quay sang nhìn tôi, lo lắng hỏi: “Anh ta xem rồi à?”

Nhìn thấy mặt của Tiểu Nhị đỏ ửng, bốn đứa Nhất, Tam, Tứ đều bật cười, Lão Đại xoa đầu cô ấy, cười rất tươi: “Còn nói không thích anh ta, còn nói không để ý? Nếu như cậu không để ý, tại sao lại lo lắng việc anh ta có xem hay không như vậy?”

Tứ cô nương bước đến nói thầm: “Ngoan ngoan thừa nhận đi, đừng để bọn tớ phải dùng ngôn ngữ cơ thể để giao lưu với cậu.”

Tiểu Nhị lại quay mặt đi, ngượng ngùng nói: “Đáng ghét! Không thấy tớ đang rất ngượng sao?”

Ba đứa chúng tôi như bị sét đánh bên tai. Kẻ vốn được mệnh danh là mạnh dạn nhất phòng 1111 này mà lại xấu hổ, ngượng ngùng ư?

Nhưng Tiểu Nhị như vậy đúng là rất thú vị, ba đứa Nhất, Tam, Tứ chúng tôi càng thích thú hơn, vây lấy cô ấy tra khảo hồi lâu rồi mới chịu tha. Khi tôi đang say giấc nồng, Tiểu Nhị như một bóng ma đến bên giường, lay tôi dậy để hỏi rõ rốt cuộc là Lộ Nhân Giáp đã đọc *Huân đoạn tử* chưa. Tôi vừa ngáp vừa nói: “Sau này sẽ có cơ hội đọc.”

Tiểu Nhị nghe thấy tôi nói như vậy thì vô cùng sung sướng, ôm chặt lấy tôi, phấn khích nói: “Tam Đầu Gỗ, tớ yêu cậu!”

Tôi nhăn mặt, đạp Tiểu Nhị ra.

Một tuần sau, Lộ Nhân Giáp lấy danh nghĩa bạn trai của Tiểu Nhị mời hai phòng chúng tôi đi ăn.

Rất nhanh sau đó, Chung Nguyên dọn ra ngoài ở, đó là một chung cư ở ngay gần trường chúng tôi, căn hộ đó nghe nói bố Chung Nguyên mua để anh cưới vợ. Hôm đó tôi và Chung Nguyên bận rộn dọn dẹp cả một ngày trời mới xong. Buổi tối, Chung Nguyên đứng ngoài ban công ôm tôi, cứ đứng như vậy rất lâu. Sau đó, anh thì thầm vào tai tôi: “Khi chúng ta kết hôn, đây chính là nhà của chúng ta.”

Đứng nhìn thành phố về đêm, tôi thấy ấm áp, xúc động đến rơi nước mắt.

Kỳ nghỉ hè đến gần, tôi tìm được một công việc thực tập ở một xưởng bào chế thuốc, mỗi tuần đi làm từ thứ Hai đến thứ Sáu. Cuối tuần, tôi dạy phụ đạo cho con của người quen của Chung Nguyên. Ngày tháng cứ thế trôi đi, chỉ có điều tôi không thấy hứng thú với công việc ở xưởng bào chế thuốc cho lắm.

Đứa bé tôi dạy tên là Sử Tịnh, chín tuổi, tính tình điềm đạm, vô cùng thông minh nhưng không thích nói chuyện. Thứ Hai đến thứ Sáu hằng tuần nó đều học phụ đạo. Đến thứ Bảy, tôi cùng Sử Tịnh ôn lại bài tập trong cả một tuần nên thời gian cũng rất thoải mái. Sau khi ôn bài cho thẳng nhóc xong, tôi thường cùng nó đánh cờ, vẽ tranh, xem phim hoạt hình. Lúc đó, Sử Tịnh mới thể hiện tính cách ngây thơ, hồn nhiên, hiếu kỳ, vui vẻ của một đứa trẻ ở lứa tuổi của mình. Những lúc như vậy, tôi lại thở dài. Cuộc sống của thằng bé này vô vị và buồn tẻ biết bao, nhớ lại lúc còn nhỏ, cả ngày tôi chỉ thích trèo cây, lội nước, chơi bi, chơi trốn tìm cùng đám trẻ con trong xóm, còn việc học hành chỉ là phù du...

Ngày tháng cứ thế trôi qua, thấm thoát đã đến lễ Thất Tịch.

Vì ngày Thất Tịch, tôi và Chung Nguyên đều đi làm, chúng tôi chuẩn bị rất đơn giản. Chúng tôi vốn hẹn nhau đi xem phim, nhưng sau đó Chung Nguyên nói phim trong rạp không hay nên anh đã mua đĩa, hẹn tôi đến nhà xem.

Đây là một bộ phim tình cảm Mỹ, nội dung phim rất cảm động, xem đến cuối phim, tôi khóc như mưa. Cuối phim, hai nhân vật chính lại trở về bên nhau nên...

Xem đến cảnh này, tôi không khóc nữa, ngượng ngùng quay sang nhìn Chung Nguyên. May mà lúc này không bật đèn, trong phòng rất tối nên chắc Chung Nguyên không nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của tôi.

Sau đó, tôi phát hiện ra anh đang nhìn tôi chăm chăm, hai mắt anh sáng rực như hai viên ngọc trên châu giữa đêm tối.

Tôi ngượng ngùng, không dám xem phim, cũng không dám tiếp tục nhìn anh nữa.

Bỗng Chung Nguyên đè tôi xuống sofa. Tôi lo lắng, lắp ba lắp bắp hỏi: “Anh... anh... anh định làm gì thế?...”

Chung Nguyên không nói gì, chỉ hôn lên môi tôi, lúc mới bắt đầu rất nhẹ nhàng và mềm mại, sau đó càng lúc càng dữ dội. Dần dần nụ hôn của anh như thể muốn nuốt chửng tôi, muốn chiếm hữu tôi, thậm chí anh còn cắn vào lưỡi tôi. Môi và lưỡi của tôi bị anh cắn đến mức tê liệt, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, đứt quãng. Sau đó, anh từ từ hôn xuống cổ tôi, chậm chậm xuống sâu hơn nữa. Hơi thở ấm nóng của anh phả vào người tôi. Lúc này, tôi như tóm được một thứ gì đó nhưng mọi thứ đều không rõ ràng...

Anh bỗng luồn tay vào trong áo tôi, xoa lưng tôi rồi từ từ đưa lên ngực tôi.

Tôi hiểu anh muốn làm gì, cố gắng nói: “Chung Nguyên...”

“Đầu Gõ!” Ánh mắt anh như tóe lửa, hơi thở gấp gáp: “Anh không đợi nổi nữa rồi.”

Chương 53

Ngự ty đăng đàn

Chung Nguyên kích động nói với tôi: “Anh không đợi nổi nữa rồi.”

Tôi đang định nói thì căn phòng bỗng bừng sáng. Ánh sáng bất ngờ khiến tôi chói mắt. Tôi liền đưa tay lên che mắt. Chung Nguyên ngồi bật dậy, nhìn ra phía cửa, trên mặt thể hiện rõ sự kinh ngạc và không vui.

Tôi cũng ngồi dậy từ trên ghế, nhìn theo hướng nhìn của anh. Ở cửa là một người lớn và một đứa trẻ, đứa trẻ thì tôi biết là ai, chính là thằng nhóc mà tôi đang làm gia sư, Sử Tịnh. Còn người con gái đứng bên cạnh trạc tuổi tôi đang nắm tay thằng bé. Cô gái đó để tóc đen, mặc áo phong và váy ngắn. Cô ta có đôi chân dài thẳng tắp, thật đáng ngưỡng mộ. Vì cô ta đứng khá xa nên tôi nhìn không rõ, chỉ cảm thấy cô ta có vẻ nhanh nhẹn và hoạt bát.

Tôi vô cùng ngượng ngùng vì bị bắt gặp như vậy, chỉ còn biết cúi đầu, mặt đỏ lựng.

Chung Nguyên ngồi ngay ngắn bên cạnh tôi, quàng tay, vỗ nhẹ lên vai để tôi yên tâm. Sau đó, anh ngẩng đầu nhìn hai người vừa bước vào, tức giận hỏi: “Sao hai người lại đến đây?”

Cô gái tóc ngắn đó hùng hổ kéo Sử Tịnh bước vào, ngồi xuống ngay bên cạnh tôi, gật đầu chào, nhưng không nói gì.

Một lúc sau cô ta mới thôi không nhìn tôi, quay sang cười nói với Chung Nguyên: “Giới thiệu đi chứ!” Chung Nguyên ngồi dựa vào ghế, đáp lại: “Đây là vợ tở, Mộc Nhĩ. Bà xã đó.” Anh vừa nói vừa quay sang nhìn tôi cười.

“Vợ cái đầu cậu ấy!” Cô gái tóc ngắn đó vừa nói vừa ném gối vào Chung Nguyên. Anh chán nản đỡ lấy cái gối. Cô ta lại quay sang cười dịu dàng với tôi: “Tôi tên là Sử Vân Hoàn, chị gái của Sử Tịnh.”

Sử Tịnh tò mò, hết nhìn tôi rồi lại quay sang nhìn Chung Nguyên, cuối cùng hỏi tôi: “Cô giáo, hai người vừa làm gì vậy?”

“Cô... à...” Tôi ngại đến nỗi không biết nói gì, nhìn ngó khắp nơi mà không biết trả lời thế nào.

Chung Nguyên không lo lắng gì, bình thản đáp: “Không nhìn thấy sao, đang xem ti vi.” Nói xong, anh chỉ vào màn hình ti vi. Đã hết phim, bây giờ đang phát đến bài hát cuối phim.

Tôi hơi ảm ức, rõ ràng người bất hạnh là tôi, tại sao tôi lại chột dạ như vậy chứ?

Nghe thấy Chung Nguyên nói như vậy, Sử Tịnh liền cầm lấy vỏ đĩa phim lên xem. Sử Vân Hoành mở hộp đĩa ra, xem một lượt rồi nhìn hai chúng tôi cười tinh quái: “Bộ phim này chị xem rồi, không thích hợp cho trẻ con xem.”

Lúc này tôi chỉ mong có cái lỗ nẻ nào mà chui xuống, đúng là không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa.

Chung Nguyên thì chẳng nghĩ ngợi nhiều, quay sang Sử Vân Hoành hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Sử Vân Hoành lập tức đứng dậy, ôm lấy đầu, ra vẻ ảm ức, khổ sở đáp: “Sao cậu lại tới đây ư? Phí lời. Tớ không trở về, thì chẳng lẽ phải ngồi chờ chết đói ở bên đó sao? Cậu chưa nhìn thấy những thứ mà người Anh ăn đâu, nếu mà nhìn thấy, đảm bảo cậu sẽ chạy mất dép. Tớ là một cô gái Á Đông truyền thống, thế mà họ cho tớ ăn cái gì, ngày đầu tiên, thịt bò bít tết, sandwich, hamburger, ngày thứ hai, thịt bò bít tết, sandwich, hamburger, ngày thứ ba, thịt bò bít tết, sandwich, hamburger, tớ nói với Lawrence có thể cho tớ ăn cái khác được không, kết quả là hôm sau vợ ông ta đích thân xuống bếp, lấy khoai tây, cải thảo, thịt bò xào với nhau, sau đó rán hai quả trứng ốp lết đưa cho tớ, còn gọi bằng một cái tên rất hay và nói đây là những thứ người Trung Quốc thích ăn, cuối cùng tớ ngồi nhìn khay thức ăn đó khóc cả một buổi tối!”

Sử Vân Hoành nói đến đoạn cảm động nhất, còn rơi lệ. Tôi xúc động tiến đến ôm cô ta, thực sự không phải ai cũng có đủ dũng khí để ăn đĩa thức ăn đó.

Mặt Chung Nguyên lại không hề biến sắc: “Không phải vẫn có nhà hàng Trung Quốc đó thôi, sao cậu ngốc thế?”

“Đừng nhắc đến nhà hàng Trung Quốc với tớ.” Sử Vân Hoành gồng hai cánh tay như thể lấy thêm sức lực để nói: “Ở Anh muốn mua một cái bánh chính hiệu của Trung Quốc còn khó hơn bắc thang lên trời! Những món ăn trong nhà hàng Trung Quốc cậu đoán xem là gì? Sườn xào chua ngọt! Khó khăn lắm tớ mới tìm được một nơi nấu canh cá, kết quả là canh cá ngọt!” Nói đến đây cô ta bước đến trước mặt Chung Nguyên, rồi kéo áo anh, vừa kéo vừa giả bộ khóc lóc thảm thiết: “Cậu có thể hiểu được cảm giác tổn cả một buổi chiều chỉ tìm thấy một nhà hàng bán canh cá ngọt không... a... a... a...”

Chung Nguyên lạnh lùng gạt tay Vân Hoành ra, chỉnh lại quần áo nói: “VẬY VẤN ĐỀ SAU CÙNG, SAO CẬU LẠI ĐẾN NHÀ TỚ?”

Sử Vân Hoành đứng thẳng dậy đáp: “Chú Chung đưa tớ chìa khóa căn hộ của cậu, chú bảo lúc nào tớ cũng có thể đến đây.”

Nghe thấy vậy, mặt Chung Nguyên bỗng trông rất khó coi: “Chắc ông ấy đưa cho cậu chìa khóa khác, sao cậu còn đánh riêng khóa này.”

Vân Hoành ngồi ngay ngắn trên ghế, xoa đầu Sử Tịnh khiến nó có vẻ không vui. Sử Vân Hoành đặc ý nói: “Bởi vì chỉ có ở đây mới không bị họ phát hiện...”

Chung Nguyên nhăn mặt: “Cậu trốn về nước?”

“Tớ... Chỉ là tạm thời tớ chưa nói với bố mẹ mà thôi, không thể tính là trốn.”

Chung Nguyên: “Cậu đến cũng được, nhưng sao lại lôi cả Sử Tịnh đến cùng?”

Sử Vân Hoành véo má Sử Tịnh rồi nói: “Tiểu Tịnh ngày ngày bị bọn họ bắt học đủ các lớp bổ trợ, tớ làm như vậy là cứu em trai mình thoát khỏi bể khổ, phải không Tiểu Tịnh?”

Sử Tịnh nghe thấy thì gật đầu ra hiệu đồng ý.

Sử Vân Hoành không chỉ trốn về nước mà còn dám lén dẫn Sử Tịnh đến đây, tôi cảm thấy việc này có chút vấn đề.

Chung Nguyên vượt cấm nói: “Vậy bây giờ hai người có thể đi được rồi.”

Nghe thấy Chung Nguyên nói vậy, Sử Vân Hoành mở to mắt, ra vẻ vô cùng đau khổ: “Đi? Đi đâu?”

Chung Nguyên không thèm để ý đến ánh mắt đau khổ, thống thiết đó, chỉ lạnh lùng đáp lại: “Cậu đến từ đâu thì trở về đấy, đưa Tiểu Tịnh về nhà, tránh để hai bác lo lắng.”

“A... a... a...” Sử Vân Hoành bỗng ôm chặt lấy Sử Tịnh, làm ra bộ khóc lóc thảm thiết: “Tiểu Tịnh, chúng ta phải làm sao bây giờ? Chung Nguyên, cậu thật không có lương tâm, lẽ nào cậu nhẫn tâm nhìn tớ có nhà không thể về, lưu lạc nơi đầu đường xó chợ sao? Tuy bọn tớ phá hỏng chuyện tốt của cậu, nhưng bọn tớ cũng đã giả vờ như không thấy gì hết, đúng không??? Đúng không em trai ngoan, chúng ta không nhìn thấy gì cả. Đến đây, chị đưa em về phòng.” Nói xong, Sử Vân Hoành liền dẫn Sử Tịnh đi về phía phòng ngủ.

“Về đi!” Chung Nguyên chỉ về phía cửa nói: “Cửa ra ở kia cơ mà.”

Sử Vân Hoành thấy tình hình như vậy, mặt biến sắc, cau mày chống hai tay vào hông, trừng mắt nhìn Chung Nguyên: “Hay cho cậu Chung Nguyên, hôm nay cậu nhất định bắt tớ phải dùng năm đấm để giải quyết vấn đề mới được sao?”

Sử Vân Hoành nói xong, bỏ lại Sử Tịnh ở phía sau, xông về phía Chung Nguyên, xem ra định nhảy lên người anh.

Chung Nguyên nhanh chóng né tránh, Sử Vân Hoành nhảy hụt. Cô ta lại nhảy từ sofa sang phía Chung Nguyên, hai người bọn họ lập tức xông vào nhau, vừa đánh nhau vừa đấu khẩu.

“Chung Nguyên, cậu nữ nhìn thấy chết mà không cứu sao?”

“Cậu còn chưa chết, không cần tớ cứu.”

“Đồ vô lương tâm, trước đây tớ đối xử với cậu thế nào? Cậu nên nhân cơ hội này cảm ơn tớ mới phải chứ?”

“Cảm ơn cậu đã giúp tớ nếm trải cảm giác lần đầu tiên gãy xương hả?”

“Này, này, lúc đó tớ chỉ muốn thử xem xương của cậu có cứng không, ai bảo cậu không nữ chống cự.”

“Phải rồi, vì tớ không nữ đánh nên cậu còn hăng máu hơn.”

“A... a... a... Tớ đường đường là thực nữ Á Đông thuần khiết, cậu động tay động chân với tớ mà không ngại sao?”

“Hoàn toàn không!”

“Cậu...! Tớ là con gái, con trai không được đánh con gái.”

“Tớ mặc kệ cậu là con gái hay con trai.”

“Chung... Nguyên! Tớ liều với cậu!”

Bọn họ đánh nhau ác liệt, đồ đạc bay khắp phòng. Lúc này, Sử Tịnh ngồi xuống bên cạnh, kéo tay tôi, mắt long lanh nhìn tôi, thiếu não nói: “Cô giáo, cô thực sự muốn đuổi bọn em đi sao?”

Tôi xoa đầu nó, cảm giác tội lỗi bỗng trào dâng trong lòng: “Cái đó, à... Em về nhà thì tốt hơn...!”

Tôi vừa nói dứt lời thì hình như có người kề thứ gì đó bên cổ tôi, dọa tôi sợ mất hồn, định thần nhìn lại, tôi mới phát hiện ra Sử Vân Hoành đã tiến gần về phía tôi, một tay cô ta đặt trên vai tôi, một tay tóm lấy cổ tôi, rồi nhìn Chung Nguyên cười gian xảo: “Nếu cậu dám đuổi chúng tớ đi, tớ sẽ ngược đãi vợ cậu!”

Chung Nguyên: “...”

Chương 54

Bạn thanh mai trúc mã của Chung Nguyên

Cuối cùng Sử Vân Hoành và Sử Tịnh cũng được ở lại nhà Chung Nguyên. Lúc đó đã chín giờ tối, tôi cũng nên về ký túc xá.

Chung Nguyên nắm tay tôi, gương mặt xúc động nói: “Đừng đi!” Biểu hiện đó giống như là cảm giác: “Đừng để anh ở lại một mình với đám người này!”

Thật khó để nhìn thấy gương mặt đáng thương tội nghiệp này của anh, tôi nhất thời mềm lòng, đành ở lại.

Lúc đó Sử Vân Hoành đã dắt Sử Tịnh vào bếp, hai người bọn họ lục lọi, bới tung mọi thứ lên, sau đó Sử Vân Hoành một mình bước ra. Tôi không hiểu, liền hỏi cô ta: “Sử Tịnh đâu rồi?”

Sử Vân Hoành chỉ vào phía nhà bếp nói: “Đang nấu mì cho tôi ăn.”

Tôi: -_-|||

Cô chị này... lại nữa để đưa em chín tuổi nấu mì cho mình?

Nghĩ đến vấn đề an toàn, tôi không yên tâm nên đi vào bếp xem. Lúc đó, Sử Tịnh đang đổ nước vào nồi, cho mì, trứng và cả cây bắp cải trắng vào trong nước nhưng chưa bật bếp.

Tôi đi qua, thẳng bé ngẩng đầu nhìn tôi: “Cô giáo.”

Tôi xoa đầu nó, cố gắng tỏ ra là một giáo viên gương mẫu, gần gũi với học trò, an ủi thẳng bé: “Em đi ra ngoài chơi với chị gái em đi, để cô nấu cho.”

Thằng bé thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, chạy nhanh ra ngoài.

Vì buổi tối không nên ăn quá nhiều nên tôi làm cho cô chị thần tiên đó một bát mì nấu với trứng đơn giản. Ngoài ra, tôi còn thái thêm một ít dưa

chuột, cũng không còn cách nào khác, bếp nhà Chung Nguyên chẳng có thứ gì khác ngoài mấy thứ này.

Khi tôi bưng bát mì trứng và đưa chuột đặt lên bàn ăn, cô ta chạy nhanh đến ngửi rồi ôm chầm lấy tôi, cảm động nói: “A... a... Mộc Nhĩ, tôi yêu cô rồi đó!”

Tôi còn chưa kịp đáp lại thì Chung Nguyên đã chạy đến kéo tôi ra, bật lại Sử Vân Hoành ngay lập tức: “Cậu đừng có động tay động chân. Còn nữa, yêu cái gì mà yêu, vợ tớ đến lượt cậu yêu sao?”

Nói thật, tôi... cảm thấy rất...

Đến lúc đi ngủ, bốn người vì một cái phòng mà cãi nhau. Nhà Chung Nguyên chỉ có ba phòng ngủ, chúng tôi lại có bốn người, hai nam hai nữ.

Chung Nguyên đưa ra phương án thứ nhất: “Tôi và Mộc Nhĩ ngủ một phòng, hai người mỗi người một phòng.”

Tôi quay mặt đi nói: “Không được!” (>_<)

Tiếp theo, Chung Nguyên đưa ra phương án thứ hai: “Tôi vào Mộc Nhĩ mỗi người một phòng, hai người một phòng.”

Lúc này đến lượt Sử Vân Hoành phản bác: “Này, này, nam nữ không nên ở chung phòng.”

Chung Nguyên nghe thấy vậy thì mặt biến sắc: “Nhưng đó là em trai ruột của cậu, hơn nữa...” Chung Nguyên nhìn Sử Tịnh rồi lại liếc nhìn Sử Vân Hoành: “Cậu còn hơn nó hơn mười tuổi.”

Lúc đó, Sử Tịnh lắc đầu nói: “Cô giáo lớn hơn em mười hai tuổi, như vậy chúng em có thể...”

Lúc này đến lượt Chung Nguyên phản bác: “Không thể được!”

Sử Vân Hoành tiếp lời: “Thôi được rồi, tớ và Mộc Nhĩ ở chung một phòng, được chưa?”

Chung Nguyên tức giận nói: “Không được, vợ tớ sao lại ngủ cùng người khác được.”

Sử Vân Hoành: “...”

Sau cùng, Chung Nguyên đành thỏa hiệp: “Được rồi, tớ và Tiểu Tịnh ở cùng nhau.”

Sử Tịnh mím môi nói: “Có được không thì nói cho em biết đi.”

Ba người còn lại nói: “Không được!”

Tôi bỗng có cảm giác mình đang bắt nạt một đứa trẻ... (>_<)

Hôm sau, vừa sáng sớm chị em Sử Vân Hoành đã bị bố mẹ đến bắt về nhà. Tôi nhìn dáng vẻ không nở rời xa của hai người bọn họ liền hỏi Chung Nguyên: “Không phải cô ta nói là trốn ở đây thì bố mẹ họ sẽ không đến sao?”

Chung Nguyên cười như không có chuyện gì đáp: “Ai biết được.”

Tôi nghĩ một lúc, cảm giác không đúng lắm: “Anh nói cho họ biết phải không?”

Chung Nguyên véo má tôi nói: “Đầu Gỗ, em càng ngày càng thông minh rồi đấy.”

Nghe thấy vậy tôi toát mồ hôi hột, đại ca ơi, anh làm chuyện xấu xa, có thể ăn năn hối lỗi được không? Tôi chưa từng thấy ai làm chuyện xấu mà bình thản và vui vẻ đến như vậy...

Chung Nguyên nhìn thấy mặt tôi ghệt ra thì tiến lại gần hơn. Tôi dùng tay ngăn anh lại, quay mặt đi nói: “Bạn à, bạn chưa đánh răng.”

Trước khi quay người đi, anh còn cố hôn lên trán tôi một cái, sau đó cười rồi kéo tôi vào trong phòng.

Hôm nay là thứ Sáu, tôi đến nhà Sử Tịnh dạy học. Chung Nguyên ở nhà thấy chán nên đi cùng tôi đến đó.

Trong phòng đọc, Sử Tịnh đang làm bài tập thì bỗng dừng lại hỏi tôi: “Cô giáo ơi, chị gái em và anh Chung Nguyên đang làm gì đấy?”

Tôi chỉ ra ngoài phòng khách nói: “Bọn họ đang chơi bài, ngoan, em làm xong bài tập, có thể ra ngoài chơi cùng bọn họ.”

Sử Tịnh dùng bút chì điền một lúc, lại ngẩng lên ngáy thơ nói: “Em không muốn chơi cùng bọn họ, em muốn chơi cùng cô giáo cơ.”

Tôi xoa đầu nó: “Ngoan nào, cô sẽ chơi cùng em, làm bài đi.”

Sử Tịnh liếc nhìn phòng khách rồi quay sang nói với tôi: “Cô giáo ơi, cô sẽ cưới anh Chung Nguyên thật sao?”

“Ồ!” Tôi ngại ngừng nói. “Trẻ con không được hỏi lung tung, mau học đi.”

“Nhưng...” Đôi mắt đen láy của Sử Tịnh liếc về phía phòng khách: “Nhưng cô không thấy chị gái em và anh Chung Nguyên rất hợp nhau sao?”

“Ồ...”

Sử Tịnh tiếp tục nói: “Mẹ em thường nói, hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, oan gia của nhau.”

Thanh mai trúc mã... Oan gia...

“Cô giáo? Cô giáo? Cô làm sao thế ạ?” Sử Tịnh nắm lấy tay tôi lắc mạnh.

Sau khi định thần lại, tôi liền mỉm cười, lắc đầu: “Không... không có gì.”

Đến tối, khi tôi và Chung Nguyên rời đi, chị em nhà Sử Vân Hoành còn tiễn tôi ra tận cửa. Tôi nhìn Chung Nguyên đang chơi đùa với Sử Vân Hoành, trong lòng bỗng cảm thấy rất khó chịu. Thanh mai trúc mã? Oan gia?

Rồi cuộc là tôi quá nhạy cảm hay là quá ngốc nghếch?

Mấy ngày sau đó, tinh thần tôi không tốt chút nào, trong đầu lúc nào cũng hiện lên hình ảnh Chung Nguyên và Sử Vân Hoành vui đùa với nhau. Nói thế nào nhỉ, có một vài chuyện, không chú ý thì thôi, nhưng một khi đã chú ý tới thì sẽ cảm thấy rất khó chịu, làm thế nào cũng không thể coi như không có chuyện gì được.

Hơn nữa, Chung Nguyên đã từng nói, anh ta từng thích một người con gái, người đó còn đánh anh đến gãy xương.

Mọi người thường nói đàn ông rất khó quên được mỗi tình đầu... Đợi một chút, mỗi tình đầu? Tôi bỗng nhớ ra trước đây anh đã từng tặng tôi lọ nước hoa, hình như tên là First Love? Bây giờ nghĩ lại, thật mĩa mai thay...

Chung Nguyên cũng phát hiện ra thái độ rất lạ lùng của tôi, đã mấy lần hỏi tôi có chuyện gì, nhưng tôi chỉ nói là do công việc quá áp lực. Thực ra tôi rất muốn hỏi anh, có phải anh vẫn chưa quên được Sử Vân Hoàn. Nhưng tôi không dám, nếu anh trả lời là “đúng” thì tôi phải làm thế nào?

Cho nên dù không muốn hỏi thì chuyện gì cần đến cũng sẽ đến.

Chương 55

Tranh cãi

Cuối tuần, sau khi Sử Tịnh làm hết bài tập, tôi ngồi xem phim cùng nó. Thằng bé này không thích xem phim hoạt hình, cũng không thích xem phim võ thuật, mà thích xem những kênh phim truyện tổng hợp. Cứ cho là Sử Tịnh xem các phim đó cũng được, nhưng sao nó lại cứ thích xem cảnh “đính hôn” thế nhỉ? Không biết những đứa trẻ khác thích xem cái gì, nhưng trẻ con ngày nay thật không thể đoán được.

Sử Tịnh vừa xem vừa hỏi tôi: “Cô giáo, đính hôn là gì ạ?”

Tôi đùa đáp lại: “Nghĩa là hai người hẹn ước với nhau sau này sẽ kết hôn, không được hối hận.”

Sử Tịnh mở to hai mắt nhìn tôi rồi lại hỏi: “Vậy cô giáo đã đính hôn chưa ạ?”

“Ồ, cái này, à...” Tôi lắc đầu, cảm giác ngượng ngùng.

Sử Tịnh không đợi tôi trả lời đã nói tiếp: “Em nghe nói, chị gái em và anh Chung Nguyên sắp đính hôn rồi.”

Nghe thấy vậy, tôi giống như bị sét đánh ngang tai, phải rất lâu mới định thần lại, lắp bắp hỏi: “Cái... cái gì cơ?”

Sử Tịnh đáp lại ngay: “Tức là hai người bọn họ đã hẹn ước là phải kết hôn, không được hối hận đó ạ!”

Tôi cố kìm nén nỗi xót xa đang trào dâng trong lòng, gượng cười nói: “Điều này... Em nghe ai nói vậy?”

“Bố em và chú Chung nói chuyện điện thoại với nhau, em ở bên cạnh nghe thấy vậy. Em nghe nói vì chuyện đính hôn của hai người bọn họ mà tháng sau chú Chung sẽ về nước.”

Lúc đó tôi chỉ có cảm giác hoàn toàn trống rỗng, không nghĩ được bất cứ điều gì.

Gần tối thì Chung Nguyên đến đón tôi, tôi giống như con rối bước lên xe rời khỏi nhà Sử Tịnh, không biết xe dừng lại trước cửa chung cư từ lúc nào. Từ sau đêm ở nhà Chung Nguyên, tôi đến đây ở luôn.

Ngoài trời tối đen.

Khi đến nhà, anh bỗng hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Tôi cúi đầu, cố đáp: “Không có gì ạ.”

Chung Nguyên nghe thấy vậy liền cười: “Đầu Gỗ, nếu em mà không quan tâm đến anh là anh trở thành người của người khác đấy.”

Tôi nắm chặt tay, lòng càng xót xa. Quả nhiên, Sử Tịnh nói thật.

Chung Nguyên lại vuốt đầu tôi, rồi nói: “Bố anh về rồi.”

“Em biết rồi.”

“Em biết bố anh về để làm gì không?”

“Làm gì?”

“Ông ấy muốn anh cưới Sử Vân Hoàn.”

“...”

Lòng tôi như bị hàng ngàn hàng vạn con côn trùng cắn xé, đau đớn vô cùng, khó chịu đến mức chỉ muốn chết đi để giải thoát khỏi sự giày vò này.

Anh lo lắng nhìn tôi: “Đầu Gỗ? Đầu Gỗ?”

“Vâng.” Tôi lên tiếng, lùi lại mấy bước.

Chung Nguyên lắc tay tôi hỏi: “Em không muốn nói gì sao?”

Tôi cúi mặt không dám nhìn anh, kìm nén cơn xúc động đang trào dâng trong lòng mình, cố gắng để nước mắt không trào ra. Sau đó, tôi lãnh đạm nói: “Vậy anh còn đợi gì nữa?”

Tay anh đột nhiên khựng lại, nhưng ngay sau đó anh lại nắm chặt tay tôi. Anh nói rất nhỏ: “Đầu Gỗ, em làm sao vậy?”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh: “Chung Nguyên, thực ra anh vẫn chưa thể quên được Sử Vân Hoàn phải không?”

Chung Nguyên nghe thấy vậy liền cười, đưa tay ra vuốt lên mặt tôi: “Em ghen rồi.”

Tôi tránh không để tay anh chạm vào mình, hét lên: “Trả lời em!”

Chung Nguyên nghe thấy vậy thì sững sờ một lúc, sau đó nhú mào: “Em đang nghĩ linh tinh gì vậy?”

Tôi quay đầu đi, không nhìn anh: “Nói ra cũng không mất mặt đâu, cô ấy là người khiến người khác yêu mến, nếu em là con trai, em cũng thích cô ấy.”

“Em thấy anh thích cô ta?”

Tôi lắc đầu cười nhạt: “Mọi người đều biết, hai người là thanh mai trúc mã, làm sao nói quên là có thể quên ngay được, anh cho rằng em là con ngốc sao?”

Chung Nguyên cúi đầu, lạnh lùng nói: “Thanh mai trúc mã? Anh và cô ta? Anh thấy em và Trương Húc mới thực sự là thanh mai trúc mã đấy.”

Nghe Chung Nguyên nói vậy, tôi vô cùng giận dữ, gạt tay anh ra, sau đó lấy lọ nước hoa First love từ trong túi ra nhét vào tay anh: “Ai là người anh yêu, anh là người rõ nhất. Cái đồ vật phiền phức này anh cầm về tặng người ta đi, em không dám nhận.”

“Em...!” Chung Nguyên nhìn tôi chăm chăm, sự tức giận hiện rõ trong mắt anh. Hơi thở của anh trở nên gấp gáp. Chung Nguyên tức giận đi đến bên sọt rác, vứt lọ nước hoa vào đó, nhìn tôi: “Anh thấy hay là vứt đi, dù sao thì người nên nhận cũng không muốn nhận.”

“Tùy anh!” Tôi đáp, không muốn nhìn anh nữa, liền quay người chạy ra khỏi khu chung cư.

“Đầu Gỗ! Em quay lại cho anh!” Chung Nguyên hét lên phía sau lưng tôi, tôi không thèm để ý, cầm đầu chạy nhanh ra cửa. Chung Nguyên đuổi theo tôi, kéo tay tôi lại.

Tôi chỉ muốn thoát khỏi anh, nhưng anh nhất định bắt tôi về, sau khi không thoát ra được, tôi liền hét lớn: “Cứu tôi với! Cướp!”

Nhân viên bảo vệ nghe thấy vậy thì xông ra, tóm gọn Chung Nguyên, nhân lúc bọn họ cãi nhau tôi liền bắt taxi, nhanh chóng rời đi.

Khi ngồi trên xe, tôi càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Tất cả chỉ vì chúng tôi quá kích động. Nhưng cứ nghĩ đến hai từ “đính hôn”, tôi lại cảm thấy cực kỳ khó chịu. Buổi tối hôm anh đính hôn với tôi chỉ như mới ngày hôm qua thôi. Lúc đó chúng tôi mới ngốc nghếch làm sao, cả hai đều không hiểu gì, chỉ coi chuyện đính hôn dễ dàng giống như đến nhà uống rượu, không, còn đơn giản hơn việc đến nhà uống rượu. Chúng tôi chỉ nghĩ đính hôn là hai người cùng thề nguyện với nhau. Bây giờ nghĩ lại, thề cũng chỉ là thề, mãi mãi không phải là thực tế. Khi hai người bước về hai phía khác nhau, còn ai nhớ trước đây mình đã từng nói gì nữa, dù cho có nhớ thì cũng phải cố quên đi.

Tôi cúi xuống nhìn chiếc nhẫn trên tay mình. Bây giờ, nó thật xấu xí, tôi tháo nó ra khỏi tay, định vứt ra ngoài cửa sổ xe. Nhưng sau đó, tôi lại rút tay vào. Tôi lắc đầu nghĩ mình thật hèn nhát, không có chút ý chí nào, nên vội vàng vứt chiếc nhẫn vào trong túi... Sau này có lẽ tôi không còn cơ hội để đeo nó lên tay nữa.

Cảm thấy mọi thứ trước mắt mình rất mơ hồ, tôi dùng tay dụi mắt thì thấy tay mình ươn ướt.

Lâu lắm rồi tôi mới khóc.

Khi tôi bước xuống xe, nước mắt vẫn tuôn rơi, tôi cũng không còn muốn lau nước mắt nữa. Tuy mọi thứ trước mắt rất mơ hồ, nhưng những con đường ở thành phố B đã quá đỗi quen thuộc, đến mức nhắm mắt lại tôi cũng không thể lạc đường.

Tôi vừa cúi đầu vừa bước đi, không cẩn thận va vào một người đi đường. Tôi lí nhí xin lỗi, rồi đi tiếp. Tuy nhiên, người đó lại gọi tên tôi: “Mộc Nhĩ?”

Tôi vội lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn lên. Đó là Tô Ngôn. Cậu ta vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhìn tôi. Khi phát hiện ra tôi đang khóc, cậu ta có vẻ không vui.

“Chị làm sao thế?” Tô Ngôn lôi một túi khăn giấy ra giúp tôi lau nước mắt.

Tôi cầm lấy khăn giấy từ tay cậu ta, tự lau nước mắt cho mình, rồi cảm ơn. Sau đó, tôi lại quay người bước đi. Thực sự, bây giờ tôi không muốn nói chuyện với ai cả.

“Mộc Nhĩ.” Tô Ngôn kéo tay tôi, nói với vẻ giận dữ: “Chung Nguyên ức hiếp chị hả?”

Tôi cố dùng hết tất cả sức lực còn sót lại của mình gạt tay cậu ta ra: “Xin lỗi, tôi phải đi đây.”

Cậu ta không chịu buông tay tôi ra. Tôi ngạc nhiên, tại sao bây giờ ai cũng thích nắm tay người khác không chịu buông vậy? Hành động này không lịch sự chút nào.

Tôi hít mạnh một hơi: “Tô Ngôn, buông tay tôi ra.”

“Tôi không buông!” Cậu ta không những không chịu buông mà còn nắm cả tay kia của tôi. “Nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi lắc đầu, đang định nói thì nhìn thấy có người đứng từ xa nhìn tôi, bóng dáng đó rất thân thuộc. Tim tôi đập nhanh hơn, nhói đau.

Người đó đi đến gần hơn, hóa ra là Chung Nguyên.

Chung Nguyên lạnh lùng nhìn hai chúng tôi, sau đó anh đưa mắt nhìn tay Tô Ngôn đang nắm chặt tay tôi.

Tôi muốn giải thích, nhưng tim nhói đau không thể nói thành lời. Dù sao thì anh cũng lừa dối tôi, anh lại sắp đính hôn với Sử Vân Hoàn. Tôi cảm

thấy mọi chuyện giữa chúng tôi đã chấm dứt, cần gì phải giải thích nữa chứ.

Cuối cùng, Chung Nguyên nhìn tôi, cười lạnh lùng rồi quay mặt bước đi.

Sau hôm cãi nhau với Chung Nguyên, tôi lảo đảo lê bước đến chỗ làm, hai mắt thâm quầng.

Đầu tôi lúc này toàn là hình bóng và nụ cười của Chung Nguyên lúc rời đi, càng nghĩ tôi càng thấy đau lòng. Đêm qua tôi ngồi nghĩ lại những chuyện giữa hai đứa, nghĩ đến Sử Vân Hoành, đến hôn ước mà cha mẹ Chung Nguyên sắp đặt cho anh. Và cuối cùng, tôi nhận ra chuyện của chúng tôi đã thực sự kết thúc.

Chuyện tình của chúng tôi giống như những bi kịch trong các bộ phim tình cảm. Hai người yêu nhau nhưng lại không thể đến được với nhau vì bị gia đình ngăn cấm. Chung Nguyên có thực sự yêu tôi không? Câu hỏi đó giờ đây tôi không thể trả lời được nữa.

Thức suốt một đêm, cuối cùng tôi đã xót xa đưa ra một quyết định, cũng là để khích lệ chính mình: tôi phải dũng cảm bước lên phía trước, Mộc Nhĩ không phải là con nhóc không ai cần đến, việc gì phải tự dày dạn bản thân mình như vậy.

Buổi sáng, tôi soi gương, cười mà tự nói với chính mình: “Chỉ là một tên con trai thôi mà, không có anh ta, thế giới này vẫn còn nhiều điều thú vị.”

Song chẳng hiểu sao nước mắt tôi lại tuôn rơi. Tôi biết, nếu không có Chung Nguyên, thế giới của tôi sẽ u ám biết nhường nào.

Cả ngày hôm nay tôi như người mất hồn. Quản lý của tôi là người rất tốt, thấy dáng vẻ của tôi như vậy nên sắp xếp cho tôi được nghỉ một ngày. Dù sao tôi cũng chỉ là một thực tập sinh, những việc tôi có thể làm được cũng không nhiều.

Buổi tối đi làm về, trời đổ mưa rất to.

Sáng nay, vì đi vội, tôi không mang theo ô, bây giờ chỉ còn cách đứng ở cửa, đợi mưa tạnh rồi về. Trong xưởng, cũng có vài người không mang ô như tôi, có người đang gọi điện cho người thân đến đón.

Một người bật ô, vui vẻ mời tôi đi cùng, nhưng tôi chỉ lạnh lùng lắc đầu.

Suốt đêm không ngủ, nên bây giờ chân tôi mềm nhũn, bước đi loạng choạng, đầu óc không còn tỉnh táo. Có lẽ vì thế mà mắt tôi bỗng bị ảo giác.

Tôi nhìn thấy Chung Nguyên đang cầm theo một chiếc ô xanh, mỉm cười bước về phía mình.

Đúng là trò đời treu người, tôi cười gượng, dụi dụi mắt. Song khi ngẩng lên và nhìn về hướng ấy, mắt tôi vẫn bị ảo giác.

Chung Nguyên cup ô lại, đi đến trước mặt tôi, cầm lấy tay tôi, mỉm cười nói: “Đi thôi, theo anh về.”

Tôi lùi lại hai bước, nhìn anh vừa kinh ngạc vừa tức giận. Tại sao, tại sao anh lại đến đây?

Chung Nguyên tiến lên một bước, dịu dàng vuốt mặt tôi, cười nói: “Theo anh về.”

Tôi quay mặt đi, dần giọng: “Anh về đi.”

Nhưng Chung Nguyên không chịu đi. Anh quàng tay qua vai tôi, nhếch mày, cười âu yếm: “Cuối cùng em đi hay không đây?”

Tôi kiên quyết lắc đầu: “Không đi.”

Anh đột nhiên cúi người, tay anh trượt qua vai vòng qua eo tôi. Cuối cùng, anh nhắc bổng tôi lên, đặt tôi lên vai mình trong một tư thế rất đẹp.

Cả đêm mất ngủ nên đầu óc tôi vẫn còn lơ mơ. Đợi đến khi tôi định thần lại thì đã nằm gọn trên vai của Chung Nguyên. Anh bật ô rồi vác tôi đi giữa màn mưa mù mịt.

Chung Nguyên nghiêng ô sang một bên, che cho tôi. Tôi như bị trói chặt trong một không gian chật hẹp, ngoài chóp ô màu xanh, thứ duy nhất tôi có thể nhìn thấy là lưng và hai chân anh.

Vì bụng đè lên vai Chung Nguyên, nên tôi thấy hơi khó thở. Tôi vốn đã không còn tỉnh táo, bây giờ đầu lại chúc xuống đất, máu dồn hết lên não, càng thấy nôn nao. Tôi định vùng vẫy để tụt khỏi vai anh, nhưng Chung Nguyên đã siết chặt hai chân tôi bằng cánh tay rắn chắc của mình, khiến tôi không thể nhúc nhích. Tôi túm lấy áo anh, muốn đuổi người thoát ra, nhưng mỗi lần như vậy, Chung Nguyên lại lắc lắc khiến tôi lại gục xuống lưng anh.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ còn biết ra sức đâm vào lưng Chung Nguyên, vừa đâm vừa hét: “Chung Nguyên, anh thả em ra! Thả em ra!”

Tiếng mưa tí tách gõ nhịp lên chóp ô. Trong âm thanh náo nức ấy, văng vẳng tiếng cười của Chung Nguyên, tiếng cười đó càng khiến tôi thấy buồn bực.

Chung Nguyên vui vẻ nói: “Anh không buông đấy.”

Tôi giận dữ, đâm liên hồi vào lưng anh. Sau đó vì không cẩn thận, tôi dịch tay xuống dưới và đâm nhầm vào nơi không nên đâm.

Chung Nguyên lại càng cười sung sướng: “Đầu Gỗ, em muốn đến thế sao?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên vác tôi đi đến một chiếc xe, mở cửa nhét tôi vào ghế phía trước, rồi cụp ô ngồi vào xe. Tôi định bật dậy thì lại bị anh ấn lại chỗ ngồi. Người Chung Nguyên áp sát vào tôi, sau đó miệng tôi bị hai bờ môi mềm mại của anh bịt kín.

Chung Nguyên uốn cong người, quỳ một chân lên đùi tôi. Một tay anh đẩy tay tôi ra sau lưng, siết chặt, tay còn lại đặt sau gáy tôi, giữ không cho tôi vùng vẫy... Bây giờ, tôi như cá nằm trên thớt, không thể phản kháng, chỉ nằm chờ may mắn đến với mình.

Chung Nguyên dùng hết sức hôn lên môi tôi. Anh ngậm chặt lấy môi tôi, đẩy lưỡi qua kẽ răng của tôi. Trong phút chốc, lưỡi anh đã quấn lấy lưỡi

tôi, đùa giỡn. Chung Nguyên vừa hôn vừa rên khe khẽ. Tiếng rên sung sướng đó nghe mà bực mình.

Thật kỳ lạ. Hôm nay, sao Chung Nguyên lại cười suốt thế nhỉ? Anh cười cái gì mà cười chứ? Ngọn lửa giận dữ trong lòng bỗng bùng lên, tôi liền cắn mạnh vào môi anh, dùng răng day hai bờ môi mềm mại của anh một lúc, sau đó mới nhả ra.

Chung Nguyên buông tôi ra, nhìn tôi say đắm. Anh chau mày, miệng hơi nhếch lên. Sau khi hôn, đôi môi đỏ thắm, trơn bóng của anh thật khiến cho người ta nhìn vào mà chảy cả nước miếng. Một chút máu đỏ vương lại trên môi anh, làm nó càng thêm gợi cảm, quyến rũ như muốn bỏ bùa những kẻ nhìn vào đó.

Tôi phát hiện giờ đây mình thật vô dụng. Trước đáng vẻ đáng yêu đó của Chung Nguyên, tôi thực sự không thể giận anh được nữa.

Chung Nguyên buông bàn tay đang siết chặt lấy tay tôi ra, đưa lên vuốt ve mặt tôi. Sau đó, anh kề trán mình vào trán tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi rồi dịu dàng nói: “Đầu Gỗ, chúng ta không cãi nhau nữa nhé, được không em?”

Bị anh nhìn, tôi hơi chột dạ, nên cúi đầu, giận dỗi nói: “Ai cãi nhau với anh!”

Chung Nguyên cọ cọ đầu vào trán tôi, cười nói: “Em không cãi nhau với anh, là anh sai, hôm qua anh nóng nảy quá nên mới gây sự với em như vậy.”

Những lời này của Chung Nguyên khiến tôi vô cùng áy náy và hổ thẹn. Tôi phát hiện Chung Nguyên có một khả năng, đó là khiến tôi không thể làm trái bất cứ mong muốn nào của anh. Khi anh dỗ dành bạn, dù có thế nào đi nữa thì cơn giận dữ của bạn cũng sẽ tiêu tan. Nói tóm lại, khi bạn ở bên Chung Nguyên, quyền chủ động luôn nằm trong tay anh. Bạn chỉ là kẻ ngoan ngoãn để anh khống chế mà thôi.

Mặc dù không cam tâm, nhưng tôi đã cam chịu số phận, cam chịu rơi vào tay tên quỷ đáng ghét đó. Tôi mãi mãi không thể vùng dậy, không thể

thoát khỏi anh.

Lúc này, ngón tay cái của Chung Nguyên đang mơn trớn trên má tôi. Anh thở dài, thì thầm vào tai tôi: “Đầu Gỗ, anh phát hiện ra, từ khi yêu em, chỉ số IQ của anh đã giảm từ ba xuống hai con số.”

Chương 56

Thư thái

Chung Nguyên nói: “Đầu Gỗ, anh phát hiện ra, từ khi yêu em, chỉ số IQ của anh đã giảm từ ba xuống hai con số.”

Tôi thấy hơi áy náy, liền an ủi: “Hức, giống nhau mà, em cũng vậy.”

Chung Nguyên nhìn tôi cười: “Với em lúc nào chẳng là hai con số.”

Tôi: - -||||

Này, dù gì thầy giáo vật lý cũng đã từng nói chỉ số thông minh của em trên một trăm ba mươi đấy, nếu có trừ đầu trừ đuôi thì cũng không đến mức thụt xuống hai con số đâu.

Chung Nguyên bế tôi lên ghế trước, rồi ngồi xuống trước tay lái.

Lúc này, tôi mới phát hiện ra đầu tóc Chung Nguyên đã ướt nhèm, trên mặt vương lại vài giọt nước mưa. Quần áo anh cũng ướt gần hết, chỉ bên vai che ô cho tôi là còn khô. Vừa rồi, anh đã nhường hết ô cho tôi, nên tôi chỉ dính ít nước mưa ở gấu quần. Tôi xúc động và áy náy lắm, liền rút khăn giấy đưa cho anh.

Chung Nguyên không cầm mà cười toe toét, đưa mặt về phía tôi.

Tôi đành phải giúp Chung Nguyên lau sạch nước mưa trên mặt. Lau xong, anh vẫn rướn cổ, nhìn tôi mơ màng.

Mặt tôi bỗng ửng hồng. Rất nhanh, tôi đặt một nụ hôn lên má Chung Nguyên.

Chung Nguyên hài lòng ngồi lại vị trí cũ, sau đó khởi động xe.

Hôm qua hai chúng tôi đã cãi nhau to như vậy, hôm nay mọi chuyện lại kết thúc trong bầu không khí nhẹ nhàng như thế này, nói thật, tôi vẫn cảm thấy hơi xấu hổ, không biết nên nói gì với anh. Tôi chỉ biết im lặng cúi đầu, nghịch nghịch vạt áo.

Một tay Chung Nguyên lái xe, tay kia đưa ra cầm tay tôi, mân mê rồi nắm thật chặt. Sau đó, anh nghiêm nghị nói: “Đầu Gỗ, anh và Sử Vân Hoành không có gì cả.”

“Em biết, thực ra em và Tô Ngôn cũng chẳng có gì cả.” Tôi bỗng hiểu ra lý do lúc nào tôi cũng nghĩ đến Chung Nguyên, không chỉ vì tôi yêu anh, mà còn vì tôi luôn tin tưởng anh, dù có nghi ngờ thế nào, cuối cùng tôi vẫn tin vào tình yêu của hai chúng tôi.

“Anh cũng biết, nhưng anh... Hôm qua, anh đã quá nóng nảy.” Chung Nguyên lại cười. “Em biết không, một khoảng thời gian trước đây em rất lạnh nhạt với anh... Lúc đó anh đã nghĩ... nghĩ rằng em không thích anh. Hôm qua anh nói với em chuyện đính hôn, chỉ vì muốn biết em có còn quan tâm đến anh nữa không. Ai dè, vì thế mà chúng ta cãi nhau. Tối qua, khi trở về, anh mới hiểu ra, em không quan tâm đến anh, cãi nhau với anh cũng chỉ vì ghen với Sử Vân Hoành, anh thật ngốc.”

Tôi tròn xoe mắt, không dám tin vào những gì mình vừa nghe được. Chung Nguyên à, trí tưởng tượng của anh phong phú thật đấy.

Bị tôi nhìn chăm chăm, Chung Nguyên có vẻ hơi ngượng ngùng. Anh quay mặt nhìn về phía trước, tiếp tục lái xe. Hình như hai má anh đang ửng hồng, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể phát hiện ra.

Chung Nguyên đang xấu hổ ư? Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng này của anh, nên dù không muốn nhưng tôi vẫn không nhịn nổi, liền bật cười.

Chung Nguyên cũng cười ngượng ngịu: “Em thấy chưa, khi yêu người ta thường ngốc nghếch như vậy đấy, lại còn sợ mất thứ này thứ kia nữa chứ.”

Tôi cười, nắm chặt tay anh: “Anh yên tâm, em chỉ yêu một mình anh thôi.”

Chung Nguyên vẫn dán mắt về phía trước, miệng mỉm cười: “Anh cũng thế, anh chỉ yêu một mình em thôi, Đầu Gỗ à.”

Tôi đã hiểu được tại sao hôm qua chúng tôi lại cãi nhau. Tôi nóng nảy như vậy là vì ghen với Sử Vân Hoành, nhưng vì sao Chung Nguyên cũng nổi nóng, thì ra suy nghĩ của anh cũng... Chuyện thật là kỳ diệu! Khi yêu, người ta thường hay sợ mất mát. Chung Nguyên vốn lo lắng tôi không yêu mình, tối qua lại nhìn thấy tôi và Tô Ngôn như vậy, anh không nghĩ mới là chuyện lạ. Chung Nguyên đã trở nên ngốc nghếch thật rồi, còn ngốc cả hơn tôi nữa.

Song tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác. Chung Nguyên không thích Sử Vân Hoành, nhưng còn cha mẹ anh thì sao?

Lúc này, Chung Nguyên cầm lấy tay tôi, giơ ra trước mặt, rồi chăm chú ngắm nghía. Sau đó, anh chau mày nói: “Nhấn đâu?”

“Em...” Vừa nghĩ đến nhấn, tôi liền nhớ đến chuyện đính hôn và lại thấy đau đầu. Ôi chao, sao cha mẹ cứ thích xen vào chuyện hôn nhân của con cái thế nhỉ?

Chung Nguyên nhếch mày, ánh mắt tỏ ra nguy hiểm: “Mất rồi à? Hay là vứt đi rồi?”

“Chung Nguyên.” Tôi lấy hết dũng khí, hỏi anh: “Chuyện đính hôn, anh... anh định thế nào?”

Chung Nguyên dịu dàng xoa đầu tôi, cười nói: “Em lo lắng chuyện đó à?”

Tôi gật đầu, căng thẳng chờ câu trả lời của anh. Cho dù anh có mạnh mẽ và dứt khoát thế nào thì cũng khó có thể nói ra những mâu thuẫn của mình với cha mẹ, thậm chí còn không có khả năng để chống đối họ.

Chung Nguyên nhẹ nhàng vỗ vai tôi, an ủi: “Em yên tâm, cha mẹ anh sáng suốt lắm. Còn nếu thực sự không được, anh sẽ đi tìm ông, xin ông đứng ra làm chủ hôn cho anh.”

Tôi lại gật đầu, nhưng trong lòng vẫn thấy khúc mắc. Nói thế nào nhỉ, cha mẹ của Chung Nguyên đã coi Sử Vân Hoành là con dâu. Cho dù sau

này hai người họ không ở bên nhau, thì mối quan hệ của tôi với cha mẹ anh sẽ thành ra thế nào... Suyt, nói nhỏ thôi nhé!

Chung Nguyên lại nói tiếp: “Đương nhiên là thế rồi, diệt cỏ phải diệt tận gốc.”

Tôi ngạc nhiên: “Diệt... diệt cỏ phải diệt tận gốc? Chung... Chung... Chung Nguyên, anh muốn làm gì?” Không phải anh muốn giết Sử Vân Hoàn đấy chứ?

Chung Nguyên bật cười, sau đó véo mũi tôi nói: “Đầu Gỗ của anh thật ngốc.”

Tôi ngại ngùng quay mặt nhìn ra cửa xe. Không phải trong ti vi đã nói diệt cỏ diệt tận gốc là giết người đó sao? Mà không chỉ giết người đâu, còn giết người hàng loạt nữa kia...

Chung Nguyên không nhắc đến chuyện diệt cỏ nữa, lại hỏi: “Nhẫn đâu?”

Tôi lấy chiếc nhẫn ở trong túi ra. May mà tối qua tôi vẫn chưa giận đến mức mất hết lý trí, nếu không thì bây giờ Chung Nguyên sẽ tức phát điên, chưa biết chừng còn ăn thịt tôi nữa.

Chung Nguyên dừng xe lại bên đường, lấy lại chiếc nhẫn từ tay tôi, cẩn thận đeo vào ngón tay giữa cho tôi. Sau đó, anh nắm lấy tay tôi, cười dịu dàng: “Em không được tháo nó ra nữa đâu đấy.”

“Vâng.” Tôi gật đầu, bối rối khi chạm phải ánh mắt nồng cháy của anh.

Chung Nguyên quay người, lấy túi công văn rồi rút từ trong ra một chiếc hộp màu hồng, đưa cho tôi.

Tôi nhìn vào trong, chính là một lọ nước hoa có tên “First Love” đó. Tôi cảm động cầm lấy, nhưng cứ nghĩ Chung Nguyên đã phải lục thùng rác lại thấy buồn cười.

Chung Nguyên hình như đã đoán được suy nghĩ của tôi. Anh nhẹ nhàng vuốt mặt tôi, nói: “Anh chưa vứt nó đi.”

Hay quá, cả hai chúng tôi đều đã không vượt. Có lẽ tâm trạng của Chung Nguyên lúc đó cũng giống như tâm trạng của tôi lúc vượt chiếc nhẵn. Cả hai đều giận dữ, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ về nhau, thế nên mới không làm chuyện ngốc nghếch.

Chung Nguyên nhìn tôi say đắm, nói: “Đầu Gỗ, em là mối tình đầu của anh, sẽ mãi mãi là như thế. Mặc dù anh đã từng thích Sử Vân Hoành, nhưng bây giờ chưa hiểu biết nên đó chỉ là một thứ cảm xúc rất mơ hồ, là tâm lý bình thường của tuổi mới lớn. Lúc đó, anh thực sự không hiểu thế nào là yêu. Còn bây giờ, anh đã hiểu.”

Tôi nắm chặt lọ nước hoa, cười nói: “Vậy anh thử nói xem, tình yêu là gì?”

Chung Nguyên: “Tình yêu chính là chỉ muốn hai người là một.”

Hai người là một... Tôi gật gù vì cũng cảm nhận sâu sắc được điều đó. Tình yêu là thứ có thể khiến cho người ta phát điên. Hôm qua cãi nhau với Chung Nguyên, hôm nay tôi như người bỏ đi, chẳng làm thứ gì nên hồn. Bây giờ hai đứa đã làm lành rồi, tôi có cảm giác như được sống lại, thậm chí còn thấy sung sức hơn cả uống linh đan. Hai người là một? Nếu hai người thực sự hòa làm một thì sẽ không phải lo lắng không hiểu người kia, cũng không cần nhớ nhung đến mức ăn không ngon ngủ không yên...

Sau đó, tôi đem định nghĩa tình yêu của Chung Nguyên nói lại cho Tiểu Nhị nghe. Tôi hy vọng, dựa vào đó, cô ấy sẽ có thêm cảm hứng mới cho tác phẩm của mình. Kết quả, Tiểu Nhị vừa nhắc lại câu nói của Chung Nguyên vừa cười sặc sụa, cuối cùng phán một câu: “Chung Nguyên thật là phóng đãng!”

Tôi: -_-|||||

Chương 57

Diệt cỏ tận gốc

Tôi và Chung Nguyên mua đồ ở siêu thị dưới tầng, sau đó đi lên.

Khi nôi nước gừng đường sôi sùng sục, cũng là lúc Chung Nguyên tắm xong. Anh nằm trên ghế, ôm một chiếc gối màu lông sói, lim dim mắt nhìn tôi. Tóc Chung Nguyên ướt nhèm, một làn hơi nước mỏng quẩn quanh người anh, âm ẩm và ươn ướt. Anh nằm dài lười biếng, cười đầy mờ ám. Nhưng từ trong ánh mắt anh, tôi thấy có chút gì thiếu tự tin. Giờ tôi mới hiểu, nụ cười của Chung Nguyên sinh ra đã vậy. Nụ cười đó luôn khiến người ta có cảm giác anh muốn làm chuyện xấu xa và thấy ngượng ngùng. Tôi nhớ Tiểu Nhị đã từng nói: “Con gái thường thích những người đàn ông trông hơi xấu tính một chút, chứ không thích những kẻ xấu hoàn toàn.” Giờ ngẫm lại, Chung Nguyên đúng là thuộc loại đàn ông thứ nhất, chẳng trách có nhiều cô gái mê anh đến vậy.

Tôi thở dài, thực ra mới đầu, tôi thích những người trông hiền lành, thật thà cơ... (>_<)

Tôi bưng nước gừng đường đến cho Chung Nguyên. Anh không cầm mà nhìn tôi chăm chăm, rồi mở miệng ra.

Tôi im lặng, bưng bát nước gừng, múc một thìa đưa lên miệng thổi, rồi đút cho anh.

Chung Nguyên mở miệng uống nước nhưng mắt vẫn dán vào tôi. Ánh mắt anh vừa say đắm vừa nồng nàn khiến mặt tôi đỏ ửng như đánh phấn.

Khi nuốt, cổ họng Chung Nguyên hơi cử động. Sau đó anh lè lưỡi, liếm nước đọng lại ở khóe miệng. Mỗi lần làm thế, trông Chung Nguyên gợi cảm một cách kỳ lạ. Hơn nữa, anh lại vừa tắm xong. Dưới ánh đèn mờ ảo, làn da trắng không tì vết ấy, cơ thể hoàn mỹ ấy thật quyến rũ biết bao.

Tôi bất giác nuốt nước miếng.

Chung Nguyên nhếch miệng, tặng cho tôi một nụ cười đẹp chết người. Đó quả thật là thuốc độc, thuốc độc các bạn có biết không? Anh hé đôi môi đỏ hồng, khe khẽ nói: “Đầu Gỗ, em đang nghĩ gì thế?”

“À, không có gì.” Tôi hơi hoảng hốt, đặt vội bát nước lên chiếc bàn trà bên cạnh: “Em... em đi nấu cơm đây.”

Lúc này, chuông điện thoại của Chung Nguyên bỗng reo. Tôi vừa định đi thì đã bị anh kéo ngồi xuống bên cạnh. Sau đó, Chung Nguyên bắt máy, rồi ra hiệu cho tôi im lặng.

Đầu dây bên kia, tiếng Lộ Nhân Ất mệt mỏi: “Người anh em, gọi tớ có chuyện gì vậy?”

Chung Nguyên: “Tớ muốn giới thiệu một cô bạn cho cậu.”

Lộ Nhân Ất lập tức đề cao cảnh giác: “Đùa à, cậu tốt thế sao?”

Chung Nguyên: “Phù sa không nên chảy ra ruộng ngoài.”

Lộ Nhân Ất: “Được rồi, vậy cô ấy có đẹp không? Đáng đáp thế nào?”

Chung Nguyên: “Trăm người có một.”

Lộ Nhân Ất: “Thật... thật sao?”

Chung Nguyên: “Tớ lừa cậu bao giờ chưa?”

Lộ Nhân Ất: “Đùa à, cậu lừa nhưng kẻ bị hại có bao giờ mở mồm nói được gì đâu.”

Chung Nguyên: “Cậu gặp sẽ biết.”

Lộ Nhân Ất: “Cũng đúng. Tính cách cô ấy thế nào? Cậu có thể bảo tớ là nhà thơ hay nhà triết học gì đó, nói tóm lại những cô gái nông cạn không phù hợp với tớ đâu.”

Chung Nguyên: “Chúc mừng cậu, cô ấy đúng là một cuốn sách.”

Lộ Nhân Ất: “Thật sao, vậy cô ta là loại sách gì vậy?”

Chung Nguyên: “Gặp thì sẽ biết, bây giờ nói ra sẽ hết cả thú vị.”

Chung Nguyên và Lộ Nhân Ất huyền thuyên một hồi, sau đó cả hai cùng cúp máy. Tôi hiếu kỳ hỏi Chung Nguyên: “Sử Vân Hoành là loại sách gì vậy?”

Chung Nguyên nhếch mép cười tinh quái: “Bạo lực mỹ học.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên lại gọi điện tiếp cho Sử Vân Hoành.

Sử Vân Hoành: “Tiểu tử, chuyện gì thế?”

Chung Nguyên: “Tớ giới thiệu bạn trai cho cậu.”

Sử Vân Hoành: “Mới mẻ quá ta, cậu giới thiệu bạn trai cho tớ á?”

Chung Nguyên: “Ừ, là bạn đại học của tớ.”

Sử Vân Hoành: “Đùa à, những kẻ chơi với cậu có gì hay ho chứ, cậu không biết tớ có khối kẻ theo đuổi sao?”

Chung Nguyên: “Tớ biết chẳng có kẻ nào theo đuổi cậu cả.”

Sử Vân Hoành: “Cậu...!”

Chung Nguyên: “Cậu ta là nghiên cứu sinh khoa Triết trường đại học B.”

Sử Vân Hoành: “Triết... triết... học?”

Chung Nguyên: “Đúng thế, triết gia và nghệ sĩ, đúng là một cặp trời sinh.”

Sử Vân Hoành: “Ừm, nếu đúng thế thật thì tớ có thể cho cậu ta làm một trong những vệ tinh của tớ.”

Chung Nguyên: “Cậu ấy không chỉ là triết gia mà còn rất đa tài.”

Sử Vân Hoành: “Thật sao? Cậu ta biết gì?”

Chung Nguyên: “Thông cổ chí kim, văn võ song toàn, trên thông tướng số, dưới tường thi ca.”

Sử Vân Hoành: “A... a... a... Tớ thích rồi đấy!”

Chung Nguyên mỉm cười hài lòng: “Thích thì tốt.”

Tiếp đó, hai người họ bàn bạc phương sách để đối phó với Lộ Nhân Ất và thời gian địa điểm hẹn gặp. Sau đó, cuộc nói chuyện kết thúc.

Lúc này, tôi đang ngồi một bên mắt chữ A, mồm chữ O.

Chung Nguyên vỗ vỗ vai tôi, an ủi: “Yên tâm đi, kẻ giang hồ chuyên lừa người mà có thể sống yên ổn ở trường đại học B suốt bốn năm thì bản lĩnh phải thế nào?”

Tôi: “...”

Tôi nuốt nước bọt, hỏi Chung Nguyên: “Đây có phải là diệt cỏ phải diệt tận gốc như người ta vẫn nói không?”

“Ừm.” Chung Nguyên vừa nói vừa bóp bóp tai tôi. Ngón tay anh mềm mại, vành tai tôi cũng mềm mại, hai thứ mềm mại tiếp xúc với nhau, cảm giác đó thật dễ chịu.

“Nhưng làm vậy được chứ?” Tôi cứ thấy Sử Vân Hoành và Lộ Nhân Ất nếu ở cạnh nhau thì không hợp lắm. Bọn họ khiến cho người ta muốn nghĩ mà cũng không thể nghĩ là sẽ ngồi với nhau được, huống chi là trở thành một đôi.

Chung Nguyên mệt mỏi ngược mắt nhìn tôi: “Đầu Gỗ, làm người phải biết tưởng tượng. Cho dù em không có lòng tin với tên bịp bợm Lộ Nhân Ất thì cũng phải tin vào IQ của Sử Vân Hoành chứ. Cho dù em không đặt niềm tin vào sức hút của Lộ Nhân Ất thì cũng phải tin vào khẩu vị của Sử Vân Hoành chứ.”

Câu nói này như thể khẩu lệnh, tôi nhất thời không kịp phản ứng. Ngẫm nghĩ hồi lâu, tôi mới hiểu ra, nên hỏi: “Vậy cứ làm theo ý anh đi, liệu Sử Vân Hoành có thích Lộ Nhân Ất không?”

Chung Nguyên gật đầu cười: “Chắc chắn tám, chín phần mười.”

“Nhưng nếu Lộ Nhân Ất không thích Sử Vân Hoành thì sao?”

Chung Nguyên: “Chuyện đó không quan trọng.”

Tôi: - _ -||||

Chương 58

Biến thái

Từ khi biết chuyện anh bị ép đính hôn với Sử Vân Hoàn là do Sử Tịnh nói với tôi, Chung Nguyên luôn nghĩ chính Sử Tịnh đã khiến tôi thay đổi ý định. Thế nên, anh vô cùng tức giận. Lý do anh đưa ra là: thứ nhất không được ức hiếp vợ của anh, thứ hai Sử Tịnh làm như vậy là không công bằng, cạnh tranh không lành mạnh, quan trọng hơn, tôi thay đổi vì Tô Ngôn hoặc Trương Húc thì không sao, nhưng thẳng nhãi nhép vắt mũi chưa sạch Sử Tịnh sao cũng dám chĩa mũi vào kia chứ?

Tôi nghĩ Chung Nguyên đã phát điên rồi. Anh cũng biết Sử Tịnh chỉ là một thằng bé vắt mũi chưa sạch thì làm sao có thể chọc gậy bánh xe được, lại chọc cho ra chọc như thế nữa chứ. Thằng bé đó nhõng nhẽo với cô giáo cũng chẳng có gì sai, vậy mà nghe Chung Nguyên nói cứ như thể nó xấu xa lắm ấy.

Nghĩ vậy, tôi ra sức đấu tranh biện hộ cho Sử Tịnh. Nhưng Chung Nguyên chẳng nghe lọt tai từ nào. Cuối cùng, anh xua tay nói: “Em không cần nói nữa, đây là sự nhạy cảm tối thiểu mà bất kỳ thằng con trai nào cũng phải có. Rốt cuộc, Sử Tịnh đang nghĩ gì, anh biết rất rõ.”

Trán tôi lấm tấm mồ hôi. Tôi định giải thích tiếp thì Chung Nguyên đột nhiên che miệng tôi lại... Hức, mà anh lại dùng miệng của mình nữa chứ.

Tôi và Chung Nguyên quần lầy nhau một lúc. Sau đó anh kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt, nói với vẻ lo lắng: “Đầu Gỗ, đừng làm gia sư cho Sử Tịnh nữa.”

“Nhưng...” Tôi vẫn thấy Chung Nguyên đang làm ầm lên một cách vô lý.

Bờ môi mềm mại của anh mơn trớn khắp tai tôi: “Không nhưng nhị gì cả, Đầu Gỗ, cứ coi như vì anh đi.”

“Hức, em vẫn thấy anh nghĩ nhiều quá.”

Chung Nguyên: “Ừ, anh nghĩ nhiều đấy.”

Tôi: “...”

Có một số người rất cố chấp. Kiểu câu mà họ thường nói: “Tao như thế đó, mày làm gì được tao”, hoặc: “Tao không trả tiền đấy, mày làm gì được tao”, hay như Chung Nguyên bây giờ chẳng hạn: Anh nghĩ nhiều đấy, anh thừa nhận, em làm gì được anh...

Thôi được, tôi thừa nhận, mấu chốt của vấn đề là ở chỗ tôi chẳng thể làm gì anh...

Thấy tôi im lặng, Chung Nguyên liền nói: “Nếu em không đồng ý với anh, anh sẽ lột quần áo của em.”

Tôi: “...”

Em sai rồi, Chung Nguyên. Anh không phải kẻ cố chấp mà là lưu manh đích thực.

Vậy là công việc gia sư béo bở của tôi đã bị tên lưu manh Chung Nguyên kia phá đám. Thực ra, tôi chẳng lưu luyến gì Sử Tịnh, dù sao thì hai chúng tôi cũng chưa thân thiết đến mức sống chết có nhau. Chỉ có điều lý do để tôi bỏ việc thật chẳng còn gì để nói. Tôi không thể tưởng tượng được, Chung Nguyên lại ghen với một đứa bé chín tuổi. Với mức độ ghen như thế này của Chung Nguyên thì sau này tôi có muốn nuôi mèo cũng phải suy nghĩ đến giới tính của nó mất.

Đương nhiên, dù Chung Nguyên thích áp đặt nhưng cũng rất biết quan tâm đến người khác. Vì cuối cùng, tôi vẫn nhận được trợ cấp thất nghiệp từ anh. Về việc trợ cấp thế nào, Chung Nguyên lan man một hồi, sau đó nhìn tôi cười khêu gợi rồi hỏi có muốn anh hiến thân không...

Tôi vừa vuốt mồ hôi, vừa gượng cười: “Gì thế, tiền mặt là được rồi...”

Buổi sáng cuối tuần, tôi vừa ngâm nga hát vừa quét phòng, lòng thấy vui vẻ đến kỳ lạ.

Trước đây, mỗi lần đến quét phòng cho Chung Nguyên, tôi đều gõ cửa cho có lệ. Sau này, Chung Nguyên nói không cần phải xa lạ như vậy, bắt tôi vào phòng anh không được gõ cửa, và khi vào phòng tôi, anh cũng chẳng thềm gõ cửa.

Thôi nhé, tôi lại lan man quá rồi, bây giờ trở lại với nội dung chính thôi... Đang quét phòng cho Chung Nguyên, tôi chẳng nghĩ ngợi gì, đẩy cánh cửa, sau đó, a, có phải tôi vừa nhìn thấy cái gì đó không?

Nhanh như chớp, Chung Nguyên giấu một thứ gì đó ra sau người, hừ, hình như là một quyển sách.

Anh đang ngồi cứng đơ, tựa vào thành giường nhìn tôi, có vẻ hơi bối rối.

Thần kỳ thật đấy, trước giờ tôi chưa bao giờ thấy bộ dạng này của Chung Nguyên. Anh luôn tỏ ra điềm đạm và vững vàng, dù có gặp bất cứ việc gì mặt cũng không hề biến sắc. Ngay cả khi trêu chọc tôi, Chung Nguyên cũng bình thản như không, có thể thấy da mặt anh rất dày. Vậy mà lúc này, Chung Nguyên lại then thùng giống như một cô bé bị chọc ghẹo, thật không thể tin được.

Anh tỏ ra không bình thường như vậy khiến tôi loay hoay không biết nên làm gì tiếp theo, đành đứng ngẩn tò te trước cửa, im lặng không nói gì. Bỗng nhiên, như thể có tiếng sấm ở đâu đó dội vào tai, tôi sực tỉnh.

Nghe nói... Haizz, nghe nói đa số những đứa con trai phát triển bình thường đều cất giấu sách và phim ảnh liên quan đến giáo dục giới tính, kiểu như tin đồn về cô Phương cô Phạn gì đấy, lẽ nào Chung Nguyên cũng...?

Nghĩ đến đây, tôi liền nở nụ cười tinh quái, lê chõi lăm lét đi đến trước mặt Chung Nguyên: “Chung Nguyên, anh đang xem gì thế?”

Mắt Chung Nguyên chớp chớp như muốn nói gì đó nhưng lại cúi xuống, nói: “Không... Không có gì đâu.”

Nghe nói bọn con trai đều rất sĩ diện. Mặc dù thường ngày Chung Nguyên hay đè nén, áp bức tôi, nhưng bây giờ nếu tôi vạch trần anh thì

cũng không hay. Vậy nên, tôi chỉ vỗ vai Chung Nguyên, buông một câu: “Đừng căng thẳng, anh cứ xem tiếp đi”, rồi quay đầu lướt khỏi phòng.

Cứ nghĩ đến dáng vẻ xoắn xuýt của Chung Nguyên lúc đó tôi lại thấy buồn cười. Chính vì thế tôi cảm thấy rất vui. Trưa hôm ấy, tôi ăn nhiều hơn mọi ngày một bát cơm.

Mặc dù tốt bụng, không vạch trần Chung Nguyên, nhưng tôi vẫn tò mò muốn biết thứ anh xem là gì. Nói thật, tôi chưa bao giờ được xem thứ nào “chất” như thế. Loại tạp chí kiểu đó Tiểu Nhị đương nhiên có, nhưng tôi đứng xa nhìn còn chẳng dám, làm sao dám tùy tiện chơi đùa với mấy cái thứ thể hiện một cách trần trụi quan hệ của hai sinh vật khác giới, thậm chí là cùng giới ấy.

Thôi, tôi nói nhiều như vậy chẳng qua chỉ muốn tìm một lý do biện minh cho việc xem trộm cuốn tạp chí mà Chung Nguyên giấu giếm thôi mà.

Muốn đánh lạc hướng Chung Nguyên thì dễ thôi, tôi chỉ cần liệt ra một danh sách các thứ cần mua, rồi đẩy Chung Nguyên ra khỏi nhà, sau đó lên vào phòng anh là được.

Lục lọi hồi lâu, tôi vẫn chưa tìm thấy cuốn tạp chí kia. Cuối cùng, tôi lật gối lên, liền tìm thấy một cuốn tạp chí tài chính tuần, trên bìa in hình một ông già hiền hậu đang nhe răng cười, trông chẳng khác nào một cậu bé nghịch ngợm, tinh quái.

Hừ, tên Chung Nguyên này thật gian xảo, mất hứng quá!

Tôi vớt cuốn tạp chí ra giữa giường, đứng chống nạnh, suy nghĩ xem còn có chỗ nào tôi chưa tìm không. Liếc mắt sang bên, tôi giật mình thấy Chung Nguyên đang ung dung đứng dựa người vào cửa, cười tí mắt nhìn tôi...

Tim đập thành thịch, tôi căng thẳng gãi đầu nói: “Anh... anh... Sao anh lại về?”

“Anh không đem theo tiền.” Bộ dạng của Chung Nguyên lúc này chẳng giống không mang theo tiền chút nào mà giống như bắt được trộm hơn.

Anh nhìn tôi từ đầu đến chân, sau đó

ánh mắt dừng lại ở cuốn tạp chí tài chính nằm chình ịch trên giường, lên tiếng hỏi: “Em đang tìm gì thế?”

Đại ca, lộn xộn, bừa bãi không phải là phong cách của anh đúng không... (>_<)

Chung Nguyên đi đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng kéo tôi ngồi xuống giường: “Đầu Gỗ, em tìm gì thế?” Giọng nói ấm áp của anh khiến tôi không khỏi xao xuyến.

Thôi được, tiểu quỷ mãi mãi không thể đấu được với thần Chung Quỳ. Tôi đã cam chịu số phận bất hạnh này của mình, thật thà đáp: “Chung Nguyên à, em muốn xem thứ mà sáng nay anh giấu sau lưng ấy.”

Chung Nguyên cười toe lét, nhưng mặt anh lại thoáng chút mơ hồ khó đoán.

Tôi hơi sốt ruột: “Anh đừng ngại, mọi người đều là người lớn cả.”

Chung Nguyên kéo tôi vào lòng, úp mở nói: “Em nghĩ anh đang xem cái gì?”

“Haizz”, xin lỗi chứ, em là một cô gái cẩn trọng, chuyện này em làm sao thốt ra lời được.

Chung Nguyên cúi đầu, ghé vào cổ tôi, hít một hơi thật dài, sau đó hờ hững nói: “Em đã có câu trả lời, còn hỏi anh làm gì nữa?”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng tôi vẫn thấy bàng hoàng: “A, không phải anh như thế thật chứ?”

Chung Nguyên nâng cằm tôi lên, môi anh mơn trớn trên môi tôi: “Thật thật cái gì? Dù sao thì chúng ta đều là người lớn mà.”

“...”

Chung Nguyên không nói nữa, nhẹ nhàng hôn khắp môi tôi.

Đầu óc tôi rối hết cả lên. Tôi cứ thấy câu chuyện này phát triển theo hướng kỳ cục thế nào ấy. Thế nên, tôi vừa né tránh nụ hôn vừa đẩy anh ra

rồi nói: “Chung Nguyên, anh mau đi mua đồ đi.”

Khoé miệng Chung Nguyên hơi nhếch lên: “Vội gì chứ, để anh cho em xem cuốn tạp chí anh giấu đi trước đã. Em thích nhẹ nhàng hay thích điên cuồng một chút?”

Tôi quay đầu bỏ chạy.

Buổi tối, Chung Nguyên đi tắm trước. Tôi ngồi trên sofa, vừa ngáp dài vừa xem ti vi. Điện thoại Chung Nguyên để trên bàn bồng đồ chuông. Tôi sợ có chuyện quan trọng nên cầm điện thoại lên nghe giúp anh.

Tên người gọi đến hơi quen quen, Chung Khánh Nguyên? Hình như tôi đã nhìn thấy cái tên này ở đâu đó rồi thì phải...

Đương nhiên, tôi chẳng nghĩ nhiều làm gì cho một, nhắc điện thoại rồi “a lô” một tiếng.

Người bên kia im lặng, tôi tưởng ông ta không nghe rõ, nên lại “a lô” hai tiếng rõ to.

Cuối cùng đầu dây bên kia cũng có tiếng trả lời, là giọng một người đàn ông. Ông ta từ tốn hỏi: “Cháu... Cháu là con gái?”

Đó có được coi là một câu hỏi không nhỉ? Tôi chẳng thèm quan tâm đến câu hỏi của ông ta, hăng giọng nói: “Chào ông, bây giờ Chung Nguyên có việc nên không ở đây, lát nữa ông gọi lại nhé!”

Chẳng hiểu tôi không bình thường hay ông ta không bình thường. Tự dưng ông ta lại hỏi: “Cháu là bạn gái của Chung Nguyên à?”

Vị huynh đài à, tò mò nhiều không tốt cho sức khỏe đâu...

Đúng lúc tôi lưỡng lự không biết phải trả lời thế nào thì Chung Nguyên bước ra khỏi phòng tắm. Anh vừa lau đầu vừa đặt tay lên vai tôi: “Gì thế?” Một làn hơi nước mỏng tỏa ra từ người Chung Nguyên khiến anh trông thật gợi cảm.

Tôi đưa điện thoại cho Chung Nguyên: “Anh có điện thoại.”

Chung Nguyên cầm lấy điện thoại, nhìn vào màn hình hiển thị, sau đó chỉ nói một câu: “Lát nữa cháu sẽ gọi lại”, sau đó chẳng để đối phương kịp nói gì đã tắt phụt điện thoại.

Lúc này, mặt Chung Nguyên trông thật khó coi. Tôi ôm lấy anh an ủi, sau đó dịu dàng hỏi: “Làm phiền anh à?”

Chung Nguyên ôm chặt lấy tôi, cười nói: “Không sao, vừa rồi ông ấy nói gì với em?”

“Ông ấy hỏi em có phải là bạn gái của anh không.”

“Còn gì nữa không?”

“Không.”

“Vậy em trả lời thế nào?”

“Em vẫn chưa kịp trả lời.”

“Ừ.”

“Người lúc nãy có phải cha anh không?”

“Không phải.”

“Vâng.”

Chung Nguyên không nói thêm gì nữa, chỉ ôm tôi thật chặt.

Tôi vùi mặt vào lòng anh, cảm thấy hơi bất an. Thực sự tôi không thể diễn tả nổi cảm giác của mình lúc này, chỉ thấy Chung Nguyên dường như đang giấu tôi chuyện gì, anh có vẻ rất lạ.

Chúng tôi cứ thế ôm nhau trong im lặng. Đột nhiên, điện thoại của Chung Nguyên đổ chuông. Anh cầm điện thoại lên, nhìn màn hình rồi mỉm cười nói: “Là Lộ Nhân Ất.”

Tôi bỗng nhớ ra, hình như hôm nay Lộ Nhân Ất và Sử Vân Hoành gặp nhau lần đầu, không biết giữa bọn họ sẽ có chuyện gì thú vị đây. Nghĩ vậy, tôi liền phấn khích nói: “Mau nhận điện thoại đi!”

Chung Nguyên làm theo.

Chung Nguyên vừa nhắc điện thoại, tôi đã nghe thấy tiếng Lộ Nhân Ất oang oang ở đầu dây bên kia: “Tên Chung Nguyên phản bội này! Đồ biến chất! Sao lại giới thiệu cho bạn bè một con búp bê barbie hộ pháp chứ, tấm thân này của tớ làm sao mà chịu nổi đòn của cô ta?”

Thật không thể tưởng tượng nổi. Ý của Lộ Nhân Ất là hôm nay Sử Vân Hoành đã đánh anh? Nhưng mà không đúng, đây mới là lần đầu tiên hai người gặp mặt, chẳng có cô gái nào lại muốn để lại ấn tượng xấu cho đối phương, làm sao Sử Vân Hoành lại dễ dàng đánh người như thế được? Mà cứ cho là máu đánh người của cô ấy tự dưng nổi lên thì cũng có thể cố kìm nén để đợi đến lần sau cơ mà?

Lúc này, Chung Nguyên cũng cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi: “Cô ta đánh cậu?”

Lộ Nhân Ất vẫn trả lời với thái độ đầy giận dữ và hậm hực: “Cô ta không đánh tớ mà đánh tớ một cách dã man mới đúng.”

Chung Nguyên: “...”

Sau đó, Chung Nguyên hỏi Lộ Nhân Ất lý do Sử Vân Hoành đánh anh. Lộ Nhân Ất không nói gì, chỉ bảo Chung Nguyên nói lại với Sử Vân Hoành rằng mình hy vọng có thể trở thành bạn của cô ấy.

Sử Vân Hoành là bạn của Chung Nguyên, vì thế Lộ Nhân Ất cũng không tiện nói nặng lời với cô ta. Hơn nữa, có thể thấy cô nương Sử Vân Hoành này đã để lại ấn tượng không nhỏ cho Lộ Nhân Ất.

Chung Nguyên vừa bỏ máy xuống thì Sử Vân Hoành gọi đến. Cô ta nói thẳng vào vấn đề: “Này cậu, tớ thích anh bạn học đó của cậu rồi đấy.”

Chung Nguyên án binh bất động, hỏi: “Vậy thì sao?”

Sử Vân Hoành: “Tớ định cưới anh ta.”

Chung Nguyên: “...”

Thực sự tôi cũng thấy toát mồ hôi hột thay cho Chung Nguyên, một người có bình tĩnh thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào chịu được hai

tin sét đánh cùng một lúc.

Chung Nguyên: “Cậu ta nhờ tớ nói với cậu, cậu ta chỉ muốn trở thành một người bạn bình thường với cậu thôi.”

Sử Vân Hoành chẳng thềm để tâm, nói: “Tớ biết vì sao, Lộ Nhân Ất nói với tớ số anh là số sát vợ, nói như vậy chắc là vì sợ sẽ liên lụy đến tớ.”

Chung Nguyên: “...”

Chung Nguyên lại cẩn thận hỏi: “Cậu có khẳng định là cậu ấy cũng thích cậu và muốn cưới cậu không?”

Sử Vân Hoành: “Không sao, tớ sẽ khiến anh ấy thích tớ.”

Chung Nguyên: “Dựa vào cái gì vậy? Dựa vào năm đấm của cậu sao?”

Sử Vân Hoành: “Haizz... Chuyện ngày hôm nay, cậu cũng biết rồi à?”

Chung Nguyên: “Không biết gì cả, nhưng bây giờ tớ rất muốn biết.”

Sử Vân Hoành: “Haizz... Chuyện này... thì là hôm nay thời tiết rất đẹp... Ừm, thôi mẹ tớ tìm tớ có chút chuyện, tớ phải tắt máy đây, bye bye!”

Chung Nguyên: “...”

Tôi bất an nhìn Chung Nguyên, hỏi: “Chung Nguyên, nếu biết được âm mưu này của anh, Lộ Nhân Ất có đánh anh không?”

Chương 59

Sự thật hé lộ

Xem ti vi được một lúc, tôi mơ mơ màng màng chúc Chung Nguyên ngủ ngon, rồi ẻo lả đi về phòng. Mới đi được vài bước, Chung Nguyên đã chồm dậy, ôm lấy tôi từ phía sau. Tôi giật mình, cơn buồn ngủ bỗng biến mất.

Tôi mệt mỏi đứng tựa người vào Chung Nguyên, sau đó trách móc: “Anh à, dọa người khác sợ phát khiếp cũng được liệt vào tội mưu sát đấy.”

Chung Nguyên cọ cằm vào tóc tôi, thì thầm: “Đầu Gỗ à, thực ra có một chuyện anh muốn nói với em.”

“Vâng, chuyện gì thế?”

“Anh...”

Tôi dỏng tai lên nghe hồi lâu, sau đó mệt mỏi cúi đầu: “Chính là một chữ thôi đúng không?”

Chung Nguyên không nói gì, chỉ ôm tôi thật chặt khiến tôi thấy hơi ngộp thở.

Tôi khó chịu, giảng anh ra: “Em đã đoán ra mà, hôm nay nhất định anh muốn mưu sát em đúng không?”

“Anh yêu em.”

“Hử...”

Tôi quay đầu lại nhìn Chung Nguyên. Lúc này ánh mắt anh thật dịu dàng, cả nụ cười trên môi cũng trở nên ấm áp khác thường. Chỉ có điều, nụ cười ấy có gì đó thật xa vời, không thể chạm tới... Ảo giác, đây nhất định là ảo giác.

“Đầu Gỗ, ngày mai đi gặp ông nội với anh nhé!”

“Vâng... Sao thế?!”

Chung Nguyên kiên nhẫn lặp lại câu nói điên rồ của anh một lần nữa: “Ngày mai, đi với anh đến gặp ông nội.”

Tôi lo lắng hỏi: “Ngày mai... Liệu có gấp quá không?” Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm rồi, lại còn phải chuẩn bị đồ đạc nữa chứ... Quan trọng là tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý... A... a... a...

Chung Nguyên không hề để tâm đến những gì tôi nói: “Đồ đạc anh sẽ sắp xếp, vé máy bay anh sẽ đặt, em chỉ cần ngủ cho ngon, mai vui vẻ dậy đi cùng anh là được.”

Tôi vò đầu, choáng váng: “Hay là đi tàu thôi, em chưa đi tàu bao giờ.” Quan trọng là đi tàu sẽ tiết kiệm tiền, anh đúng là kẻ phá gia chi tử.

“Tùy em, chỉ cần em vui là được.” Chung Nguyên vừa nói vừa đặt một nụ hôn thật sâu lên trán tôi: “Muộn rồi, em đi ngủ đi.”

Sáng hôm sau, tôi dụi mắt đi ra khỏi phòng ngủ, liền nhìn thấy trong phòng khách đã để sẵn hai va li du lịch. Ủm, nhớ rồi, hôm qua Chung Nguyên bảo sẽ đi gặp ông nội. Nhưng đồ đạc đâu cần mang theo nhiều như thế nhỉ?...

Chung Nguyên đi vào, nhìn thấy tôi, bèn giơ đồ ăn sáng lên, nói: “Rửa mặt ăn sáng thôi, sau đó chuẩn bị lên đường.”

“Nhưng em vẫn chưa sắp xếp hành lý.”

Chung Nguyên chỉ vào chiếc va li to đùng trên sàn nhà: “Chiếc đó là của em.”

“Anh... Không phải anh giúp em chuẩn bị hành lý đó chứ? Không thể được, sao em không bị đánh thức nhỉ?”

Chung Nguyên đặt đồ ăn sáng xuống, tiến lại gần hôn chào buổi sáng, rồi đặc chí nói: “Em đang khen anh đấy à?”

Tôi: “...”

Thôi được, tôi thực sự không thể khai thông được đầu óc mình. Vậy nên tôi không thèm quan tâm đến Chung Nguyên nữa, mà đi đến bên chiếc va li

kia rồi mở ra. Sau đó, tôi há hốc miệng kinh ngạc.

Trời ơi, sao nhiều thứ thế này, nào là quần áo, thuốc men, đồ ăn vặt và cả tạp chí ảnh nữa chứ. Thậm chí, tôi còn thấy cả nội y của mình trong một ngăn nhỏ của va li nữa... #@#%

“Thế nào, hài lòng chứ?” Chung Nguyên ngồi xôm bên cạnh tôi, kể công.

Tôi đỏ mặt tía tai nhìn chăm chăm vào những thứ thầm kín kia, rồi giận dữ nói: “Bỏ tay với anh, chúng ta vẫn chưa kết hôn mà.”

Chung Nguyên dịu dàng xoa đầu tôi, khẽ cười: “Em muốn lắm rồi hả?”

Tôi: “...”

Tôi định đóng va li lại thì bị Chung Nguyên ngăn lại. Anh xách chiếc áo ngực của tôi lên, ngắm nghía một lúc, rồi liếc liếc ngực tôi đầy đen tối, sau đó nói: “Thì ra chỗ đó của em phát triển thật.”

“Anh... anh nói năng linh tinh gì thế!” Tôi giật lại chiếc áo, nhét vào trong va li, rồi đóng vội lại, chẳng dám ngẩng đầu lên nữa vì mặt đã đỏ bừng như gấc chín.

Chung Nguyên cười hà hà, xoa đầu tôi: “Đã to đến cỡ B rồi đấy, cố thêm tí nữa là chật ních.”

Em... Em muốn cắn chết anh...

Nhưng tại sao ngoài giận dữ và xấu hổ ra, trong lòng tôi lại có một... một chút đặc ý nhỉ?

Trời, tiếp xúc với Chung Nguyên lâu lâu, tôi cũng trở nên biến thái mất rồi...

Mặc dù không phải giờ cao điểm nhưng vẫn có rất nhiều người đứng ở ga tàu. Chung Nguyên xếp hàng mua vé, tôi đứng bên ngoài trông hành lý. Cách đó không xa có một sạp bán đồ ăn và tạp chí. Vì đứng chờ hơi chán, tôi đến xem mấy tờ tạp chí, sau đó liền nhìn thấy tập san tài chính trong tuần. Quyển tạp chí này giống hệt quyển Chung Nguyên giấu dưới gối.

Ngoài bìa vẫn là hình ông già với nụ cười trẻ thơ đó. Tôi đưa mắt sang bên, nhìn xem người này tên là gì.

Chung Khánh Nguyên.

Tôi run rẩy giở cuốn tạp chí ra, tìm đến trang có tên Chung Khánh Nguyên. Trong khoảnh khắc đó, một hàng chữ đập vào mắt tôi: Ông trùm tài chính đang sống ở Thượng Hải.

Một loạt cảnh tượng quay mòng mòng quanh đầu tôi, sau đó xâu lại thành một chuỗi. Chung Nguyên hoảng hốt giấu cuốn tạp chí đi, cố tình chuyển chủ đề, màn hình điện thoại của Chung Nguyên, Chung Nguyên muốn nói gì đó xong lại thôi, dáng vẻ dịu dàng nhưng xa cách của Chung Nguyên, Chung Nguyên...

Chung Nguyên và Chung Khánh Nguyên, rốt cuộc hai người đó có quan hệ gì?

Đáp án chẳng cần nói cũng biết.

Bỗng dưng chuông điện thoại reo, là Chung Nguyên. Tôi run rẩy cầm điện thoại, hít một hơi thật sâu rồi nhấc máy.

“A lô, Đầu Gỗ, em đang ở đâu thế?” Giọng Chung Nguyên lo lắng trong điện thoại. Tôi có thể hình dung trán anh đang lấm tấm mồ hôi.

“Em... em đang đứng ở phòng chờ.” Giọng tôi hơi run run, không còn cách nào khác, nói dối không phải cách của tôi.

“Anh đến đó ngay đây.”

Tôi nhìn bóng Chung Nguyên đi lại từ phía xa, gập điện thoại lại, nói vài câu với chủ quầy tạp chí, rồi đưa cho cô ấy hai mươi đồng, nhờ trông hộ hành lý, bảo một lúc nữa sẽ có một người con trai đến lấy. Cô nhóc vui vẻ nhận lời.

Sau đó, tôi liền xách va li của mình lên, định bụng rời đi nhưng đứng giữa dòng người qua lại, tôi bỗng không biết nên đi đâu.

Chung Nguyên lại gọi điện đến.

“Đầu Gỗ, em ngốc quá, lại đi nhằm phòng chờ rồi đúng không?”

“Chung Nguyên, Chung Khánh Nguyên là ai vậy?”

“...” Chung Nguyên im lặng rất lâu.

Chút hy vọng trong lòng tôi giờ đã tắt ngấm.

Cuối cùng, Chung Nguyên cũng nói: “Đầu Gỗ, xin lỗi em.”

Tôi “ơ” một tiếng, không biết nên nói gì nữa.

“Đầu Gỗ, nếu như anh nói, anh nhất định sẽ đem lại một cuộc sống hạnh phúc, không áp lực cho em, em có tin không?”

“Em... không tin.” Bởi vì căn nguyên của mọi áp lực, anh không thể xóa được.

“Vậy em định thế nào?”

Tôi ngẩng đầu, ngăn không cho nước mắt chảy ra: “Chung Nguyên, chúng mình chia tay thôi.”

Đầu bên kia, giọng Chung Nguyên hơi giận dữ: “Em đừng có nghĩ như thế!”

“Chung Nguyên, anh phải biết rất rõ, sự khác biệt giữa chúng ta rất lớn.”

“Đầu Gỗ, em hãy tin anh.”

“Anh thông minh hơn em, chắc chắn biết có một số thứ không phải muốn là có thể làm được.”

“Anh yêu em.”

“...”

Tôi ngắt máy, ngẩng đầu lên trời, nhưng sao nước mắt vẫn tuôn rơi.

Chung Nguyên gọi đến liên tục, tôi quyết định tháo sim.

Tôi trốn sau chiếc cột lớn ở cửa phòng bán vé, nhìn về phía quầy bán báo. Quả nhiên Chung Nguyên đang hốt hoảng chạy đến đó. Anh vẫn thông minh như thế, mau chóng đoán được tôi sẽ đến chỗ đó.

Nhưng may mà biết anh rất thông minh, nếu không chắc chắn tôi sẽ đứng ngây ra ở sạp báo, chờ anh đến xử tội.

Nửa tiếng sau, tôi ngồi tàu đến thành phố K.

Chương 60

Thất tình

Còn nhớ có lần tôi và Chung Nguyên tranh cãi một vấn đề. Hai bên cứ ôm khư khư quan điểm của mình, không ai chịu nhường ai. Lúc đó, tôi cho rằng, hai người ở hai tầng lớp khác nhau thì có thể yêu nhau nhưng không tạo thành một gia đình được. Còn Chung Nguyên thì lại khẳng khái nghĩ rằng, chỉ cần có tình yêu thì chẳng có vấn đề gì. Kết quả của cuộc tranh luận thế nào giờ tôi không còn nhớ, nhưng ánh mắt thoáng chút ưu phiền của Chung Nguyên lúc đó thì tôi nhớ rất rõ.

Chung Nguyên luôn gợi ý cho tôi điều đó. Nhưng tôi lại quá ngốc nghếch, hoặc cũng có thể là, tôi đang cố trốn tránh.

Bây giờ, tôi không đủ dũng khí để đối mặt với những vấn đề về tình yêu, giai cấp và gia đình.

Trước đây, Chung Nguyên đã từng nói với tôi cha mẹ anh là giảng viên của một trường đại học bên Pháp, còn ông nội anh từng làm ở ngân hàng, bây giờ nghỉ hưu ở nhà nuôi chim, đánh cờ, an hưởng tuổi già. Nếu vậy, gia đình anh cũng thuộc hàng trung lưu, chính vì thế tôi mới yên tâm yêu anh mà không thấy áp lực gì. Nếu ngay từ đầu, anh cũng cho cả thế giới biết mình là thiếu gia danh giá như Tô Ngôn thì có lẽ tôi chỉ dám đứng xa nhìn anh.

Sẽ có người thấy tôi kỳ quặc. Tôi chỉ có thể nói, thà kỳ quặc còn hơn là nằm mơ giữa ban ngày.

Tại sao mọi người lại say mê câu chuyện hoàng tử và Lọ Lem, nghe mãi mà không chán? Tại sao những thần tượng đầu óc rỗng tuếch mà vẫn có vô số fan hâm mộ? Nguyên nhân chỉ có thể là, tất cả đều rất đẹp, là những thứ trong hiện thực người ta không thể có được.

Song những gì giả dối cuối cùng vẫn chỉ là giả dối.

Nhiều lúc, tiền bạc và địa vị không phải là phương thức để duy trì tình cảm nhưng lại là vũ khí để kết thúc một cuộc tình.

Mọi biểu hiện và hành động trước đây của Chung Nguyên đều cho thấy anh là một nhà bác học hơn người, dường như trên thế giới này không có chuyện gì anh không biết. Sự uyên bác này của Chung Nguyên không giống thứ bác học sách vở của Lộ Nhân Ất, mà phần nhiều là do hiểu biết và đúc kết kinh nghiệm. Ví dụ khi tôi xin tài trợ cho hội, Chung Nguyên giúp tôi soạn thảo hợp đồng. Bản hợp đồng chặt chẽ đến mức ngay cả nhà tài trợ khó tính cũng lú lẫm không nói được gì, lại còn khen tôi trông thô non mà tinh quái như sói nữa chứ; hay Chung Nguyên chỉ cần liếc qua là biết chiếc thắt lưng hiệu CK mà học trưởng vẫn khoe khoang là hàng giả, có lần anh ấy còn phát cho mấy đứa chúng tôi mỗi người mười mấy tấm ảnh chụp phòng riêng kèm chữ ký của các ngôi sao nổi tiếng, trong đó có cả ảnh họ mặc đồ bơi... Sau này, đứa bạn ở phòng bên cạnh sang chơi, thấy Tiểu Nhị dùng mấy tờ tranh đó kê bàn, liền ngồi ôm chân bàn khóc như mưa như gió cả ngày trời...

Tôi đã nghĩ nhà tài trợ đó khen ngợi chỉ vì khách sáo và nhiệt tình quá mức, cũng nghĩ Chung Nguyên nói đùa của người khác là hàng giả chỉ vì lòng tự trọng của một đứa con trai, không để ý đến những lời nói đó. Tôi cũng cho rằng, những tấm ảnh nhà riêng của các sao là do anh dùng mảnh khốe tạo ra, rồi tự ký tên lên đó...

Tôi cứ nghĩ mình đã biết rõ chân tướng, nhưng thực ra lại không biết chính mình đang không chịu thừa nhận sự thật. Cuối cùng, khi sự thật đã trần trụi ngay trước mặt, tôi phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Khi tôi chịu trách nhiệm với tất cả thì tình yêu của chúng tôi lại dần rời xa.

Trước nay, tôi chưa bao giờ hoài nghi tình yêu giữa hai chúng tôi, nhưng chuyện đã đến nước này, tôi không thể không nghi ngờ vào tương lai của mối tình này.

Chung Nguyên cần một người vợ như thế nào, mọi người chắc đều rõ như lòng bàn tay.

Trong ấn tượng của tôi, thành phố K là một thành phố thanh bình và yên tĩnh, thành phố của tình yêu.

Khi tôi rời ga tàu, trời mưa rả rích. Ông trời khóc cũng khiến cho lòng người bỗng nghẹn ngào.

Tôi kéo hành lý, thần thờ đi trong cơn mưa tầm tã. Khi đi qua một trạm điện thoại công cộng, nhìn thấy một cô gái không cẩn thận trượt chân, ngã vào giữa vũng nước, tôi bước đến đỡ cô ta dậy. Mặc dù khắp người toàn là bùn đất nhưng cô gái không hề khóc, chỉ nhìn tôi cười, rồi rút cảm ơn.

Bỗng từ phía xa, một chàng trai xách đồ đi tới. Cô gái có vẻ thẹn thùng, sau đó sà vào lòng chàng trai nọ, quệt nước mưa trên người vào áo anh ta. Chàng trai đó không để tâm, chỉ vỗ nhẹ lên lưng cô bé kia, dịu dàng an ủi.

Là một kẻ vừa thất tình, nhìn thấy cảnh tượng này, tôi chỉ còn biết quay đầu lặng lẽ bỏ đi.

Tôi tìm được một khách sạn nhỏ, sạch sẽ gần ga tàu. Tôi hắt hơi, đi vào phòng, định bụng đi tắm nước nóng để không bị ngấm nước mưa. Khi mở va li ra, nhìn đồ đạc được xếp ngay ngắn, gọn gàng bên trong, tôi thực sự không kìm nén nổi nữa, ngồi sụp xuống rồi òa khóc.

Thực ra, tôi không mạnh mẽ như tôi nghĩ. Bây giờ, tôi rất nhớ Chung Nguyên, lòng tôi như như bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm trúng, vô cùng đau đớn.

Nhưng chúng tôi không thể quay lại với nhau được nữa.

Thực sự, tôi có chút oán hận Chung Nguyên. Tại sao anh lại lừa tôi cho đến khi tôi yêu anh thì mới cho tôi biết sự thật? Tại sao ngay từ đầu anh không cắt đứt mọi tia hy vọng của tôi? Tôi thực sự muốn quay trở lại hai năm trước, lúc đó, anh là Chung Nguyên mà tôi ghét cay ghét đắng, còn tôi thì chỉ là một kẻ mà anh không thèm để mắt đến. Anh đi đường của anh, tôi

đi đường của tôi, chúng tôi không động đến nhau. Nếu có thể như vậy thì bây giờ chúng tôi đã không gặp nhiều chuyện phiền phức đến thế.

Có những cuộc tình vốn chẳng thể có kết quả gì, có một số người vốn gặp để yêu nhau.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, tôi thấy đầu nặng trĩu, hình như tôi đã bị cảm. Tôi ôm chăn, ngồi ngây trên giường. Bên ngoài, mưa rả rích gõ nhịp lên ô cửa sổ. Tiếng mưa khiến cho lòng người lạnh lẽo và cô đơn. Tôi bỗng thấy nhớ da diết nụ cười rạng rỡ hòa trong nắng của người con trai ấy. Tại sao lúc đó tôi không ôm anh thêm một lúc nữa?

Đáng tiếc, anh đã không còn là của tôi nữa.

Nghĩ về chuyện xưa, nước mắt tôi không biết rơi tự lúc nào. Tôi thở dài. Mộc Nhĩ ơi Mộc Nhĩ, sao mày lại yếu đuối như thế, đó chẳng qua chỉ là một người con trai thôi mà, trên thế gian này thiếu gì đàn ông, người mày gặp sau này nhất định sẽ tốt hơn anh ta.

Ngồi trên giường khóc hồi lâu, cuối cùng tôi cũng lau nước mắt, quyết định ra ngoài mua thuốc. Khi đi đến quầy lễ tân, tôi nhìn thấy một đôi nam nữ đi từ ngoài vào. Nhìn thấy tôi cô gái liền cười rạng rỡ nói: “A, là chị à?”

Tôi chăm chú nhìn, thì ra là cặp đôi tôi đã gặp ngày hôm qua. Vừa thất tình nên tôi hơi nhạy cảm với những đôi lứa yêu nhau. Vì vậy, tôi chỉ chào hỏi vài câu, rồi đi ra ngoài. Nhưng vừa đi đến cửa, tôi nhớ ra mình không mang theo ô. Đã bị cảm, nếu giờ lại dính nước mưa, e rằng cơ thể gầy gò của tôi sẽ không chống đỡ nổi.

Cô gái kia vẫn chưa rời đi. Nhìn thấy tôi không mang ô, cô hào phóng nhường ô cho tôi. Từ chối thì cũng không hay, tôi cầm lấy rồi nói: “Cảm ơn, em ở phòng nào, một lúc nữa về chị sẽ trả lại.”

“Đừng khách sáo, em ở phòng 802.”

“Trùng hợp quá, chị ở phòng 801, ngay kế bên.”

Thực ra khách sạn này chỉ có hai tầng.

Tôi mua thuốc cảm cúm ở hiệu thuốc gần đó rồi đến siêu thị mua một chiếc ô. Thực sự tôi chẳng còn tâm trạng để ăn uống nên lại lê bước về khách sạn.

Tôi sang phòng bên cạnh trả ô, cô gái nọ đang ngồi xem ti vi. Thấy tôi, cô liền kéo vào, rồi lôi từ trong hành lý ra rất nhiều thứ mời tôi ăn: “Đây là thịt bò khô đặc sản của vùng em, chị phải thử đấy... Cái này, cái này là cánh gà muối bà em làm, bảo đảm ăn xong chị sẽ thích mê... Còn cái này, ông cháu em thích nhất...”

Nhìn dáng vẻ vô tư của cô ấy, tôi bỗng có cảm giác chúng tôi thật thân thiết và gần gũi.

Cô gái đột nhiên ngẩng đầu, giơ tay ôm lấy ngực: “Sao lại nhìn em thế, muốn sờ em à?”

Nghe thấy câu nói đùa, tôi bật cười nói: “Em là một cô gái rất thú vị.”

Được tôi khen, cô gái vừa vui vừa thẹn thùng. Cô ngồi xuống cạnh tôi, nói: “Chị quá khen rồi. Em tên là Vân Nhược, còn chị?”

“Chị tên là Mộc Nhĩ.”

Vân Nhược ngẩng ngó một lúc, rồi nói: “Mộc Nhĩ à, em thấy sắc mặt chị không được tốt, chị có thấy khó chịu không?”

“Chị bị cảm nhẹ, vừa uống thuốc rồi.”

Vân Nhược vỗ vỗ vai tôi, than thở: “Một mình ở bên ngoài phải chú ý giữ gìn sức khỏe... À, chị đi công tác à?”

“Chị... chỉ đi thăm thú cho vui thôi. Còn em thì sao?”

Vân Nhược bình thản đáp: “Em á? Em trốn kết hôn.”

“Trốn... trốn kết hôn ư?”

“Vâng, cha mẹ không cho em cưới Hình Trường, cứ bắt em phải cưới tên mập con nhà giàu đó nên chúng em quyết định bỏ trốn, chắc chị thấy kỳ lạ lắm đúng không?”

“Ừ, cứ như trong phim ấy.”

Vân Nhược nắm lấy tay tôi, hào hứng nói: “Thật không? Em biết chuyện của chúng em rất lãng mạn mà, hi hi.”

Thôi thôi, ngay cả ở trong phim, chị cũng chưa bao giờ thấy ai trốn kết hôn mà lại vui vẻ, khoái chí đến thế... Chị phục em rồi đấy, Vân Nhược ạ!

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Nhưng chiêu chạy trốn này có hiệu quả không?”

Vân Nhược hào hùng trả lời: “Không thử thì sao biết có hiệu quả hay không? Em đã nghĩ rồi, nếu chiêu này cũng không có tác dụng, em sẽ tự sát, nếu không được nữa, em sẽ giết tên mập khốn khiếp đó, xem hắn còn dám hại đời hạnh phúc của con gái nhà người khác nữa không.”

“...” Thôi được rồi, nếu bắt tôi phải dùng bốn chữ để nói về Vân Nhược, thì đó chính là “hào khí bừng bừng”.

Vân Nhược kéo tay tôi, hỏi: “Thế còn chị, chị có chuyện không vui đúng không?”

Tôi nhìn xuống, khẽ nói: “Chị chỉ bị cảm lạnh thôi.”

Chương 61

Sức mạnh của tình yêu

Ăn trưa xong đầu tôi cứ ong ong, tôi về phòng ngủ một giấc dài. Chỉ khi nghe tiếng sấm nổ ngoài trời tôi mới choàng tỉnh dậy. Ông trời đúng là đùa dai, hết mưa nhỏ lại mưa vừa, hết mưa vừa lại đến sấm chớp bão bùng, cứ thay đổi như chong chóng.

Tôi mò điện thoại xem giờ, đã tám giờ tối, lẽ nào những người thất tình đều buồn ngủ vậy sao?

Trong phòng không bật đèn, lúc bị chớp chiếu sáng như ban ngày, lúc chìm vào bóng tối, lại thêm tiếng sấm ùng đoàng, cảnh tượng khi ấy thật đáng sợ.

Bất chợt tôi lại nhớ đến Chung Nguyên, nhớ buổi tối hôm cắm trại, nhớ tiếng sấm ùng đoàng hôm ấy, nhớ cả tờ di chúc của tôi. Dưới ánh sáng trắng của chiếc đèn bàn, khoe miệng anh cong lên, giờ nghĩ lại, sao mà quyến rũ đến vậy. Còn kỳ nghỉ hè năm thứ nhất, buổi tối hôm đó cũng mưa giông chớp giạt, anh mặc một bộ đồ trắng, đứng ở góc phòng khách, đêm đến tôi đi vệ sinh ngang qua phòng khách bị anh dọa cho sợ gần chết.

Kỷ niệm là một thứ rất đáng sợ, bạn có thể dễ dàng có được nó, nhưng không dễ gì vứt bỏ nó, hơn nữa bất cứ khi nào nó cũng có thể nhắc bạn nhớ về những người, những việc mà bạn muốn quên đi.

Cùng với tiếng sấm chớp ùng đoàng, hình như tôi nghe thấy một âm thanh tưởng tượng, tiếng cười của Chung Nguyên cứ như văng vẳng bên tai tôi, khe khẽ, vui vẻ, nũng nịu... giống như một con dao, từng nhát từng nhát cửa vào trái tim tôi.

Tôi lục sim điện thoại, để trên điện thoại hồi lâu, cuối cùng không lắp vào mà ôm điện thoại bật khóc.

Vì sao em lại nhớ anh đến vậy?

Bỗng có tiếng gõ cửa, tôi lau lau mặt, xuống giường đi ra mở cửa. Vân Nhược đứng ngoài cửa cười hì hì, trong tay xách túi đồ. Nhìn thấy tôi, Vân Nhược đưa túi đồ trong tay nói: “Em đến xem chị đã khỏi chưa, nhân tiện mang cho chị ít canh ngân kiều, trị cảm cúm rất hữu hiệu đấy.”

Tôi gượng cười, đứng qua một bên mời cô ấy vào phòng.

Vân Nhược vừa đi vào đã giật mình: “Á, sao chị không bật đèn?”

“Xin lỗi, chị vừa dậy”, tôi nói, bật đèn lên, ra dấu cho Vân Nhược ngồi lên giường.

Vân Nhược nhìn kỹ khuôn mặt tôi một lát, nói: “Chị... khóc à?”

Cô ấy không nói thì thôi, nói vậy tôi càng thấy buồn hơn, ôm chầm lấy cô ấy khóc to.

Vân Nhược ôm lấy tôi, vừa vỗ vỗ lưng tôi vừa dỗ dành tôi như dỗ dành một đứa trẻ: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, mọi chuyện rồi cũng qua thôi, nín đi, nín đi...”

Tôi vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Vân Nhược, chị... chị thất tình rồi.”

Vân Nhược tiếp tục an ủi tôi: “Không sao, không sao, trời đất này đâu cũng có cỏ thơm, chị xinh đẹp như vậy, không sợ không tìm được cỏ ngon.”

“Nhưng chị yêu anh ấy.”

“Thế anh ấy còn yêu chị không?”

“Có lẽ là có.”

Vân Nhược đẩy tôi ra, nhìn tôi kinh ngạc: “Thế chị thất tình cái nỗi gì?”

“...”

Tôi lại ôm cô ấy, vừa khóc vừa nói: “Chị và anh ấy khác biệt quá lớn, chắc chắn không thể ở bên nhau.”

Vân Nhược kéo tôi ngồi dậy, xoa tay, nói: “Khác biệt? Đem cái khác biệt ấy của chị cho quỷ xử đi! Em nói với chị, gia đình em và Hình Trùng có mối thù truyền kiếp, cha em và cha anh ấy có thù oán với nhau, ông nội

em và ông nội anh ấy cũng vậy, cụ nội của em và cụ nội của anh ấy cũng thế, tóm lại là không đội trời chung.”

“Thế hai người...”

“Đúng thế, chúng em vẫn ở bên nhau, dựa vào đâu mà những thù hận của thế hệ trước lại bắt chúng em phải gánh chịu, điều đó rõ ràng chẳng công bằng chút nào, chị nói xem có đúng không?”

“Nhưng gia đình đôi bên vẫn không đồng ý để hai người đến với nhau à?”

“Chính vì mọi người không đồng ý nên mới có tính thử thách, dù thế nào đi nữa, nhất định chúng em không thỏa hiệp, như vậy mới có thể nói tình cảm của chúng em vượt qua được thách thức. Yêu nhau không nhất thiết chỉ toàn tận hưởng những thời khắc ngọt ngào, mà còn có những lúc cùng san sẻ nỗi buồn, làm người cần dám làm dám chịu, nếu đã yêu thì phải có trách nhiệm với tình yêu của mình.”

“Hình như cũng có một chút đạo lý.”

“Cái gì mà “một chút” đạo lý, em nói rõ ràng toàn là đạo lý, sao chị lại không nắm bắt được nhỉ?”

“Ừ, nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết!”

“Nếu đến cuối cùng gia đình hai bên vẫn không nhượng bộ thì sao? Không phải hai người vẫn không thể ở bên nhau à?”

“Tại sao em phải cho rằng họ không nhượng bộ? Nếu đến chính em cũng không có niềm tin vào tương lai của chúng em thì đúng là tình cảm của chúng em không thể có tương lai.”

“Ừ...”

“Haizz, chị đừng có cứng nhắc như vậy nữa, cũng không cần khuyên em nữa. Tóm lại, khi xác định được việc em cần làm, em sẽ cố hết sức để làm,

cần phải có trách nhiệm với tình cảm của mình... Nói chuyện của chị đi, sao hai người lại có sự khác biệt lớn?”

“Nhà anh ấy quá giàu.”

“Điều này có vẻ là vấn đề nan giải, rất nhiều người giàu còn phải làm việc vất vả gấp cả trăm lần người nghèo.”

“Sau đó chị chia tay anh ấy.”

“Anh ấy đề nghị hay chị?”

“Là chị.”

“Thế gia đình anh ấy không đồng ý để hai người ở bên nhau à?”

“Cha mẹ anh ấy đã chọn sẵn một cô con dâu, nhưng cô gái đó cũng sắp thành vợ người khác rồi.”

“Thế thì chị vẫn có hy vọng rồi.”

“Vân Nhược, thực ra chị thấy cho dù hai bên gia đình đồng ý, hai đứa chị vẫn không phù hợp để kết hôn, chị không thể giúp đỡ gì cho sự nghiệp của anh ấy, cũng như cùng anh ấy tận hưởng thành công, thậm chí về cơ bản chị không thể hòa nhập được với thế giới của anh ấy.”

“Chị nghĩ vớ vẩn gì thế? Chị nghĩ quá nhiều rồi đấy.”

“...”

“Mộc Nhĩ, em có cảm giác chị đã hiểu sai về tình yêu. Hai người yêu nhau không chỉ có tận hưởng hương vị ngọt ngào mà thực ra còn cần sự san sẻ nhiều hơn. Nếu như hai người thật lòng yêu nhau, có chuyện gì là không thể cùng nhau đối diện.”

“Cứ cho là cùng nhau đối mặt thì sao chứ, đối mặt rồi, sau đó cũng chỉ nhận lấy thất bại?”

“Vẫn còn tốt hơn là chịu thua ngay từ đầu.”

“Nhưng kết quả vẫn giống nhau.”

“Chị không phải là Gia Cát Lượng, làm sao chị biết được kết quả sẽ ra sao? Sao một chút dừng cảm chị cũng không có vậy, xảy ra chuyện là chị nghĩ đến mặt tiêu cực. Thực ra nghĩ đến mặt tiêu cực cũng không phải là xấu, nhưng vấn đề là tại sao chị cứ chắc chắn như đinh đóng cột vào cái hướng tiêu cực ấy mà không tin vào chiều hướng ngược lại? Là chị không có niềm tin vào tình cảm của hai người hay là nhân sinh quan của chị có vấn đề?”

“Chị...”

“Xin lỗi, có lẽ em hơi nặng lời rồi, nhưng em thực sự không muốn nhìn thấy đáng vẻ thảm hại của chị lúc này. Mặc dù chị em mình quen biết nhau chưa lâu nhưng em biết chị là một người tốt, người tốt thì nên được sống vui vẻ.”

“Chị biết, cảm ơn em!”

“Cho dù thế nào em vẫn thấy chị nên thử xem sao. Tất nhiên nếu chị thực sự không còn chút hy vọng nào về chuyện tình cảm này thì chị hãy thử dứt khoát đi, dù sao thì đời người không có khó khăn nào là không thể vượt qua, chị hãy đi đây đi đó cho khuây khỏa, ăn những thứ ngon, chuyện đã qua sẽ nhanh chóng trở thành quá khứ. Tóm lại, quan trọng nhất là có thể duy trì tâm trạng tốt, tâm trạng có tốt thì chị mới nhìn thấy thế giới này tươi đẹp.”

Tối hôm đó, tôi và Vân Nhược nói chuyện rất lâu, hai đứa còn ôm nhau khóc. Chỉ đến khi bạn trai vì thấy lo lắng nên đến tìm cô ấy mới thôi. Nhìn thấy đáng vẻ lúc đó của Vân Nhược, anh cũng phải giật mình. Khi về anh vẫn còn nhìn tôi bằng ánh mắt trách móc khiến tôi có cảm giác tội lỗi.

Vân Nhược là một cô gái rất trong sáng, suy nghĩ của cô ấy đơn giản mà thẳng thắn. Khi yêu cô ấy sẽ đấu tranh hết mình cho tình yêu, cho dù kết quả có ra sao. Cô ấy nguyện vì một tia hy vọng mà đánh đổi tất cả. Thật lòng tôi rất khâm phục dũng khí của cô ấy, nếu đổi lại là tôi, chắc tôi không thể làm được. Tất nhiên cô ấy cũng phải chịu áp lực rất lớn, nếu không cô ấy không khóc nhiều đến vậy.

Thực ra Vân Nhược nói đúng ở một điểm. Cô ấy nói: “Mộc Nhĩ nhân sinh quan của chị nhất định có vấn đề.”

Tôi thừa nhận, thật ra tôi là một người bi quan. Ở trước mặt cha tôi, bạn học của tôi, trước mặt Nhất, Nhị, Tứ, và thậm chí cả Chung Nguyên... tôi đều cố gắng ngụy trang, biến mình thành một đứa phôi bò, không có gì lo lắng, ưu phiền, nhưng trên đời này trừ những người thiếu năng trí tuệ ra thì làm gì có ai không có muộn phiền cơ chứ?

Huống hồ, từ khi còn rất nhỏ tôi đã có cảm giác mình là người thấp kém hơn người khác.

Khi đối diện với mọi chuyện, tôi toàn nghĩ đến trường hợp xấu nhất, sau đó cứ luẩn quẩn trong cái kết quả xấu nhất ấy, dần dần khiến nó càng lúc càng lớn, đến mức lấn át hết tất cả những khả năng khác để rồi trong mắt tôi, cái kết quả xấu nhất này trở thành kết quả duy nhất.

Những người bi quan là như vậy đấy.

Có nhiều lúc tôi nhận biết được nhược điểm này của mình, thậm chí muốn thay đổi nó. Tôi đã bắt mình phải thay đổi suy nghĩ của chính mình, ép bản thân mình tự nhận thức, nhưng tôi lại không chịu thừa nhận những suy nghĩ ấy thực ra là hành động điên rồ và biến thái, tôi đã thử nhưng không làm được.

Tôi từng đến phòng tư vấn tâm lý của thầy giáo phụ đạo, sau vài lần nói chuyện, thầy nói với tôi những lời y như Vân Nhược nói: Mộc Nhĩ, nhân sinh quan của em có vấn đề.

Thầy nói, trong mắt em, thế giới là một màu xám xịt. Cho dù em có vui vẻ thì niềm vui ấy cũng có màu xám, thậm chí em còn lo lắng niềm vui ấy sẽ mất đi.

Lúc đó tôi ngồi đối diện với thầy, căng thẳng đến mức toàn thân cứng đờ, có cảm giác như mình bị nhìn thấu tâm can.

Thầy cũng nói: “Nhưng em yên tâm, tình trạng của em chưa đến mức sẽ trở thành trầm cảm, bởi vì từ trong sâu thẳm em rất mong muốn được thoát

khỏi tình trạng hiện tại, chỉ là thực tế em vẫn còn thiếu tự tin nên em mới rơi vào trạng thái mâu thuẫn. Đây cũng không phải chuyện gì to tát, rất nhiều sinh viên cũng gặp phải tình trạng tương tự, song tình trạng của em diễn ra trong khoảng thời gian dài hơn một chút.”

Tôi nắm chặt tay, cẩn thận hỏi thầy: “Vậy phải làm thế nào để cải thiện trạng thái tiêu cực mà hiện nay em gặp phải?”

Thầy chỉnh lại cặp kính, trịnh trọng nói: “Chỉ cần em thả lỏng niềm tin mới vào cuộc sống này là được.”

Tôi nhìn xuống, trong lòng thầm nói một câu: “Vô nghĩa!”

Chỉ đến sau này gặp được Chung Nguyên, tôi mới nghĩ rằng cuộc sống thực sự đã khởi sắc.

Giờ đây... nó lại biến thành màu xám.

Dù nói thế nào đi nữa, tôi vẫn phải cảm ơn tiểu mỹ nữ Vân Nhược vì cô ấy đã lắng nghe những tâm sự mà tôi giấu kín trong lòng. Ở một thành phố nhỏ không người thân thích này, trong buổi tối sấm vang chớp giạt này, vì có cô ấy mà cuộc đời có thêm một sự ấm áp lạ kỳ.

Tôi lấy lại tinh thần, nằm lên giường, cơn buồn ngủ rất nhanh lại đến mang tôi đi.

Ngủ thôi, mai lại là một ngày mới, mong rằng ngày mai sẽ là một ngày nắng đẹp.

Chương 62

Trượng Kiếm Truyền Kỳ

Ngày hôm sau, trời không hề có nắng, tuy nhiên Vân Nhược đã rời đi. Cô ấy để lại cho tôi một mảnh giấy nhớ, cô nói theo nguồn tin đáng tin cậy thì cha cô đã đuổi đến thành phố này rồi, vì thế họ phải mau chóng rời đi...

Mặt sau mảnh giấy có một câu: “Em thà phản kháng chứ không bao giờ chờ chết bởi vì phản kháng thì vẫn còn hy vọng hồi sinh, còn chờ chết thì chỉ có một con đường chết.”

Chúc phúc cho em, Vân Nhược, hy vọng hai người sẽ phản kháng thành công.

Hai ngày chán ngắt ở trong khách sạn, đầu tôi càng lúc càng nặng hơn. Đúng là ý chí sa sút chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, hậu quả trực tiếp là đau đầu, chóng mặt, chân tay không chút sức lực.

Vì thế tôi định ra ngoài đi dạo. Nhưng tiếc là thành phố K đúng là chẳng có gì thú vị. Ở ngoại ô thành phố có một bức tường cổ không còn nguyên vẹn, dưới chân bức tường có một dòng sông nhỏ, lúc chiều tà ngồi bên sông ngắm hoàng hôn cảm giác cũng rất tuyệt, nhưng đi hai lần rồi cũng không còn thấy mới lạ nữa, và quan trọng hơn, buổi tối đứng bên sông hóng gió, cảm thấy thực sự rất cô đơn. Tôi đang thất tình, cái mà tôi cần là những chốn sôi động, vui vẻ chứ không phải một nơi hết lần này đến lần khác khứa sâu thêm nỗi cô đơn của mình.

Tôi không có tiền nên những nơi ăn chơi sôi động gì đó tôi không thể đến được, đành trốn trong một quán net gần khách sạn giết thời gian.

Quán net đúng là một nơi thần kỳ. Nếu phải dùng một câu để miêu tả thì chính là câu: tàn nhưng không phế, bởi tôi vẫn chưa vào quán net nào mà không có một cái máy tính dùng ra gì, không phải là chuột không nháy thì là bàn phím dính nước, hoặc là hiển thị trên màn hình không ổn định... Mặc

dù vậy, những người ở đây vẫn chơi rất say sưa, hứng thú, có thể thấy người dân nơi đây độ lượng đến nhường nào.

Tôi tìm được một chiếc máy tính mà cổng USB đã bị hỏng (tò mò không hiểu bọn họ làm sao lại làm hỏng được), chuột và bàn phím vẫn còn dùng được. Tôi mở máy, không biết phải làm gì. Trên màn hình có QQ, tôi không hề muốn đăng nhập, bởi trong danh sách bạn bè của tôi có Chung Nguyên, tôi đã cài đặt phần hiển thị khi tôi ẩn nick với anh. Nếu thấy anh trên mạng, lại càng thêm rắc rối. Tôi ngồi ngẩn người một lúc trước máy tính, chỉ còn cách mở trò chơi trực tuyến ra xem có gì thú vị không.

Ở đây cũng có trò “Trượng Kiếm Truyền Kỳ” mà Tiểu Nhị thích chơi. Tôi nghĩ một chút rồi nhấp chuột, tên tài khoản, đăng nhập.

Tôi chọn một đại thúc đáng vẻ khổ hạnh làm nhân vật của mình, đặt tên cho nhân vật ấy là Tiểu Điềm Điềm. Dưới thân phận của Tiểu Điềm Điềm đại thúc, tôi đến trước vùng đất của thôn Tân Thủ.

Giao diện của trò chơi rất đẹp mắt, âm nhạc cũng rất hay, tôi ngồi miệt mài cày suốt hai tiếng đã lên được cấp hai mươi, rồi chán không muốn chơi nữa, cứ để cho Tiểu Điềm Điềm đi lại tự do trong thôn, nghe tiếng nhạc rộn ràng, tâm trạng tôi cũng khá hơn một chút.

Tiểu Điềm Điềm ngồi trên tảng đá bên dòng suối nhỏ, ngâm hai chân trong nước, ngắm cảnh. Lúc này có một mỹ nhân tóc đỏ đi đến, tay dắt một con sư tử hùng dũng, gương mặt ngẩn ngơ tìm kiếm xung quanh.

Trong trò chơi điện tử thì cảnh tượng này chẳng có gì đặc biệt, nhưng khi đó tên tài khoản hiện lên phía trên đầu cô gái khiến tôi giật mình: Bá vương không nhân từ.

Hả, không thể trùng hợp như vậy chứ, tôi nhớ nhân vật mà Tiểu Nhị đóng trong trò chơi này chính là Bá vương không nhân từ... Trời ơi, không thể trùng hợp thế được!

Lúc đó cô gái xinh đẹp “Bá vương không nhân từ” dắt theo một con sư tử tên là “Tổng công” dừng lại bên cạnh tôi, bắt đầu vung vũ khí...

Tôi giật mình, cô ấy không nhận ra tôi, có thể như thế sao?

Tiểu Điềm Điềm đại thúc nhanh chóng tránh sang một bên, cảnh giác nói: “Cô muốn làm gì?”

Bá vương không nhân từ không thềm ngẩng lên, nói: “Oát Bảo à, không nhìn ra.”

“Ồ!”

Cô ấy dừng lại, đi đến trước mặt tôi, dong đưa cúi xuống, nói: “Anh nghĩ tôi định làm gì, lẽ nào anh sợ tôi sàm sỡ anh?”

“...” Xin cô, cô cũng có bạn trai rồi mà.

Tiểu Nhị tiếp tục tiến sát hơn: “Sao không nói gì vậy, hay là anh xấu hổ rồi? Không ngờ bốn cung đây lại có sức quyến rũ lớn đến vậy, trong chốc lát đã khiến cho một vị đại thúc mê mết rồi, ha ha ha...”

Tôi đành cười trên sự đau khổ của người khác nói: “Tôi chụp ảnh lại rồi nhé, câu nói kinh điển này mà để bạn trai cô nhìn thấy, để xem lúc đó ai mới là người thê thảm, ha ha ha...”

Tiểu Nhị gửi một biểu tượng có dấu hỏi chấm nói: “Sao anh lại biết tôi có bạn trai?”

Tôi cười bí hiểm: “Thượng Đế không có gì là không biết.”

Tiểu Nhị: “...”

Một lúc sau, cô lại nói: “Anh nghĩ tôi là con gái à?”

Tôi gửi biểu tượng trợn mắt: “Phí lời.”

“Thế theo anh, bạn trai tôi là Lộ Nhân Giáp hay Lộ Nhân Ất?”

Hừ, cái tên này đang muốn bẫy tôi đây! Nếu tôi nói là Lộ Nhân Giáp, nhất định cô ấy sẽ nhận ra ngoài đời tôi biết cô ấy. Nếu tôi nói là Lộ Nhân Ất, cô ấy sẽ nghĩ tôi giả vờ không biết cô ấy mà cố tình trả lời sai... Tôi - không - chọn!

Vì thế tôi nghiêm giọng nói: “Đều không phải, là Lục Tử Kiện.”

Tiểu Nhị: “Anh biết Lục Tử Kiện?”

Tôi: “...”

Trước đây bọn họ nói tôi ngốc, tôi còn không thừa nhận, bây giờ tôi mới phát hiện, sao tôi lại có thể ngốc đến mức này cơ chứ...

Tiểu Nhị tiếp tục truy hỏi: “Anh cũng ở đại học B đúng không?”

Tôi chỉ còn cách thừa nhận: “Tôi... tôi có nghe nói về Lục Tử Kiện.”

Tiểu Nhị: “Đúng rồi, bây giờ chuyện của chúng tôi đang gây xôn xao dư luận, rất nhiều người cũng nghe nói rồi... Lẽ nào anh cũng muốn đến để khuyên giải, dạy bảo tôi mau chóng quay đầu là bờ, trở về con đường chính đạo? Nếu đúng là như vậy thì xin về cho, nếu không bà cô đây sẽ dùng người để mài con dao này.”

Tôi bị cô ấy nói một tràng khiến cho đầu óc hỗn loạn: “Cô... cô... đợi một chút, cái này chẳng đâu vào đâu cả.”

Tiểu Nhị: “Lạ thật, anh chưa nghe nói à, tôi và Lục Tử Kiện đã... Ủm, hi hi, chắc anh hiểu...”

Tôi giật mình, ngón tay lập cập: “Cái gì?! Cô đùa đấy à?”

Tiểu Nhị gửi hình biểu tượng đáng thương, nói: “Tôi biết làm thế nào được, theo đuổi tình yêu chân chính lẽ nào lại sai...”

Tôi vội nói: “Nhưng cô cũng không thể giật bạn trai của bạn được, con người Tử cô nương tuy có chút bạo lực nhưng lại trượng nghĩa, hơn nữa cô ấy và Lục Tử Kiện mặn nồng như vậy, sao cô lại...”

Tiểu Nhị: “Ha!”

Tôi: “?”

Tiểu Nhị: “Tam Đầu Gỗ! Tôi biết ngay là cậu.”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị bắt đầu đóng vai thám tử Conan, lên giọng phân tích: “Nói thật cho cậu biết, những kẻ ngu ngốc qua đường trong trò chơi này, không ai

cho rằng tớ là con gái. Cậu lại khẳng định tớ có bạn trai, thế nên tớ đã nghi ngờ ở ngoài đời cậu biết tớ.”

Tôi: “Thật kỳ lạ! Sau đó anh ấy không giúp cậu làm rõ thân phận à?”

Tiểu Nhị: “Làm rõ? Anh ta chỉ mong sẽ không có thằng con trai nào tán tỉnh tớ.”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị: “Tam Đầu Gỗ, cậu đúng là không làm tớ thất vọng, vẫn ngốc y như xưa, lại chưa khảo đã xưng, ha ha ha...”

Tôi: “...”

Được rồi, tôi thua rồi, chẳng qua là nhất thời thiếu sáng suốt thôi, tôi đang thất tình, đầu óc tạm thời hồ đồ, cũng là điều dễ hiểu, nhưng mà...

Tôi: “Thế cậu và Lục Tử Kiện?...”

Tiểu Nhị: “Ngốc ạ, tớ nói gì cậu cũng tin hả? Chưa cần nói đến chuyện tình cảm của hai người họ sâu sắc thế nào, chỉ cần nói đến chốn gửi gắm trái tim của Tứ cô nương, ai dám xâm phạm? Nếu thực sự Lục Tử Kiện muốn lăng nhăng, nhất định cô ấy sẽ khiến cả đôi gian phu dâm phụ ấy thành tàn phế, cứ cho là cậu không tin vào nhân cách của tớ thì cũng nên tin là tớ không đủ to gan lớn mật. Trên đời này người duy nhất dám mạo phạm đến Tứ cô nương chỉ có một mình Xuân huynh thôi.”

Tôi lau mồ hôi, thôi được, Tiểu Nhị, cậu vẫn là đứa mồm mép như xưa.

Tiểu Nhị hỏi: “Tam Đầu Gỗ, mấy ngày nay cậu chết dấm chết dúi ở đâu vậy, sinh nhật tớ mà cậu cũng không đến.”

Tôi chần chừ một lát nói: “Chung Nguyên không nói gì với cậu à?”

Tiểu Nhị: “Nói gì cơ? Chung Nguyên nói cậu ra ngoài cho khuây khỏa. Tớ còn thắc mắc sao anh ấy không đi cùng cậu. Hai người có phải có chuyện gì không vậy? Tớ thấy mấy hôm nay anh ấy rất mệt mỏi, mấy ngày trước còn uống say, ngồi dưới ký túc xá không chịu về, miệng cứ như tụng kinh: Không tìm thấy Đầu Gỗ của tôi đâu nữa...”

Tôi: “Chúng tớ không có chuyện gì.”

Tiểu Nhị: “Vậy thì tốt.”

Tôi: “Chỉ là chia tay rồi.”

Tiểu Nhị: “...”

Tiểu Nhị gửi cho tôi một loạt biểu tượng chém đầu người, sau đó nói: “Đầu Gỗ, cái đồ ngốc này, một người con trai tốt như Chung Nguyên, cậu còn không cần, lẽ nào cậu định không ở trái đất tìm bạn trai nữa à? Đáng đánh, phải đánh cho cậu thật đau, đánh đến khi nào cậu hối hận thì thôi.”

Phản ứng của cô ấy hoàn toàn không nằm ngoài dự đoán của tôi, nuôi ong tay áo là như vậy đấy. Vì thế tôi bình tĩnh nói với cô ấy: “Bởi vì anh ấy quá xuất chúng, người bình thường ở cạnh anh ấy sẽ thấy bị áp lực, không được vui vẻ, tớ là một trong những người bình thường ấy. Tớ chỉ cần một tình yêu bình thường, tình yêu của anh ấy, tớ không đủ sức tiếp nhận.” Tôi đã sớm biết, khi mới chia tay sẽ khó tránh khỏi buồn đau, qua một thời gian sẽ ổn hơn, sẽ quên đi, vết thương sẽ dần liền sẹo.

Thỉnh thoảng tôi cũng có suy nghĩ bông bột: muốn đập tan rào cản về quan niệm ấy để yêu Chung Nguyên, nhưng sau khi lý trí lại, tôi vẫn chọn “không”. Cho dù ngây thơ đến đâu, con người cũng không thể trốn tránh được thực tại.

Những câu chuyện cổ tích vĩnh viễn chỉ là lời nói dối ngọt ngào để lừa trẻ con, chúng ta đã là những người trưởng thành, cũng nên đoạn tuyệt với nó.

Tiểu Nhị gửi một biểu tượng đập đầu vào tường, nói: “Tam Đầu Gỗ à, sao bỗng nhiên cậu lại có suy nghĩ như vậy? Tớ không hiểu nổi.”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị: “Nhưng tớ vẫn thấy hành động này của cậu giống như con rùa rụt đầu, rất đáng xấu hổ, đáng bị coi thường. Cậu có dám quay về không, dám không?”

Tôi: “Tớ không dám!”

Tiểu Nhị: “...”

Chương 63

Không thể trốn chạy

Nói chuyện thêm với Tiểu Nhị một lúc, tôi nghiêm túc nói: “Nhờ cậu giúp tớ một việc.”

Tiểu Nhị: “Việc gì?”

Tôi: “Đừng nói với Chung Nguyên là tớ đã ở đây.”

Tiểu Nhị: “Yên tâm đi, tớ hứa với cậu.”

Tôi xúc động ôm lấy Tiểu Nhị, nói: “Tớ sẽ tin cậu một lần.”

Bỗng nhiên, trong một giây, màn hình máy tính của tôi từ màu sắc lung linh chuyển sang đen trắng. Tôi giật mình, bình tĩnh nhìn lại, thi thể Tiểu Diễm Diễm đại thúc đã nằm trên bãi cỏ.

Một người con trai trên đầu viết ba chữ “Trầm Tĩnh Thạch” cầm đao đứng bên cạnh thi thể của tôi nói: “Tên biến thái to gan, đến vợ của người ta cũng dám sàm sỡ, thử hỏi còn vương pháp hay không!”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị: “...”

Tôi bị tổn thương, quyết định out.

Về đến phòng trong khách sạn, đầu tôi càng đau, còn toát mồ hôi lạnh. Lạ thật, sao trạng thái thất tình lại giống với bị cảm thế này, lẽ nào tôi vẫn chưa khỏi ốm?

Tôi mượn nhiệt kế ở bàn lễ tân, ba mươi bảy phẩy ba độ, không hề sốt.

Thấy đầu nặng trĩu, tôi đi tắm sau đó trùm chăn ngủ một giấc.

Hôm sau, tôi tỉnh rất sớm nhưng không muốn dậy, nằm trên giường nhớ về Chung Nguyên, cứ khóc rồi lại cười. Tình yêu khiến người ta phát điên, có lúc tôi thấy mình hơi bông bột, không cần biết sau này sẽ xảy ra chuyện

gì, tôi sẽ luôn cùng Chung Nguyên đối diện, chỉ cần chúng tôi được ở bên nhau. Nhưng bông bột cũng vẫn chỉ là bông bột.

Khóc là một hoạt động tiêu tốn sức lực, vì thế buổi trưa, tôi hơi đói, ra ngoài ăn một chút rồi lại đứng trước cửa quán net.

Lúc đăng nhập vào trò chơi, tôi vẫn là một cái xác, điều này không có gì kỳ lạ, kỳ lạ là Tiểu Nhị vẫn đứng ở chỗ cũ, ừm...

Tiểu Nhị vừa nhìn thấy tôi lên mạng, tiến lên mấy bước, ngồi bên cạnh thi thể của Tiểu Diễm Diễm đại thúc, ấp úng nói: “Tam Đầu Gỗ à, cậu chết thảm quá!...”

Bạn à, bạn nghĩ đây đang quay phim sao, tình tiết hôm nay nối tiếp hôm qua... (>_<)

Không ai giúp tôi sống lại, tôi chỉ biết tiếp tục là thi thể, yếu ớt nói: “Thí chủ, trùng hợp quá!”

Tiểu Nhị tung tăng nói: “Trùng hợp cái gì, thực ra tớ vẫn đợi cậu.”

Tôi: “?”

Tiểu Nhị: “Tam Đầu Gỗ, nói cho cậu một chuyện rất vui.”

Tôi: “Chuyện gì?”

Tiểu Nhị: “Tớ có một người bạn tốt trong trò chơi này, hôm qua Lộ Nhân Giáp đã giúp tớ tìm ra vị trí của người ấy.”

Tôi: “Thế là thế nào, cậu lại truy sát ai à?”

Tiểu Nhị lắc lắc ngón tay: “Không phải là vị trí ở trong trò chơi mà là vị trí ở ngoài đời.”

Tôi lắc đầu: “Như vậy cũng làm được à? Kỹ thuật này thật đáng sợ.”

Tiểu Nhị gửi một biểu tượng lắc lư nói: “Sau đó tớ đã bán thông tin này cho Chung Nguyên, anh ấy đã đồng ý kể cho tớ những chuyện không hay của Lộ Nhân Giáp, ha ha ha...”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị: “Cậu vẫn không hiểu à?”

Tôi lau mồ hôi: “Người đó... không là tớ đấy chứ?”

Tiểu Nhị: “Cậu nghĩ là ngoài cậu ra thì Chung Nguyên còn có hứng thú với ai nữa chứ?”

Tôi cười nham hiểm: “Tiểu Nhị, cậu ngốc thế à? Cậu nghĩ là tớ không thể chạy trốn à? Lẽ nào tớ ngồi đây để anh ấy đến bắt.”

Tiểu Nhị ôm bụng cười: “Cậu chạy đi, chạy đi!”

Tôi bỗng có một linh cảm chẳng lành, từ từ quay đầu lại, thấy Chung Nguyên đang đứng sau lưng, cúi mặt nhìn tôi tỉnh bơ.

“Á...”

Xin thứ lỗi vì lúc đó tôi không thể giữ được bình tĩnh, thử nghĩ xem một người đang ở một nơi bí mật tập trung tinh thần nói chuyện, sau lưng lại xuất hiện một người với bộ dạng như quỷ dữ, còn biểu hiện cứ như một cái xác chết cứng đờ, ai gặp phải tình huống này cũng sẽ hồn xiêu phách tán, hoảng hồ đây lại là người mà tôi không muốn gặp nhất...

Phản ứng của Chung Nguyên cũng không bình thường, anh nhanh chóng bịt miệng tôi, rồi kéo tôi đứng dậy, vác tôi lên vai đi thẳng ra ngoài. Tôi nằm trên vai anh, đâm vào lưng anh quát: “Biến thái! Mau bỏ em xuống!”

Cảnh tượng này sao mà quen thuộc đến vậy?

Chung Nguyên bước những bước dài, không hề bỏ tôi xuống, lạnh lùng nói một câu: “Em mà còn nói nữa là anh sẽ hôn em ngay bây giờ.”

Tôi lập tức im bặt.

Thôi được, tôi thừa nhận, mặt tôi không dày bằng mặt anh.

Chung Nguyên vác tôi đi vào khách sạn nơi tôi đang ở, sau đó vòng qua bàn lễ tân, đi thẳng lên tầng hai, tìm thấy phòng 801, lôi chìa khóa từ trong túi của tôi ra mở cửa. Tôi nằm trên vai anh, than: “Khả năng làm việc của anh thật đáng sợ.” Còn đáng sợ hơn cả điệp viên 007.

“Quá khen, không phải là bị em ép sao?” Vừa nói Chung Nguyên vừa dùng sức đẩy cửa.

Chung Nguyên đi vào phòng, ném tôi lên giường, sau đó đè lên người tôi.

Tôi đang định nói, không kịp phòng bị gì đã bị anh bịt miệng, hôn tới tấp như vũ bão.

Tôi chưa từng thấy Chung Nguyên thô bạo như vậy, nụ hôn của anh mang theo cơn giận dữ không thể kiềm chế, anh cắn tôi không thương tiếc khiến môi tôi bồng rộp... Đây đâu phải là hôn, rõ ràng là mưu sát!

Người tôi bị anh đè lên đau nhức, cánh tay bị bóp đến đau nhức, môi cũng bị anh cắn đến đau nhức... Tôi không thể chịu được nữa, từ cổ họng phát ra những tiếng rên đau đớn để mong anh thương xót. Cuối cùng con người ấy cũng buông tôi ra, sau đó...

Anh đè lên người tôi, hai đầu gối quỳ xuống giường làm điểm tựa, ngồi hờ trên người tôi, cúi người, hai tay kẹp hai bên đầu tôi, đầu cúi xuống nhìn tôi nở nụ cười khác thường nói: “Em đang quyến rũ anh sao?”

Tôi: “...”

Tôi thở khó nhọc, cố gắng nói: “Đại ca, anh đừng có thiếu kiềm chế như thế được không?”

Chung Nguyên vuốt ve cằm tôi, sau đó ngồi thẳng dậy, từ từ cởi chiếc cúc áo sơ mi của tôi: “Còn kiềm chế hơn nữa, em có muốn thử không?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên bỗng cúi xuống, đầu tiến gần về phía tôi, lạnh lùng nói: “Muốn bỏ anh?”

Tôi: “Ừm...”

Chung Nguyên: “Muốn chia tay anh?”

Tôi: “Ừm...”

Ánh mắt anh dần tối lại, truyền đạt một thông điệp: Chung Nguyên giận rồi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng...

Tôi không dám nhìn anh, đành nhắm mắt.

Bỗng một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trán tôi, tiếp đó là giọng nói đầy oán trách của Chung Nguyên: “Anh cứ nghĩ sẽ không tìm được em nữa.”

Tôi: “...”

Thực ra tôi muốn nói là, huynh đài ơi, hình như anh không phù hợp với con đường chính đạo, mấy câu thoại này không hợp với anh chút nào.

Chung Nguyên bắt đầu kể tội: “Không vào hòm thư, không chat, không lên diễn đàn, đến cả thẻ ngân hàng cũng không dùng... một dấu vết cũng không có.”

Tôi mở mắt, nhìn anh với ánh mắt đầy ẩn ý: “Cái đó... Đại ca, em nhớ là chúng ta đã chia tay rồi?”

Chung Nguyên lần thứ n đoán trúng suy nghĩ của tôi, nói: “Còn nghĩ đến chia tay à? Em nghĩ thì nghĩ, còn nói đến chia tay, anh sẽ có biện pháp để em thực sự trở thành người của anh.”

Tôi: “...”

Tại sao toàn dùng chiêu này để uy hiếp tôi vậy!

Chung Nguyên chột nghiêm nghị nói: “Đầu Gỗ, chúng ta nói chuyện đi.”

Tôi gật đầu: “Được, anh đổi kiểu ngồi trước đã.” Cái tư thế kìm kẹp này, em nhìn mà thấy đỏ mặt.

Chung Nguyên: “Được, đổi tư thế khác.”

Tôi: “...”

Không ra vẻ lưu manh thì chết, thì chết à?

Chung Nguyên chẳng hề xấu hổ, biểu hiện rất trong sáng áp sát vào tôi rồi nằm xuống, kéo tôi vào lòng, nói: “Đầu Gỗ, thực ra anh không biết phải

dùng cách nào để yêu em nữa?”

Tôi: “Anh nói vậy là sao?”

“Con người em vốn là sự tổng hòa của những mâu thuẫn. Em rất mạnh mẽ nhưng lại tự ti; em rất vô tâm nhưng có lúc lại lo lắng đến từng chuyện nhỏ nhất; em rất yếu đuối nhưng cũng rất kiên cường.”

Tôi ngắt lời anh: “Anh cứ nói thẳng em là đứa có tính cách không bình thường cho rồi.”

“Yên lặng, anh nghiêm túc đấy. Anh đã gặp rất nhiều loại người, tiếp xúc với họ trước nay anh đều có phương pháp riêng, nhưng khi gặp em, anh không biết mình nên làm thế nào. Anh muốn dành những thứ tốt nhất trên đời này cho em nhưng anh biết em không muốn. Bởi vì khi đối diện với chuyện tình cảm, em lại càng đòi hỏi sự bình đẳng khi yêu hơn bất cứ cô gái nào mà anh biết. Có lúc anh hy vọng em có thể giống với những cô gái khác, muốn anh mua cho em quần áo đẹp hay trang sức đắt tiền, có lẽ như vậy anh mới có cảm giác an toàn hơn với tình yêu của chúng mình, nhưng nếu em như vậy, anh lại cảm thấy quá xa lạ... Anh cũng không biết anh yêu em ở điểm này hay ghét em ở điểm này nữa.”

“Ừm, em nghe không hiểu.”

“Mặc dù em là một người thích mơ mộng, nhưng khi đối diện với thực tại, em lại là người dễ dàng chấp nhận thực tế hơn bất kỳ ai, kể cả anh.”

“Chúng tỏ em rất bình tĩnh.”

“Không, chúng tỏ em thiếu nhiệt huyết với cuộc sống, em không tự tin với một số vấn đề chủ quan, ví dụ như chuyện tình cảm.”

“...” Được rồi, em thừa nhận, anh nói cũng có phần đúng.

“Còn nữa, Đầu Gỗ, anh biết, thực ra em rất tự ti, em không tin tưởng vào bản thân mình. Anh hy vọng...” Anh bỗng ngẩng lên, nghiêm túc nhìn vào mắt tôi: “Anh hy vọng em có thể tin tưởng vào anh.”

“Giờ anh đã vĩ đại đến mức khiến người ta phát sợ rồi, em rất tin tưởng anh.”

“Vậy sao em vẫn muốn trốn chạy?”

“...” Vấn đề này thật khó lý giải.

Chung Nguyên chỉ vào môi tôi: “Nói với anh, em tin rằng anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.”

Tôi ngập ngừng một lát, hỏi: “Chung Nguyên, anh thực sự tin vào câu chuyện cổ tích hoàng tử và cô gái Lọ Lem sao?”

Chung Nguyên nhìn xuống, ánh mắt dịu dàng. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, anh chậm rãi nói: “Em không phải cô gái Lọ Lem, em là công chúa của anh.”

Chương 64

Hoãn binh

Chung Nguyên áp trán lên trán tôi, chau mày nói: “Công chúa yêu quý, nàng bị sốt rồi?”

“Anh bỏ ngay cái kiểu xưng hô khó nghe đó đi...” Tuy nổi da gà nhưng nghe vậy trong lòng cũng thấy ngọt ngào, thật xấu hổ, tôi đúng là đạo đức giả...

Chung Nguyên dứt khoát nói: “Em bị sốt rồi?”

Anh lấy nhiệt kế từ túi hành lý ra (túi hành lý của anh nên được đổi tên thành túi vạn năng) đưa cho tôi.

Tôi quay mặt đi: “Hôm qua em đo rồi, không có vấn đề gì.”

“Lẽ nào em muốn anh giúp em?” Vừa dứt lời Chung Nguyên đã bắt đầu cời cúc áo của tôi.

Tôi vội đẩy anh ra, anh thật đáng sợ!

Kẹp nhiệt kế xong, ánh mắt của Chung Nguyên bị lộ thuốc trên bàn gậy chú ý. Anh cầm lấy lọ thuốc, xem kỹ, hỏi: “Đây là thuốc gì?”

“Khang Thái Khắc, thuốc chữa cảm cúm.”

“Em bị cảm à?”

“Mấy ngày trước em bị dính mưa, nhưng khỏi rồi.”

Chung Nguyên xóc lọ thuốc lên: “Bị cảm thì uống thuốc này à?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy.”

Chung Nguyên giơ lọ thuốc ra trước mặt tôi, chỉ chữ ở giữa trong ba chữ, nói: “Em nhìn cho kỹ, đây là cái gì.”

Tôi đọc từng từ một: “Khang... Tần... Khắc.”

Á, tiệm thuốc lang băm định hại chết người à?

Tôi nhìn thời gian, lấy nhiệt kế ra, tự mình xem trước, sau đó đưa cho Chung Nguyên: “Nhìn đi, ba mươi bảy phẩy ba độ, em nói là không sao mà.”

Chung Nguyên nhìn thấy nhiệt kế, sắc mặt bỗng thay đổi: “Ông bà ông vải ơi, đây gọi là sốt lạnh! Đi, đến bệnh viện.”

Tôi nằm ì trên giường: “Không cần đâu, uống thuốc sẽ khỏi thôi.”

Chung Nguyên vứt lọ thuốc vào thùng rác: “Còn định uống Khang Thái Khắc?”

“...”

Chung Nguyên không nói thêm một lời, bế tôi lên.

Tôi giật mình: “Anh làm gì vậy?”

Giọng Chung Nguyên quả quyết: “Đi bệnh viện.”

Tôi lau mồ hôi: “Chân em đâu có bị gãy, em có thể tự đi được.”

Chung Nguyên cúi đầu hôn mạnh lên môi tôi, sau đó cười hì hì nói: “Anh thích bế em.”

Đáng ghét!

Lúc đi qua quầy lễ tân, hai cô gái trẻ đang nói chuyện với nhau. Lúc chúng tôi đi gần đến cửa, một cô thì thầm với cô kia: “Nhìn kìa, vác vào, bế ra.” Nói xong, hai cô cười khúc khích.

Tôi vùi mặt vào lòng Chung Nguyên, chẳng có mặt mũi nào mà nhìn ai.

Ở bệnh viện, hỏi han tình trạng của tôi xong, cô bác sĩ nhìn có vẻ hòa nhã bỗng mặt dài thườn thượt nói: “Cháu cũng gan thật đấy, sao không đợi đến khi chuyển thành viêm phổi rồi hãy đến!”

Tôi: “...”

Chung Nguyên xoa đầu tôi, thay tôi giải thích: “Cô bé ngốc này không biết là mình đã bị ốm.” (Xin anh, anh thực sự đang giải thích giúp em à?)

“Ồ...” Bác sĩ hiểu ra gật gật đầu, sau đó lại bắt đầu quay sang phê bình Chung Nguyên: “Cậu cũng quá thiếu trách nhiệm, có một cô em gái thiếu năng lực này cũng không chăm sóc cẩn thận một chút.”

Chung Nguyên: “...”

Lời của bác sĩ có vẻ hơi khó nghe nhưng cũng là có ý tốt, sau khi chẩn đoán cẩn thận cho tôi, còn nhân tiện đưa quyển sách *Phương pháp giúp dục trẻ em bị thiếu năng* ở trong văn phòng tặng cho Chung Nguyên.

Tôi ở bên cạnh nhìn mà lau trộm mồ hôi, cô à, cứ cho là cô nghĩ cháu bị thiếu năng trí tuệ đi nhưng cô có nhìn thấy đứa bé nào to con như cháu chưa?

Bị chị y tá thực tập đâm cho ba nhát, cuối cùng chị cũng tìm đúng vị trí, tiêm cho tôi một mũi thuốc chống viêm. Tôi bơ vết tiêm đi ra khỏi phòng bệnh, Chung Nguyên đến gần, anh nhìn tôi một lượt biết tôi bị tiêm chệch ven nên ân cần hỏi: “Có cần anh xoa giúp em không?”

Tôi: “...” Vẫn là câu nói đó, không làm ra vẻ lưu manh thì chết, thì chết, thì chết à?

Về đến khách sạn, tôi lôi Chung Nguyên đến quầy lễ tân để anh tự thuê một phòng. Chung Nguyên cũng đành lôi chứng minh thư, nói với cô lễ tân: “Một phòng đơn.”

Cô lễ tân ngạc nhiên: “Anh không phải đã...”

“Đúng vậy, tôi đã tham quan phòng cô ấy rồi.” Chung Nguyên khoác vai tôi. “Bây giờ tôi muốn đặt thêm một phòng.”

“Nhưng...”

Chung Nguyên ra vẻ hiểu chuyện giúp cô lễ tân trả lời: “Cô định nói là đã hết phòng rồi phải không?”

Tôi huých vào Chung Nguyên: “Đừng làm loạn.”

Cô lễ tân lại nói: “Đúng là đã hết phòng rồi anh ạ, nếu anh cần phòng có thể đi đến khách sạn XXX đối diện, đó là chi nhánh của chúng em, cũng có

thế bao tiêu.”

Cô lễ tân này đến là buồn cười, ở khách sạn còn bao tiêu, chúng tôi đâu có phải là đoàn khách du lịch.

Lúc này, Chung Nguyên tinh thần phấn chấn hẳn lên, cười hì hì nói với tôi: “Công chúa yêu dấu, thật tiếc quá, họ không còn phòng nữa rồi.”

Đại ca, sao em chẳng nhìn thấy chút tiếc nuối nào trên mặt anh vậy...

Về đến phòng, Chung Nguyên lấy thuốc và nước cho tôi. Ngoài thuốc viên còn có một túi thuốc nước. Chung Nguyên đun sôi lại túi thuốc, đợi nguội rồi tự tay rót cho tôi, tôi uống một ngụm, nghiêng răng nói: “Sao mà đắng vậy?”

Chung Nguyên xoa đầu tôi: “Đắng nữa cũng phải uống.”

Tôi đành nhắm mắt, một hơi uống hết chỗ thuốc trong cốc, uống xong thấy đắng đến phát khóc, tê buốt cả thái dương.

“Đắng đến vậy sao? Để anh thử xem.” Chung Nguyên cúi đầu hôn tôi.

Tôi quay đầu tránh anh: “Em đang bị ốm đấy.”

Chung Nguyên chẳng nói chẳng rằng, quay mặt tôi lại rồi hôn. Nụ hôn ngọt ngào đến ngây ngất.

Nụ hôn càng sâu hơn, rõ ràng trong miệng tôi có một viên kẹo ngọt, cảm giác đắng ngắt khi nãy dần tan biến.

Một lúc sau, Chung Nguyên buông tôi ra, đưa lưỡi liếm liếm môi, mắt lim dim nhìn tôi, không nói gì, nhưng trong đôi mắt mê hồn của anh lại ẩn chứa một nụ cười.

Tôi thở hắt ra, hỏi anh: “Anh ăn kẹo?”

Chung Nguyên áp trán lên trán tôi, thì thầm: “Đây gọi là đồng cam cộng khổ.”

Huỳnh đài ời, anh đúng là người giàu ý tưởng.

Chung Nguyên từ nhà tắm đi ra, trên người vẫn mặc áo sơ mi, chỉ là thay một chiếc khác.

Tôi nằm trên giường, thắc mắc: “Đừng nói với em là anh không mang đồ ngủ nhé!” Xin anh, túi đồ của anh là chiếc túi vận năng cơ mà.

Chung Nguyên: “Có mang.”

Tôi: “Thế tại sao anh không mặc?”

Chung Nguyên cười mê hoặc: “Bởi anh thấy như thế này sẽ sexy hơn, có thể em sẽ thích hơn.”

Sao mà tôi thấy anh có chút không bình thường.

Chung Nguyên nằm trên giường, một tay chống cằm, cúi đầu nhìn tôi: “Bảo bối, bác sĩ nói em ra chút mồ hôi là sẽ khỏi.”

Tôi chớp mắt: “Sau đó thì sao?”

Chung Nguyên: “Sau đó... em hiểu mà.”

Tôi: “Em không hiểu.”

Chung Nguyên: “Một chút nữa em sẽ hiểu thôi.” Nói rồi, anh cúi đầu hôn tôi, cái tay không ngoan lườn vào áo ngủ của tôi, chu du trên eo tôi, sau đó tiến dần lên trên...

Hả, tôi hiểu rồi...

Tôi kéo tay anh, đẩy anh ra: “Cấm quan hệ trước hôn nhân.”

Chung Nguyên lại sát đến, ôm chặt tôi, ngửi ngửi lên cổ tôi, hăng giọng nói: “Ngày mai chúng ta kết hôn.”

Cổ tôi bị anh làm cho buồn buồn, tôi cười khúc khích nói: “Còn hơn bốn tháng nữa anh mới đủ tuổi kết hôn nhé!”

Ánh mắt Chung Nguyên kém tươi tỉnh, tay lại bắt đầu hư: “Thế thì bây giờ chúng ta tự ước hẹn trọn đời với nhau trước.”

Tôi muốn đẩy anh ra nhưng tay chân đều bị anh kẹp lại, không nhúc nhích được, chỉ biết nói: “Này... em đang là bệnh nhân đấy!”

Chung Nguyên: “Càng tốt, anh giúp em chữa trị, ra mồ hôi là khỏi mà.” Anh nói rồi cúi đầu hôn lên cổ tôi, rồi thẳng đường xuống phía dưới, cắn cắn lên xương đòn của tôi.

“Bình tĩnh, huynh đài à, anh phải bình tĩnh!” Tôi vừa nói vừa cố gắng tìm cách đẩy anh ra.

Ai ngờ anh lại nói: “Đừng giãy nữa, em mà còn cựa quậy, đến kịch anh cũng không diễn nữa đâu.”

Tôi: “...”

Tôi bỗng thấy phía dưới có một thứ chất lỏng nóng quện thuộc chảy ra, vì thế tôi hét lên: “Chung Nguyên, em phải vào phòng vệ sinh.”

Chung Nguyên bỏ tôi ra, cười khì khì nói: “Đi đi... kể hoãn binh không có tác dụng đâu, anh không tin là em có thể ở trong phòng vệ sinh cả đêm.”

Một lúc sau, tôi từ phòng vệ sinh đi ra: “Hết sức xin lỗi, em đến tháng rồi, ha ha ha...”

Chung Nguyên “...”

Lúc tôi từ phòng vệ sinh đi ra một lần nữa, tôi nhìn thấy Chung Nguyên nằm sấp trên giường, chân tay dang ra, không động đậy. Tôi đi đến lay lay anh, cười nói: “Anh sao vậy?”

Chung Nguyên vẫn không động đậy, giọng đau khổ: “Ham muốn thiêu đốt, cầu cứu vô tác dụng, đã chết.”

Tôi đổ lên người anh cười ha hả, không thể không thừa nhận cái dáng vẻ này của anh quá dễ thương.

Chung Nguyên bỗng nằm ngửa ra, ôm tôi vào lòng, hơi chau mày nói: “Em lại ăn linh tinh gì rồi? Sao lần này lại sớm hơn một tuần?”

Tôi cốc đầu anh: “Anh biết nhiều quá rồi.” Đến tôi còn chẳng tính được thể mà người bạn tốt này lại còn ghi chép thời gian biểu cho tôi, anh cái gì cũng nhớ rất rõ, trời ơi!

Chung Nguyên sờ sờ vai tôi, rồi lại bóp bóp thắt lưng tôi, chau mày nói: “Sao lại gầy đi rồi?”

Phí lời, tôi là người bị thất tình mà. Tôi không trả lời anh, chỉ bắt chước anh nắn nắn vai anh rồi lại bóp bóp thắt lưng anh nói: “Anh sao cũng gầy đi vậy?”

Chung Nguyên thở yếu ớt nói: “Đừng có sờ soạng lưng tung!”

Tại sao đến cuối cùng lại cứ như tôi mới là người đang sàm sỡ anh vậy chứ?

Chương 65

Ông nội Chung Nguyên

Sóng gió giữa tôi và Chung Nguyên đã lắng xuống, tình yêu của chúng tôi lại tốt đẹp như lúc ban đầu. Thực ra, từ khoảnh khắc gặp lại Chung Nguyên, tôi đã nhận ra mình vĩnh viễn không thể rời xa anh. Tình yêu quả là thần kỳ, nó có thể khiến người ta trở nên yếu đuối, sợ mất người đó đến mức phát điên, cũng khiến người ta trở nên mạnh mẽ, bất luận tương lai có thế nào, chỉ cần hai người được ở bên nhau là đủ.

Bây giờ, tôi đã hiểu cách làm của Vân Nhược. Đúng vậy, em không thể rời xa anh, cho dù chuyện gì xảy ra, dù nên hay không nên, em cũng sẽ không rời xa anh.

Hơn nữa, Chung Nguyên từng nói với tôi một câu tự đáy lòng. Cho dù tôi không tin bản thân mình thì cũng phải tin anh... Anh đã biến thái đến vậy, chắc chắn sẽ đem hạnh phúc đến cho tôi.

Giờ đây, tôi nhận ra, tình yêu trước đây của tôi rất ích kỷ. Hôm gặp lại Chung Nguyên, anh có vẻ gầy đi rất nhiều, nhìn khuôn mặt hốc hác của anh, lòng tôi đau nhói. Lúc đó, tôi mới hiểu, thì ra trước nay tôi chỉ nghĩ cho bản thân mình. Gặp phải bất cứ chuyện gì, tôi cũng làm theo ý mình, vì thế đã làm cho cả hai đều bị tổn thương. Vân Nhược nói đúng, tình yêu không chỉ là sự chia sẻ mà còn là cùng nhau gánh vác, cùng nhau đối mặt với hiện thực, cùng đau khổ với người mình yêu. Chỉ có tình yêu như vậy mới đủ sâu sắc, đủ kiên cường.

Nói tóm lại, tôi đang học cách để yêu, chứ không phải học cách để được yêu.

Khi trả phòng, tôi thấy Chung Nguyên rút ra một đồng thẻ nhận phòng trên quầy lễ tân. Nhân viên lễ tân nhiệt tình thu lại số thẻ đó, cười lúng liếng: “Tiên sinh, mời ngài lần sau lại đến.”

Tôi chỉ vào đồng thẻ, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì thế?”

Cô ta không để ý đến tôi, tiếp tục nhiệt tình nói với Chung Nguyên: “Mời ngài lần sau đến đặt phòng trước...”

Bấy giờ tôi mới hiểu ra.

Tôi trợn mắt nhìn Chung Nguyên, cố gắng thể hiện sự tức giận của mình qua ánh mắt, sau đó rít từng tiếng một qua kẽ răng: “Chung Nguyên! Anh đúng là kẻ lưu manh!”

Chung Nguyên cười ha ha, rồi choàng tay qua vai tôi. Đợi đến khi xung quanh không còn ai, anh liền đặt một nụ hôn thật kêu lên má tôi, thì thầm bên tai tôi: “Vợ à, chồng biết chồng sai rồi, vợ phạt chồng cả đêm qua vẫn chưa đủ sao?”

Mặt tôi đỏ bừng, tôi giận dữ quát: “Ai phạt anh kia chứ?”

Chung Nguyên dựa sát vào người tôi, nói: “Em suýt nữa thì đốt anh cháy thành than rồi còn gì?”

Tôi: “...”

Khi Chung Nguyên và tôi đi ra, tôi vẫn nghe thấy tiếng cười của cô nhân viên lễ tân phía sau lưng.

Bực quá đi mất! Tôi chỉ muốn cảnh cáo cô ta có cười thì cười nho nhỏ thôi! (>_<)

Tôi không trở về thành phố B mà đi thẳng đến Thượng Hải để gặp ông nội của Chung Nguyên. Sau khi lưu lạc nửa đời người ở Nam Dương, cuối cùng vị đại gia này cũng đã mở mày mở mặt, áo gấm hồi hương.

Để đem đến cho ông nội Chung Nguyên một niềm vui bất ngờ, tôi và anh lặng lẽ về Thượng Hải mà không đánh tiếng trước.

Ông nội Chung Nguyên đã lui về nghỉ ngơi, trao lại toàn bộ công việc trong tập đoàn cho các cháu quản lý. Ông chỉ đợi Chung Nguyên rèn luyện cho cứng cỏi, sau đó sẽ về kế thừa sự nghiệp của mình. Ông lão giờ đang an dưỡng tuổi già ở một khu bình dân, ngày ngày an nhàn rong chơi, thỉnh

thoảng ngồi tranh luận và chơi cờ với mấy cụ già trong khu, rồi lại khen con trai thế này cháu trai thế kia. Ông sống một cuộc sống rất ung dung và tự tại. Có thể nói, cuộc sống tránh xa chốn đô thị là như thế.

Thật không may, khi tôi và Chung Nguyên về đến nhà ông nội thì ông không có nhà, chỉ còn người giúp việc. Chung Nguyên gọi bà là thím Dương. Thím Dương nói, ông nội đã dẫn chú Dương ra chòi hóng mát đánh cờ, ông nói hôm nay phải tìm ông Triệu để báo thù cho bằng được.

Chung Nguyên bóp trán, ngán ngẩm nói: “Ân oán giữa ông nội và ông Triệu vẫn chưa chấm dứt ư?”

Thím Dương nắm tay tôi, vừa cười vừa nói: “Hết cái gì mà hết. Hôm nay người này thắng, hôm sau người kia lại thắng, thua một cái là lại về nhà đập đồ đạc. Mấy ngày trước, ông ấy còn đập tan tành cái bình ngũ sắc từ thời Càn Long, đến lúc hồi hận thì đã muộn. Sau đó, chú Dương của cháu lại lần được một chiếc đĩa mẫu đơn men hồng thời Vạn Lịch nên mọi chuyện mới yên ổn trở lại.”

Cố hòng tôi ghen ghen, hình như tính cách của ông lão này không dễ chịu lắm thì phải.

Thím Dương thấy bộ dạng của tôi, liền cười nói: “Cháu đừng sợ, mặc dù ông ấy hay đập đồ đạc nhưng không bao giờ mắng người khác, chỉ mắng tiểu thiếu gia sao không về thăm ông ấy thôi.”

Chung Nguyên: “...”

Thím Dương hàn huyên với chúng tôi một lúc, rồi đi ra ngoài mua đồ. Tôi và Chung Nguyên ngồi ở nhà chờ ông về, nhưng đợi được một lúc thì cả hai thấy nhàm chán nên quyết định đi tìm ông.

Trong chòi hóng mát mà Chung Nguyên dẫn tôi đến có một nhóm người già đang ngồi túm tụm chơi cờ. Hỏi han một lúc, chúng tôi mới biết ông nội Chung Nguyên bị thua nên đã tức giận bỏ về với chú Dương. Một ông lão ngẩng đầu, cười tít mắt nhìn Chung Nguyên, đặc chí nói: “Ông nội cháu

càng ngày càng kém đấy, chơi chưa được nửa tiếng đã vút mũ giáp bỏ về rồi.”

Tôi đoán chắc đó là ông Triệu. Lúc này ông đang cầm quân đen, cách một tiếng đã ăn mất quân pháo của đối phương một cách ngon lành. Tôi vô cùng tò mò về vị cao thủ này nên kéo Chung Nguyên dừng lại, ngắm nghía thế cờ trên bàn. Bây giờ, quân đen của ông Triệu chiếm thế thượng phong, hai xe, một pháo, một mã đang nhắm nhe uy hiếp đại bản doanh của đối phương. Nếu so sánh một chút, có thể thấy tình thế quân đỏ có vẻ hơi thảm: vừa bị ăn mất pháo, giờ chỉ còn một xe, hai mã, hơn thế quân xe lại bị chặn lại ở đằng sau, không thể qua nổi sông.

Ông lão cầm quân đỏ nhìn chăm chăm vào bàn cờ, ngồi im không nhúc nhích. Không khí căng thẳng như thành bị địch bao vây.

Chung Nguyên không mấy hứng thú với trò này, chỉ cười nói: “Ông Triệu, ông ngày càng oai phong đấy ạ!”

Ông Triệu nghe xong, ngửa mặt lên trời cười lớn, dáng vẻ rất hung hăng, ngạo mạn.

Tôi chăm chú nhìn thế cờ. Một lúc sau, tôi bóp bóp tay Chung Nguyên, thì thầm vào tai anh: “Thế cờ này, khả năng thắng của quân đỏ lớn hơn quân đen đó.”

Ai dè ông Triệu đó nghe thấy được. Mặt ông ta tối sầm, nhìn tôi vẻ không vui: “Cô bé, cháu vừa nói gì thế?”

“Cháu... Hức...” Tôi kéo Chung Nguyên, định rút lui.

Song mới đi được hai bước, chúng tôi đã bị ông Triệu gọi giật lại: “Cháu lại đây, ta muốn xem thế thắng của quân đỏ lớn ở chỗ nào.”

Tôi bây giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan, thật hối hận vì đã nói xen vào.

Chung Nguyên kéo tay tôi, nhìn ông Triệu, cười nói: “Ông Triệu, vợ cháu còn trẻ nên chưa hiểu chuyện, ông đừng chấp cô ấy.”

Ai dè ông Triệu chau mày, nghiêm nghị nói: “Ta có chấp con bé đâu, ta chỉ muốn biết thế thắng của quân đỏ ở đâu thôi.”

Lúc này, ông lão cầm quân đỏ đứng dậy, nhường ghế, nhìn tôi cười: “Cô bé, đừng sợ, qua đây, ta cũng muốn xem quân đỏ có thể thắng như thế nào.”

Tôi đành lê bước qua đó, nhưng không dám ngồi xuống, chỉ chỉ vào bàn cờ, nói: “Mặc dù quân đen đã bao vây đối phương nhưng vẫn chưa tạo được thế cờ chắc chắn, quân đỏ còn một xe, hai sĩ trấn thủ phía sau nên vẫn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian.”

Ông Triệu nghe xong, cười không ngớt, nói: “Sao lại nói có thể chống đỡ được một khoảng thời gian? Thế sau đó thì sao? Không phải là sẽ bị ta dần dần ăn hết quân sao?”

Tôi lắc đầu, đáp: “Không cần lâu đến thế đâu ạ, hai mã của quân đỏ có thể ép quân đen hết cờ.”

Một người đứng cạnh nghi ngờ hỏi: “Sức tấn công của hai mã có thể mạnh hơn hai xe được sao? Huống hồ quân đen còn có thêm một mã, một pháo nữa.”

Tôi lại lắc đầu: “Phía sau của quân đen chỉ còn lại một tượng, một sĩ, không còn quân nào để ngăn vó ngựa tung hoành, vì thế nên hai mã của quân đỏ càng có thêm không gian để phát huy sức mạnh. Trong khi đó phía sau của quân đỏ, mặc dù đã bị quân đen áp đảo, nhưng do các quân cờ đứng chen chúc, vó ngựa không thể tiến vào, quân mã coi như vô dụng. Còn quân pháo bên quân đen cũng chẳng thể làm gì vì bị vướng hai quân xe của mình và bị chặn bởi quân đỏ của đối phương. Thành thử, sức mạnh của quân đen chỉ phụ thuộc vào hai xe, một mã, một pháo, nhưng tất cả các quân đều bị chính mình hoặc đối phương kìm chân. Quân đỏ lại có hai mã để tấn công, hai sĩ, một xe để phòng thủ nên khả năng thắng cờ sẽ rất lớn. Còn quân đen, trước không thể tấn công, sau thì không chắc chắn nên dễ thua hơn quân đỏ.”

Tôi đã nói xong nhưng xung quanh vẫn im lặng. Tôi chợt dạ, thấy mình có lẽ hơi láu táu. Cờ tướng là một môn rất đơn giản nhưng cũng rất sâu sắc.

Chuyện làm người khác mất mặt không quan trọng, dù sao tôi cũng còn trẻ, người ta chắc sẽ không chấp tôi, nhưng nếu để ông nội Chung Nguyên biết được...

Tôi vừa lau mồ hôi vừa thầm nghĩ, ông nội Chung Nguyên liệu có vì chuyện này mà ghét bỏ tôi không...

Chung Nguyên vỗ vai tôi, khẽ nói: “Ai dạy em thứ này thế?”

Tôi nhìn chằm chằm bàn cờ, đáp: “Cha em.”

Cha tôi rất thích đánh cờ. Nhà tôi chỉ có hai người, nên cha thường bắt tôi luyện cờ với ông. Đương nhiên, mỗi lần luyện như thế, tôi đều là kẻ thất bại, nhưng có duy nhất một lần tôi đã thắng, cũng vì tranh thủ trộm quân cờ của ông. Sau đó, ông thấy vô vị nên nhường tôi một xe, một mã, một pháo...

Ông Triệu sa sầm mặt, hỏi: “Theo như cháu nói, quân đen sẽ thua chắc đúng không?”

“Không ạ, thế công của quân đen rất lớn, chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh thì cũng chưa biết thế nào ạ.”

“Chỉ đánh cờ trên giấy.”

“Vâng, thực ra cháu chỉ nói linh tinh thôi ạ!” Tôi vừa cười trừ vừa kéo Chung Nguyên, định lẩn đi.

Song tôi lại bị ông già cổ quái đó gọi giật lại lần nữa. Ông ta cầm một quân cờ gỗ xuống bàn rồi nói: “Chơi với ta nốt ván cờ này, nếu không thắng nổi thì không được về nhà.”

Tôi đành thở dài, ngồi xuống. Đánh cờ, việc thắng thua đâu dễ xác định. Thực ra, đa số những gì tôi vừa nói đều là nói bừa. Dù sao thì ngoài cha và máy tính, tôi chưa từng đánh cờ với ai.

Còn mấy nước cờ tôi học được đều từ cha mà ra. Tôi là đứa đầu óc bả đậu, cũng không biết suy ngẫm này nọ, ngoài trí nhớ tốt, có thể nhớ được rất nhiều nước cờ, những thứ khác tôi hoàn toàn không có ưu thế.

May mà tôi là đứa may mắn, trước khi ông Triệu kia dồn tôi đến chỗ chết, tôi đã chiếu tướng ông ta.

Cuối cùng, ông Triệu đứng dậy, bực tức nói: “Ta thua rồi, cô bé chơi không tồi đâu.”

Tôi cười khiêm tốn: “Đâu có, cháu gặp may thôi ạ!”

Đúng lúc đó, một tràng cười khoái chí vang lên khiến tôi giật mình, suýt chút nữa thì ngã nhào khỏi ghế. Người đó cười ha hả một lúc, rồi nói: “Không ngờ được, thật không ngờ được, Lão Triệu cũng có ngày hôm nay, ha ha. Sao ông lại thua một đứa bé vắt mũi chưa sạch thế, sau này chắc không còn mặt mũi mà gặp người khác nữa đâu nhỉ?!”

Tôi vừa lau mồ hôi vừa ngoái đầu lại. Đó là một ông lão tóc bạc trắng, khuôn mặt hồng hào. Đứng phía sau ông ta là một người đàn ông trung niên. Lúc này họ đang nhìn về phía chúng tôi, vẻ mặt rất... hức... mừng rỡ.

Ông Triệu thấy vậy khó chịu nói: “Ông có thể thử, tôi không tin ông có thể thắng nổi cô bé này.”

Ông lão nọ lại càng cười lớn: “Nó là cháu dâu tôi, tôi muốn nó thua thì chắc chắn nó sẽ thua.”

Những người xung quanh: “...”

Chương 66

Nói chuyện

Trước khi đến Thượng Hải, đã nhiều lần tôi ngồi tưởng tượng xem ông nội Chung Nguyên là người như thế nào, nhưng chưa bao giờ nghĩ ông lại như thế này...

Vì thua cờ, ông nội Chung Nguyên dẫn chú Dương đi bộ một vòng để giải tỏa. Khi ông quay lại, thấy tôi sơ ý đánh thắng ông Triệu nên mừng rỡ nhảy vào mừng cho ông ta một trận, rồi so sánh một thôi một hồi về nghệ thuật chơi cờ, về cháu trai, cháu dâu, v.v... Cuối cùng, ông kết luận: Lão Triệu à, ông hãy ngoan ngoãn để tôi đập xuống chân đi, ha ha ha ha ha...

Thật đáng thương, cháu trai của ông Triệu giờ mới có mười tuổi... >_<

Sau đó, vị thần nhân này oai khí ngút trời dẫn tôi và Chung Nguyên trở về nhà.

Khi chúng tôi về đến nhà, thím Dương đang làm cơm. Theo kinh nghiệm đúc rút từ các bộ phim, tôi thấy mình nên xắn tay vào giúp đỡ để chứng minh tôi sẽ là người mẹ hiền, người vợ đảm sau này. Song ông nội Chung Nguyên nghiêm khắc từ chối thỉnh cầu của tôi. Cuối cùng, tôi đành kính cẩn bưng đến cho ông một chén trà, coi như là làm lễ ra mắt.

Sau khi cầm lấy chén trà, ông cười hà hà rút từ trong ngăn kéo ra một chiếc vòng ngọc bích đưa cho tôi. Tôi lễ phép nhận lấy, sau đó mới biết, chiếc vòng đó già hơn tôi hơn nghìn tuổi. (>_<)

Ăn cơm xong, mọi người ngồi quây quần bên nhau nói chuyện. Tôi nhận thấy ông nội Chung Nguyên là một người thích nói. Khi chúng tôi ngồi với nhau, cơ bản là chỉ có mình ông nói, tôi ngồi bên phụ họa thêm vào, chú Dương, thím Dương thỉnh thoảng mới lên tiếng, còn Chung Nguyên thì nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, không chịu nói gì.

Tôi lén hỏi Chung Nguyên: “Sao anh không quan tâm đến ông?”

Chung Nguyên cười đáp: “Em cứ thử nghe những lời này suốt hai mươi năm thì sẽ biết.”

Lúc này, ông Chung Nguyên bê một chiếc bình men xanh đặt lên trên bàn trà, khoe với tôi con đế ông mới nuôi. Khi đặt bình xuống, ông hơi mạnh tay nên đáy bình đập vào mặt bàn thủy tinh, kêu cạch một tiếng. Thím Dương thấy vậy, lo lắng nói: “Lão gia, xin ngài nhẹ tay một chút, chiếc bình này đáng giá hơn con đế của ngài đấy ạ!”

Tôi không hiểu, liền hỏi: “Cái bình đó sao lại đáng giá ạ?”

Thím Dương cười nói: “Nó là đồ của quan lại thời Tống.”

Tôi giật mình, nhìn chiếc bình đó với ánh mắt kính sợ.

Thím Dương nói nhỏ với tôi: “Cô bé, cháu đừng quan tâm đến những thứ đó, trong nhà này toàn là đồ cổ thôi. Bát chúng ta dùng hôm nay là từ thời Minh đấy, còn cái thứ bày bên cạnh ti vi là gốm màu thời Đường được phục chế lại. Lão gia thường ngày hay uống trà bằng chén Liên Hoa thời Tống, chiếc cốc trên tay cháu là cốc thủy tinh người ngoại quốc dâng tặng triều đình nhà Minh đó.”

Gan tôi vốn bé nhưng giật mình hết lần này đến lần khác nên cũng trở nên thản nhiên khi nghe thím Dương nói. Dù gì thì ông nội cũng là một đại gia, sưu tầm đồ cổ là chuyện bình thường. Chỉ có điều tôi vẫn không hiểu, ông bày nhiều đồ cổ trong nhà như thế mà không sợ bị đổ vỡ sao? Cho dù người trong nhà cẩn thận không làm rơi vỡ thì ông không sợ trộm đến thăm sao?

Tôi đem thắc mắc này nói với thím Dương, thím chỉ xua tay, nói với vẻ đầy tự tin: “Cháu yên tâm đi, nếu tên trộm đó không bị thần kinh thì sẽ không bao giờ nghĩ có người đặt gốm màu đời Đường bên cạnh ti vi đâu.”

Hức, nói cũng phải...

Tiếp đó, thím Dương kể lại cho tôi tiểu sử bị trộm đầy thú vị của mỗi một cổ vật trong căn phòng này. Nghe nói, có một tên trộm chuyên nghiệp

đã đập vỡ trót lọt tủ bảo hiểm trong phòng ông nội Chung Nguyên. Nhưng sau khi nhìn thấy thứ ở trong tủ, tên trộm đáng thương tức đến phát điên.

Thứ đồ ở trong tủ lúc đó là một tấm ảnh chụp ông Triệu bị chó cắn. Nghe nói ngày nào cũng vậy, trước khi đi ngủ, Chung lão gia đều lấy tấm ảnh này ra vuốt ve, rồi ngồi cười một mình mà không nói gì.

Tên trộm trong cơn tức giận đã xé tan tành tấm ảnh, nhanh nhẹn lên ra cửa định tháo chạy, ai dè lại đụng trúng thím Dương vừa đi chợ về. Vậy là nhanh như chớp, thím Dương đã khiến tên trộm ra khỏi nhà không xem ngày giờ kia phải thảm dưới vó ngựa.

Nghe nói, chú Dương là quán quân võ thuật mấy kỳ liền, còn thím Dương là fan hâm mộ của chú ấy.

Khi ông nội về đến nhà thì tên trộm đã bị giải đến đồn công an. Nhưng ông vẫn chưa nguôi cơn giận vì trò tiêu khiển trước khi đi ngủ của ông đã không còn nữa. Vậy là ông nội Chung Nguyên quyết định thuê hẳn một luật sư để khởi kiện tên trộm láo toét kia, lại còn cao giọng đòi tìm sát thủ để “xử đẹp tên khốn kiếp đó”. Sau đó, chú Dương lại phải giúp ông chụp một tấm ảnh ông Triệu bị chó cắn khác. Lúc đấy, mọi chuyện mới kết thúc.

Nghe xong, tôi không kìm nổi, cất tiếng thở dài. Ông Triệu trông đâu có giống khúc xương, sao lại có nhiều chó muốn cắn ông ta thế nhỉ?

Mấy ngày ở nhà ông nội Chung Nguyên, chúng tôi khá bận rộn. Chung Nguyên bị hai kẻ nợ xoay qua xoay lại. Một kẻ thì cầu cứu làm sao để thoát khỏi đứa con gái kia, kẻ kia lại hỏi cách để dạy bảo, khống chế tên con trai nợ. Còn tôi thì bị Chung lão gia kéo đi chơi cờ, thưởng hoa, chọi dế, được ông dạy cho đủ trò hay ho.

Một hôm, Chung lão gia kéo tôi ra ban công ngắm con chim họa mi ông mới mua về. Còn Chung Nguyên ngồi ở phòng khách chỉ cho Sử Vân Hoành cách dạy dỗ Lộ Nhân Ất.

Chung lão gia vừa cho chim ăn vừa nói với tôi về thần bí: “Nha đầu, thực ra trước đây Chung Nguyên vẫn thường nói với ông về cháu.”

“Thế ạ?” Tôi thấy hơi ngượng ngùng. “Anh ấy nói gì về cháu ạ?”

Chung lão gia tức giận nói: “Nó nói, nếu ông không chấp nhận cháu thì nó sẽ đập hết tất cả các cổ vật từ hai trăm tuổi trở lên của ông, sau đó sẽ kể lại những chuyện mất mặt của ông cho lão Triệu biết.”

Hức, nếu làm vậy thì có vẻ hơi nhẫn tâm nhỉ?

Lúc này, tôi đã hiểu tại sao ông nội Chung Nguyên lại dễ dàng chấp nhận tôi như thế.

Chung lão gia hình như đã đọc được suy nghĩ của tôi nên xua xua tay nói: “Cháu đừng nghĩ ngợi nhiều, mặc dù ta già cả lú lẫn nhưng không phải là kẻ cứng nhắc. Con cháu có hạnh phúc riêng của chúng, ta vốn không muốn xen vào làm gì. Huống hồ đứa cháu này ta vốn yêu quý nhất.”

Haizz, ông nói như vậy làm cháu thấy mình thật đáng xấu hổ...

Chung lão gia lại nói thêm: “Đương nhiên rồi, thằng tiểu tử thối Chung Nguyên mặc dù xấu xa nhưng nhất định không nhìn nhầm người.”

Liệu đó có phải là lời khen dành cho tên tiểu tử thối đó không nhỉ? Thôi cứ cho là vậy đi...

Tiếp đó, Chung lão gia bỗng xóa bỏ hình tượng trẻ con thường ngày, thờ dãi rồi nghiêm túc nói: “Cháu dâu à, thực ra ông có một chuyện muốn nhờ cháu giúp.”

“Dạ, chuyện gì ạ?” Vì dáng vẻ nghiêm nghị khác thường của ông nên tôi bỗng thấy căng thẳng.

“Thằng nhóc Chung Nguyên này rất thông minh, nhưng lại thông minh quá!”

“Nghĩa là sao ạ?” Tôi không hiểu, thông minh thì có gì không tốt, tôi chỉ giận tại sao mình không thông minh một chút.

“Có một số chuyện người bình thường rất dễ bị người khác dẫn dắt nhưng Chung Nguyên lại hiểu quá rõ ràng. Chính vì vậy, khi gặp một vấn đề gì đó, nó thường bắt đầu suy nghĩ từ lợi ích của bản thân. Người như vậy

rất hợp với việc kinh doanh nhưng lại dễ dàng biến thành kẻ ích kỷ, lạnh lùng, không quan tâm đến cảm xúc của người khác. Mặc dù người ta vẫn nói vô thương bất gian, nhưng nếu quá gian xảo, ta sợ nó sẽ không phân biệt được tốt xấu, trắng đen, vì đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào. Xét từ khía cạnh này thì Chung Nguyên càng thông minh sẽ càng gặp nguy hiểm. Hơn nữa, tên tiểu tử thối này từ khi sinh ra đã không được nhận nhiều tình cảm của người thân, chỉ sợ nó dễ lầm đường lạc lối.”

Tôi mù mờ gật đầu, giả bộ như đã hiểu. Nghĩ đến tôi có thể hiểu nhưng thực ra Chung Lão gia muốn nói điều gì?

Ông bỗng hào hứng nhìn sang tôi, phấn khích nói: “Bây giờ thì tốt rồi, tên tiểu tử đó đã có điểm yếu.”

Tôi: “Hức...”

Chung lão gia: “Cô bé ngoan, ta có thể nhận ra Chung Nguyên là đứa cố chấp nhưng lời cháu nói, nó nhất định sẽ nghe. Ta chỉ hy vọng cháu hãy kéo lấy nó khi nó sắp lầm đường lạc lối, ít nhất đừng để nó làm những chuyện phá hoại xã hội này. Nếu nó không nghe lời, cháu chỉ cần kêu khóc ầm ĩ đòi treo cổ tự tử, lấy cái chết để uy hiếp thì không sợ nó không phục tùng.”

Tôi: “...”

Chung lão gia: “Đương nhiên, chỉ cần giả vờ là được, đừng có chết thật đấy.”

Tôi: “...”

Ông à, ông đúng là người lắm mưu nhiều kế đấy ạ!

Buổi tối, sau khi ăn cơm, tôi và Chung Nguyên dắt tay nhau đi dạo. Tôi thận trọng nói với anh: “Hôm nay ông nội anh tìm em nói chuyện.”

Chung Nguyên dừng bước, chau mày nói: “Ông nội chúng ta.”

“Thôi được, ông nội chúng ta...”

Chung Nguyên gật gù về hài lòng, kéo tôi đi tiếp.

Tôi lại hỏi: “Anh không tò mò ông đã nói gì với em à?”

Chung Nguyên không ngước mắt lên: “Chắc là sợ anh sẽ phá hoại xã hội chứ gì.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, anh đã lên nghe hai ông cháu em nói chuyện đúng không?... (>_<)

Chương 67

Ra mắt

Chúng tôi ở Thượng Hải chưa được một tuần thì Chung Nguyên báo tin cha mẹ anh sắp về nước. Hơn thế, chỉ sau hai tiếng nữa, máy bay sẽ hạ cánh.

Tôi giật nảy mình, sửng sờ nhìn anh. Rất lâu sau, tôi mới định thần lại, ấp úng nói: “Sao... sao... bây giờ anh mới nói với em?”

Chung Nguyên khoanh tay cười xấu xa: “Muốn đem đến cho em một niềm vui bất ngờ.”

Tôi lau mồ hôi: “Đại ca à, thế này là vui à, phải nói là kinh hoàng mới đúng.”

Chung Nguyên vượt đôi mày đang nhăn lại của tôi, an ủi: “Đáng sợ vậy sao, họ có ăn thịt em đâu?”

Tôi hất tay anh ra, giận dữ nói: “Này, em vẫn chưa chuẩn bị gì cả, làm sao mà đi gặp họ được.”

Chung Nguyên ôm chặt lấy tôi: “Chuẩn bị cái gì, có phải là người ngoài đâu.”

Lúc này, ông nội Chung Nguyên vừa về. Ông mở cửa, nhìn thấy hai chúng tôi, cười rung râu nói: “Hai đứa cứ tiếp tục đi, ông không nhìn thấy gì cả.” Nói đoạn, ông quay người đi ra.

- -|||

Đương nhiên chúng tôi không thể tiếp tục được nữa vì còn có một chuyện quan trọng cần làm, đó là ra sân bay.

Tôi đứng ở sân bay, tâm trạng vô cùng căng thẳng. Chung Nguyên nắm tay tôi, thỉnh thoảng lại lấy khăn giấy lau mồ hôi trong lòng bàn tay giúp

tôi. Anh nâng tay tôi lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó, rồi cười tinh quái: “Đến mức đó sao?”

Tôi hít một hơi thật sâu, lo lắng hỏi: “Anh thử nói xem, nếu cha mẹ anh không vừa lòng với em thì phải làm thế nào?”

Chung Nguyên: “Thì anh sẽ nói với họ mình bị đồng tính.”

Tôi: “... Anh ác quá đấy.”

Chung Nguyên lại cười tinh quái: “Em thích vậy không?”

Tôi nhìn bộ dạng đặc chí của Chung Nguyên, ngậm ngùi nuốt nước bọt, nói: “Không phải anh bị đồng tính thật đấy chứ?”

Chung Nguyên: “...”

Nhìn mặt Chung Nguyên dần dần tối sầm, tôi biết anh đang tức giận. Tôi nắm lấy tay anh, lắc lắc dỗ dành: “Làm sao anh bị đồng tính được chứ, làm gì có ai đồng tính lại đẹp trai thế này.” Mặc dù chiêu này đã lạc hậu nhưng tôi chẳng nghĩ ra được cách nào khác, ai bảo anh chàng này lại yêu bản thân mình quá cơ.

Nhưng lần này Chung Nguyên không dễ dỗ dành như vậy. Anh hơi nghiêng người về phía trước, chỉ chỉ vào má mình.

Tôi đỏ mặt, lùi lại một bước nói: “Anh đùa à, đây là sân bay.”

Chung Nguyên không nói gì, vẫn chỉ vào má mình.

Tôi nhìn ngang liếc dọc, sau đó tiến lên một bước, kiễng chân hôn nhanh lên má Chung Nguyên.

Chung Nguyên đứng thẳng người lại, cười mãn nguyện, sau đó nhìn ra phía sau lưng tôi nói: “Cha, mẹ.”

Tôi: “...”

Đùa giỡn con nhà người ta trước mặt bao nhiêu người như thế, thật là tôi chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Tôi chờ dẫn quay người lại, hai người họ đã đi đến trước mặt. Tôi cười ngượng ngịu: “Cháu chào cô chú ạ.”

Cha mẹ Chung Nguyên đều rất cởi mở, đặc biệt là mẹ anh. Vừa nhìn thấy tôi, bà đã âu yếm xoa đầu tôi, cười nói: “Là Mộc Nhĩ đúng không? Còn dễ thương hơn cả tưởng tượng của cô đấy.”

Tôi hơi ngượng vì được khen, trong lòng vui khôn xiết. (Đúng là đạo đức giả (>_<))

Khi về, Chung Nguyên là người lái xe. Cha anh bị đuổi lên ngồi ghế trước, tôi và mẹ anh ngồi ghế sau nói chuyện. Tôi phát hiện mặc dù mẹ Chung Nguyên trông rất thanh lịch, hiền thực nhưng lại là người vui vẻ nói nhiều, hơn nữa cách nói chuyện của bà lại rất mạnh mẽ và sắc sảo, hơi giống... ừm, giống Sử Vân Hoàn.

Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao cha Chung Nguyên lại quý Sử Vân Hoàn đến vậy. Có lẽ là do ông thích phong cách đó. Mà cho dù lúc đầu ông có không thích thì sau nhiều năm chung sống với mẹ Chung Nguyên như vậy cũng sẽ thích. Từ đó có thể khẳng định tình cảm cảm giữa hai người họ rất thâm thiết.

Chúng tôi không quay lại nhà ông nội Chung Nguyên nữa mà đi đến một biệt thự xây dựng theo kiểu nhà vườn. Không gian của biệt thự này rất tuyệt nhưng có vẻ hơi lạnh lẽo, chắc vì điểm này nên ông Chung Nguyên không thích đến đây ở.

Sau khi sắp xếp mọi thứ xong, mẹ Chung Nguyên hào hứng kéo tôi ra phòng khách, nói là có quà ra mắt muốn tặng tôi. Tôi cứ nghĩ đó là nước hoa hay mỹ phẩm nổi tiếng của Pháp. Ai dè, đặt chình ình ở phòng khách là một vật to đùng vuông vức.

Mẹ Chung Nguyên phấn khích mân mê tấm vải trắng phủ bên trên, sau đó hào hứng nhìn tôi: “Tiểu Mộc Nhĩ, đoán xem trong này có gì?”

Tôi gãi đầu, hỏi: “Ti vi màn hình tinh thể lỏng phải không ạ?”

Chung Nguyên thả người ngồi trên sofa, nói: “Không cần đoán, nhất định lại là tranh.”

Tôi: “Vì sao?”

Chung Nguyên: “Vì mẹ dạy mỹ thuật.”

“Bingo! Lại đây để cô ôm cái nào.” Mẹ Chung Nguyên vừa nói vừa dang tay ôm lấy tôi.

Hức, người đoán đúng hình như không phải là tôi. - -

Sau đó, bà đột nhiên kéo tấm vải phủ ra.

Hức... chuyện gì đây?

Đúng là một bức tranh. Một cậu bé đang ngồi giữa một bãi cỏ xanh mướt, trên tay cầm một bó hoa... Hình ảnh này rất đời bình thường nhưng có một điều hết sức không bình thường, đó là: cậu bé đó không mặc quần áo.

Rất may bộ phận quan trọng nhất của cậu đã được bó hoa che đi.

Thôi được, đối với một nhà nghệ thuật thì hành động cởi quần áo cũng có thể chấp nhận được. Nhưng cô à, liệu món quà này có quá lớn cho lần đầu gặp mặt không ạ? Haizz... Nhưng quả thật cậu bé đó rất đáng yêu.

Tôi đang định cảm ơn thì Chung Nguyên đã đứng bật dậy khỏi sofa, chạy lại đứng chắn ngang bức tranh. Sau đó, anh bức tức nhìn mẹ mình, nghiến răng nói: “Không phải bức tranh này đã bị đốt rồi sao ạ?”

Mẹ Chung Nguyên cười đắc ý: “Đồ ngốc, mẹ nói gì con cũng tin à?”

Chung Nguyên: “Con biết mẹ không đáng tin mà.”

Mẹ Chung Nguyên: “Thật buồn quá đi mất, con biết thì cũng muộn mất rồi, ha ha ha...”

Thì ra Chung Nguyên cũng có lúc bị lép vế, hơn nữa lại bị lép vế trong tay của mẹ anh. Nhưng tại sao họ lại quan tâm đến bức tranh này thế nhỉ?

Lúc này, mẹ Chung Nguyên liền chỉ vào cậu bé trong tranh cười nói: “Tiểu Mộc Nhĩ, đây là bức tranh vẽ Chung Nguyên lúc mười tuổi, thế nào? May mà lúc đó nó còn nhỏ, nên dễ bị lừa, ha ha!”

Tôi tròn xoe mắt nhìn cậu bé trong tranh, sau đó quay sang nhìn Chung Nguyên, liếc qua liếc lại không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng, Chung Nguyên cũng không chịu nổi nữa, anh lấy tay, che mắt tôi, nghiêng răng nói: “Đừng nhìn nữa!”

Tôi cười khì khì, nói với mẹ Chung Nguyên: “Cảm ơn cô ạ, đây là món quà thú vị nhất mà cháu từng thấy.”

Chung Nguyên cúi đầu, lạnh lùng nói bên tai tôi: “Em yêu, anh không thể đối phó được mẹ nhưng có cách để đối phó với em đấy.”

Tôi: - -|||

Đừng ức hiếp người ta như thế chứ...

Mặc dù bị Chung Nguyên uy hiếp nhưng tôi vẫn không chịu khuất phục, kiên quyết chuyển bức tranh nọ về phòng mình, sau đó ngồi lì trong phòng thưởng thức một mình. Sau đó, chẳng hiểu sao tôi lại muốn bỏ bó hoa trên tay Chung Nguyên đi.Ặc, tôi đúng là kẻ biến thái!

Ăn tối xong, tôi cùng ngồi xem phim và nói chuyện với mẹ Chung Nguyên. Bỗng mẹ anh ghé vào tai tôi nói: “Hai cha con họ đang ngồi nói chuyện với nhau ở trong vườn, chúng ta đi nghe trộm đi.”

Tôi bối rối lắc đầu: “Làm vậy thì không hay lắm ạ!”

Mẹ Chung Nguyên: “Không sao, chuyện này cô vẫn làm suốt.”

- -|||

Hai người chúng tôi men theo hàng rào xung quanh vườn, lặng lẽ đến gần họ, rồi trốn vào giữa bụi tường vi. Mẹ Chung Nguyên đúng là đã thuộc mọi góc ngách ở đây.

Tối nay không có gió nên chúng tôi có thể nghe rõ cuộc nói chuyện của hai người. Cha Chung Nguyên nói: “Con thực sự không nghĩ đến Tiểu Vân

hay sao?”

Chuyện đáng lo lắng nhất cuối cùng cũng đến. Tôi căng thẳng nắm chặt tay mẹ Chung Nguyên. Mẹ anh nhẹ nhàng vỗ vai tôi, tỏ vẻ an ủi.

Chung Nguyên đáp: “Thôi đi cha, trong nhà có một người điên là quá đủ rồi.”

Mẹ Chung Nguyên nắm tay tôi, chặt đến mức làm tôi đau. Tôi cắn răng chịu đựng, sau đó vỗ nhẹ lên vai bà như muốn an ủi.

Cha Chung Nguyên lại nói tiếp: “Thật không thể hiểu đám trẻ các con đang nghĩ cái gì?”

Chung Nguyên: “Con cũng vậy, con cũng không hiểu nổi cách nghĩ của cha.”

Cha Chung Nguyên: “Cha luôn cảm thấy áy náy với con, cả một sản nghiệp lớn như vậy đè lên vai, thật là không dễ dàng gì.”

Chung Nguyên: “Những câu này năm nào cha cũng nói, cha nói chưa chán thì con cũng nghe chán rồi.”

Cha Chung Nguyên: “Cha cũng không còn cách nào khác.”

Chung Nguyên: “Bây giờ có rồi đấy ạ!”

Cha Chung Nguyên: “Cái gì?”

Chung Nguyên: “Hãy quản lý vợ cha cho tốt, đừng để bà ấy làm hư vợ con.”

Cha Chung Nguyên: “...”

Cha Chung Nguyên: “Con đã quyết định lấy con nha đầu đó?”

Chung Nguyên: “Con đã quyết định từ rất lâu rồi.”

Cha Chung Nguyên: “Nếu lấy con bé đó, chặng đường về sau của con sẽ không dễ đi đâu.”

Chung Nguyên: “Con đường nào không có cô ấy, con tuyệt đối không đi.”

Cha Chung Nguyên: “Rất tốt, đúng phong cách của ta ngày trước.”

Chung Nguyên trầm tư rất lâu, sau đó nói: “Ít nhất xét về thẩm mỹ, con hơn cha ngày trước rất nhiều.”

Cha Chung Nguyên: “...”

Không thể không thừa nhận, thân thủ của mẹ Chung Nguyên quả là phi phàm. Chúng tôi chỉ nghe lén câu chuyện của hai cha con có một lúc mà bà đã nắm tay tôi đến mức suýt tê liệt.

Hơn nữa, trong lúc gây án, tôi còn bị gai tường vi đâm, đau đến phát khóc. Vậy mà bà chẳng bị làm sao, thật không hổ danh là nữ hào kiệt.

Trước khi đi ngủ, mẹ Chung Nguyên lặng lẽ mang nhíp, gương và thuốc sát trùng vào phòng tôi.

Nhìn bà một tay cầm nhíp, một tay cầm gương, tôi toát mồ hôi lạnh: “Không được, không được đâu ạ!”

“Cháu yên tâm đi, tuyệt đối không sao đâu! Mau cởi quần áo ra.”

Tôi cởi quần áo, nằm dài trên giường.

Mẹ Chung Nguyên vừa giúp tôi nhổ đám gai tường vi vừa nói chuyện để tôi không chú ý đến những vết gai đâm.

Mẹ Chung Nguyên: “Tiểu Mộc Nhĩ à, chuyện cháu bị gai đâm đừng nói cho Chung Nguyên biết nhé!”

Tôi: “Dạ, cô yên tâm... Á, cô nhẹ tay một chút được không ạ?”

Mẹ Chung Nguyên: “Ừ... ừ, ngại quá... Tình cảm của Chung Nguyên với cháu sâu nặng lắm đó.”

Tôi cười ngượng nghịu.

Mẹ Chung Nguyên thở dài: “Thực ra cô và cha thằng bé này mắc nợ nó rất nhiều. Hồi Chung Nguyên năm tuổi, cô chú đã bỏ lại nó cho ông nội nuôi, sau đó cùng nhau sang Pháp. Vì ngoài yêu âm nhạc và cô, cha nó không có hứng thú với thứ gì khác. Vì thế ông nội Chung Nguyên đã bỏ qua

cha nó và coi Chung Nguyên như người kế nghiệp... Nói tóm lại, chuyện này rất thâm trầm.”

Lúc này, tôi mới hiểu ra tất cả: “Thế ạ, chẳng trách anh ấy nói hồi bảy, tám tuổi đã bị gia đình ép chơi cờ phiếu.”

Mẹ Chung Nguyên: “Như thế vẫn còn nhẹ nhàng... Suy nghĩ của người già, cháu cũng rõ mà, lúc nào cũng mong cháu hóa rồng. Ông nội Chung Nguyên nhận thấy thời đại này mọi thứ đều phát triển quá nhanh, lo lắng cháu mình không theo kịp, thế nên có thứ gì mới lạ đều bắt Chung Nguyên học.”

Tôi gật gù: “Chẳng trách anh ấy biến thái đến vậy.”

Mẹ Chung Nguyên: “Đúng thế, đúng thế, cháu cũng thấy nó biến thái đúng không?”

Tôi: “Á... Cô nhẹ tay một chút ạ!”

Mẹ Chung Nguyên: “Ừ, ừ... Tiểu Mộc Nhĩ à, cháu lấy Chung Nguyên thì sau này sẽ khá vất vả đó, hãy chuẩn bị cho thật kỹ nhé!”

Tôi: “Cháu đã nghĩ kỹ rồi, cháu sẽ cùng anh ấy gánh vác.”

Mẹ Chung Nguyên xoa đầu tôi: “Đúng là một cô bé tốt, thằng bé này quả là có con mắt đó.”

Tôi chỉ biết cười khì khì.

Mẹ Chung Nguyên nói thêm: “Chỉ sau có cha nó thôi.”

Haizz...

Chương 68

Đầu Gõ uy phong

Hôm sau, tôi cùng Chung Nguyên đến tham dự một bữa tiệc. Chung Nguyên sẽ xuất hiện trong bữa tiệc với tư cách là người thừa kế của nhà họ Chung, còn tôi là bạn gái của anh... Áp lực quá! (>_<)

Sau khi bị chuyên gia trang điểm xoay mòng mòng suốt hai tiếng đồng hồ, tôi bị đẩy trả lại cho Chung Nguyên.

Chung Nguyên cười nói: “Sao thế?”

Tôi than thở: “Đúng là từ một con vịt xấu xí biến thành thiên nga.”

Chung Nguyên nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên: “Em vốn là thiên nga mà.”

Trước khi đi, mẹ Chung Nguyên vỗ vai tôi nói: “Tiểu Mộc Nhĩ, trong bữa tiệc nhất định sẽ có không ít thiên kim tiểu thư vây quanh Chung Nguyên, lúc đó cháu không được nương tay đâu đấy, gặp một tiêu diệt một, gặp hai tiêu diệt hai! Cô ủng hộ cháu!”

Tôi vừa lau mồ hôi vừa vâng dạ liên hồi.

Cha Chung Nguyên ôn tồn nói: “Chung Nguyên, vợ con chắc chắn sẽ bị khối kẻ dòm ngó, lúc đó con không được nương tay đâu đấy... Thôi thôi, coi như cha chưa nói gì.”

Vừa đi được một bước, cha Chung Nguyên lại nói: “Tiểu tử, nếu có kẻ ngốc nghếch nào muốn dâng quà đến cửa thì cứ nhận, nếu con không tiêu tiền của họ thì họ sẽ buồn đấy.”

Chung Nguyên gật đầu: “Yên tâm ạ!”

Tôi lại lau mồ hôi, nhà này toàn người kiêu gì vậy?

Không khí của buổi tiệc không nghiêm túc như tôi tưởng tượng. Chỉ có điều tôi thấy hơi lạ là từ khi tôi và Chung Nguyên đến, hình như có rất nhiều con mắt nhìn chằm chằm vào chúng tôi. Không những thế, sau khi

nhìn ngăm chán chê, họ lại xì xào bàn tán. Hức, hay là tôi đã nghĩ nhiều rồi?

Tôi kéo Chung Nguyên, hỏi: “Mặt em có mụn à?”

Chung Nguyên ngăm ngía mặt tôi, rồi nói: “Không có.”

“Tại sao em cứ cảm thấy có ai đó nhìn chúng ta?”

Chung Nguyên: “Bởi vì họ thấy vô vị, không biết làm gì.”

“Nghĩa là sao cơ?”

Chung Nguyên không đáp. Anh lấy cốc nước hoa quả trên chiếc bàn bên cạnh đưa cho tôi: “Hôm nay, em cũng không được phép uống rượu.”

Rõ ràng là tiệc rượu, cứ đứng dính với nhau một chỗ thì chẳng ra sao, vậy nên tôi và Chung Nguyên chia nhau ra hành động... Thực ra, có quá nhiều kẻ vây lấy anh nên tôi bị đẩy ra ngoài. (>_<)

Có người đến bắt chuyện với tôi, là một nam thanh niên. Anh ta lịch sự cười nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy một người con gái bên cạnh Chung Nguyên.”

Được Tiểu Nhị chỉ bảo, đầu óc tôi cũng trở nên linh hoạt hơn. Tôi liền buột miệng nói: “Ý của anh là gì, lẽ nào trước đây bên cạnh anh ấy toàn là đàn ông?”

Người đó cười: “Cô thú vị thật đấy.”

“Cảm ơn!” Miệng thì nói cảm ơn nhưng trong lòng tôi lại chẳng coi anh ta ra gì. Ánh mắt kẻ này không đàng hoàng, nhìn là có thể biết hẳn không phải người tốt.

“Vậy Mộc tiểu thư thường ngày thích làm gì?” Hắn bắt đầu tỏ ra không nghiêm túc.

“Ồ, tôi thích dùng roi đánh người chơi.” Xin lỗi nhé Chung Nguyên, để giúp anh loại bỏ một tình địch tiềm năng, em đành phải hy sinh anh một lúc... Dù sao nếu em có không nói như vậy thì mọi người cũng nghĩ anh là kẻ biến thái.

Quả nhiên kẻ đó bỏ đi.

Lại có kẻ khác đến bắt chuyện, lần này là một cô gái, cô ta có vẻ không phải là người hiền lành. Khi đến gần, cô ta nhìn vào cốc nước hoa quả trên tay tôi, khinh khỉnh cười nói: “Quả nhiên chỉ có đồ quê mùa mới uống thứ rẻ tiền này.”

Đúng lúc đó, nữ chủ nhân của bữa tiệc này đi ngang qua chúng tôi, tôi lắc lắc cốc nước hoa quả trên tay, cười nói: “Không phải cô muốn nói thứ đồ uống mà chủ nhân của bữa tiệc này chuẩn bị là rẻ tiền sao?”

Nữ chủ nhân nọ lườm cô gái, lạnh lùng cười nói: “Cũng chẳng biết ai mới là kẻ nhà quê.” Sau đó, bà ta quay người bỏ đi.

Cô gái kia bực bội nói: “Đừng tưởng cô đi cùng Chung Nguyên mà đã một bước biến thành phượng hoàng.”

Tôi thản nhiên cười đáp: “Tôi là người, không phải là chim, không giống cô đâu.”

“Cô...”

Haizz, tôi bỗng phát hiện ra hôm nay tôi thật ngang tàng, hơi có phong cách của Lão Đại...

Lúc này, Chung Nguyên tự dưng xuất hiện bên cạnh tôi. Anh khẽ cười nói: “Công chúa yêu quý của anh, đừng nói chuyện với loại người đó, sẽ hạ thấp thân phận của em.” Giọng anh không lớn nhưng cũng đủ để cho cô ta nghe thấy.

“Vâng!” Tôi cười rạng rỡ nhìn anh, chỉ muốn đặt lên đôi môi kia một nụ hôn thật kêu.

Chung Nguyên thì thầm: “Đừng nhìn anh với ánh mắt thèm khát như thế, anh sợ mình sẽ không kìm nén nổi.”

- -||| Quên mất anh vốn là kẻ lưu manh mà.

Lúc này, cô gái nọ bực tức nói: “Chung Nguyên! Anh không sợ cô ta vì tiền của anh sao?”

Chung Nguyên mỉm cười: “Đến cả mạng này tôi cũng có thể cho cô ấy, tiền đã là gì!”

Tôi đưa tay ra, vẽ vào lòng bàn tay của Chung Nguyên hình một trái tim.

Chung Nguyên nắm tay tôi, sau đó khẽ mân mê. Hành động của anh khiến mặt tôi hơi nóng.

Cô gái kia không nhìn thấy hành động đó của chúng tôi. Cô ta giận dữ nói: “Em chỉ nhắc nhở anh thôi...”

Chung Nguyên cắt ngang: “Nhắc cũng vô ích, hãy học cách làm người đi. Đầu óc bả đậu thì nên đọc thêm sách báo, mặc dù không thể tăng chỉ số IQ nhưng ít nhất cô cũng có thể biết được cha cô sẽ chẳng thể làm gì được tôi.”

Cô gái đó hoàn toàn sụp đổ, cắn hận lườm tôi, quay người bỏ đi.

Tôi lo lắng nhìn Chung Nguyên: “Làm như thế sẽ đắc tội với người khác chứ?”

Chung Nguyên: “Em yên tâm, người nhà cô ta không phải không biết suy nghĩ.”

Khi trở về, tôi tựa vào lòng Chung Nguyên, hai mí mắt không ngừng đánh nhau.

Chung Nguyên hỏi: “Em thích những nơi như thế không?”

Tôi: “Thích mới là lạ.”

Chung Nguyên: “Nhưng anh thấy em có vẻ thuần thực đấy. Đầu Gỗ của anh quả là không đơn giản.” Anh vừa nói vừa búng mũi tôi.

Tôi: “Đó là do em được bọn Nhất, Nhị, Tứ rèn luyện suốt mấy năm trời, lại đã đọc qua sổ tay X của đại sư Lộ Nhân Ất, thế nên đối phó những kẻ này không khó.” Điềm tĩnh, đen tối, to gan, uyên bác là một nhóm tổ chất không kẻ nào địch nổi.

Chung Nguyên: “Nếu em đã không thích thì sau này anh sẽ ít dẫn em đến những chỗ như thế này.”

Tôi: “Ừm... Chung Nguyên, anh đã nói gì với mấy cô gái vây lấy anh?”

Chung Nguyên: “Anh nói em là vị hôn thê của anh.”

Tôi thấy rất vui, liền cọ cọ vào lòng anh.

Chung Nguyên: “Thế còn em? Em đã nói gì với mấy tên con trai đó?”

Tôi: “Em nói em thích dùng roi đánh người.”

Chung Nguyên im lặng rất lâu. Tôi cứ tưởng anh tức giận nên ngẩng đầu dỗ dành anh. Ai dè anh lại nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Nếu em thực sự thích, anh sẽ để cho em đánh.”

- -|||| Anh có cần phải quan tâm đến vậy không?...

Vài ngày nữa lại trôi qua, chúng tôi phải trở về thành phố B rồi. Trước khi đi, tôi hỏi nhỏ mẹ Chung Nguyên: “Tại sao cô không nghi ngờ cháu ở bên Chung Nguyên là vì tiền?”

Mẹ anh xoa đầu tôi cười nói: “Nha đầu ngốc, cháu nghĩ cô ăn cơm mấy chục năm nay là vô ích sao, chuyện bé tí này mà cô không nhìn ra sao?”

Câu nói của bà làm tôi yên tâm, vui vẻ quay lại thành phố B cùng Chung Nguyên.

Chương 69

Cưỡng hôn

Khi cha mẹ Chung Nguyên đến Thượng Hải, Sử Vân Hoàn đang điên cuồng truy tìm Lộ Nhân Ất. Tóm lại, bây giờ có thể nói, cha mẹ anh đã tạm hài lòng về tôi.

Một hôm, mẹ Chung Nguyên kéo tôi lại, nói với giọng vô cùng nhiệt tình: “Cháu yên tâm, con trai cô có gian xảo thế nào cũng nhất định không để cháu phải chịu ấm ức đâu.” Có thể hiểu bà nói như vậy tức là đã chấp nhận tôi.

Tôi vẫn hơi ái ngại, nhưng dù sao cũng thấy yên tâm đôi chút.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát tôi đã tốt nghiệp.

Tôi làm công việc chụp hình cho một tạp chí du lịch của thành phố B. Mặc dù lương không cao, nhưng đó là công việc tôi yêu thích, hơn nữa có thể nhận những chuyến đi chụp ảnh, tham quan phong cảnh khắp nơi, thật vô cùng thú vị.

Trong lễ tốt nghiệp, tôi mặc một chiếc áo cử nhân rộng thùng thình, cùng bọn Nhất, Nhị, Tứ cười nói rời khỏi hội trường. Vừa ra đến cửa thì Chung Nguyên gọi. Anh hỏi tôi đang ở đâu, rồi bắt chúng tôi đứng im không được đi đâu.

Bốn đứa chúng tôi đều cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng một chỗ đợi Chung Nguyên.

Một lúc sau, Chung Nguyên, Lộ Nhân Giáp, Lục Tử Kiện hùng dũng đi đến, trên tay mỗi người đều ôm một bó hồng lớn.

Ba người họ vốn rất đẹp trai (mặc dù mỗi người một vẻ), lại cầm một bó hồng rực rỡ nên chẳng mấy chốc đã thu hút được ánh mắt của những người xung quanh. Một vài cô gái còn kêu lên không ngừng.

Tôi thần thờ nhìn họ đi đến. Mặc dù biết lý do họ đến đây nhưng thực sự tôi vẫn thấy hơi căng thẳng. Nhìn sang Tiểu Nhị và Tứ cô nương, họ cũng chẳng khác hơn tôi là mấy. Chỉ có Lão Đại là tỏ ra ngưỡng mộ và ghen tị, cô ấy còn ầm ứ kêu la thảm thiết: “Trời ơi là trời, có để cho kẻ độc thân này sống nữa không đây?”

Lúc này, Lộ Nhân Ất không biết từ đâu dẫn xác tới, nói với vẻ đầy phần khích: “Sư muội cô đơn à, chúng ta thành một đôi nhé!”

Lão Đại đột nhiên nắm lấy bàn tay Lộ Nhân Ất, sau đó nhìn đám đông cách đó không xa, gọi lớn: “Sử Vân Hoành, tôi giúp cô bắt được hãn rồi này.”

Sau khi kêu gào tru tréo, Lộ Nhân Ất bị Sử Vân Hoành giận dữ áp giải đi.

Ba người con trai bước đến trước mặt chúng tôi, từng người tìm đến bạn gái của mình, quỳ xuống, tặng hoa, rồi đồng thanh nói: “XXX, cưới anh nhé!”

Tôi kinh ngạc tột độ. Nói thật lòng, tôi chỉ nghĩ bọn họ đến đây để chúc mừng lễ tốt nghiệp của chúng tôi, ai ngờ... họ lại đến để cầu hôn, hơn nữa lại còn cầu hôn tập thể chứ... (>_<)

Tiểu Nhị và Tứ cô nương ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời, đặc biệt là Tứ cô nương. Lục Tử Kiện vốn đang ở nước ngoài, vậy mà bây giờ đột nhiên xuất hiện ở đây, lại còn ôm hoa hồng đến cầu hôn cô ấy. Dù rất mạnh mẽ nhưng phải một lúc cô ấy mới bình tĩnh lại được.

Những người đứng xung quanh đã vô cùng phần khích, họ cùng nhau hô lớn: “Nhận lời đi, nhận lời đi...”

Những người đi từ hội trường ra đã đông nghịt. Họ vây kín lấy chúng tôi, hò hét mỗi lúc một vang dội, cứ như thể nếu không chấp nhận lời cầu hôn của ba người con trai đang đứng trước mặt mình thì chúng tôi sẽ phạm một tội ác không thể tha thứ, nhất định sẽ bị họ thảo phạt.

Tiểu Nhị là người đầu tiên trong ba đứa chúng tôi có phản ứng trước màn cầu hôn bất ngờ và âm ỉ này. Cô ấy vừa cười vừa chớp chớp mắt, ép những giọt nước mắt ngân ngấn nơi khóe mắt chảy vào trong, sau đó đón lấy bó hoa hồng từ tay Lộ Nhân Giáp, vừa ôm bó hoa vừa mím môi nói: “Có nhẫn cầu hôn không?”

Lộ Nhân Giáp vẫn quỳ một chân, cười nói: “Em nhìn kỹ đi.”

Tiểu Nhị chăm chú nhìn vào giữa những đóa hồng, cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc nhẫn sáng lấp lánh. Cô ấy bật miệng, kinh ngạc nói: “Đúng là có nhẫn thật!”

Lộ Nhân Giáp rút chiếc nhẫn từ trong đóa hồng ra, đeo vào ngón áp út của Tiểu Nhị: “Em vẫn chưa nói đồng ý lấy anh đâu đấy.”

(Mọi người xung quanh: Thật là nham hiểm, người ta vẫn chưa đồng ý lấy anh mà anh lại đeo nhẫn như thế, kiểu này thì không đồng ý cũng phải đồng ý thôi...)

Đám đông lại càng la hét âm ỉ: “Đồng ý đi, đồng ý đi!”

Tiểu Nhị nắm lấy tay Lộ Nhân Giáp, cười nói: “Em đồng ý!” Vừa dứt lời, nước mắt cô ấy bỗng tuôn trào.

Đôi Lộ Nhân Giáp và Tiểu Nhị đã xong xuôi, mọi người liền đổ ánh mắt về phía Lục Tử Kiện và Tứ cô nương. Sau một hồi kinh ngạc, cuối cùng Tứ cô nương cũng thốt nên lời, câu đầu tiên của cô ấy lại là: “Anh ở đâu đến đây vậy?”

“Xí.” Mọi người tỏ ra mất hứng và bất mãn: “Này, không được chuyển chủ đề như vậy.”

Lục Tử Kiện nở nụ cười ấm áp, ánh mắt anh trở nên kiên định khác thường. Anh không trả lời câu hỏi của Tứ cô nương mà lại nói: “Cười anh nhé!”

Tứ cô nương nhìn thẳng vào anh, gật đầu: “Vâng!”

Lục Tử Kiện rút một chiếc nhẫn từ trong bó hồng ra, đeo vào tay Tứ cô nương.

Mọi người lại tiếp tục trầm trồ: “Ôi! Lãng mạn quá đi mất!”

Tiếp sau đó, mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi và Chung Nguyên: “Vẫn còn một đôi nữa.”

“Đồng ý đi, đồng ý đi!”

“Chung sư huynh, cố lên!”

Chung Nguyên nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt tôi, anh nói vẻ đau khổ: “Đầu Gỗ, đồng ý với anh lần này nữa nhé, anh đã từng nói sẽ đền cho em một màn cầu hôn thật lãng mạn mà.”

Hức, hình như là có chuyện đó.

Tôi cúi người, đón lấy bó hoa từ tay anh. Song anh lại nắm chặt lấy bó hoa, nhất định không chịu buông tay. Rốt cuộc, anh có ý gì vậy?

Ánh mắt Chung Nguyên trĩu nặng nhìn tôi, anh khẽ nói: “Ngày mai lấy anh nhé!”

Đám người đứng xung quanh càng reo hò phấn khích, ngay cả bảo vệ của trường cũng kéo đến. Tôi thực sự chẳng còn biết làm gì nữa, đành gật đầu, nhận bó hoa từ tay anh.

Sau đó, tôi vạch bó hồng xem hồi lâu mà không thấy nhẫn đâu, nên hỏi: “Tại sao không thấy nhẫn?”

Chung Nguyên cười nói: “Không phải là nó đã ở trên tay em rồi đấy sao?”

Chúng tôi lại phải nhận những ánh mắt xem thường của đám đông xung quanh.

Sau đó, mấy người chúng tôi bị mọi người ép chụp ảnh chung với nhiều hình thức khác nhau. Họ quần thảo chúng tôi rất lâu, thậm chí còn có cả người ở đài truyền hình đến quay phim nữa. Màn cầu hôn độc đáo này còn

được đám đàn em trong trường đại học B say sưa bàn tán rất lâu với nhiều phiên bản khác nhau.

Hôm sau, ăn sáng xong, tôi định đi làm thì bỗng bị Chung Nguyên ôm chặt từ phía sau. Anh cọ cảm vào gáy tôi, đặt một nụ hôn lên tai tôi rồi cười nói: “Đầu Gỗ, em có nhớ hôm nay chúng ta phải làm gì không?”

Tôi vỗ vỗ lên bàn tay anh, đáp: “Phải đi làm, mau lên anh, không muộn mất.”

Bàn tay đặt bên eo tôi bỗng siết chặt, anh nói với giọng có vẻ không vui: “Đi làm cái gì chứ, hôm nay là ngày chúng ta phải kết hôn.”

Hức...

Chung Nguyên ầm ừc nói: “Hôm qua không phải em đã đồng ý kết hôn với anh rồi hay sao?”

Haizz, tôi cứ nghĩ hôm qua anh chỉ đùa thôi, hơn nữa, trong hoàn cảnh đó tôi không đồng ý liệu có được không? Còn bây giờ... Tôi xoay người, đẩy anh ra, nói với vẻ khó xử: “Nhưng sổ hộ khẩu em để ở nhà rồi.”

Chung Nguyên cười tinh quái: “Cha đã đưa nó cho anh rồi.”

Tôi: “...”

Tôi lên án mạnh mẽ hành động bán con cầu vinh này của cha!

Tôi ôm hy vọng sẽ khuyên giải được Chung Nguyên: “Chung Nguyên, hôn nhân là năm mỡ của tình yêu, chắc anh cũng không hy vọng tình yêu của chúng mình sẽ biến thành một năm mỡ, đúng không?”

Chung Nguyên: “Những người đang yêu mà không thể kết hôn là những hồn ma cô độc, thà được chôn cùng một năm mỡ còn hơn phải làm hồn ma cô độc.”

Tôi vò đầu bứt tai: “Chung Nguyên à, hãy cho em thêm ít tự do trước khi kết hôn đi.”

Chung Nguyên nhếch mày: “Kết hôn xong thì không được tự do sao? Sau khi kết hôn, em còn có thêm một ông chồng để tha hồ sử dụng đấy.”

Thôi được, tôi thừa nhận khả năng ăn nói của tôi chỉ đáng chạy theo xách dép cho Chung Nguyên. Vì vậy, bây giờ tốt nhất không nên đứng đây đôi co với anh nữa. Nghĩ vậy, tôi quay đi, cứng rắn nói: “Em không đi.”

Chung Nguyên lấy ngón tay nâng cằm tôi lên, lạnh lùng hỏi: “Em không muốn đi thật chứ gì? Được rồi, anh có rất nhiều cách để đối phó với em, em thích cách nào đây?”

Tôi khẽ rùng mình, lùi lại một bước, nhìn anh vẻ bối rối. Chung Nguyên nở nụ cười dịu dàng và quyến rũ khiến tôi nuốt nước bọt không ngừng. Nhưng kết hôn... Nghe nói những người đã kết hôn không còn yêu nhau say đắm như trước nữa. Nhìn Chung Nguyên, tôi lại tưởng tượng ra tình yêu mà anh dành cho tôi sau khi kết hôn, hức...

Thế nên tôi lại càng quyết tâm sẽ không kết hôn sớm.

Tôi tiến lên trước, ôm lấy Chung Nguyên, nũng nịu nói: “Chung Nguyên à, em vẫn chưa muốn kết hôn.”

Chung Nguyên: “Nhưng anh muốn, muốn đến phát điên lên được.”

Tôi lại nũng nịu bởi vì nũng nịu chính là cách hiệu quả nhất để thuyết phục Chung Nguyên. Mặc dù, nói thật tôi chẳng thích làm thế tẹo nào, nhưng bây giờ chẳng còn cách nào khác. Tôi vùi mặt vào lòng Chung Nguyên, nhõng nhẽo nói: “Chung Nguyên à, anh cho em một chút thời gian để suy nghĩ được không? Được nha, được nha...”

Người Chung Nguyên bỗng cứng đờ. Anh gượng cười nói: “Thôi được rồi, thế em muốn bao lâu?”

Tôi: “Ừm... Một năm thì thế nào?”

Chung Nguyên: “Em muốn anh đợi đến tức chết hả?”

Tôi: “Hức, hức, vậy thì nửa năm nhé anh!”

Chung Nguyên: “Thế thì ngay bây giờ anh sẽ xử lý em luôn.”

Tôi rùng mình: “Vậy một tháng được không?”

Chung Nguyên: “Thực ra chúng mình có thể động phòng trước khi kết hôn mà.”

Tôi: “VẬY nửa tháng nhé, không thể ít hơn nữa đâu.”

Chung Nguyên: “Thôi được, cho em một tuần. Một tuần sau, chúng mình sẽ kết hôn, không cho em có lựa chọn thứ hai.”

Tôi: “...”

Vậy là tôi phải vật nài mất nửa buổi mới đổi lại được một tuần tự do trước khi bị hành xử.

Chương 70

Động phòng

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Chung Nguyên lại cho tôi một tuần để suy nghĩ. Vì anh cần có thời gian chuẩn bị cho hôn lễ của chúng tôi.

Mặc dù dành một tuần để chuẩn bị có vẻ hơi cấp rập, nhưng hiệu suất công việc của tên tiểu tử này quả thật rất cao. Chung Nguyên xin nghỉ làm (đương nhiên công ty vốn là của nhà anh nên xin nghỉ chỉ là hình thức mà thôi), sau đó cũng xin nghỉ làm giúp tôi luôn. Tiếp theo, ngày nào anh cũng lôi tôi chạy đông chạy tây, cộng thêm sự giúp đỡ của một lực lượng người ngựa vô cùng hùng hậu, một tuần sau, tôi đã xúng xính trong bộ váy cưới, được cha dắt tay đi trên thảm đỏ.

Cha đặt tay tôi vào tay Chung Nguyên, dặn dò anh một vài câu ngắn gọn. Tôi thấy mắt ông hơi đỏ. Thực sự lúc này tôi chỉ muốn khóc òa lên. Cha tôi là một người nông dân bình thường, giản dị và chất phác. Ông rất thật thà, ít nói, song lại là người trải qua nhiều cuộc bể dâu và biết nhìn xa trông rộng. Về cơ bản, thế giới của tôi được bồi đắp bằng chính sự dạy dỗ của cha. Ông nói, thông minh hay ngu ngốc chỉ là điều thứ yếu, quan trọng là chúng ta phải sống thanh thản. Ông nói, bất luận sau này con trở thành người như thế nào, con phải nhớ rằng mọi người đều như nhau, không phân biệt sang hèn, giàu nghèo, sống trên đời đừng bao giờ bỏ đờ những kẻ quyền thế để mưu lợi. Ông nói, con người trưởng thành hơn sau khi vấp ngã, nếu làm không được thì cũng không được khóc, con xem, vợ cha bỏ rơi cha nhưng cha không hề khóc. Ông nói, đừng nhớ nhung cha, cha vẫn sống rất tốt, cha hy vọng con cũng sẽ sống tốt để cha không phải lo lắng... Từ trước đến giờ, ông chưa từng nói câu: “Cha yêu con”, chỉ ân cần gọi tôi là “nha đầu”. Song tôi biết, tình yêu mà cha dành cho tôi vô cùng sâu nặng. Tình cảm đó vừa cao như núi vừa dịu dàng như dòng suối mát lành. Tôi nghĩ, mình có dành cả cuộc đời này cũng không thể báo đáp lại tình yêu thương của cha.

Cha nhìn thấy tôi khóc nước nỡ, liền mỉm cười nói: “Nha đầu ngọc của cha, con khóc gì chứ, đã lớn thế này rồi.” Nói dứt lời, ông liền quay mặt đi lau nước mắt.

Hôn lễ được tổ chức rất long trọng. Tôi phát hiện Chung Nguyên bỗng có thêm rất nhiều người thân và bạn bè, toàn là những người tôi chưa gặp bao giờ. Nếu so sánh thì người nhà tôi có vẻ lép vế. Nhưng dù sao thì lực lượng bên nhà gái cũng không quá ít. Vì cha tôi vốn có mối quan hệ thân thiết với nhiều người trong thôn nên đông đảo bà con lối xóm đều đến góp vui. Nhiều người trong khu phố của chúng tôi cũng đến. Họ còn dẫn theo cả con cái khiến không khí càng đông vui, náo nhiệt.

Đương nhiên còn có cả bạn bè đại học của chúng tôi nữa. Sử Vân Hoành cũng đến. Vì hôm nay Lộ Nhân Ất phải làm phù rể nên cô ấy không bám riết lấy anh ta như thường lệ, mà trở nên vô cùng dịu dàng. Sử Tịnh làm người cầm hoa. Hôm nay cậu bé trông rất đáng yêu, nhưng chẳng hiểu sao mặt mũi cứ cau có như thể bị ai chọc tức vậy.

Buổi tối động phòng, anh em của Chung Nguyên đều có mặt, chỉ duy nhất Lộ Nhân Ất là mất tăm mất tích. Vì là phù rể nên chuyện anh ta đột nhiên mất tích đã thu hút sự chú ý của mọi người. Thấy vậy, tôi lén huých tay Tiểu Nhị, hỏi cô ấy xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Lộ Nhân Ất. Kết quả, Tiểu Nhị mĩa mai đáp: “Anh ta á, uống say ngất ngưỡng nên được Sử Vân Hoành dìu đi rồi.”

Hức, Sử Vân Hoành là người khỏe mạnh, nhưng Lộ Nhân Ất cao đến 1m78, anh ta cũng chẳng phải gầy, liệu một mình cô ấy có thể đỡ nổi anh ta không...

Khi tôi đang lo lắng không biết Sử Vân Hoành có gánh vác được trọng trách quang vinh nhưng gian khổ này không thì Tiểu Nhị vượt cằm, bồi thêm một câu đầy đen tối: “Đến lúc đó đại tiểu thư họ Sử kia sẽ như hổ đói vồ mồi, không sợ anh ta không phục tùng, ha ha!”

... (>_<) Tiểu Nhị à, cậu không thể nghĩ cái khác được hay sao?

Mọi người làm náo loạn đêm động phòng của chúng tôi một lúc, rồi Chung Nguyên vừa cười vừa đẩy tất cả ra ngoài, tiện tay khóa trái cửa lại. Anh quay lại, ung dung dựa vào cửa, nhìn tôi với ánh mắt nửa cười nửa không.

Tôi bỗng thấy căng thẳng, lắp ba lắp bắp: “Bây... bây giờ chúng mình... sẽ làm gì?”

Chung Nguyên vừa kéo cà vạt vừa nhìn tôi chăm chăm, cười nói: “Em nói gì cơ?”

Hức... Tôi nhận ra mình nói như thế là đã tự đưa mình vào tròng. Tôi chỉ còn biết đỏ mặt, xách váy chạy thẳng vào phòng ngủ: “Em phải thay váy rồi đi tắm.”

Song sau đó tôi lại gặp phải một vấn đề nan giải: Tôi không thể tự cởi chiếc váy cưới rườm rà đang mặc.

Nghe nói bộ váy cưới này Chung Nguyên đã đặt may từ nửa năm trước, có tên và kiểu dáng vô cùng độc đáo. Trước đám cưới, Tiểu Nhị đã giúp tôi mặc nó. Tôi vẫn còn nhớ, rõ ràng lúc đó cô ấy loay hoay kéo chiếc khóa phía sau lưng, vậy mà bây giờ sao sờ mãi vẫn không thấy. Tôi nhìn vào gương, sờ loạn lên như thể đang bị ngứa, sốt ruột đến toát cả mồ hôi, Chung Nguyên đẩy cửa vào từ lúc nào tôi cũng không chú ý. Sau đó anh đi đến sau lưng tôi, nhẹ nhàng giúp tôi kéo khóa.

Chung Nguyên hôn lên gáy và thì thầm vào tai tôi: “Em vẫn ngọt như vậy.” Giọng nói trầm ấm và quyến rũ của anh khiến tôi ngẩn ngơ.

Tiếp đến, anh từ từ kéo chiếc váy cưới xuống.

Đột nhiên cảm giác mát lạnh khiến tôi sực tỉnh. Tôi hoảng hốt quay người dựa vào gương, hai tay vòng lên che ngực: “Anh... anh... anh... Em... em... em...” Thực ra tôi không bài xích chuyện động phòng, chỉ có điều... Haizz, dù sao cũng là lần đầu tiên mà, ai chẳng thấy căng thẳng...

Chung Nguyên tiến lên một bước, kéo lấy tay tôi, hai mắt sáng rực đến phát sợ: “Đầu Gối, em còn định để anh đợi bao lâu nữa?”

Tôi khóc dờ mếu dờ: “Em phải đi tắm...”

Vừa dứt lời, Chung Nguyên đột nhiên kéo eo tôi, rồi ôm chầm lấy tôi. Anh cúi đầu nhìn tôi, nhếch mép cười mờ ám: “Đúng lúc anh cũng đang muốn tắm.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên bế tôi vào phòng tắm, vặn nước, rồi lột đồ, thả tôi vào giữa bồn. Tôi ngồi co ro trong bồn tắm, chẳng còn tâm trí tắm tấp gì nữa.

Ngược lại, Chung Nguyên lại vô cùng phấn khích. Anh bắt đầu cởi quần áo, đầu tiên là áo sơ mi, từng chiếc cúc áo tuột ra để lộ thân hình quyến rũ của anh. Chung Nguyên cởi rất nhanh nhưng không hề lộn xộn, điều đó chứng tỏ tâm lý của anh vững vàng hơn tôi rất nhiều. Tiếp đó, tất và quần cũng bị anh vắt sang một bên. Đôi chân Chung Nguyên thẳng và dài, rắn chắc, chẳng trách mỗi lần chạy cùng nhau tôi không thể nào đuổi kịp được anh.

Lúc này, chỉ còn sót lại một thứ vô cùng quan trọng: chiếc quần sịp.

Tôi thở gấp, tròn mắt nhìn, không muốn bỏ lỡ bất kỳ động tác nào của anh. Nói thật, tôi vô cùng tò mò, dù sao thì thứ anh có tôi cũng không có mà...

Chung Nguyên cười khêu gợi, từ từ cởi nốt chiếc quần kia ra.

Chà chà, cấu tạo của con trai quả là không giống con gái... Tôi gật đầu tấ tắ, rồi bất giác ngẩng lên, phát hiện Chung Nguyên đang nhìn mình chăm chăm. Ánh mắt đó, phải nói sao nhỉ, nóng bỏng và mê mị.

Mặt tôi đỏ bừng. Tôi cúi đầu, không dám nhìn anh nữa.

Chung Nguyên bước vào bồn tắm, tiến sát về phía tôi. Anh nâng cằm tôi lên, rồi hai đứa cứ thế nhìn thẳng vào nhau. Mắt anh mỗi lúc một sáng hơn, giống như có hai ngọn lửa đang cháy rừng rực, sẵn sàng thiêu đốt tôi.

Tôi đang định nói thì đã bị anh ngăn lại bằng một nụ hôn.

Đó là một nụ hôn rất nồng nàn, mãnh liệt. Tôi thực sự không thể cưỡng lại, cũng không thể từ chối. Anh ngậm chặt miệng tôi như một yêu tinh đang hút máu, muốn hút hết sinh lực trong cơ thể tôi. Môi tôi bị anh làm cho đau rát. Chung Nguyên giống như một con thú thèm khát, ngậm lấy lưỡi tôi mà khuấy đảo... Tôi dần mất hết sức lực vì nụ hôn nóng bỏng, cuồng say này.

Chỉ đến khi tôi không chịu nổi nữa, kêu lên khó chịu, Chung Nguyên mới buông tôi ra. Sau đó, anh bắt đầu lần theo má tôi, hôn xuống cổ, xuống ngực, rồi đột nhiên cắn nhẹ lên đó. Động tác này của anh khiến tôi cảm thấy vừa lạ lẫm vừa dễ chịu. Tôi lim dim mắt, ngẩng đầu, giống như một con sư tử chờ đợi được khen ngợi, tận hưởng nụ hôn và những cái cắn nhẹ nhàng của Chung Nguyên.

Một tay Chung Nguyên vòng qua eo tôi, tay kia xoa lên ngực tôi mỗi lúc một mạnh. Tôi bị anh làm cho mặt đỏ, miệng khô khốc, muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại phát hiện ra mình đang rên lên. Âm thanh đó vừa đứt đoạn vừa mềm mại, lại chất chứa phong tình như thể nó không phải là của tôi.

Chung Nguyên như bị kích thích. Anh kéo tôi xuống nước, sau đó cúi đầu, điên cuồng cắn lên ngực tôi...

Tôi thấy Chung Nguyên điên rồi, anh điên thật rồi. Con người lạnh lùng và điềm tĩnh của anh giờ đã biến thành con quỷ nóng nảy và dữ dội. Người anh nóng rực như muốn đốt cháy cả thế giới này. Sau đó, anh như không chế tất cả, kéo tôi chìm xuống... chìm xuống...

Tôi thấy mình cũng đang phát điên, nếu không, tại sao tôi lại cam tâm tình nguyện chịu sự thôn tính của con quỷ thèm khát này.

Hơi thở gấp gáp của chúng tôi vang khắp phòng tắm. Chung Nguyên buông tôi ra, rồi đè tôi xuống, vừa hôn lên tai tôi vừa hôn hển nói: “Đầu Gỗ, em đã sẵn sàng chưa?”

Tôi lim dim mắt, đầu óc đã chìm vào ham muốn cháy bỏng. Lúc này, tôi thực sự không nghe thấy Chung Nguyên vừa hỏi gì, chỉ mơ màng “ừm” một

tiếng.

Chung Nguyên đuổi thẳng người, kéo hai chân tôi ra, sau đó đưa vào...

Trong phòng tắm bỗng vang lên một tiếng kêu lớn.

Tôi biết lần đầu tiên sẽ rất đau nhưng không nghĩ nó lại đau đến thế.

Tôi chống tay lên vai Chung Nguyên, muốn đẩy anh ra: “Em đau...”

Nhưng Chung Nguyên vẫn lao đến, dịu dàng hôn lên mặt tôi: “Ngoan nào, thả lỏng đi em, chỉ một chút là ổn thôi.” Anh vừa nói vừa đuổi thẳng người.

Tôi kêu lên thảm thiết, đâm liên hồi vào ngực anh, khóc lóc: “Không được, đau lắm... Anh mau ra đi, mau lên!”

“Được rồi, đừng khóc nữa.”

Sau đó, Chung Nguyên cựa quậy khiến tôi càng đau hơn.

Tôi chỉ còn biết kêu lên: “Không được, không được!”

“Anh không cựa quậy nữa, ngoan.” Chung Nguyên lại vỗ về tôi.

Tôi thấy yên tâm, tựa vào ngực Chung Nguyên, im lặng không nói gì.

Chung Nguyên cũng không nói gì nữa. Một tay anh ôm lấy tôi, tay kia vuốt ve sau gáy tôi, giúp tôi thả lỏng cơ thể.

Một lúc sau, khi tôi thiếp đi trong vòng tay của anh, Chung Nguyên bỗng kêu lên thảm thương: “Đầu Gỗ, em mau cứu anh, cứu anh với...”

Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trán Chung Nguyên đang đầm đìa mồ hôi, mắt mơ màng, mặt đỏ bừng bừng, miệng nửa khép nửa mở như đang chịu một nỗi đau đớn rất lớn.

Tôi xót xa giúp anh lau mồ hôi, lo lắng hỏi: “Anh làm sao thế?”

Chung Nguyên nắm chặt lấy tay tôi, yếu ớt nói: “Em có thể cho anh cử động một chút không?”

Hức...

Tôi cảm thấy niềm vui của tôi hình như được tạo nên từ sự đau đớn của anh. Buồn rầu một lúc, cuối cùng tôi đành phải cắn răng nói: “Cử động đi... anh.”

Nghe được câu nói này, Chung Nguyên như long hổ vừa sống dậy. Anh nhấc mông, rút ra khỏi người tôi, rồi lại tiến vào.

Ngoài việc kêu lên thảm thiết, tôi còn biết làm gì nữa.

Song đến cả cơ hội được kêu Chung Nguyên cũng không cho tôi. Anh áp môi mình lên môi tôi, hôn cuồng dại. Những động tác của anh càng lúc càng trở nên dữ dội. Tôi chỉ còn biết vừa khóc vừa để anh giày vò mình. Vậy mà tên đó vừa ần cần lau nước mắt cho tôi vừa tiếp tục tiến vào người tôi như thể không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cầm thú, đúng là cầm thú mà!

Em không vào địa ngục thì ai vào?

Tưởng như cả thế kỷ sau tên cầm thú Chung Nguyên kia mới chịu từ bỏ vũ khí. Sau khi run rẩy một lúc, anh liền ôm tôi vào lòng, phấn khích hôn lên môi tôi, nói: “Đầu Gỗ, anh thật hạnh phúc.”

Tôi mệt đến mức không muốn mở mắt, bực bội nói: “Phiền anh lui ra.” Hức, lẽ ra vừa rồi không nên đồng ý, cứ nghĩ tên này yếu ớt, ai dè chẳng thấy yếu ở chỗ nào.

Chung Nguyên vẫn ôm chặt lấy tôi, không chịu nhúc nhích. Anh kéo tay tôi, ần cần hôn lên đó, rồi cười nói: “Làm thế nào bây giờ, anh vẫn muốn...” Vừa dứt lời, anh liền ghì tôi thật chặt và lại bắt đầu.

Tôi lập tức nhìn anh như kẻ thù, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh đi chết đi!”

Chung Nguyên cười ha ha, búng lên mũi tôi, dịu dàng nói: “Hôm nay anh sẽ tha cho em.”

Sau đó, anh vắn nước, tắm cho tôi.

Khắp người tôi đau nhức, mệt mỏi đến muốn chết nên chẳng biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào. Trong mơ, tôi nghe thấy có một giọng nói êm êm thì thầm bên tai: “Đầu Gõ, anh yêu em.”

Chương 71

Chung Nguyên là cầm thú

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy tôi liền bắt gặp ánh mắt ám muội của Chung Nguyên. Tôi giật mình, nuốt nước bọt, nói: “Chuyện đó... À... Chúc anh một buổi sáng tốt lành.”

Chung Nguyên cũng nhếch miệng nói: “Chào em.”

Không khí có vẻ kỳ lạ. Nói thật, tôi tạm thời vẫn thấy khó chịu với chuyện hôm qua giữa tôi và Chung Nguyên. Vậy nên, tôi lại nhắm mắt, nhắm nhó mãi mà vẫn không tìm được chủ đề thú vị nào để nói: “Ha ha, hôm nay tại sao anh không đi tập thể dục buổi sáng?”

“Tập thể dục buổi sáng ư?” Chung Nguyên nhắc lại từ này, sau đó bỗng nhiên cười nham hiểm.

Tôi không biết sao anh lại cười, chỉ có điều, chắc chắn đó không phải là chuyện tốt đẹp gì. Tôi liền vui mặt vào chần, không thêm bận tâm đến anh nữa.

“Đầu Gỗ, Đầu Gỗ.” Chung Nguyên khẽ kéo tôi.

Tôi ngẩng đầu, bức bối nói: “Anh làm gì thế?”

Chung Nguyên ghéch ghéch cằm: “Hôn anh một cái chào buổi sáng nào.”

Tôi chẳng biết làm gì với con người này nữa, đành nhẹ nhàng cắn vào cằm anh một cái.

Chung Nguyên bỗng trở mình, nằm lên người tôi. Sau đó, anh vuốt ve đôi môi tôi, ánh mắt mỗi lúc một trầm lắng.

Tôi cảm thấy tên này có gì đó không bình thường, liền đẩy ra: “Anh định làm gì thế?”

Chung Nguyên nhếch mép, tặng tôi một nụ cười khiến ai cũng phải chao đảo: “Buổi sáng, tập thể dục.”

Tôi: “...”

Tay Chung Nguyên lần theo eo tôi, sau đó trượt dần xuống dưới. Tôi vội vàng nắm lấy tay anh, chau mày nói: “Không được, hôm qua anh làm em đau chết đi được.”

Tay kia của Chung Nguyên mân mê tai tôi. Anh nắn nắn vành tai của tôi, vừa an ủi vừa dụ dỗ: “Lần này sẽ không đau đâu.”

Tôi quay mặt đi, ai mà tin được lời tên quý này chứ.

Chung Nguyên nhẹ nhàng nắm lên người tôi, thở hỗn hển: “Đầu Gỗ à, thực ra anh cũng đau.”

Tôi tức giận vô cùng. Tên này học được cách vừa ăn cắp vừa la làng từ lúc nào vậy? Tôi chỉ nghe nói lần đầu của con gái thường rất đau, chứ có nghe thấy con trai đau bao giờ: “Anh đừng có mà nói dối, anh đau ở chỗ nào chứ?”

“Chỗ này.” Chung Nguyên vừa nói vừa kéo tay tôi đặt lên phần dưới của anh ấy.

Tôi vội vã rút tay về, vừa xấu hổ vừa tức giận: “Anh... anh... anh... Đồ cầm thú!”

Chung Nguyên cười lớn, ôm tôi vào lòng: “Cầm thú ăn thịt người... Đó là chân lý bất di bất dịch.” Nói đoạn, anh bắt đầu cời đồ của tôi.

Tôi cự quạ, phát hiện ra cơ thể mình đã không còn chút sức lực nào nữa, nên chỉ biết than thở: “Chung Nguyên, em mệt lắm, không còn sức nữa.”

Chung Nguyên vắt áo chiếc áo vừa cời sang một bên, cười mê mị: “Không sao, em chỉ cần nằm im hưởng thụ là được rồi.”

Tôi: “...”

Thế là tôi và Chung Nguyên lại cùng nhau “tập thể dục buổi sáng” (che mặt). Rất lâu sau, tên đó cũng chịu tha cho tôi đi ăn sáng. Ăn sáng xong, tôi như mất hết sức lực, đến ngồi thôi mà cũng thấy mệt, đành quay lại giường nằm, rồi ngủ thiếp đi.

Vừa ngủ được một lúc thì trời đã tối. Tôi mở mắt, lại thấy Chung Nguyên đang nhìn mình với ánh mắt mê mị đó.

Tôi giật mình, ôm lấy ngực, trách móc: “Anh làm cái gì thế, sao trông như hồn ma vậy?”

Chung Nguyên cười dịu dàng, không nói gì.

Tôi thấy hơi kỳ lạ, bèn hỏi: “Cả ngày anh đều nằm trên giường à?”

Chung Nguyên gật đầu.

Tôi: “Cứ nhìn em chăm chăm như vậy sao?”

Chung Nguyên lại gật đầu.

Cứ nghĩ đến việc mình đang ngủ say, mà lại có kẻ nhìn chăm chăm là tôi lại thấy gai gai ở sống lưng.

Tôi nhăn nhó, cất cao giọng để che giấu sự chột dạ của mình:

“Anh à, em khát nước, anh có thể rót cho em một cốc nước được không?”

Chung Nguyên ngoan ngoãn nghe lời, tụt khỏi giường đi rót nước cho tôi.

Tôi mở điện thoại ra xem, có một tin nhắn từ Tiểu Nhị: “Tam Đầu Gỗ, Chung tiểu thụ có bị cậu xay ra bã không đấy?”

Vừa đọc tin nhắn này, tôi tức sôi người. Trước hôm kết hôn một ngày, Tiểu Nhị đã giảng một thôi một hồi cho tôi về những chuyện cần phải chú ý khi động phòng. Mặc dù sau đó những gì cô ấy nói tôi đều quên gần hết, nhưng có một câu tôi nhớ rất rõ: “XXX có thể khiến bạn tràn trề sinh lực, mạnh mẽ như rồng như hổ, tất cả đám đàn ông chỉ là những con hổ giấy, chỉ

cần dựa vào sức hấp dẫn của Đầu Gỗ cậu, Chung Nguyên nhất định sẽ bị xay cho ra bã, lực bất tòng tâm...”

Vậy mà bây giờ thì sao... Tôi phát hiện dường như những lời cô ấy nói về Chung Nguyên đều đang ám vào mình.

Thế là tôi hùng hổ gọi điện lại cho Tiểu Nhị. Cô ấy hỉ hỉ hả hả nhận điện thoại, lại còn hỏi: “Tam Đầu Gỗ, trận chiến tối qua thế nào?”

Tôi bực tức: “Những gì cậu nói đều chẳng có tác dụng, suýt nữa tớ bị hành chết!”

Tiểu Nhị tấm tắc khen: “Thế mới nói Chung tiểu thụ của chúng ta là người mãnh liệt mà.”

Tôi: “Nói làm nhảm gì thế, anh ấy chẳng mãnh liệt chút nào, nếu mãnh liệt thì đã không làm tớ đau như vậy.”

Tiểu Nhị cười tinh quái: “Sao chẳng logic gì thế, cậu có nói ngược không đấy?”

Tôi vò đầu, cũng không biết phải giải thích thế nào, đành nói: “Dù sao thì anh ấy cũng có vấn đề! Anh ấy còn nói là hôm nay sẽ không đau, vậy mà kết quả là tớ vẫn bị đau. Cậu nói xem chuyện này là sao?... Của anh ấy có phải là có gai không?”

“Ha ha, ha ha ha ha...” Tiểu Nhị cười phá lên.

Tôi bị tiếng cười của cô ấy làm cho đau hết cả đầu, vội đưa điện thoại ra xa khỏi tai. Thực sự tôi chẳng hiểu gì cả, cười cái gì mà cười chứ, tôi rất nghiêm túc mà.

Bỗng tôi thấy có người đang đứng ở cửa. Là Chung Nguyên, anh đang cầm cốc nước, mặt hơi tái.

Hức...

Tôi bỗng thấy chột dạ, bèn thận trọng gọi: “Chung Nguyên!”

Chung Nguyên đi vào, mặt không hề biến sắc. Anh đặt cốc nước lên bàn, sau đó nhìn tôi rất lâu.

Tôi cầm điện thoại, không biết nên làm gì nữa.

Chung Nguyên đi đến trước mặt tôi, giật điện thoại ra khỏi tai tôi, rồi nói vào đó tám tiếng: “Giờ đi ngủ, vui lòng đừng làm phiền”, sau đó tắt máy.

Tôi: “...”

Phần kết

Hôm nay là một ngày tương đối quan trọng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thậm chí tôi và Chung Nguyên đã kết hôn được sáu năm rồi. Chúng tôi có một bé trai năm tuổi tên là Chung Quân, tên thường gọi là Quân Quân. Quân Quân đa phần giống tôi, nhưng đôi mắt lại giống hệt Chung Nguyên. Mỗi khi thằng bé lim dim mắt, thường khiến người ta nghĩ rằng nó đang có ý đồ xấu. Song vì bây giờ Quân Quân còn nhỏ nên đôi mắt đó vẫn rất ngây thơ, chứ không đầy vẻ nham hiểm như Chung Nguyên. Nhìn vào đôi mắt đó, mọi người chỉ thấy đáng yêu, rồi vì nhìn yêu quá mà giơ tay véo hai má thằng bé.

Hàng xóm của tôi là một hộ gia đình dờ dờ ương ương. Người chồng là ông chủ một quán internet và sửa chữa máy tính. Bất kỳ ai trong khu nhà tôi bị hỏng máy tính đều đến tìm anh ta. Thực tế, anh ta là một tay xã hội đen, chuyên gây chuyện trên mạng rồi mất tâm mất tích. Còn người vợ lại là một nhà văn kỳ quái. Nghe nói, mỗi lần cô ta nhìn chồng chăm chăm với ánh mắt xa xăm để tìm nguồn cảm hứng là anh chồng lại rùng mình. Hai vợ chồng họ sinh được một cô con gái rất táo tợn. Con bé tên là Điểm Điểm, nhỏ hơn Quân Quân nhà tôi một tuổi, nhưng lại thường xuyên bắt nạt Quân Quân, nào là phá đồ chơi, giật tiền mừng tuổi, thậm chí còn vẽ hươu vẽ vượn lên tranh nhận mặt chữ của thằng bé... Song Quân Quân nhà tôi lại cam tâm tình nguyện để nó bắt nạt khiến người làm mẹ như tôi nhìn thấy mà không đành lòng.

Thôi nhé, nói đến đây, chắc mọi người cũng đã đoán ra đôi vợ chồng ấy là ai. Họ chính là Lộ Nhân Giáp và Tiểu Nhị. Phải nói, mặc dù con bé nhà đó nghịch ngợm hết biết nhưng trông lại vô cùng đáng yêu, đúng là rất biết chọn gien di truyền, những tinh hoa của cha mẹ, nó đều thừa hưởng, thế nên mới xinh xắn như vậy. Mỗi lần phạm lỗi, nó lại mở to cặp mắt long lanh nhìn bạn khiến bạn chỉ muốn thơm nó, ôm nó vào lòng an ủi, rồi cũng quên luôn cả tức giận.

Hức, hình như tôi lại con cà con kê rồi...

Đến đâu rồi nhỉ, à, ở trên tôi đã nói, hôm nay là một ngày quan trọng đúng không? Quan trọng là bởi hôm nay Chung Nguyên nhận lời tham gia một talkshow trên truyền hình. Talkshow này thường mời những nhân vật đang hot trong các lĩnh vực khác nhau nên rất thu hút khán giả. Chung Nguyên nhà tôi cũng có thể coi là một nhân vật đang hot vì gần đây anh được nhận một giải thưởng.

Đúng là đài truyền hình nhàn rồi quá hay sao, mà lại tổ chức một buổi trao giải cho các doanh nhân Trung Quốc. Chung Nguyên được nhận giải Doanh nhân triển vọng, giải này tương đương với giải Doanh nhân trẻ xuất sắc nhất.

Biết mình được nhận giải, Chung Nguyên chẳng nói với ai. Đến tối hôm mang cúp về nhà, anh vừa vào đến cửa đã nhét cúp vào tay Quân Quân, nói: “Con cầm lấy mà chơi”, sau đó ngồi xuống sofa, kéo luôn tôi vào lòng. Chiếc cúp đó rất nặng, Quân Quân tội nghiệp của chúng tôi phải dùng cả hai tay mới đỡ nổi.

Sau đó, Quân Quân cũng chẳng biết chơi với thứ đồ đó như thế nào nên sang bàn bạc với Điểm Điểm.

Cuối cùng, chiếc cúp đó bị Điểm Điểm dán chi chít giấy màu và vải nhung, trang trí thành một con búp bê bất đắc dĩ. Trông nó cũng khá giống một con búp bê thật đấy chứ... (>_<)

Tôi hỏi Chung Nguyên, tại sao không nói gì với tôi. Anh chỉ trả lời: “Anh sợ em lo lắng.”

Tôi cười tinh quái vạch tội anh: “Thực ra anh sợ là nếu không được giải gì thì sẽ mất mặt với em đúng không?”

Chung Nguyên xoa xoa đầu tôi: “Nói thật, đoạt giải hay không đối với anh không quan trọng, anh chỉ sợ em sẽ buồn nếu anh không đoạt giải.”

Đáng ghét, con còn đang ở đây, sao anh lại nói những lời đường mật như thế hả?... (>_<)

Chính vì đoạt giải thưởng đó mà Chung Nguyên được cả nước biết đến. Thực tế, những người tham gia lễ trao giải này đều là những cây đa cây đề, so với họ, Chung Nguyên chỉ là hậu bối. Song quan trọng là, những người ngồi trước màn hình ti vi đều coi buổi lễ này như một cuộc thi hoa hậu. Vì vậy, những ông bác, ông chú bốn mươi, năm mươi tuổi đều bị lu mờ hết, chỉ có Chung Nguyên, chàng thanh niên có diện mạo gây sốt nhất lễ trao giải là được chào đón nhiệt tình, đặc biệt là những fan nữ điên cuồng.

Chung Nguyên dần bị coi là một bình hoa di động.

Đương nhiên, đài truyền hình không quan tâm đến chuyện này. Họ chỉ biết Chung Nguyên hiện giờ rất nổi tiếng, mời được anh, họ sẽ không cần phải lo lắng đến hiệu suất xem chương trình của đài...

Chung Nguyên hẹn với đài truyền hình sẽ ghi hình vào chiều thứ Bảy tuần này vì lúc đó mọi người đều được nghỉ, bạn bè thân thiết của anh sẽ đến xem. Nhưng Chung Nguyên không ngờ rất nhiều khán giả xem chương trình này là bạn thân của mình.

Ăn trưa xong, ba người nhà chúng tôi và ba người nhà Tiểu Nhị cùng lên chiếc xe sang trọng của Chung Nguyên. Nghĩ đến việc hôm nay Chung Nguyên là nhân vật chính, Lộ Nhân Giáp quyết định đích thân làm tài xế. Vậy là ông chủ quán internet kiêm sửa chữa đồ điện tử đó vừa lái xe vừa mắng Chung Nguyên là kẻ phá gia chi tử: “Cái xe này của cậu đủ sức mua cả quán net của tớ đấy.”

Chung Nguyên mỉm cười: “Đừng tưởng vợ cậu không nói cho vợ tớ biết cậu tích bao nhiêu tiền trong nhà.”

Lộ Nhân Giáp tỏ vẻ không phục: “Tên tiểu tử cậu đừng có qua mặt tớ, tất cả tài sản của tớ cũng không bằng số tiền lẻ của cậu.”

Chung Nguyên: “Đủ tiêu là tốt rồi, quan trọng là cậu thấy thoải mái. Nếu cậu muốn có tiền thì nhất định không dừng lại ở mức đó.”

Lộ Nhân Giáp lườm nguýt: “Đừng tưởng cậu chỉ cần dùng vài ba câu là có thể thoát được kiếp bị bóc lột, tối nay cậu phải mời, không phải nhà hàng

năm sao trở lên thì anh đây không thềm đi.”

Khi chúng tôi đến đài truyền hình, bọn Lão Đại đã đứng chờ ở đó. Đạo này, trông Lão Đại có vẻ phờ phạc, có lẽ vì có quá nhiều người theo đuổi cô ấy. Cô ấy cứ đào hoa như vậy suốt mấy năm nay. Thịnh thoảng tôi vẫn khuyên cô ấy nên kết hôn sớm, đừng chần chừ nữa, nhưng Lão Đại lại ngao ngán trả lời: “Tớ cũng rất muốn kết hôn, nhưng tớ muốn kết hôn một cách cam tâm tình nguyện cơ.”

Vậy là chúng tôi lại hỏi, người như thế nào mới khiến cô ấy cam tâm tình nguyện kết hôn cùng anh ta?

Lão Đại trả lời: “Tớ thích một người đàn ông nội trợ.”

Hức... Thế đấy, Lão Đại là tinh anh, những người con trai vây quanh cô ấy cũng toàn là tinh anh, muốn tìm được một người đàn ông nội trợ đâu phải chuyện dễ dàng.

Tứ cô nương và Lục Tử Kiện cũng đến. Họ dự định sẽ kết hôn trong năm nay. Lục Tử Kiện đã có học vị sau tiến sĩ của một trường đại học danh tiếng ở nước ngoài, hơn nữa còn hoàn thành việc học trước thời hạn. Nghe nói, vì không thể đợi thêm được nữa, muốn sớm trở về để kết hôn nên anh quyết định quay trở về để góp phần xây dựng đất nước... Nghe nói, ưu đãi mà nhà nước dành cho anh khiến người ta phát thềm, nói tóm lại để giữ chân anh, tất cả những thứ cần thiết cho cuộc sống nhà nước đều lo hết, thậm chí cả tiền mua tã lót cho con cũng trợ cấp. Tôi cũng nghe nói, những người như Lục Tử Kiện còn bị nhà nước cho người giám sát vì sợ họ sẽ đào tẩu...

Ôi nhân tài, đó chính là nhân tài!

Một nhân tài khác của nhóm - Lộ Nhân Ất - cũng có mặt. Năm đó, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, Lộ Nhân Ất không có ý định học lên nữa, nhưng thầy hướng dẫn lại dùng trăm phương nghìn kế giữ anh lại, thậm chí nghe nói còn suýt dùng cả mỹ nhân kế. Đương nhiên, Sử Vân Hoành vẫn sờ sờ ở đó thì Lộ Nhân Ất làm sao có thể hưởng phúc phận đấy. Cuối cùng, anh cũng học lên tiến sĩ, rồi ở lại trường làm một giảng viên bình thường. Thịnh

thoảng, tôi cũng đến xem Lộ Nhân Ất giảng bài, kết quả tôi suýt bị đè chết vì có quá nhiều người đến nghe.

Ôi lại phải than thở rồi, đúng là nhân tài, nhân tài!

Về chuyện của Lộ Nhân Ất và Sử Vân Hoành, thực sự lúc đầu mối quan hệ của họ cứ lờ mờ. Sau đó, Sử Vân Hoành bực mình đi gặp mặt người khác, kết quả Lộ Nhân Ất liền sốt sắng chạy đến chỗ gặp mặt của cô ấy. Đương nhiên, đến xem chỉ là cái cớ, bởi sau đó Lộ Nhân Ất đã lôi Sử Vân Hoành về nhà.

Bây giờ, hai người họ đã kết hôn. Bụng của Sử Vân Hoành cũng đã lớn, có vẻ như được bảy tháng rồi.

Khung cảnh trước đài truyền hình rất ồn ào vì mọi người đều vô cùng phấn khích. Khi Chung Nguyên bước xuống xe, đám đông nhất loạt vỗ tay giòn giã. Đến khi anh quay lại cúi chào mọi người, rồi mỉm cười... tôi nghe thấy có tiếng kêu gào của khá nhiều người.

Quân Quân không thích khung cảnh náo nhiệt này cho lắm. Thằng bé chau mày, bịt hai tai lại. Điểm Điểm vội vàng kéo Quân Quân, vừa kéo vừa bi bô nói: “Cô giáo nói vỗ tay là chào đón, anh xem kìa, mọi người đang chào đón chúng ta, anh làm thế là không lịch sự.”

“Anh biết.” Quân Quân cử động, rồi bỏ hai tay xuống.

Tôi xoa đầu Điểm Điểm, cười nói: “Nha đầu quý quái này.”

Tiểu Nhị giơ tay ra véo má Chung Nguyên, an ủi: “Quân Quân đừng để ý đến Điểm Điểm, tiểu nha đầu này biến thái lắm.”

Lão Đại cười nói: “Sao lại nói con mình như thế hả? Điểm Điểm vẫn còn bé.”

Tiểu Nhị nghiêm mặt: “Thật đấy, con bé rất lắm chuyện, chẳng lúc nào chịu ngồi yên. Cô giáo ở vườn trẻ ngày nào cũng kể tội nó. Cậu xem, Quân Quân nhà người ta hiền lành, ngoan ngoãn thế kia, hai đứa đúng là bù trừ cho nhau.”

Tôi nguyệt cô ấy, đáp: “Cậu thôi đi, cô giáo của Quân Quân nói, thằng bé này không thích nói chuyện, nhưng lại không thật thà. Những trò nghịch ngợm trong vườn trẻ đa số là do nó đầu têu, nói chung là đủ trò, không thể đề phòng trước được.”

Hai đứa trẻ bỗng im lặng, cúi đầu âm ỨC. Nhìn thấy vậy, tôi thực sự không đành lòng, quay sang Tiểu Nhị, cô ấy cũng chẳng hơn gì tôi. Haizz, con trẻ mà cứ làm ra vẻ đáng yêu một chút là người lớn như chúng tôi lại mềm lòng.

Mọi người bắt đầu tập trung xem phỏng vấn. Thực ra, nội dung của cuộc phỏng vấn quanh đi quẩn lại cũng chỉ có thế. Tôi đã quá quen thuộc với những cuộc phỏng vấn như thế này nên chẳng hứng thú chút nào. Nói chung, tôi nhìn Chung Nguyên là chính. Một lúc sau, Lão Đại vỗ vai tôi, lắc đầu than: “Tam Đầu Gỗ à, tớ phục cậu sát đất đấy, hai người kết hôn sáu năm rồi mà cậu vẫn mù mẫm vì Chung Nguyên được sao?”

Hức...

Quân Quân và Điểm Điểm hình như cũng không hứng thú với chương trình này. Không biết Điểm Điểm kiếm đâu được một sợi len. Thế là hai đứa bắt đầu đặt sợi len lên tay đùa nghịch với đủ loại trò khác nhau. Không thể không thừa nhận, Điểm Điểm biết rất nhiều trò, điểm này của con bé có vẻ giống Tứ cô nương. Nghĩ vậy, tôi liền kéo kéo áo Tứ cô nương, nói: “Tứ cô nương, Điểm Điểm chẳng giống cha cũng chẳng giống mẹ, mà lại giống cậu.”

Tứ cô nương liếc nhìn tôi, hờ hững nói: “Phí lời! Tớ cũng là mẹ của nó đấy?”

Hức... Đây là logic gì vậy...?

Mấy người chúng tôi nói qua nói lại rồi thành một câu chuyện. Mấy đứa nói chuyện riêng với nhau, dù sao đây cũng là hàng ghế dành riêng cho người thân, cũng chỉ có vài người chúng tôi thôi, không sợ ảnh hưởng đến người khác. Vậy là Chung Nguyên đã bị chúng tôi bỏ rơi hoàn toàn.

Chung Nguyên à, em xin lỗi anh nhé!...

(Lộ Nhân Giáp: Xin lỗi Chung Nguyên +1

Lộ Nhân Ất: Xin lỗi Chung Nguyên +2

Lục Tử Kiện: Xin lỗi Chung Nguyên +3

Nhất, Nhị, Tứ: Xin lỗi Chung Nguyên +10086)

Mặc dù chỉ mấy người chúng tôi nói chuyện với nhau nhưng những người có mặt ở đó đều phối hợp hết sức ăn ý, thỉnh thoảng lại có tiếng hú hét và vỗ tay. Sau đó, khi được phát trên truyền hình, chương trình này nhận được rất nhiều ý kiến phản hồi. Tôi cũng tò mò xem thử, sau đó thì méo hết cả mặt.

Trong chương trình, Chung Nguyên luôn tự ca ngợi mình là một người rất chung thủy và si tình, giống như các nhân vật nam chính trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao. Thực ra, nếu xét về tình cảm giữa tôi và Chung Nguyên thì những lời anh nói đều là giả dối. Sở dĩ như vậy không phải vì tình cảm của chúng tôi không được tốt đẹp mà là vì chúng tôi không bao giờ thể hiện tình cảm theo cách đó, chúng tôi luôn ngầm hiểu lòng nhau.

Mặc dù với tôi, những lời anh nói không phải là sự thật, nhưng hình như với người khác, nó lại rất chân thành, cảm động.

Thế nên, tôi liền kéo Tiểu Nhị sang nhà mình, chỉ vào màn hình ti vi hỏi cô ấy: “Cậu nói thử xem, những lời đó có giả dối không kia chứ?”

Song Tiểu Nhị lại cốc đầu tôi, mắng mỏ: “Tam Đầu Gỗ, cậu ngốc thật hay đang giả vờ ngốc thế hả?”

Haizz, tôi cứ nghĩ Tiểu Nhị là một nhà văn, hơn nữa lại là một nhà văn được đông đảo độc giả chào đón. Đáng lẽ cô ấy phải là người có mắt nhìn chứ, sao cũng điên rồ đến thế nhỉ?

Thôi được rồi, cậu cứ đánh tớ đi, cậu dám đánh thì tớ cũng dám chạy.

Vậy là tôi liền chạy thoát thân.

Chúng tôi ra khỏi đài truyền hình thì trời cũng nhá nhem tối. Cả bọn rờn rần kéo nhau đến nhà hàng. Thái độ phục vụ của nhà hàng năm sao này rất tốt, chính vì thế mà giá cũng cắt cổ...

Mọi người đã thân đến mức không thể thân hơn được nữa nên chẳng ai khách khí, ăn uống rất tự nhiên. Quân Quân và Điểm Điểm chơi với nhau rất ngoan, chẳng thèm để ý đến người lớn chúng tôi.

Tôi bỗng thấy thất vọng tràn trề.

Mấy ông bà trẻ ngót nghét ba mươi hôm nay được thả phanh uống rượu nên uống rất nhiều. Đặc biệt là Lộ Nhân Giáp, tửu lượng của anh không tốt lắm, nhưng dù sao cũng hơn tôi. Mặt Lộ Nhân Giáp đã bừng bừng. Anh dựa người vào Tiểu Nhị, rồi cười ngốc nghếch nhìn cô ấy.

Tiểu Nhị ngả ngón nâng cằm Lộ Nhân Giáp lên, cười nói: “Ông xã, bộ dạng này của anh rất dễ đem lại cảm hứng cho em.”

Mặc dù đã say nhưng sau khi nghe vợ nói, Lộ Nhân Giáp vẫn không khỏi rùng mình. Đúng là tội ác của Tiểu Nhị đã chất đầy, chỉ khổ thân Lộ Nhân Giáp là kẻ phải hứng chịu.

Ăn xong, mọi người quyết định đi hát. Vì nghĩ đến việc chăm sóc cho hai đứa nhỏ mà quán karaoke lại không phải là chỗ để trẻ con lui tới nên chúng tôi về nhà. Sau khi kết hôn, Chung Nguyên đã mua một căn biệt thự ở khu C, trong nhà có cả một phòng karaoke, cách âm rất tốt. Song chúng tôi đều không thích sự trống trải ở đó nên không dọn về ở. Bây giờ, nhà cửa ở đó tăng giá vùn vụt, cứ nhắc đến căn biệt thự đó, Lộ Nhân Giáp lại mắng Chung Nguyên là gian thương.

Vì Quân Quân và Điểm Điểm đều là những đứa trẻ trong sáng nên chúng tôi không dám hát lung tung, chỉ chọn toàn những bài từ thuở cời trườn tắm mưa... (>_<)

Khi hai đứa trẻ đã ngủ, cả đám mới hiện nguyên hình, tru tréo ầm ĩ.

Khả năng hát của Chung Nguyên phải nói thế nào nhỉ, như Lộ Nhân Giáp nói thì là “hát như đâm vào tai”. Anh không hát sai nhạc mà là hát đều

đều như cơm nguội. Song bù lại, giọng anh lại trầm trầm, nghe rất cảm động. Quả nhiên, con người này có một chất giọng thiên phú. Nói tóm lại, khi nghe anh hát, mọi người đều xoa tay than thở, giọng thì tốt nhưng để hát thì phí quá...

Tên này khá là kiêu ngạo nên rất ít khi hát trước mặt người khác. Nhưng hôm nay, anh lại có biểu hiện rất khác thường, đơn giản bởi vì anh đang độc chiếm micro hát tình ca cho tôi nghe, hại tôi bủn rủn hết cả chân tay, tim đập thành thịch. Xung quanh, đám Lão Đại cũng gào thét phụ họa theo.

Mọi người chơi đến rất khuya, tôi không tài nào mở mắt được nữa, bèn nằm vật ra thảm không muốn dậy. Sau đó Chung Nguyên nhẹ nhàng ôm lấy tôi, bế vào phòng ngủ.

Trên người Chung Nguyên nồng nặc mùi rượu. Thực sự tôi không thích mùi rượu lắm nhưng là mùi ở trên người anh nên tôi lại chẳng thấy ghét chút nào.

Chung Nguyên đặt tôi lên giường, hôn lên trán rồi thì thầm vào tai tôi: “Đầu Gỗ, em có muốn tắm không?”

“Em... mệt lắm!” Tôi cự quây, chọn một tư thế nằm thoải mái nhất.

Chung Nguyên giúp tôi cởi giày và quần áo, sau đó cũng nằm xuống, ôm tôi vào lòng.

Lúc này, tôi đã mệt đến mức không còn biết trăng sao gì nữa, cứ để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Chung Nguyên cọ cảm vào gáy tôi, khẽ nói: “Đầu Gỗ, những lời anh nói hôm nay đều là thật lòng.”

“...”

“Anh muốn nói từ rất lâu rồi.”

“...”

“Đầu Gỗ, anh yêu em!”

“...”

Trong mơ hồ, tôi cảm thấy mắt mình như được phủ lên bởi thứ gì đó mềm mại như lông vũ, cảm giác vô cùng dễ chịu. Tôi nằm nghiêng và chìm vào giấc ngủ say.

Ngoại truyện về Chung Nguyên

Chung Nguyên là hot boy số một của trường, vừa đẹp trai lại vừa tài năng. Chính vì thế có không ít cô gái muốn theo đuổi anh. Song Chung Nguyên lại giống như một cây đại thụ giữa vườn hoa rực rỡ. Người khác có thể nhìn anh, ngưỡng mộ anh nhưng không thể khiến trái tim anh lay động.

Cho đến ngày Đầu Gỗ xuất hiện.

Có những lúc Chung Nguyên cảm thấy mình thật kỳ lạ, tại sao có nhiều cô gái tấn công anh như vậy, anh lại không hề rung động với bất cứ ai. Vậy mà khi gặp cô ấy, anh lại bám riết lấy, không chịu bỏ cuộc.

Có lẽ anh vẫn luôn đợi, đợi cô ấy xuất hiện bên mình.

Đương nhiên, lần đầu tiên hai người gặp nhau chẳng lấy gì làm vui vẻ, thậm chí còn có chút kỳ lạ. Lúc đầu, người con gái ấy trông thật đặc biệt với cái đầu trọc. Cô ấy còn nghịch với quả bóng rổ như chơi với một trái bóng đồ chơi của trẻ con. (Đầu Gỗ: Thực ra mình đang luyện tập đấy chứ!) Dáng vẻ của cô ấy trông rất buồn cười, thậm chí... hức, chẳng ai nghĩ cô ấy là một cô gái.

Lúc đó, cô ấy cố tình ném bóng rổ vào người anh, rồi giả vờ vô tội, lại còn nói: “Xin lỗi, trượt tay” nữa chứ.

Đó là câu đầu tiên cô ấy nói với anh.

Sau đó, cô ấy chạy đến làm quen với Lục Tử Kiện. Chung Nguyên thực sự không hiểu cô ấy làm vậy vì báo thù, vì muốn khiêu khích anh hay vì Lục Tử Kiện.

Thôi được, Chung Nguyên vốn là người không thích dính vào những chuyện thị phi, nhưng có kẻ lại thích gây sự nên anh không để mắt cũng không được. Mọc Nhĩ ư? Giải bóng rổ ư?

Song điều mà Chung Nguyên không thể tưởng tượng được là, tên tiểu tử đầu trọc ấy bỗng dừng lại biến thành một cô gái. (Đầu Gỗ: Đâu có, tôi vốn

đĩ là con gái mà.)

Tất nhiên, ngạc nhiên thì cứ ngạc nhiên, nhưng thù này anh nhất định phải trả.

Chỉ có điều, chẳng bao lâu sau Chung Nguyên đã thấy hối hận.

Nhìn đĩa đậu phụ cải trắng của cô gái ngồi trước mặt, Chung Nguyên bỗng thấy áy náy. Thì ra cô ấy thiếu tiền thật. Cô ấy tham gia giải bóng rổ này một cách rất nghiêm túc. Dựa vào những biểu hiện của cô ấy trong quá trình tập luyện, có thể thấy cô ấy đã dồn nhiều tâm sức của mình vào cuộc thi đó. Song số tiền thưởng ít ỏi mà cô ấy giành được đã bị anh cướp mất chỉ vì chút so đo, tính toán của mình.

Chung Nguyên chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt bụng và thích xen vào chuyện của người khác. Anh cũng không biết tại sao mình lại thấy day dứt đến thế. Có lẽ vì anh thấy cô gái đó dù làm bất cứ chuyện gì cũng rất vui vẻ, hào hứng.

Vậy nên Chung Nguyên quyết định tìm cơ hội giúp đỡ cô ấy. Đương nhiên không khó để anh tìm được một cơ hội, chẳng nào anh cũng đã hẹn gặp vài kẻ đang bám riết lấy anh đến phát mệt, đến lúc đó chỉ cần nhờ cô nói thẳng với họ là xong.

Chung Nguyên cũng không đến nỗi ghét cái cô Đầu Gỗ này, nhưng anh không hiểu tại sao mình cứ thích chọc ngoáy cô ấy. Bởi vì cô ấy... rất thú vị. Anh có một sở thích quái đản là thích nhìn cô ấy nhăn nhó xấu hổ hoặc tức giận giậm chân thành thịch.

Cái cảm giác này chẳng xấu xa chút nào cả.

Đương nhiên, Chung Nguyên không hề nhận ra cảm giác này chính là khởi đầu của tình yêu.

Anh bắt Đầu Gỗ lại và nuôi cô một cách hết sức tự nhiên. (Đầu Gỗ: nuôi, bắt á?) Một mặt anh giúp cô giải quyết vấn đề kinh tế, mặt khác lại có thể bắt nạt cô một cách thoải mái. Anh rất hào hứng với việc vừa đe nẹt bằng đòn roi vừa cho ăn kẹo ngọt này.

Cho đến khi chuyển dã ngoại diễn ra.

Ngày hôm đó, ngồi trên xe, vào khoảnh khắc khi thấy vai mình bỗng nặng trĩu, trái tim Chung Nguyên đã rung động. Anh cúi xuống, nhìn kẻ đang tựa đầu vào vai mình, mơ màng ngủ. Làn da mịn màng, đôi mày thanh tú, cặp mắt nhắm chặt, hàng mi dài cong vút, chiếc mũi xinh xắn, đôi môi hồng tươi như cánh đào... tất cả đã khiến Chung Nguyên nhận ra một điều, thực ra cô gái này cũng rất xinh đẹp.

Khi đánh giá vẻ bề ngoài, những ai trọc đầu luôn bị mất điểm, nhưng Đầu Gỗ đã vượt qua được trở ngại đó.

Trong lúc ngủ say, Đầu Gỗ bỗng liếm môi. Chung Nguyên cũng bất giác làm theo.

Hình như có một thứ gì đó trong anh đang dần thay đổi.

Điều hứng thú nhất của Đầu Gỗ trong chuyến dã ngoại là chơi cùng chiếc máy ảnh. Trong khi đó, Chung Nguyên lại thích chơi đùa với thứ gọi là Đầu Gỗ. Vào cái đêm mưa to gió lớn đó, anh đã phát hiện ra một điều.

Anh chau mày khi nhìn thấy cô viết nguệch ngoạc vào cuốn sổ mấy chữ to đùng: “Cha, con yêu cha.” Tại sao cô ấy không nhắc đến mẹ? Là vì cô ấy không có mẹ, vì cha mẹ cô ấy đã ly hôn hay là mối quan hệ của họ không được tốt?

Chung Nguyên không phải là người thích tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác, nhưng chuyện này cứ canh cánh trong anh. Bất luận thế nào, chắc chắn đây không phải là chuyện tốt.

Nỗi xót xa dâng trào trong lòng anh.

Nhưng khi biết trong di ngôn của cô ấy không hề nhắc tới anh, Chung Nguyên lại nổi giận. Thật kỳ lạ, tại sao rõ ràng anh luôn bắt nạt, chèn ép cô ấy, vậy mà cuối cùng người tức giận lại là anh?

Kết thúc chuyến dã ngoại, tổn thất lớn nhất của Đầu Gỗ là đã làm mất chiếc máy ảnh của Chung Nguyên. Trong khi đó, thu hoạch lớn nhất của Chung Nguyên chính là Đầu Gỗ đã làm mất máy ảnh của anh.

Vào một buổi tối đầu xuân, tại một góc vườn hoa vắng vẻ của trường đại học B, khi nhìn thấy bộ dạng hoang mang, bối rối của Đầu Gỗ, trong lòng Chung Nguyên bỗng trào dâng một tia hy vọng, đó là có thể giữ cô bé ngốc nghếch đáng yêu này ở bên cạnh mình càng lâu càng tốt.

Nhưng lúc đó, Chung Nguyên vẫn không hiểu tại sao mình lại muốn vậy, chỉ đến khi trận “thách đấu” đó diễn ra.

Trận bóng đá đang bước vào giữa hiệp thì Chung Nguyên nhận được điện thoại của người bạn cùng phòng. Cậu ta nói đã tận mắt nhìn thấy một đám người kéo nhau đi từ nhà thi đấu đến bệnh viện. Nghe nói Đầu Gỗ và một chị lớp trên đã tỷ thí võ nghệ, sau đó có người đổ máu.

Chung Nguyên nghe xong, lòng nóng như lửa đốt. Anh không quan tâm đến chuyện gì nữa, vội vã lao về trường, mặc kệ huấn luyện viên vừa tức tối nhìn theo bóng dáng dần mất hút của anh vừa la hét om sòm.

May mà khúc gỗ đáng ghét đó không bị thương. Lúc này, Chung Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Song khi nghe cô ấy nói, anh không phải là của cô ấy, Chung Nguyên lại nổi giận đùng đùng.

“Tôi đúng là không phải của cô, nhưng... cô là của tôi!”

Nói xong câu này, ngay cả anh cũng sững sờ.

Tại sao anh lại lo lắng? Tại sao anh lại không muốn cô ấy đẩy mình cho người khác? Tại sao cô ấy lại lo lắng anh sẽ tức giận và thất vọng khi mối quan hệ của họ chấm dứt? Thường ngày không phải anh là kẻ rất điềm tĩnh hay sao, tại sao khi gặp Đầu Gỗ lại trở nên dễ nóng giận đến vậy?

Đáp án có vẻ hơi bất ngờ với Chung Nguyên.

Lý do ư? Đó là bởi vì anh đã quan tâm đến cô ấy. Đúng vậy, vì anh quan tâm đến cô ấy, đến sự an toàn của cô ấy, đến suy nghĩ, tâm tư, tình cảm, tất tần tật mọi thứ thuộc về cô ấy. Song hình như không hẳn chỉ là sự quan tâm...

Sách đánh dấu bước phát triển của nhân loại, cũng đánh dấu bước phát triển của một tình yêu. Sau khi nhận được những trợ giúp từ cuốn sách *Tâm*

lý khi yêu, Chung Nguyên đã nhận ra được tình cảm thật sự của mình.

Không biết từ bao giờ, anh đã thích Đầu Gỗ - cô bé có cái đầu trọc lốc ấy.

Mặc dù anh không phải của em, nhưng thật may mắn em lại là của anh. Em biết không, sớm muộn gì cũng có ngày em thuộc về anh. Đương nhiên, bây giờ, anh đã coi mình là của em rồi.

Nhưng anh cũng hiểu tình cảm của anh bây giờ chỉ từ một phía mà thôi. Vậy nên, tiếp theo, anh phải nghĩ cách để cô ấy chủ động tấn công mình. (Đầu Gỗ: Anh có cần thiết phải ác độc đến thế không hả? (>_<))

Chung Nguyên không có bất kỳ tính toán nào cả, không phải vì anh không thể, mà là vì anh không muốn. Với chuyện tình cảm anh thực sự không muốn tính toán.

Có lẽ Chung Nguyên thực sự nghiêm túc với mối quan hệ này.

Đương nhiên, mặc dù không muốn tính toán, nhưng anh vẫn phải làm. Vì chuyện trọng đại cả đời mình, Chung Nguyên đã suy nghĩ rất lâu. Anh đã lên hẳn một kế hoạch để theo đuổi Đầu Gỗ, kế hoạch đó có tên: “Lừa gần rơm lâu ngày cũng bén”.

Đầu Gỗ là một cô gái rất yếu đuối nhưng lại rất cố chấp. Một khi đã cố chấp, cô ấy sẽ khiến bạn phát điên vì tức giận, nhất là về mặt tình cảm. Muốn cô ấy thích mình, Chung Nguyên phải đi cả một chặng đường dài.

Tại sao anh không nói với Đầu Gỗ là anh thích cô ấy?

Nói đùa đấy à, nếu thế thì ngay cả cơ hội thực hiện kế hoạch “lừa gần rơm lâu ngày cũng bén” của anh cũng không có. Cứ nhìn cách Tô Ngôn thất bại là biết liền. Khi Đầu Gỗ không thích bạn, nếu bạn tỏ tình với cô ấy, nhất định cô ấy sẽ từ chối, sau đó đẩy bạn vào khu vực cách ly, không thêm quan tâm.

Vậy nếu thích cô ấy, bạn phải làm gì?

Còn làm gì được nữa, bạn chỉ có thể chờ đợi cô ấy thích mình.

Đây là điểm đáng ghét của Đầu Gỗ, đến mức khiến Chung Nguyên phải nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng dù có ghét, anh vẫn thích cô. Vậy nên, trông có vẻ như Đầu Gỗ đang bị Chung Nguyên bắt nạt, nhưng thật ra kẻ bị giày vò lại chính là anh.

Vấn đề hiện giờ anh phải đối mặt là ánh mắt của khúc gỗ đáng ghét đó lại đang hướng về phía Lục Tử Kiện.

Lục Tử Kiện là huynh đệ tốt của Chung Nguyên, tính cách cũng rất tốt, chỉ có điều thỉnh thoảng hơi ngốc nghếch. Chung Nguyên thấy hơi bất mãn vì chuyện này. So với Lục Tử Kiện, anh có gì không bằng kia chứ? Lẽ nào một khúc gỗ thì nhất định phải thích một khúc gỗ khác sao? (Lục Tử Kiện: Ngồi một chỗ mà cũng bị trúng đạn oan là sao? = |||||)

Vậy nên việc đầu tiên Chung Nguyên phải làm là gỡ mìn, gỡ quả mìn có tên Lục Tử Kiện.

Thế là Tứ cô nương ngạo nghễ bước lên đài.

Khi Đầu Gỗ còn chưa phát hiện ra kế hoạch này, cô ấy còn nghĩ Chung Nguyên đang tán tỉnh Tứ cô nương. Sau này, chính anh cũng tức sôi người vì suy nghĩ này của cô ấy.

Ngày đầu tiên đến nhà Lục Tử Kiện, cô bé Đầu Gỗ ngốc nghếch của chúng ta đã đi nhầm phòng. Lúc đó, Chung Nguyên giật nảy mình, định gọi cô ấy dậy, nhưng sau đó lại lưỡng lự.

Anh nhếch miệng cười rồi cứ thế ôm cô ấy vào lòng.

Nhìn đi, nhìn đi, tốt nhất là để cho tất cả mọi người đều biết cô bé này là của ta, nhất là Lục Tử Kiện.

Người mùi hương dịu dàng của người con gái nằm trong lòng mình, trái tim Chung Nguyên bắt đầu loạn nhịp, phần đáng xấu hổ nhất trong cơ thể anh cũng trở nên lúng ta lúng túng. Nhưng sau đó, anh cố trấn tĩnh, ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của cô ấy, từ từ nhắm mắt lại.

Nhìn thấy mà không được nếm, đó quả thực là một sự giày vò.

Mặc dù vậy, Chung Nguyên vẫn mỉm cười hạnh phúc. Anh nghĩ, rồi sẽ có ngày cô ấy phải chủ động ôm lấy anh, rồi sẽ có ngày, anh không chỉ được ôm cô ấy như thế này.

Rồi sẽ có ngày, anh là người cô ấy ôm vào lòng khi đi ngủ.

Tứ cô nương và Lục Tử Kiện đã đến với nhau. Chung Nguyên cũng cảm thấy an tâm.

Để cô bé Đầu Gỗ này thích mình, anh cần phải loại bỏ các đối thủ, ngoài ra còn phải làm một việc, đó là thường xuyên lượn lờ trước mặt cô ấy, để cô ấy muốn quên cũng khó mà quên được.

Cuối cùng, Chung Nguyên đã danh chính ngôn thuận đến được nhà của Đầu Gỗ.

Trước đây, Chung Nguyên chỉ nghĩ có lẽ Đầu Gỗ không có mẹ, anh không ngờ, thân thể của cô còn đáng thương hơn cả những gì anh tưởng tượng.

Đầu Gỗ là đứa trẻ bị bỏ rơi.

Những đứa trẻ ở trong hoàn cảnh như vậy luôn cảnh giác với người khác, tính cách thường lầm lì, ít nói. Vậy mà Đầu Gỗ lại nhí nhảnh, vui tươi, đây quả thật là một hiện tượng hiếm gặp. Song sự cô đơn khi thiếu đi cảm giác an toàn vẫn tồn tại trong cô bé tội nghiệp này.

Ví dụ, cô ấy luôn trốn tránh chuyện tình cảm, luôn đẩy người khác ra xa mình.

Hành động này của cô ấy thật đáng ghét, nhưng thực sự Chung Nguyên lại không thể ghét nổi. Anh rất muốn nắm lấy tay cô ấy và nói với cô ấy rằng: Hãy đến bên anh, anh sẽ đối xử tốt với em.

Nhưng ngay cả cơ hội để nói những lời này với cô ấy, anh cũng không có. Rất nhiều lần anh đã định mở lời, vậy mà cuối cùng chỉ biết buồn bã thờ dài.

Có lẽ vẫn chưa đến lúc.

Thứ còn đáng ghét hơn nữa đó là tên bạn thanh mai trúc mã của cô ấy. Hẳn ta tên là Húc Húc cái gì đó. Rõ ràng đã phản bội Đầu Gỗ, vậy mà cái tên mặt dày đó vẫn suốt ngày lượn lờ trước mặt cô ấy... Nói thật lòng, Chung Nguyên chỉ muốn bẻ gãy xương thẳng cha đó.

Nhưng ghen thì vẫn là ghen, Chung Nguyên vẫn rất tin vào chính mình. Xét trên mọi phương diện, cái tên Trương Húc đó không phải là đối thủ của anh, huống hồ hẳn còn có một tiền sử đáng khinh nữa chứ.

Chỉ có điều, Chung Nguyên vẫn thấy ghen tị với hẳn ta. Vì dù sao Đầu Gỗ cũng đã từng chấp nhận hẳn. Trong khi đó, chuyện này với anh lại quá đổi khó khăn. Anh đã tiếp xúc với cô ấy lâu như vậy mà chưa thấy bất kỳ tín hiệu nào từ cô ấy.

Trong lòng Chung Nguyên lúc này có một chút cảm giác hạnh phúc, hạnh phúc vì ngày xưa Trương Húc có mắt như mù, có ngọc trong tay mà không biết giữ. Song anh vẫn thấy xót xa, xót xa vì Đầu Gỗ tội nghiệp chẳng dễ dàng gì mới mở lòng mình thích một người, cuối cùng lại bị tổn thương.

Tất cả những cảm xúc phức tạp đều biến thành sự căm ghét của Chung Nguyên dành cho Trương Húc.

Đầu Gỗ vẫn luôn chọc giận Chung Nguyên. Nhiều lúc, tức phát điên, anh chỉ muốn bóp chết cô, nhưng đó chỉ là trong ý nghĩ... Anh thà tự giết chết mình, chứ không bao giờ động đến Đầu Gỗ yêu quý.

Khi nhận ra Chung Nguyên đang tức giận, Đầu Gỗ lại tỏ ra biết lỗi, chỉ nói vài ba câu, cô đã xua đi những tức giận trong anh.

Chung Nguyên phát hiện ra một điều, đối với người bạn thích, bạn không bao giờ có thể tức giận với người đó. Tình yêu giày vò con người như thế, vậy mà ai cũng muốn tận hưởng sự giày vò ngọt ngào đó.

Đúng là tự giày vò bản thân.

Khai giảng, Chung Nguyên vội vã quay lại trường học thì lại đụng độ với Tô Ngôn.

Tô Ngôn trong mắt Chung Nguyên còn khó nhận hơn Trương Húc nhiều. Mặc dù xét về mọi mặt, cậu ta đều mạnh hơn Trương Húc, nhưng khi gặp phải một người con gái như Đầu Gỗ, cậu ta cũng phải tắt điện thôi.

Chủ động tỏ tình ư? Đó là điều cấm kỵ mà trước đây Chung Nguyên không bao giờ nghĩ đến. Đầu Gỗ của anh sẽ không bao giờ tùy tiện nhận lời tỏ tình của người khác. Nói chung, cái tên Trương Húc kia cũng gọi là may mắn khi còn có được một chút tình cảm xưa cũ với Đầu Gỗ, còn Tô Ngôn thì... Ngoại hình ư? Tiền ư? Nếu Đầu Gỗ thích những thứ đó thì Chung Nguyên đã sớm được thăng chức rồi.

Đương nhiên, tự tin thì vẫn tự tin, nhưng ghen thì vẫn phải ghen. Thứ cảm xúc này người trần mắt thịt như Chung Nguyên không thể không chế được.

Song chính lúc đó, Chung Nguyên đã có một phát hiện rất đáng ăn mừng.

Ánh mắt Đầu Gỗ nhìn anh hình như đã có chút thay đổi.

Lẽ nào sau khi tên Tô Ngôn ấy xuất hiện, sau khi so sánh hai người với nhau, cô ấy đã nhìn thấy được những mặt tốt của anh? (Tô Ngôn: Ông anh già, anh nên tự sướng thêm chút nữa! = =|||))

Bất luận nói thế nào thì đây cũng là điềm lành.

Sau đó, mỗi lần gặp anh, Đầu Gỗ thường né tránh, không dám nhìn thẳng vào mặt anh. Thỉnh thoảng khi hai người có những cử chỉ thân thiết, cô ấy lại tỏ ra vô cùng xấu hổ.

Điều này đã chứng tỏ, cuối cùng khúc gỗ ấy đã thích anh... Chung Nguyên mừng đến phát khóc, nhưng đương nhiên anh vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

Đầu Gỗ không hổ danh là Đầu Gỗ, cô ấy hoàn toàn không nhận ra tình cảm của mình. Nhưng không sao, cô ấy không biết thì anh sẽ nghĩ cách để cô ấy biết.

Đến khi biết sự thật thì cô ấy lại trốn tránh.

Chung Nguyên vô cùng tức giận, chẳng lẽ thừa nhận thích anh lại khó đến thế sao? Vì theo đuổi cô ấy, anh đã bị cô ấy giày vò suốt nửa năm trời, cuối cùng cũng chỉ vì đợi một câu nói của cô ấy mà thôi. Vậy mà ngay cả việc đơn giản đó cô ấy cũng không làm được sao?

Chung Nguyên quyết định kìm nén cơn tức giận, nhất định anh phải ép cô ấy nói ra điều đó. Chỉ có như vậy, cô ấy mới thừa nhận tình cảm của mình, chỉ có như vậy, cô ấy mới không rút lui, không bỏ rơi anh. (Mọi người: Bỏ rơi ư?... Chung Nguyên, anh nghĩ nhiều quá rồi đó. (>_<))

Chỉ có điều, cứ nhìn thấy nỗi đau khổ của Đầu Gỗ khi cô ấy thích mà không thể nói ra, Chung Nguyên lại không đành lòng.

Thôi được, em không làm thì để anh, dù sao em cũng đã thích anh rồi, Chung Nguyên nghĩ vậy.

Hơn nữa, chuyện tỏ tình thường do con trai làm, Chung Nguyên lại nghĩ.

Quan trọng nhất là, dáng vẻ đó của cô làm anh thấy xót xa.